

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

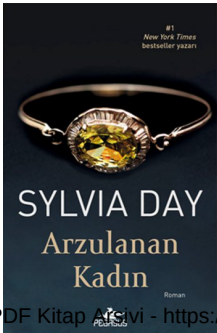
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sylvia Day - Arzulanan Kadın

Giriş

Londra, Nisan 1770

"Yoksa kadına tecavüz etmemden mi korkuyorsun, Eldridge? Ya-
tağuma dul kadınları almayı yeğlediğimi inkâr edemem. Onlar
bakirelere ya da diğer erkeklerin eşlerine göre çok daha uyumlu
ve anlaşılabilir oluyolar."

Keskin bakışlara sahip gri gözler, devasa boyuttaki maun
masanın üzerine yığılmış kâğıt tomarlarından ayrılarak yukarı
çevrildi. "Tecavüz etmek mi, Westfield?" Bu boğuk sese öfke hakimdi.
"Lütfen biraz ciddi ol, dostum. Bu görev benim için çok önemli."

Yedinci Westfield Kontu Marcus Ashford, aklından geçenlerin
ciddiyetini gizleyen o mazip gülümsemesinden ayrılarak derin
bir nefes bıraktı. "Benim için de aynı derecede önemli olduğunu
bilmenlisin."

Nicholas, namıdiğer Lord Eldridge, arkasına yaslanarak dir-
seklere oturmuş bir boğuk sesle konuşmaya yerleşti ve uzun, zayıf
parmakların önünde birleştirdi. Gece yarısı görevinde saatler
geçirmenin etkisiyle yüzünde kırışıklıklar olan Nicholas, uzun

boybu ve güçlüydü. Konuşma tarzından fiziksel yapısına dek her şeyi tam olması gerektiği gibiydi. Arkasında fon oluşturan işlek Londra caddesi etkileyici bir hale bürünmesine neden olmuştu. Yaratmak istediği etkiyi en iyi şekilde elde etmeyi başarmıştı.

"İşin doğrusu şu ana dek bunu hiç fark etmemiştim. Ben sadece şifreli yazı çözme becerilerinden faydalanmak istiyordum. Bu işin tamamını üstlenmeye gönüllü olabileceğin aklımın ucundan geçmezdi."

Marcus, delici bakışlara sahip gri gözlere kararlı bir ifadeyle karşılık verdi. Eldridge, tek amaçları herkesçe tanınan korsan ve kaçakçıları yakalayıp sorguya çekmek olan son derece seçkin bir ajan grubunun başındaydı. Kraliyet Donanması himayesinde çalışan biri olarak sınırsız bir güce sahipti. Onun bu görevi üstlenmesine izin vermediği takdirde Marcus'un elinden pek fazla bir şey gelmezdi.

Ama geri çevrilmeyecekti. Bu görev ona verilecekti.

Dişlerini sıkı. "Bu iş için başkasını görevlendirmene izin vermeyeceğim. Leydi Hawthorne tehlikedeyse güvenliğini sağlamak bana düşer."

Eldridge her şeyin farkında olduğunu belirten bakışlarına Marcus'un üzerinde gezdirdi. "Bu iş için neden bu kadar heveslisin? Aramızda geçen onca şeyden sonra onunla yakınlaşmak istemen beni şaşırtıyor doğrusu. Seni buna iten şeyin ne olduğunu merak ediyorum."

"Herhangi bir art niyetim yok." En azından başkalarına söz edebileceği türde bir art niyeti yoktu. "Geçmişte ne yaşamış olursak olalım ona zarar gelmesini istemem."

"O kadının yaptıkları senin yıllarca devam eden ve bugün hâlâ bahsedilen bir sebepten dolayı. Reddini yapmak istediğin için, dostum ama yaralandın. Belki de bu yaraların bazıları henüz kapanmamıştır, ne dersin?"

Hâlâ bir heykel gibi hareketsiz duran Marcus, yüzündeki kayıtsız ifadeyi korumayı başardı ve içini kemirip duran öfkeyi belli etmemeye çalıştı. Acısı sadece kendisine aitti ve özeldi. Bu konuda sorguya çekilmekten hoşlanmazdı. "Özel hayatımı kariyerimden ayrı tutmayı beceremeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Eldridge iç geçirerek başını iki yana salladı. "Pekâlâ. Bu konuyu daha fazla düşmeyeceğim."

"Ve beni geri çevirmeyeceksin, değil mi?"

"Sen benim en iyi adamımsın. Tereddüt etmeme sebep olan tek şey geçmişte başından geçen olaylardı ama senin için bir sorun yoksa bu görevi üstlenmene itirazımı olmayacak. Fakat Leydi Hawthorne bu iş için başkasının görevlendirilmesini talep ederse onun isteğini yerine getireceğimden de emin olabilirsin."

Başını sallayan Marcus rahatladığını belli etmemeye çalıştı. Elizabeth asla farklı bir ajan talebinde bulunmazdı; garuru buna müsaade etmezdi.

Eldridge parmak uçlarını birbirine vurdu. "Leydi Hawthorne'a ulaşan günlük şifreli ve asıl muhatabı onun ölen kocası. Bu günlükün onun ölümüyle bir ilgisi varsa..." Duraksadı. "Vikont Hawthorne öldürüldüğü sırada Christopher St. John'un peşindeydi."

Marcus bu meşhur korsanın ismini duyunca donakaldı. Suçlular arasında ele geçirmeyi en çok istediği kişi St. John'du ve ona olan düşmanlığın tamamen kişiselidi. Bağlı olduğu teşkilata katılmasının sebebi, St. John'un Ashford Gemicilik'e düzenlediği baskınlardı. "Lord Hawthorne kendisine verilen görevlerin bir güncesini tuttuysa ve bu günce St. John'un eline geçerse... lanet olsun!" O korsanın Elizabeth'e yaklaştığını düşünmek bile Marcus'un midisinin kasılmasına neden olmuştu.

"Bunun öyle," diye yanıtladı Eldridge. "İşin aslı, günlük bir hıfız kütüphanesinde saklanıyor. Eğer bu kütüphaneyle bu konu hakkında çoktan irtibata geçileceği bile. Hem onun hem de bizim

güvenliğimiz için kendisini derhal günlüğün sorumluluğundan kurtarmalıyız ancak şu an bunu yapabilmemiz imkânsız. Günlüğü bizzat onun teslim etmesi söylendiği için yardımınıza ihtiyacı var.”

“Elbette.”

Eldridge masanın üzerinden Marcus’a doğru bir dosya itti. “Bu dosyada şu ana dek elde ettiğim bilgiler var. Geri kalan her şeyi Moreland bükosunda Leydi Hawthorne’dan öğrenebilirsin.”

Marcus üstlendiği görevin detaylarını içeren dosyayı alarak ayağa kalktı ve odadan çıktı. Koridora adım attığında dudakları memnun bir ifadeyle yukarı doğru kıvrıldı.

Birkaç güne kalmadan Elizabeth’e kavuşacaktı. Genç kadının matemden çıkmış olması Marcus’un bitmek bilmeyen bekleyişinin nihayet sona erdiği anlamına geliyordu. Şu günlük olayı, rahatsız edici bir durumda belki ama Marcus’un işine yararmış ve Elizabeth’in kendisinden kaçmasını imkânsız hâle getirmişti. Elizabeth dört yıl önce skandala sebep olacak bir şekilde terk ettiği Marcus’un hayatına yeniden dâhil olmasından pek hoşlanmayacaktı. Ancak Marcus onun bu rahatsızlığını Eldridge’e kadar taşımayacağından emindi. Yakında, çok yakında, Elizabeth’in kendisine vermeyi vadedit de vermediği her şeye sahip olacaktı.

Birinci Bölüm

Marcus daha balo salonuna girmeden Elizabeth’i buldu. İçin aslı, genç adam kendisiyle bir iki çift laf etmek isteyen subursuz asilzadeler ve kodamanlar tarafından merdivenlerde esir alınmıştı. Elizabeth’i görmenin etkisiyle, dikkatini çekmek için birbirleriyle yarışan etraftaki insanlara tamamen kayıtsız kaldı.

Elizabeth eskisinden bile güzel görünüyordu. Marcus böyle bir şeyin nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu. O hep kusursuz bir kadın olmuştu. Belki de yokluğa, Marcus’un yüreğindeki sevginin artmasına neden olmuştu.

Genç adamın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Belli ki Elizabeth kendisiyle aynı duyguları paylaşmıyordu. Göz göze geldiklerinde Marcus’un yüzünde onu tekrar görmekten memnuniyet duyduğunu gösteren bir ifade belirmişti. Oysa Elizabeth başını yukarı kaldırıp bakışlarını ondan kaçırmıştı.

Kasten küçümser bir ifade takınmıştı.

Bu hareketiyle Marcus’un yüreğinde ustaca bir yara açmış ama kanamayıp bu yaranın “Tanrı’nın” ilahî öfkesiyle gelen büyük acıyı tattıracağı için Marcus’un yeni yaralıus kârı dıracı kazanmasını sağlamıştı. Genç adam onun kendisini görmezden gelmesini de

zorlanmadan atlattı. Elizabeth tersini istese bile hiçbir şey ortak kaderlerini değiştiremezdi.

Marcus yıllar boyu krallığa hizmet vermiş ve bu süre boyunca romanlarla aşık atabilecek türde bir hayat sürmüştü. Sayısız kılıç düellosuna katılmış, iki kere vurulmuş ve bir erkeğin kaderine düşenden çok daha fazla sayıda top mermisinden başarıyla kaçmıştı. Bu süreçte üç gemisini kaybetmiş, başkalarına ait olan yarım düzine gemiyi batırması ve nihayetinde sahip olduğu unvanın gerektirdiği şekilde İngiltere'de kalmaya zorlanmıştı. Yine de sınır uçlarını yalayıp geçen farkındalık ve dikkat kesilmesine neden olan bu ateşi sadece Elizabeth'le aynı ortamdayken hissediyordu.

Onun olduğu yere çakılıp kaldığını fark eden ortağın Avery James, Marcus'un yanına geldi. "Vikontes Hawthorne burada, Lordum." Çenesini belli belirsiz bir hareketle yukarı kaldırarak Elizabeth'i işaret etti. "Sağ tarafta, dans pistinin yanında duruyor ve üzerinde menekşe rengi, ipek bir elbise var. O..."

"Onun kim olduğunu biliyorum."

Avery şaşkınlıkla Marcus'a baktı. "Bірbirinizi tanıdığınızda bulmuyordum."

Marcus'un, kadınların nefesini kesmekle meşhur dudakları, açık bir beklentiyle yukarı doğru kıvrıldı. "Biz Lady Hawthorne'la... eski dostuz."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Avery, yüzünde hiçbir şey anlamadığını söyleyen bir ifadeyle.

Marcus kendisinden kısa boylu olan ortağının omzunu tuttu. "Benim bu insanlarla ilgilenmem gerekiyor, Avery. Sen içeri gir ama Lady Hawthorne'u bana bırak."

Avery Marcus'un yanına gitti ve o sırada salonun ortasına kaldı ve etraftaki kalabalık, Marcus'un çevresini sardığı için boş merdivenlerden balo salonuna doğru devam etti.

Duyduğu öfkeyi yolunu kesen ısrarcı konuklar sayesinde az da olsa dindiren Marcus, kendisini telaşla selamlayıp soru yağmuruna tutan insanlara çabucak karşılık verdi. Bu tür organizasyonları sevmemesinin tek nedeni yaşanan bu karmaşaydı. Onunla iş saatlerinde konuşma girişiminde bulunamayan beyefendiler, herkesin daha rahat davrandığı bu tür sosyal organizasyonlarda yanına yaklaşmaktan çekinmezdi. Marcus işini asla zevkle karıştırmazdı. En azından o geceye dek böyle bir kuralı vardı.

Elizabeth her zamanki gibi bir istisna olacaktı.

Tek canlı gözlüğünün yönünü değiştiren Marcus, Avery'nin kalababığın arasından hiç zorlanmadan sayrılmasını izledikten sonra bakışlarını, korumakla görevlendirildiği kadına çevirdi. Onun görüntüsünü susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi içine çekti.

Elizabeth peruklardan hoşlanmazdı ve o gece de çoğu kadının aksine peruk takmamıştı. Koyu renkli saçlarının arasındaki parlak, beyaz tüylerin yarattığı etki nefes kesiciydi ve içerideki herkesin bakışlarının ona çevrilmesine neden oluyordu. Neredeyse siyah olan saçları, aklı ametist taşın parlaklığını getiren, büyüleyici bir renge sahip gözlerini iyice belirginleştiriyordu.

Bu gözler çok kısa bir an Marcus'un gözleriyle buluşmuştu ama yarattıkları çekim gücünün sırsarı etkisi, varlığını inkâr edilemez bir şekilde hâlâ sürdürüyordu. Bu güç Marcus'u öne doğru bir adım atmaya zorluyor, her zaman olduğu gibi ateşe çekilen kelebek misali onu yanına çağırıyordu. Marcus yamp kül olma tehlikesine rağmen bu güce direnebiliyordu.

Elizabeth'in o muhteşem gözleriyle erkeklere farklı bir bakış tarzı vardı. Marcus bir an içerideki tek erkeğin kendisi olduğunu düşünmüştü. Bu bakışlar, bir an için gözleri kaptırmıştı ve anlaşıp kaldığı merdivenler ile dans pistinin diğer ucunda kalan Elizabeth arasında hiçbir engelin kalmadığına düşündü.

Aralarındaki mesafeyi kapattığını, onu kollarının arasına aldığını ve dudaklarını dudaklarına yaklaştırdığını hayal etti. Biçimi ve dolgunluğuyla son derece seksi görünen o dudakların kendi dudakları arasında eriyeceğinden emindi. Elizabeth'in dudaklarıyla işi bittikten sonra onun incecik boynuna inmek ve köprücük kemiğinin etrafını yalamak istiyordu. O dolgun vücudunun üzerine abanmak ve neredeyse çıldırmasına sebep olacak kadar şiddetli cinsel açlığını doyurmak istiyordu.

Geçmişte Elizabeth'e ait olan her şeyi elde etmek istemişti; onun gülümsemesini, kahkahasını, ses tonunu ve dünyaya bakış açısını. Oysa şimdi çok daha basit şeylerin peşindeydi. Bundan daha fazlasının olmasına izin veremezdi. Acının, öfkenin ve uykusuz gecelerin olmadığı eski hayatına geri dönmek istiyordu. Elizabeth bu hayata elinden almıştı ama şimdi onu kendisine iade edecekti.

Marcus dişlerini sıkı. Aralarındaki mesafeyi kapatmasının zamanı gelmişti.

Elizabeth tek bir bakışıyla bile Marcus'un, kontrollünü kaybetmesine neden olmuştu. Onu tekrar kollarının arasına aldığı anda neler hissedecekti acaba?

Elizabeth, Vikontes Hawthorne, yaşadığı şokun etkisiyle yanaklarına ateş bastığını hissoderek uzunca bir süre öylece kalakaldı.

Bakışları çok kısa bir an merdivenlerde duran adamın bakışlarıyla buluşmuş ama bu kadari bile kalbinin endişe verecek kadar hızlı bir ritme ulaşmasına yetmişti. Adamın yüzünün erkekse güzelliği karşısında büyülenip hareketsiz kalmıştı ve bu yüz, açıkça kendini görmekten memnuniyet duyduğunu söylüyordu. Elizabeth aradığı şeyi bulmuştu. Onu bulmuştu. Bu yüzden verdiği için rahatsızlık duyarak onu görmezden gelmeye ve kibirini yansıtan bir umursamazlıkla ondan gözlerini kaçırmaya çalıştı.

Artık Westfield Kontu olan Marcus hâlâ olağanüstü görünüyordu. Elizabeth'in o güne dek gördüğü en yakışıklı erkek olma unvanını koruyordu. Bakışları bulunduğu genç kadın aralarında oluşan kıvılcımın somut bir güç yarattığını hissetmişti. İkisinin arasında hep yoğun bir çekim gücü olmuştu. Bu gücün biraz olsun azalmadığını fark etmek Elizabeth'i fazlasıyla rahatsız ediyordu. Oysa kendisine yaptıklarından sonra bu adamdan iğrenmesi gerekirdi.

Dirseğini kavrayan bir el Elizabeth'in irkilerek dikkatini yeniden sohbete çevirmesine neden oldu. Dönüp baktığında, yanında duran George Stanton'ın endişeli gözlerle kendisini incelediğini fark etti. "Bahateszlandınız mı yoksa? Yüzünüz kızarmış."

Elizabeth huzursuzluğunu gizlemek için elbisesinin kolundaki dantelleri kabartıyormuş gibi yaptı. "İçerisi çok sıcak," dedi. Alev alev olan yanaklarını biraz serinletebilme çabasıyla yelpazesini açtı ve hızla sallamaya başladı.

"Size bir içki getiriyim," dedi George. Elizabeth onun bu düşünceli davranışını bir gülümsemeyle ödüllendirdi.

George gittikten sonra dikkatini etrafını saran diğer erkeklerle çevirdi. Herhangi birini muhatap almadan, "Ne konuşuyorduk?" diye sordu. Açıkçası son bir saatte sohbete kayıtsız kalmıştı.

Cevap Thomas Fowler'dan geldi. "Westfield Kontu'nu tartışıyorduk." Thomas temkinli bir ifadeyle Marcus'u işaret etti. "Onu burada görmek beni şaşırttı. Kont bu tür davetlerden nefret etmesiyle tanınır."

"Hakkınız." Elizabeth, eldivenli avuçları terden sırsıslamak olduğunu düşünerek yüzüyle gülümsemeye çalıştı. "Kont'un yapmış olduğu terchie bu gece de aynı endişeli görünmüştüm ama belli ki o kadar şanslı değilim."

Olduğu yerde kıpırdanmaya başlayan Thomas'ın yüzündeki ifade huzursuzluğunu ele veriyordu. "Özür dilerim, Leydi Hawthorne. Lord Westfield'la yaşadıklarınızı tamamen unutmamışım."

Elizabeth hafifçe güldü. "Özür dilerim size gerek yok. Hatta bunu unuttuğunuz için size gerçekten minnettarım. Eminim Londra'da bu olayı unutacak kadar duyarlı olan tek kişi sizsinizdir. Dert etmeyin, Bay Fowler. Kont geçmişte benim için pek fazla şey ifade etmiyordu, şimdiyse tamamen önemsiz."

George içki getirince Elizabeth ona gülümsedi ve genç adamın gözleri bu bakıştan duyduğu memnuniyetle parladı.

Etrafındakilerin sohbeti devam ederken Elizabeth kalabalık merdivenlerden inmekte olan Marcus'a daha rahat kaçmak bakışlar atabileceği bir pozisyon aldı. Marcus'un şehvet düşkünü bir adam olmasının ne sahip olduğu güce ne de insanlar üzerinde yarattığı etkiye zarar verdiği çok açıktı. Varlığı kalabalık bir ortamda bile dikkat çekiyordu. Toplumda saygı duyulan birkaç adam onu selamlamak için balo salonuna girmesini beklemek yerine hızla yanına koymayı tercih etti. Üzerlerinde baş döndürücü renklere sahip, dantelli giysiler olan kadınlar etrafı belli etmeden merdivenlere doğru yaklaştı. Akın akın onun yanına koşan hayranları balo salonunun dengesini altüst etmişti. Marcus ise takdire şayın bir şekilde kendisine yöneltilen bu ilgiiden büyük oranda habersizmiş gibi görünüyordu.

Merdivenlerden balo salonuna inerken istediği her şeyi elde eden bir adamın haklı gururunu taşıyordu. Etrafındaki insanlar onu durdurmaya çalışsa da o hiç zorlanmadan aralarından sıyrılıyordu. Yolunu kesenlerin bazılarını hevesli, bazılarınıysa baştan savma bir ileri gösteriyordu. Onların da yüzüne elini kaldırarak "Haydi, haydi, haydi" diye bağılıyordu. Bu dakikelerin üzerinde otorite kurmasını sağlıyordu ve insanlar bunu yapmasına izin veriyordu.

Marcus, Elizabeth'in bakışlarının yoğunluğunu hissettiğinde bir kez daha göz göze geldiler. Bunu her ikisinin de fark etmesiyle birlikte genç adamın dolgun dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Gözlerindeki kıvılcım ve gülümseyişindeki sıcaklık bir erkek olarak asla tutamayacağı vaatler sunuyordu.

Marcus kalabalıktan tamamen soyutlanmasa gibi görünüyordu ve hareketlerine dört yıl öncesinden farklı olarak kıpır kıpır bir enerji hâkimdi. Bunlar uyarı sinyalleriydi ve Elizabeth onları görmezden gelme niyetindeydi.

George, Elizabeth'in başının üzerinden etrafa bakarak, "Bak sen şu işe," dedi. "Sanırım Lord Westfield bu tarafa geliyor."

"Emin misiniz, Bay Stanton?"

"Evet, Leydim. Westfield şu an biz konuşurken doğrudan yüzüme bakıyor."

Elizabeth yaşadığı gerilim yüzünden midesinin kasıldığına hissetti. O gece ilk kez göz göze geldiklerinde Marcus olduğu yere çöküp kalmıştı ve ikinci bakışmaları daha da rahatsız edici olmuştu. Şimdi de yanına geliyordu ve Elizabeth'in kendini buna hazırlayacak zamanı yoktu. Tekrar hararetli bir şekilde yelpazesini sallamaya başlayınca George bakışlarını ona çevirdi.

Lanet olsun, Marcus bu gece neden buraya gelmişti ki! Bu, Elizabeth'in, üç yıllık matemden arandand katıldığı ilk davetti ve Marcus sanki sabırsızca bunu bekliyormuş gibi toplum içinde boy gösterdiği anda onun peşine düşmüştü. Oysa Elizabeth gerçeğin bu olmadığını biliyordu. Kendisi siyahlara bürünüp yataam tutmak üzere inzivaya çekilmişken, Marcus kadınların yatağında utanç duyulacak bir şöret yaratmakla meşgul olmuştu.

Elizabeth, geçmişte zalimce kalbini kıran Marcus'u her kosalarda gördüğü gibi bu gece de onu gördü. Marcus'un özel bir sebebi vardı. Onunla eşitlenmeye çalışıyordu. Onu bekliyordu; bir adamla gizli bir buluşma ayarlamıştı. Bu gece kendini kocasının

hatırasına adayacaktı. Hawthorne için adaletin yerini bulmasını sağlayacaktı.

İstemeden de olsa Marcus'un önünden çekilmek zorunda kalan insanlar, o yoluna devam ettikten sonra tekrar gruplar oluştuyordu ve bu hareketlilik onun gerçekten de Elizabeth'e doğru yaklaştığının habercisiydi. Elizabeth birden Westfield'i karşısında buldu. Adam gülümsediğinde Elizabeth nabızın hızlandığını hissetti. Oradan kaçıp gitmek için yoğun bir istek duyuyordu ancak artık bunu makul bir bahaneyle yapmakta çok geç kalmıştı.

Omuzlarına dikleştirerek derin bir nefes aldı. Elindeki kadeh titremeye başlayınca içindeki içkiyi elbisesine dökülmesin diye tek bir dikişte bitirdi. Boşalan kadehi yüzüne bakmadan George'a uzattı.

Marcus kendisine karşı koymasına fırsat tanımadan Elizabeth'in elini tuttu.

Bakışlarını bir an olsun onun gözlerinden ayırmadan çekici bir gülümsemeyle reverans yaptı. "Leydi Hawthorne. Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsunuz." İnsanın içini asitan gür sesi Elizabeth'e buruşuk bir kadefe kumaşı anımsatmıştı. "Dans etmek için müsait olduğunuzu ve bunu benimle değerlendireceğinizi ummam aptallık mı olur?"

Elizabeth'in beyni bu teklifi reddetmesini sağlayacak bir bahane üretmek için hızla çalışmaya başladı. Marcus salonun karşı tarafındayken bile günaha teşvik eden bir sıcaklık yayıyordu ve bu, artık Elizabeth'e iyice yaklaştığı için kendini daha da yoğun bir biçimde hissettirmeye başlamıştı.

"Bu gece dans etmiyorum, Lord Westfield. Yanımdaki beyefendilere sorun."

"Onları hiç düşünmüyorsunuz, değil mi?" diye dokuzuncu kez soramaz bir alaycılıkla, "bu yüzden onların bu konu hakkındaki düşünceleri benim için bir şey ifade etmiyor."

Elizabeth tam ona itirazda bulunacağı sırada Marcus'un gözlerinde kendisine meydan okuduğunu söyleyen bir ifade olduğunu fark etti. Marcus yüzünde şeytani bir gülümsemeyle Elizabeth'i kendisine bir cevap vermesi zorluyordu. Elizabeth duraksadı. Ona kendisiyle dans etmekten korktuğunu düşünme zevkini tatırmıyacaktı. "Madem bu kadar ısrar ediyorsunuz bir sonraki parçadan sizinle dans edebilirim, Lord Westfield."

Marcus gözlerinde bu cevabı onayladığını gösteren bakışlarla zarif bir reverans yaptı. Elizabeth'e kolunu uzattı ve onu dans pistine götürdü. Müzisyenlerin şarkısı çalmasıyla birlikte salona neğeli bir müzik hâkim oldu ve menüet¹ başladı.

Marcus arkasını dönerek kolunu Elizabeth'e doğru uzattı. Elini onunkinin üzerine yerleştiren Elizabeth, tenlerini birbirinden ayıran eldivenlere minnettardı. Salonda ııl ııl yanan mumlar Marcus'u altın rengi bir ışığa boğmuş ve Elizabeth'in onun gerilen omuzlarının ne kadar güçlü olduğunu fark etmesini sağlamıştı. Bakışlarını aşağı indiren genç kadın, Marcus'taki bu değişikliği takdirle karşıladı.

Çeşitli spor dalları ve aktivitelerle ilgi duyan Marcus hep kash bir fiziğe sahip olmuştı. Bu imkânsız gibi görünse de gimdi eskisinden daha kash ve yapıldı. Sanki gücün kişilik bulmuş haliydi ve Elizabeth geçmişte onu evcilleştirebileceğini düşünecek kadar saf olduğuna inanamıyordu. Neyse ki artık o kadar aptal değildi.

Marcus'un tek yumuşak tarafı kahverengi, gür saçlarıydı. Saçları bir samurun kökü gibi parlıyordu ve onları sade, siyah bir kurdeleyle ensesinde toplamıştı. Zümrüt yeşili gözleri keskin bakışlara sahipti ve güçlü bir zekâyı yansıtarak insanın içine işliyordu. O, aldatmayı basit bir oyun olarak algılayan zeki bir insandı ve Elizabeth bunu yüreğinden ve gururundan çok fazla

* Eski bir Fransız salon dansı. (ed.n.)

Elizabeth onda başboş hayat sürenlerde sıklıkla rastlanan bir tür çöküşün izlerini görmeyi beklemişti ancak yakışıklı yüzünde buna dair en ufak belirti yoktu. Aksine zamanının büyük kısmını açık havada geçiren bir adamın bronzlaşmış tenine sahipti. Burnu biraz kavis aldıktan sonra düzleşerek seksi ve dolgun dudaklarının üzerine iniyordu. Dudaklarıysa, aynı anda hem çocuksu hem de çekici görünen bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılmıştı. Marcus hâlâ tepeden turnağa mükemmel görünüyordu. Gözleri kendisini inceleyen Elizabeth'i izliyor ve onun yakışıklılığına çaresizce hayran kaldığının farkında olduğunu söylüyordu. Elizabeth bakışlarını aşağı indirip kararlılıkla Marcus'un gömleğinin fırfır yakasına bakmaya başladı.

Genç adamın üzerinden yayılan koku duyularını tamamen esir almıştı. Sandal ağacı, limon ve sadece onun tenine özgü bir kokunun mükemmel ve erkeksi bir karışımıydı. Elizabeth'in teneindeki ateş, duyduğu endişeyle birleşip içine yansdı.

Marcus zihninden geçenleri okumuş gibi başını ona doğru eğdi. Güçlkle duyulan, boğuk bir sesle konuşmaya başladı. "Elizabeth. Ne zamandır seni tekrar görme mutluluğuna erişebilmek istiyordum."

"Sizinle bu mutluluğu paylaştığımı söyleyemeyecğim, Lord Westfield."

"Bir zamanlar bana Marcus derdin."

"Artık size bu kadar samimi bir şekilde hitap etmem uygun olmaz Lordum."

Marcus'un dudakları yaramaz bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Bana canın ne zaman isterse uygunsuz davranışlarda bulunabilirsin. Doğrusu böyle davranışlar anlar bana hep zevk vermiştir."

"Hayranızım sizin bronzlaşmışa uygun pek çok kadın geçti."

"Aşa, aşkım. Sen diğer kadınlardan hep farklı oldun."

Elizabeth o güne dek çapkın erkeklerden yeterince nasibini almıştı ancak bu erkeklerin içi boş özgüvenleri ve fazlasıyla samimi davranışları onda en ufak bir etki yaratmamıştı. Marcus kadınları baştan çıkarmakta o kadar yetenekliydi ki davranışlarında tamamen samimiymiş gibi görünmeyi başarıyordu. Bir zamanlar Elizabeth onun dudaklarından dökülen beğeni ve sadakat dolu sözlerle gözü kapalı inanmıştı. Marcus şu an bile kendisine öylesine güçlü bir arzuyla bakıyordu ki neredeyse bu konuda içten olduğuna inanacaktı.

Elizabeth'in, onun kadınları zalimce baştan çıkaran bir adam olduğunu unutmak istemesine neden oluyordu. Ancak bedeni bunu unutmasına asla izin vermeyecekti. Elizabeth vücuduna ter bastığını ve hafife başını döndüğünü hissetti.

"Üç yıl süren bir matem," dedi Marcus sesinde belli belirsiz fark edilen acı dolu bir tınıyla. "Yaşadığın acının, sahip olduğun güzelliği heba etmediğini görmek beni rahatlattı. İşin gerçeği son görüşmemizden bu yana daha da güzelleşmişsin. O görüşmemizi hatırlıyorsun, değil mi?"

"Hayal meyal," diye yalan söyledi Elizabeth. "Yıllardır aklıma gelmemişti."

Onun, söylediği bu yalanı fark edip etmediğini merak eden Elizabeth eş değiştirdikleri sırada Marcus'a baktı. Adamın doğuştan gelen bir seksapeli vardı. Hareketleri, konuşması, kokusu, hepsi güçlü bir enerji ve şehvete sahipti. Elizabeth onun kibar görünümünün altında kontrol altında tutmakta zorlandığı bir güç barındırdığını hissetti ve gerçekte ne kadar tehlikeli bir adam olduğunu hatırladı.

Menuetin adımları Elizabeth'i tekrar Marcus'un yanına taşıdı ve genç kadın onun sıcaklığının vücudunu baştan aşağı yikadığını hissetti. "Yakışıklı, güçlü ve senin için her şeyi yapan olmaman kalbimi yaraladı doğrusu, özellikle de seni senin yanında olmak

Eldridge, Elizabeth'e, güvenilir bir ajanın dul eşi olarak bir şeye ihtiyaç duyduğunda bunu kendisine iletmesinin yeterli olduğunu söylemişti. Belli ki Elizabeth'le irtibata geçecek kişi olarak Avery görevlendirilmişti. Avery hayattan bkmış usanmış gibi görünse de, aslında Hawthorne'un ölümünden sonraki ilk birkaç ayda Elizabeth'in sağ kolu olacak kadar nazik ve düşünceli bir adamdı. Onu görmek Elizabeth'e orada bulunma sebebinin ne olduğunu bir kez daha hatırlatmıştı.

Marcus'un kendisine seslendiğini duyan Elizabeth adımlarını hızlandırdı.

"Dansımız sona erdi Westfield," dedi omzunun üzerinden. "Artık büyük çaba harcayarak kazandığınız itibarın ve hayranlarınızın sevgi dolu ilgisinin tadını çıkarmakta özgürsünüz."

Elizabeth, Marcus'un gün gibi ortada olan gerçeği göreceğini umdu. Ödenmesi gereken bedel ne olursa olsun onunla bir daha asla görüşmeyecekti.

Marcus, Elizabeth'in zarif bir edayla Avery'ye doğru ilerlemesini izledi. Genç kadının sırtı kendisine dönük olduğu için artık duvarlarındaki gülümsemeyi gizlemesine gerek kalmamıştı.

Elizabeth onu bağından defetmişti. Bir kez daha.

Ama ne yazık ki tatlı Elizabeth'i çok yakında kendisinden öyle kolay kolay kurtulamayacağını anlayacaktı.

İkinci Bölüm

"Bay James," diye selamladı Elizabeth, Avery'yi içten bir şekilde. "Sizi yeniden görmek ne güzel." Öne doğru uzattığı elleri, dudaklarında o nadir gülümsemelerden biri beliren Avery'nin çok daha iri olan elleri tarafından hızla sarıldı. Avery, Elizabeth'in elini koluna koyup onu yakınılardaki çift kanatlı bir kapıdan geçirerek kapalı bir avluya çıkardı.

Elizabeth, Avery'nin kolunu sıkı. "Geciktiğimi ve randevumuzu kaçırdığımı düşündüm."

"Öyle söylemeyin, Leydi Hawthorne," dedi Avery sevgi dolu, boğuk bir sesle. "Ben sizi bütün bir gece bekleyebilirdim."

Elizabeth başını geriye atıp mis gibi kokan havayı içine çekti. Balo salonuna hâkim olan tütÜN, yanmış bal mumu, pudra ve ağır parfüm kokularından sonra etrafı saran bu baş döndürücü koku ona memnuniyetle karşılıklı bir rahatlama hissi vermişti.

Avludaki patikaları dolayışırken Avery'ye dönüp, "Bana yardım et. Benim için Elizabeth'le görüşme işini de bitir" diye sordu. Avery gülümsedi. "Evet, bu görevi bir başka danla birlikte yürüteceğiz."

"Elbette." Elizabeth'in dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Sizler hep iki kişilik gruplar halinde çalışırsınız değil mi? Tıpkı Hawthorne ve ağabeyim gibi."

"Bu düzen gayet iyi işliyor ve pek çok hayat kurtardı, Leydim."

Elizabeth bu sözlerle birlikte adımlarını şaşırdı. Bazılarının hayatını kurtarmıştı. "Ben istihbarat teşkilatının var oluşunun acısını çekiyorum, Bay James. William evlenip bu mesleği bıraktı diye Tanrı'ya şükrediyorum. Kocama kaybettiğim gün neredeyse ağabeyimi de kaybedecektim. Teşkilatın hayatımdan sonsuza dek çıkacağı günü sabırsızlıkla bekliyorum."

"Bu iş en kısa zamanda çözmek için elimizden geleni yapacağız," diye temin etti Avery onu.

"Bundan eminim." Elizabeth iş geçirdi. "Lord Eldridge'in bu iş için görevlendirdiği ajanlardan biri olmamı beni mutlu etti."

Avery onun hâlâ kolunun üstünde duran elini sıkı. "Ben de sizi tekrar görme fırsatı bulduğuma sevindim. Son görüşmemizin üzerinden aylar geçti."

"Gerçekten o kadar oldu mu?" diye sordu Elizabeth kaşlarını çatarak. "Zaman hızla akıyor."

"Ben de aynı şeyi söyleyebilmeyi isterdim..." diye lafa karıştı Elizabeth'in arkasından duyulan tanıdık bir ses. "Ama ne yazık ki bu son dört yıl bana sonsuzluk gibi geldi."

Elizabeth gerildi ve kalbinin önce tamamen durduğunu sonra da yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladığını hissetti.

Avery ziyaretçilerini görebilmek için Elizabeth'le birlikte arkasına döndü. "Ah, işte ortanın da burada. Sanırım Lord Westfield'a önceden tanınıyorsunuz. Umarım bu rastlantı işleri hızlandırır."

Marcus'un varlığını yarattığı etkili bir yumruk gibi bedeninde hissediyordu. "Bu işleri hızlandırıyor, Elizabeth," dedi. "Ama ne yazık ki bu son dört yıl bana sonsuzluk gibi geldi."

Marcus reverans yaptı. "Hizmetinizdeyim, madam."

Elizabeth sendeledi ve Avery düşmesini önlemek için onu daha da sıkı tuttu. "Leydi Hawthorne?"

Marcus attığı iki adımla Elizabeth'in yanına ulaştı. "Sakın bayılma, aşkım. Derin bir nefes al."

Elizabeth sudan çıkmış bir balık gibi nefes almaya çalıştı ama korsei bir anda vücuduna dayanılmaz bir baskı uygulayarak bunu gerçekleştirilmesi zor bir görevle dönüştürmüştü. Marcus'un yakınlığı ve teninin yaydığı koku ciğerlerine hava çekmesini iyice güçleştirdiği için elini sallayarak onu kendinden uzaklaştırdı.

Sonra Marcus'un imalı bakışlarına maruz kalan Avery'nin birden uzaklardaki bir eğretili otunun yapığında ilgi çekici bir şeyler göremek yanlarından uzaklaşmasını izledi.

Başı dönen ama kendini yavaş yavaş toparlamaya başlayan Elizabeth başını hızla iki yana salladı. "Sen gerçekten de aklımı yitirmişsin, Marcus."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle yukarı kıvrılan Marcus, "Ah, gördüğüm kadarıyla kendini daha iyi hissediyorsun," dedi kelimeleri uzata uzata.

"Git kendine başka bir eğlence bul. Bu görevden çekil. Teşkilattan istifa et."

"Benim için endişeleniyor olman oldukça etkileyici ama geçmişte sağlığını tamamen kayıtsız kaldığını düşünecek olursak bir o kadar da şaşırtıcı."

"Sivri dilini başka bir güne sakla," dedi Elizabeth. "Neye bulduğın farkında mısın? Lord Eldridge için çalışmak tehlikelidir. Yaralanabilir ya da ölebilirsin."

Marcus derin bir nefes verdi. "Abartıyorsun, Elizabeth."

Elizabeth önce ona baktı, sonra bakışlarını eğretili otunun içinelemlenmiş ayağından geçen bir ajanlık yapan Avery'ye çevirdi. "Beni ne kadar çok sevdiğini biliyor musun? Benim için bu kadar risk alıyorsun?"

Marcus çenesini sıkı. "Dört yıl oldu."

"Dört yıl mı?" Elizabeth geriye doğru sendeledi. "Benimle flört ederken de bir ajan olarak mı çalışıyordun?"

"Evet."

"Lanet olsun sana." Elizabeth'in sesi acı dolu bir fısıltıya dönmüştü. "Bu gerçeği bana ne zaman açıklamayı düşünüyordun? Yoksa sen eve bir tabut içinde gelene dek bunu öğrenemeyecek miydin?"

Marcus kollarını çatıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Artık bunun bir önem taşıdığını sanmıyorum."

Buz gibi bir sesle söylediği bu sözler Elizabeth'in gerilmesine neden oldu. "Yıllar boyu düşün ilanlarında senin ismini görmekten korktum. Aslında ölüm ilanlarını takip etmeliymişim." Arkasını döndü ve elini yerinden çıkacakmış gibi atan kalbine götürdü. "Keşke benden uzak dursaydın." Bu sözlerin ardından etkilerini toplayarak hızla oradan uzaklaşmaya davrandı. "Keşke seninle hiç tanışmamış olsaydım."

Marcus onu dirseğinden tutup kendine çevirmeden önce Elizabeth'in duyduğu tek uyarı adamın mermer zemini döven ayak sesleriydi.

"Lanet olsun, duygularımız karşılıklı," diye inledi Marcus.

Bu sözlerin ardından Elizabeth'in üzerine yürüdü. Dolgun dudakları ökseden tek çizgi haline dönmüş, zümrüt yeşili gözleri Elizabeth'in ürpermesine neden olan bir duyguyla kıvılcımlar saçmaya başlamıştı.

"Lord Eldridge nasıl olur da seni benimle ilgili bir görevle verir?" diye haykırdı Elizabeth. "Ve sen nasıl olur da bu görevi kabul edersin?"

"Onu ben değilim."

Elizabeth'in şaşkınlıkla nefesini tutması Marcus'un dudaklarının daha da incelenmesine neden oldu. "Hiç şüpheli olmasın.

Benden bir kez kaçtın. Bunun tekrarlamasına izin veremeyeceğim." Elizabeth'i kendine doğru çekmesiyle birlikte etraflarını bunalan bir hava sardı. Şimdi boğuk bir sesle konuşuyordu. "Bu defa İngiltere Kralı'yla evlensen bile umurumda değil. Sen benim olacaksın."

Elizabeth, Marcus'un elinden kurtulmaya çabaladı ama genç adam onu sınıksız tutuyordu. "Tanrım, Marcus. Bugüne dek bir-bimize yeterince zarar vermedik mi?"

"Hayır, vermedik." Marcus onun dokunuşunu hissetmekten hoşlanmıyormuş gibi Elizabeth'i hafifçe iterek kendinden uzaklaştırdı. "Şimdi şu ölen kocanla ilgili sorunun çaresine bakalım ki Avery de bir an önce evine gitsin."

Elizabeth titreyerek Avery'nin yanına gitti. Marcus da bir orman kedisinin vahşi zarafetiyle peşinden geliyordu.

Avin, kendisi olacağı apaçık belliydi.

Elizabeth, Avery'nin yanında durdu ve dönüp Marcus'a bakmadan önce titrek bir nefes aldı.

Marcus yüzünde anlaşılması güç bir ifadeyle onu izliyordu. "Sanırım kocanın günlüğü eline geçmiş." Elizabeth'in bu sözleri başını sallayarak onaylamasını bekledikten sonra devam etti: "Günlüğü sana gönderen kişiyi tanıyor musun?"

"Paketin üzerindeki el yazısı Hawthorne'a aitti. Sarıran kâğıdına ve rengi solan mürekkebine bakılacak olursa uzunca bir süre önce gönderilmiş olmalı." Elizabeth günlerce bu paketin sırrını çözmeye çalışmış ama onun nereden ve hangi amaçla kendisine gönderildiğini bir türlü anlayamamıştı.

"Kocan kendi adına bir paket gönderiyor ve bu paket onun öldürülmesinin üzerinden üç yıl geçtikten sonra sana ulaşıyor." Marcus gözlerini kastı. "Peki o ölmenden önce sana üzerinde bazı delikler ya da anlaşılabilir sözler olan herhangi bir kart bıraktı mı?"

Elizabeth'in günlüğü, 1847'de yazılmıştır. Bu kitap, 1848'de yayınlanmıştır. 1848'de yayınlanmıştır. Ancak sadece gerekli yerlerini delikler olan özel bir kartla çizilebilen gizli mesajlar yaratmaktadır. (ç.n.)

"Hayır, hiçbir şey bırakmadı." Elizabeth el çantasına uzanıp sadece birkaç gün önce aldığı günlüğü ve beraberindeki mektubu çıkarıp ikisini de Marcus'a uzattı.

Marcus günlüğü şöyle bir inceledikten sonra ceketinin cebine attı ve mektubu okumaya başladı. Bunu yaparken kaşları çatılmıştı. "Teşkilatın tarihinde çözölemeyen tek cinayet Lord Hawthorne cinayetidir. Ben seni bu işe mümkün olduğunca buluşturmamayı umuyordum."

"Bu konuda ne gerekiyorsa yapacağım," dedi Elizabeth çabucak. "Hawthorne adaleti hak ediyor ve bu işe benim de bulaşmam gerekiyorsa o halde öyle olsun." Yeter ki bu iş bitsin.

Marcus mektubu özenle katladı. "Seni tehlikeye atma fikrinden hoşlanmıyorum."

Bir duygu patlamasının eşiğinde olan Elizabeth öfkelenmişti. "Sen bu iş için kendi canını ortaya koyduğun halde benim tehlikeden uzak durmamı istiyorsun, öyle mi? Ben bu işin çözümüne kavuşması için senden ya da senin o değerli istihbarat teşkilatından çok daha büyük önem taşıyorum."

Marcus onu uyarıcısına Elizabeth'in ismini homurdandı.

Avery güldüyle boğazını temizledi. "Belli ki siz **ikinin** sağ-lıkli işbirliği yapamayacaksınız. Karşılaştığımız bu sorunu Lord Eldridge'e bildirmemizi tavsiye ediyorum. Eminim ki diğer ajanlardan biri..."

"Hayır!" Marcus'un sesi etrafı bir kırbaç gibi inletti.

"Evet!" Elizabeth duyduğu rahatlama yüzünden neredeyse kendinden geçecek duruma gelmişti. "Bu mükemmel bir öneri." Yüzünde içten bir gülümseme belirdi. "Elbette Lord Eldridge bu-nun ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyor ve bunu yap-mamızı isteyecektir."

"Bir kez daha mı kaçacaksın yani?" dedi Marcus onu azar-larcasına.

Elizabeth yüzüne baktı. "Sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum. İkinizin geçinemediği ortada."

"Gerçekçi, ha?" Marcus'un dudaklarından alaycı bir kahkaha döküldü. "Bence korkak kelimesini tercih etmeliydin."

"Lord Westfield!" Avery kaşlarını çatı.

Elizabeth onu elini sallayarak susturdu. "Bizi biraz yalnız bırakın, Bay James. Lütfen." Avery tereddüt yaşarken o gözlerini bir an olsun Marcus'un üzerinden ayırmamıştı.

"Dediğini yap," diye mırıldandı Marcus da gözlerini Elizabeth'in üzerine dikerek.

Avery biraz homurdandıktan sonra arkasını dönüp öfkeli **adımlarla** oradan uzaklaştı.

Elizabeth doğrudan konuya girdi. "Seninle çalışmak zorun-da kahrısam, Westfield, teşkilatınla yeni edindiğim hiçbir bilgiyi paylaşmam. Bu işi kendim hallederim."

"Bunu yapamazsın!" Marcus'un çenesi titremeye başlamıştı. "Hayatımı tehlikeye atmana izin vermem. Aptalca bir şey yap da gör bakalım neler oluyor. Böyle bir hareketin sonuçlarından hoşlanmayacağından emin olabilirsiniz."

Pek çok erkeği bile sındiren bu öfke karşısında geri adım atmaya reddeden Elizabeth, "Öyle mi dersin?" dedi Marcus'u ka-kırtarcasına. "Peki beni nasıl durdurmayı düşünüyorsun?"

Marcus tehditkar bir edayla ona doğru yaklaştı. "Ben Kraliyet'e bağli bir ajanım..."

"Bunu zaten biliyoruz."

"...ve tarafıma bir görev verildi. Yaptığın soruşturmayı ak-satacak olursan hareketini vatana ihanet olarak değerlendirir ve sana bu doğrultuda davranırım."

"Böyle bir işi benim için halletmeyeceğin, bunu yap-mana asla izin vermez."

"Ah, bal gibi de yaparım ve Lord Eldridge buna engel olamaz." Marcus, Elizabeth'in tam önünde durdu. "İçinde Hawthorne'a verilmiş görevlerin olduğundan şüphelendiğimiz bu günlük bizi onun ölümünün ardındaki sırı ulaştırabilir. Durum buyssa hayatın tehlikede demektir. Buna sadece ben değil, Eldridge de izin vermez."

"Nedenmiş?" dedi Elizabeth meydan okurcasına. "Bana karşı hislerin ortada."

Marcus ayakkabısının uçları onun eteği altında görünmez olana dek Elizabeth'e yaklaştı. "Bellî ki değil. Yine de kendini buna mecbur hissediyorsan git de Eldridge'e dardını anlat. Ona benden ne kadar etkilendiğini ve beni ne çok arzuladığını söyle. Utanılacak geçmişimizden ve çok sevdiğin kocanın hatırasından bile bana duyduğunu arzuyu bastırmaya yetmediğinden bahset."

Elizabeth, Marcus'un yüzüne bakakaldı. Ardından dudaklarından neşeden yoksun bir kahkaha döküldü. "Küstahlığın inanılmaz." Arkasına dönüp titreyen ellerini gizlemeye çalıştı.

O lanet olasıca günlük Marcus'ta kalabilirdi.

Elizabeth sabah olur olmaz Eldridge'in yanına gidecekti.

Arkasından Marcus'un alaycı kahkahası duyuldu. "Ben mi kibirliyim? Bu işin odak noktasının kendisi olduğunu düşünün sensin."

Elizabeth durdu ve hızlı arkasına döndü. "Bu meseleyi tehditlerinle kişisel hale getiriyorsun."

"Bizim sevgili olmamız bir tehdit değil. Bu bizim, ölen kocanın günlüğüyle uzaktan yakından ilgisi olmayan kaçınılmaz kaderimiz." Marcus, Elizabeth'in yapacağı itirazı elini kaldırarak engel oldu. "Üstüne seni de. Her gün, her gece için çok önemli. Bu işi üstlenmenin tek sebebi bu. Seni yatagından götürmem için birlikte çalışmamız gerekmiyor."

"Ama..." Elizabeth onun daha önce kendisine söylemiş olduğu sözleri hatırlayarak sustu. Marcus o ana dek bir kez olsun bu görevi üstlenmekte ısrarcı davranmasının sebebinin Elizabeth olduğunu söylememişti. Genç kadın yüzüne ateş bastığını hissetti.

Marcus hiçbir şey olmaması gibi onun yanından geçerek balo salonuna yöneldi. "Kıssacası Eldridge'e neden benimle çalışmak istemediğini açıklamakta serbestsin. Sadece benim, seninle çalışmaya herhangi bir itirazım olmadığını da bildirdiğinden emin ol."

Elizabeth dişlerini sıkarak dudaklarından dökülmek için çabalayan öfke dolu sözleri bastırdı. O aptal bir kadın değildi ve Marcus'un kendisiyle ne tür bir oyun oynadığının farkındaydı. Ortada bir görev olsun olmasın, onun yeterince tatmin olmadan kendisini rahat bırakmayacağını da farkındaydı. Başına gelen bu felakette yapabileceği tek şey savaş gururunu incitmeden atlatmaktı.

Midesinin kasıldığını hissetti. Şimdi tekrar toplum içine çıktığı için Marcus'un kadınları baştan çıkarmasını izlemek zorunda kalacaktı. Onun ilgi duyduğu kadınlarla sohbet etmeye mecbur tutulacaktı. Marcus'un kendisine değil de o kadınlara gülümsemesini izleyecekti.

Lanet olsun. Nefes alıp veriş hızlandı. Kendisine duyduğu onca saygı ve sahip olduğu onca zekâyı rağmen Marcus'un peşinden gitmek üzere ilk adımı attı.

Dinçğinde hissettiği yumuşak dokunuş ona Avery'nin de orada olduğunu hatırlattı. "Leydi Hawthorne. Her şey yolunda mı?"

Elizabeth sersemlemiş gibi başını salladı.

"En kısa zamanda Lord Eldridge'le görüşeceğiz ve..."

"Buna gerek yok, Bay James."

Elizabeth, Avery'ye dönmeden önce Marcus'un köşede kaybolmasını bekledi. "Benim görevim sadece günlüğü size iletmektir. Gerisi bana ait değil. Warden'ın kâğıtlarıyla ilgili herhangi bir değişiklikten haberdar olmam gerekir." "Benim görevim sadece günlüğü size iletmektir. Gerisi bana ait değil. Warden'ın kâğıtlarıyla ilgili herhangi bir değişiklikten haberdar olmam gerekir."

"Emin misiniz?"

Bu sohbeti bitirip tekrar balo salonuna dönmek için sabırsızlanan kadın tekrar başını salladı.

Avery'nin gözlerindeki bakışlar çok açık bir biçimde buna inanmadığını söylüyordu. "Pekâlâ. Size eşlik etmeleri için iki silahlı adam görevlendireceğim. Her yere onlarla birlikte gidecek ve buluşmanın detayları hakkında bilgi almaz benimle irtibata geçeceğinize dair söz vereceksiniz."

"Elbette."

"Burada işim bittiğine göre ben artık gidebilirim." Avery'nin dudaklarında rahatladığını gösteren bir gülümseme belirdi. "Bu tür davetlerden pek hoşlanmam da."

Bu sözlerle birlikte Elizabeth'in elini dudaklarına götürdü.

"Elizabeth?" William'ın gürleyen sesi açık alanda yankılandı.

Gözleri büyüyen Elizabeth, Avery'nin elini sıkı. "Ağabeyim sizi burada görmemeli. Aksi takdirde yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hemen anlar."

Elizabeth'in endişesini takdirle karşılayan ve hızlı karar almak konusunda eğitimli olan Avery, ciddi bir tavırla başını salladıktan sonra yuvarlak bir çahnın ardında gözden kayboldu.

Elizabeth dönüp baktığında William'ın kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Tıpkı Marcus gibi o da kısa adımlar atmazdı. Doğal bir zarafetle kardeşine doğru yürürken bacağından neredeyse hayatına mal olan bir yara aldığına dair en ufak bir belirti yoktu.

İkisi kardeş olmasına rağmen birbirlerinden olabildiğince farklı giünüşlere sahipti. Elizabeth'in saçlarında, Marcus'un karıy saçlarına ve menceke rengi gözlerine miras almıştı. William ise babalarının açık renkli saçlarına ve yeşil-mavi gözlerine sahipti. Uzun boyu ve geniş omuzlarıyla bir Viking'i andırıyordu. Güçlü

ve tehlikeliydi ama gözlerinin çevresindeki çizgilerden anlaşılacağı üzere gülmekten de hoşlanırdı.

William fazlasıyla meraklı bakışlarını avlunun etrafında gezdirerek, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Elizabeth elini ağabeyinin koluna yerleştirdi ve onu balo salonuna yöneltti. "Sadece manzaranın tadını çıkarıyordum. Margaret nerede?"

"Akrabalarıyla birlikte." William adımlarını yavaşlattı sonra da Elizabeth'i kendisiyle birlikte durmaya zorladı. "Bana az önce Westfield'la dans ettiğini söylediler."

"Dedikodular daha şimdiden başladı mı?"

"Ondan uzak dur, Elizabeth," diye uyardı William, Elizabeth'i sakin bir sesle.

"Onu kibarca reddedebilmem mümkün olmadı."

"O adama kibar davranmana gerek yok. Ona güvenmiyorum. Bu geceki davete katılmasın çok tuhaf doğrusu."

Elizabeth iki arkadaşın arasını bozmuş olmaktan üzüntü duyarak iç geçirdi. Marcus'tan iyi bir koca olmazdı belki ama William için iyi bir dosttu. "Marcus'un bu son birkaç yılda elde ettiği şöhret yıllar önce vermiş olduğum kararda ne kadar haklı olduğumu ispatladı. Bir daha asla onun cazibesine kapılmaya-
cağımdan emin olabilirsiniz."

William'ı balo salonuna doğru sürükleyen Elizabeth, ağabeyi kendisine daha fazla direnmeyince rahatladı. Ellerini biraz çabuk tutarlarsa Marcus'un ne tarafı gittiğini görebilirdi.

Bir ağacın arkasına gizlenen Marcus saklandığı yerden çıktı ve çeketini silkeleyerek üzerine yapışan yapraklardan kurtuldu. Ayaklarına yere yapışmış toprakları silkiyle temizledi. Marcus'un başı sağ ve bacağına, oradan uzaklaşmakta olan Elizabeth'e tehlikeyi gözden kaybolana dek ayırmadı. Ona aklına başından alan bir arzu dayduğumun

belli olup olmadığını merak ediyordu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyor, Elizabeth'in peşinden gidip onu kendi zevkini tatmin etmek üzere oradan kaçırmamak için harcadığı çaba bacaklarının ağrmasına neden oluyordu.

Elizabeth'in insanı çılgına çevirecek kadar ınatçı ve dediğim dedik olmasının onu kendisi için biçilmiş kaftan yaptığını biliyordu. Hiçbir kadın, arzusunu bu şekilde kamçulamıyordu. Öfkeden deliye dönse de, şehvet onu perişan etse de Elizabeth'e duyduğu arzu kadının kaynamasına neden oluyordu.

Hissettiği duygunun aşk olması için Tanrı'ya yalvarıyordu. Aşk, yakıtı tükendiğinde yavaş yavaş sönerdi. Oysa cinsel açlık her geçen saniye daha da büyür, doyurulana dek insanın içini kemirip acı verirdi.

Marcus bunları düşündüğü sırada Avery yanında bitiverdi. "Eski dostlarınız böyleyse, Lordum, düşmanınızın neye benzediğini görmek istemem doğrusu."

Marcus'un yüzünde keyifsiz bir gülümseme belirdi. "O kadın benim karım olacaktı." Avery'nin bu sözlerle tepkisi **afallama** bir halde sessizliğe bürünmek oldu. "Nutkun mu tutuldu yoksa?"

"Lanet olsun."

"Yerinde bir açıklama." Marcus alacağı cevaba hazırlandıktan sonra, "Elizabeth gerçekten de Eldridge'le konuşmayı düşünüyor mu?" diye sordu.

"Hayır." Avery yan gözle ona baktı. "Sence bu işe bulaşman akıllıca bir davranış mı?"

Az önce uyguladığı taktiğin işe yaramasıyla rahatlayan ve aradan buca yıl geçmesine rağmen Elizabeth'in umulduğu kadar minnettarlık duyan Marcus, "Hayır," diye itiraf etti. "Ama başka seçeneğim olmadığından da eminim."

"Eldridge, Hawthorne'un katilini bulmakta kararlı. Bize verilen görevi icra ederken amacımıza ulaşabilmek için Leydi Hawthorne'u bile bile tehlikeye atmak zorunda kalabiliriz."

"Hayır. Hawthorne öldü. Elizabeth'in hayatını tehlikeye atmak onu geri getirmez. Görevimizi tamamlamak için başka yöntemler bulacağız."

Avery yaşadığı şaşkınlığın sessiz bir belirtisi olarak başını iki yana salladı. "Umarım benim aksime sen ne yaptığını biliyorsundur. Şimdi izin verirken, tatsız bir olayla daha karşılaşmadan önce bahçeden geçerek burayı terk etmek istiyorum."

"Sanırım ben de seninle geleceğim." Ortağının yanında yürümeye başlayan Marcus onun tek kaşını kaldırdığını görünce güldü. "Uzun bir savaştan çıkan bir adam yeri geldi mi geri çekilmesini bilmelidir ki bir sonraki günden zevk alabilsin."

"Yüce Tanrım. Savaşlar, ağabeyler ve tutulmayan sözler. Leydi Hawthorne'la geçmişizin günün birinde başına mutlaka derde sokacak."

Marcus ellerini ovuşturdu. "O günü dört gözle bekliyorum."

Üçüncü Bölüm

Gereğinden büyük bir çiçek buketi daha salona getirildiğinde, "Kuşatma altına alındım!" diye yakındı Elizabeth.

Eteklerini düzeltip kanepeye kurulan Margaret, "Bir kadın için kraliyetin şeytanı derecede yakışıklı bir asilzadesi tarafından kuşatma altına alınmaktan çok daha kötü kaderler de vardır," dedi alaycı bir sesle.

"Biliyor musun, sen ıslah olmaz bir romantiksin." Elizabeth ayağa kalkıp üzeri işlemeli küçük bir yastık aldı ve onu yengesi-nin arkasına yerleştirdi. Bakışlarını çok güzel görünen ve epeyce pahalı olduğu her halinden belli olan o çiçek buketinden özellikle uzak tutuyordu. Marcus ona sadece profesyonel değil bedensel bir ilgi de duyduğundan altına çizmişti ve Elizabeth kendini bu tür bir çabaya mümkün olduğunca hazırlamaya çalışmıştı. Fakat kadınlık güdülerine yapılan bu boş saldırı onun için tamamen sürpriz olmuştu.

"Ben sadece gebeyim," dedi Margaret kanepeye daha rahat bir şekilde yerleştirdiğinde, "Sakat değilim."

"Beni üzmesine gerek yok," dedi Margaret, "Benim için büyük keyif alıyorum."

"Hamileliğimin ilerleyen günlerinde bu ilgiyi takdirle karşılayacağımın eminim ama şu an kendi işimi görebilecek durumdayım."

Margaret biraz homurdanmasına rağmen mutlulukla iç geçirip sırtını yastığa koydu. Koyu kızıl bukleleri, teninin ısıltısını kusursuzca gözler önüne seriyordu.

"Seninle aynı fikirde değilim. Beş aylık hamile olmaya rağmen eskisinden daha zayıf görünüyorsun."

"Neredeyse beş ay," diye düzeltti Margaret. "Ayrıca zamanının büyük kısmını kendini berbat hissederek geçirdiğinde yemek yemek zorlanıyorsun."

Dudaklarını bükten Elizabeth üzerine bir çörek yerleştirdiği tabağı Margaret'a uzattı. "Ye şunu," dedi emredencesine.

Tabağı almayı bir bakış eşliğinde kabul eden Margaret, "William bahis defterlerinin tuka basa, Lord Westfield'in seninle hâlâ evlenmeyi düşünüp düşünmediğine dair girilen bahislerle dolu olduğunu söylüyor," dedi.

O sırada çayı hazırlamakla meşgul olan Elizabeth şaşkınlıkla ona baktı. "Yüce Tanrım."

"Sen, her kadının evlenmek isteyeceği kadar yakışıklı ve arzu duyulan bir kontu terk ederek efsaneye dönüştün. Onu geri çeviren tek kadın sensin. Bu, göz ardı edilemeyecek kadar ilginç bir hikâye. Aşkı karşılıksız kalan bir çapkının hikâyesi."

Elizabeth almayı bir sesle homurdandı.

"Bana Lord Westfield'la nişanı bozmanın sebebini hiç anlatmadın."

Çay yapraklarına dumani tüten çaydanlığın içine dolduran Elizabeth'in elleri titreyordu. "Benim özümde bir çok şey değişti. Geçti, Margaret ve ona önce de defalarca belirttiğim gibi bu konuyu tartışmamızı gerektirecek herhangi bir sebep göremiyorum."

"Evet, evet, biliyorum. Ancak hiç durmadan ziyaretine gelme teşebbüsünde bulunmasından da anlaşılabileceği üzere Westfield seni hâlâ arzuluyor. Bu adamın özgüvenine hayranım. Geri çevrildiğinde bozulmuyor bile. Sadece gülümsüyor, boş şeyler söylüyor ve gidiyor."

"Westfield'in fazlasıyla cazibeli bir adam olduğunu kabul ediyorum. Kadınlar sürekli onun peşinden koşup aptal konumuna düşüyorlar."

"Kıskanç bir kadın gibi konuşuyorsun."

"Kıskanç değilim," diye itiraz etti Elizabeth. "Bugün tek şeker mi iki mi? Neyse, boş ver. Belli ki iki şekere ihtiyacın var."

"Konuyu değiştirme. Bana onun için duyduğun kıskançlıktan bahset. Kadınlar Hawthorne'da da çekici buluyordu ama bu seni asla rahatsız etmedi."

"Hawthorne sadık bir erkekti."

Margaret gülümseyerek Elizabeth'in kendisine uzattığı fincanı aldı. "Yani Westfield sadık bir erkek değildi, öyle mi?"

"Evet," dedi Elizabeth iç geçirerek.

"Bundan emin misin?"

"Onları suçüstü yakalasam bu kadar emin olamazdım."

Margaret yosun yeşili gözlerini kısarak Elizabeth'e baktı. "Nişanlığın değil de üçüncü bir şahsın sözüne mi inandın?"

Başını iki yana sallayan Elizabeth bu soruya cevap vermeden önce çayından koca bir yudum aldı. "Lord Westfield'la konuşmam gereken son derece acil bir konu vardı. Bu konu öylesine acildi ki bir gece onun evine gitmeyi bile göze aldım..."

"Tek başına mı? Tanrı aşkına, seni böyle düşüncesizce davranmaya sevk eden şey neydi?"

Elizabeth'in yüzü kızardı. "Lord Westfield'i gördüm. O zaman Margaret? Zaten seni araya girip durmasan da anlatmam zor bir hikâye."

"Özür dilerim," dedi Margaret suçlu bir ifadeyle. "Lütfen devam et."

"Onun beni kabul etmesi için birkaç dakika beklemek zorunda kaldım. Yanıma geldiğinde kızarmıştı, saçları ıslaktı ve üzerinde bir ropdöşambir vardı."

Bakışlarını elindeki fincana çeviren Elizabeth midesinin bulandığını hissetti.

O susunca, "Devam et," diye üsteledi Margaret.

"Sonra Westfield'ın içeri girdiği kapı tekrar açıldı ve eşığının de bir kadın belirdi. O da Westfield gibi giyinmişti ve onun da saçları ıslaktı."

"Aman Tanrım! Böyle bir manzarayı açıklamak çok zor olmalı. Westfield sana nasıl bir açıklamada bulundu?"

"Westfield bana açıklama yapmadı." Elizabeth keyifsiz, alaycı bir kahkaha attı. "Bunu bana açıklayacak durumda olmadığını söyledi."

Kaşlarını çatan Margaret fincanını sehpanın üzerine bıraktı. "Peki daha sonra bir açıklama yaptı mı?"

"Hayır. Ben Hawthorne'la kaçtım ve Westfield da babasının ölümüne dek başka bir ülkede yaşadı. Geçen haftaki Moreland balosundan önce yollarımız hiç keşişmedi."

"Hiç mi? Belki de hatasını anlamıştır ve durumu düzeltmek istiyordur," dedi Margaret. "Böylesine ısrarla peşinden koşmasının bir sebebi olmalı."

Elizabeth "peşinden koşmak" lafını duyunca ürperdi. "İnan bana o geçmişteki hatalarını düzeltmek gibi onurlu bir amaca sahip değil."

"Çiçekler, her gün yapılan ziyaretler..."

"Artık daha fazla ziyaret etmeye gerek yoktu. Margaret, 'çayımı başka yerde içeceğim, Margaret,'"

"Ah, pekâlâ. Sen de ağabeyin gibi çok inatçısan."

Ancak Margaret yenilgiyi asla kabullenmeyen bir kadındı, ki zaten William'ı ajanlıktan vazgeçirip kendisiyle evlenmeye ikna etmeyi de bu sayede başarmıştı. Bu yüzden Elizabeth onun Marcus konusunu yeniden gündeme getireceğini biliyordu ve bunun aynı gün akşam saatlerinde gerçekleşmesi onu hiç şaşırtmadı.

"Ne kadar da yakışıklı bir adam."

Elizabeth, Margaret'in bakışlarını izleyerek Dempsey'lerin verdiği davete katılan kalabalık misafir grubuna baktı. Marcus'un Leydi Cramshaw ve onun güzel kızı Clara'nın yanında durduğunu gördü. Onun her hareketini adım adım takip etmesine rağmen Marcus'u umursamıyormuş gibi davrandı. "Geçmişte yaşadıklarımızı öğrendikten sonra nasıl olur da hâlâ Kont'un yakışıklı yüzünden etkilenirsin?"

Elizabeth son bir haftayı davetlerden uzak durarak geçirmişti ama Faulkner'ların cadde üzerindeki evlerinde düzenledikleri balonun Marcus'un ilgisini çekeceğini düşünerek Dempsey'lerin davetini kabul etmişti. Sınır bozucu adam ne yapıp edip tekrar karşısına çıkmayı başarmıştı, üstelik çok da sık görünüyordu. Altın nakışlarla bezeli koyu kırmızı ceketi kalçalarına dek iniyordu. İpek ceketi, tıpkı parmaklarını ve boyun bağını süsleyen yakut taşlar gibi mum ışığının altında ıslıl ıslıl parlıyordu.

"Pardon?" Margaret yaşadığı şaşkınlıkla gözlerini fal taşı gibi açarak Elizabeth'e baktı. Yelpazeyle salonun karşı tarafını işaret etti. Elizabeth o an onun bahsettiği kişinin William olduğunu anladı ve kırdığı pot yüzünden kıpkırmızı kesildi.

Margaret güldü. "Senin Westfield'ın ve Leydi Clara harika bir çift olmuşlar."

"Evet, ama ben de onları görmek için buraya geldim. Sen dikkatini çekmeyi başardıysa o zavallı kıza acırım doğrusu." Çenesini yukarı kaldırdı ve bakışlarını farklı bir yöne çevirdi.

yoğundu. Genç kadın vücudunun bu dokunuşa verdiği güçlü tepki yüzünden yerinden bile kıpırdamayacak durumdaydı. Yalnızca dudakları birbirine dokunuyordu. Geriye doğru attığı tek bir adımda bu temastan rahatsızlıkla kurtulabilirdi ama bunu yapacak mecali kalmamıştı. Hiç kıpırdamadan olduğu yerde duruyordu. Marcus'un kokusunun ve tadının duyularını allak bullak ettiğini ve onun yaptığı bu cesur hareketle birlikte vücudundaki her sinir ucunun canlandığını hissediyordu.

Marcus parmaklarını Elizabeth'in bileğinde gezdirerek, "Öpüşme karşılık ver," diye inledi

"Hayır..." Elizabeth başını çevirdi.

Bir küfür savuran Marcus, Elizabeth'in dudaklarını tekrar ağzına aldı. Bu kez onu az önceki kadar nazik bir şekilde öpmüyordu. Bu, Elizabeth'in tadını bile alabileceği kadar keskin bir öfkenin sebep olduğu bir saldırıydı. Marcus başını hafifçe yana eğip Elizabeth'i daha da sert bir şekilde öpmeye başladı. Ardından dilini onun aralanan dudaklarından zorla içeri soktu. Genç adaman duyduğu heyecanın yoğunluğu Elizabeth'i korkutuyordu ama sonra bu korkunun yerini daha güçlü bir duygu aldı.

Hawthorne onu daha önce hiç böyle öpmemişti. Bu, dudaklarının temasından çok daha farklı bir şeydi. Sahiplenmenin, söndürülmesi imkânsız bir arzusun göstergesiydi. Elizabeth Marcus'un, yüreğinde yarattığı bu arzuyu artık inkâr edemezdi. Sonunda sızlanarak teslim oldu ve Marcus'un baş döndürücü tadına çarşızca ihtiyaç duyarak dilini tereddütle onununkine dokundurdu.

Onun bu hareketini inleyerek onaylayan Marcus'un dudaklarından dökülen şehvet dolu ses Elizabeth'in yalpalamasına neden oldu. Marcus onun bileklerini bırakıp bir eliyle belini tuttu ve diğer elini de emesine götürerek selâmı derinleştirdi. Marcus'un kısıpırdamamasını sağlayan bu hareketi tutan parmakları ile Marcus'un dudaklarının üzerinde dolayştırıyor, kendisine karşılık verişini dilini daha derinlere sokarak ödüllendiriyordu. Elizabeth, Marcus'un

ceketine samsıkı asılarak kontrolü az da olsa ele geçirmeye çalıştı ama onun kendisine sunduklarını kabul etmekten fazlasını yapamadı.

Nihayet Marcus acı çekercesine inleyerek dudaklarını Elizabeth'in dudaklarından ayırdı ve başını onun parfüm kokan saçlarının arasına gömdü. "Elizabeth," Boğuklaşan sesi titriyordu. "Bir yatağa ihtiyacımız var. Hemen."

Elizabeth'in dudaklarından bir kahkaha koptu. "Bu delilik."

"Hep öyleydi."

"Benden uzak durmalısın."

"Zaten öyle yaptım. Dört lanet olanca yıl boyunca. Hayali günahlarımın bedelini ödedim." Marcus geri çekilip alev alev yanan gözlerle ona baktı. "Sana sahip olabilmek için yeterince bekledim. Daha fazla beklemek istemiyorum."

Geçmişini hatırlamak her ikisini de kendine getirmişti. "Yasak bir ilişkinin keyfini süremeyecek kadar çok şey yaşadık."

"Ben her şeye rağmen böyle bir ilişkinin tadını çıkarmak niyetindeyim."

Elizabeth titreyerek kendini geriye attı ve Marcus hiç beklemediği bir şekilde onu serbest bıraktı. Genç kadın elini Marcus'un öpücükleriyle şişen dudaklarına götürdü.

"Bana yasatıncağın acıyı istemiyorum. Seni istemiyorum."

"Yalan söylüyorsun," dedi Marcus sert bir sesle. Parmaklarını Elizabeth'in göğüs dekoltesinin üzerinde dolayştırdı. "Beni karşılaştığımız ilk andan beri istiyorsun. Şu an da istiyorsun, bunu açıkça hissedebiliyorum."

Elizabeth, Marcus'a hâlâ zihninin emirlerini yerine getirmeyi reddedecek kadar ilgi duyan hain vücuduna küfretti. Vücudu bu kadar ilgiyle kendisine tahrik olmuşken, Marcus'un yatağına atmakta zorlanacağını düşünmekten vazgeçemeyeceğini bilmez kadınlardan hiçbir farkı kalmamıştı. Geriye doğru bir adım attı

Marcus bir küfür savurarak Elizabeth'ten uzaklaştı. Omuzlarını dikleştirip eski dostuna öfke dolu bir bakış fırlattı. Elizabeth onun dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek yanından geçti. Bahçeye doğru koşarak çitlerin oluşturduğu bir köşenin ardında gözden kayboldu. Onun peşinden gitmeye kararlı görünen Marcus öne doğru bir hamle yaptı.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi William tehditkâr bir tonda.

"Zamanlaman çok kötü, Barclay." Eski dostunun kendisiyle kavgaya tutuşmak için fırsat kolladığını bilen Marcus boğazından dökülmek üzere olan öfke dolu iniltiyi yutkunarak bastırdı. Kızgın seslerin yükselmesi ve William'ın vücudunun gerilmesiyle iyice telaşlanan izleyicilerin, işe yarar bir dedikodu malzemesine şahit olmayı umarak terasın etrafına dizilmesi durumu daha da kötüleştirmişti.

"Leydi Hawthorne'la beraber olma hayalleri kuruyorsan onun sana hiçbir zaman ilgi duymayacağını bilmelisin, Westfield."

William bu sözleri sarf ettiği sırada bir heykel kadar kusursuz görünen, kızıl saçlı bir kadın meraklı izleyicilerin arasından sıyrılıp merdivenleri ikişer ikişer inerek yanlarına geldi.

"Lord Westfield, Barclay. Lütfen!" William'ın kolunu tuttu. "Burası böylesine özel bir konuyu tartışmanın yeri değil."

William bakışlarını Marcus'un gözlerinden ayırdı ve yüzünde tatsız bir gülümsemeyle güzel karısına baktı. "Endişelenecek bir şey yok. Her şey yolunda." Ardından başını kaldırdı ve George Stanton'a işaret etti. George hızla terastan inip yanlarına geldi. "Lütfen, Leydi Hawthorne'u bul ve ona evine kadar eşlik et."

"Onur duyuyorum," dedi kadın ve William'ın kolundan sıkıca tutunarak arasından geçtikten sonra adamlarını hızlandırdı ve bahçedeki gölgelerin arasında kayboldu.

Marcus iç geçirip ensesini ovuşturdu. "Elizabeth'le aramızdaki konuşmayı yanlış anladım, Barclay."

William nezaket kurallarını bir kenara bırakarak, "Seninle bu konuyu tartışacak değilim," diye karşılık verdi. "Elizabeth seni görmek istemiyor ve sen de onun bu isteğine saygı duymayacaksın." Ardından Margaret'in hâlâ kolunun üzerinde duran elini usulca indirdi ve Marcus'a doğru yaklaştı. Omuzlarını bastırmak zorunda kaldığı öfkenin etkisiyle iyice gerilmişti. "Bu uyarıyı bir daha yapmayacağım. Kız kardeşimden uzak dur, aksi halde seni düelloya davet ederim." Bu sözlerle birlikte yukarıdaki kalabalık hayretle nefeslerini tuttu..

Marcus nefes alışını düzene sokmaya çalıştı. Sakinliği onu pek çok zor durumdan kurtarmıştı ama bu defa ortamdaki gerginliği azaltmak konusunda herhangi bir çabada bulunmuyordu. Kendisine verilen görevin yanında özel bir amacı da vardı. Her ikisini de ancak Elizabeth'le bol bol zaman geçirerek gerçekleştirebilirdi. Hiçbir şey onu yolundan ahkoyamazdı.

William'ın kendisine açıkça meydan okuması karşısında aralarındaki son birkaç adımlık mesafeyi de kapattı ve ona iyice yaklaştı. Seni kaygı verici bir şekilde yumaşmamıştı. "Elizabeth'le aramdaki ilişkiye müdahale etmen hiç de akılcı bir davranış sayılmaz. Onunla çözmeyen gereken pek çok şey var ve senin aramızda girmene müsaade etmem. Ben Elizabeth'e asla bilerek zarar vermem. Sözüne güvenmiyorsan hemen şimdi düello şartlarını say. Amacıma ulaşmakta kararlıyım ve bu amaç önüme koyacağın engellerin bəşine değer."

"Bildiyini yapmak uğruna hayatını tehlikeye mi atacaksın?"

"Kesinlikle değil."

Bildiyini yapmak tartışarak göçördikleri derin bir sessizlik oldu. Nihayet diyelim ki William'ın tehditleri ya da ona benzer şeylere pabuç bırakacak değildi.

William'ın gözlerindeyse yoğunluğuyla insanın içine işleyen bakışlar vardı. İki adam yıllardır toplum içinde birbirlerine soğuk davranıyorlardı. Marcus'un aksine William'ın evli bir erkek olması onlara sohbet etme fırsatını nadiren sunuyordu. Marcus bu eksikliğin acısını fazlasıyla yaşıyordu. Sık sık özünde son derece iyi bir adam olan eski arkadaşının dostluğunun özlemini çekiyordu. Ancak William onun hakkında çok çabuk yargıda bulunmuştu ve Marcus kendisine inanılmayacağını bile bile hakkını savunarak gururunu incitmek niyetinde değildi.

"İçerideki eşlenceye geri dönelim mi, Bayan Barclay?" dedi William nihayet. Omuzları biraz olsun rahatlamıştı.

"Hava biraz soğudu sanki," diye mırıldandı Marcus.

"Evet, Lordum," diye onayladı Leydi Barclay. "Ben de tam ayna şeyi söyleyecektim."

Duyduğu üzüntüyü gizleyen Marcus başını salladıktan sonra arkasını döndü ve oradan ayrıldı.

Elizabeth sessizce iç geçirerek Chestorfield Malikânesi'nin antrosine adım attı. Zonklayan dudakları hâlâ Marcus'un tadını taşıyordu ve bu, bir kadının akıllı sağlığını tehdit eden baş döndürücü bir tattı. Kalp atışları yavaşlamış olsa da kendini az önce bir koşu yarışına katılmış gibi hissediyordu. Uşağı üzerindeki ağır pelerini alınca rahatladı ve eldivenlerini çıkarıp doğrudan üst kata çıkan merdivenlere yöneldi. Düşünmesi gereken çok fazla şey vardı. Marcus'un amacına ulaşmak konusunda bu kadar kararlı olabileceği aklına gelmemişti. Onun gibi bir adamla başa çıkabilmek için dikkatli bir şekilde plan yapması gerekiyordu.

"Leydim?"

"Evet?" Elizabeth'in sesi, yavaş yavaş geri

Adamın elindeki gümüş tepside krem rengi parşömene yazılı bir mesaj duruyordu. Tehlikesizmiş gibi görünen bu mesaj

Elizabeth'in irkilmesi ne den olmuştı. Üzerindeki el yazısı ve kullanılan parşömen, kendisinden Hawthorne'un günlüğünü isteyen mektuptakiyle birebir aynıydı.

Başını iki yana sallayıp derin bir nefes bıraktı. Marcus'un bir sonraki gün ziyaretine geleceğinden emindi. Mesajda kendisinden istenilen şey her neyse o zamana dek bekleyebilirdi. Bu mesaj tek başına okumak istemiyordu. Teğkiltın ne kadar tehlikeli görevler üstlendiğini biliyor ve bulduğu bu işi kesinlikle hafife almıyordu. Marcus başına bela olmakta bu kadar kararlıysa en azından bundan biraz olsun faydalanabilirdi.

Elizabeth elini sallayarak hizmetçisini yanından gönderdikten sonra eteklerini kaldırıp merdivenlerden çıktı.

Kendisini korumakla görevlendirilen adamın geçmişte güvenilmez birisi olduğunu ispatlanmış olması kaderin ne acı bir oyunuydu.

Dördüncü Bölüm

Marcus'un Grosvenor Meydan'ndaki evinin aksine Chesterfield Malikânesi genişçe bir alana yayılıyordu ve en yakınındaki ev ile arasında epeyce mesafe vardı. Malikânenin ziyaretçi kabul salonunda duran Marcus şapka ve eldivenini kendisini bekleyen üniformalı uşağa uzattıktan sonra kâhyayı takip ederek holden geçti ve ana salona girdi.

Malikâneye kabul şekli gözünden kaçmadı. Bir zamanlar bu eve adım attığında hemen üst kata alınır ve ailenin bir ferdiymiş gibi ilgi görürdü. Artık bu ayrıcalığa layık bulunmuyordu.

"Westfield Kontu," diye duyurdu uzak gelişini.

Marcus kapının eşiğinde durup salona göz gezdirdi ve şöminenin üzerini süsleyen portre dikkatini çekti. Artık hayatta olmayan Langston Kontesi tıpkı kızınankilere benzeyen menekşe rengi gözlerini onun üzerine çevirmişti ve yüzünde hoş bir gülümseme vardı. Ancak Elizabeth'in aksine Lady Langston'ın gözlerinde nekindir bir ifade yoktu. Aynı düzlemlle yetinen bir kadının belli belirsiz fark edilen ışıltısı mevcuttu. Elizabeth ebeveynlerinin ömür boyu yaşadığı mutluluğun bir benzerini sadece

çok kısa bir süre tatmıştı. Marcus bir an yaşadığı pişmanlığın boğazını düğümlediğini hissetti.

Bir zamanlar hayatını Elizabeth'e böyle bir mutluluk yaşatmaya adayacağına yemin etmişti. Oysa şimdi istediği tek şey arzusunu tatmin etmek ve Elizabeth'in lanetinden kurtulmaktı.

Dişlerini sıkıp bakışlarını acı veren bu hatıradan uzaklaştığında gece gündüz rüyalarını süsleyen o kıvrımlı vücudu karşısında buldu. Uşak hafif bir tıkırtı eşliğinde kapıyı kapattı ve Marcus elini arkaya uzatıp sürgüyü çekti.

Elizabeth malikânenin yan tarafındaki bahçeye bakan kemerli pencerenin önünde duruyordu. Üzerinde muslin kumaştan basit bir elbise vardı ve arkasından vuran güneş ışığının altında ilk tanıştıkları günkü kadar genç görünüyordu. Birbirlerini gömenin verdiği yoğun duygular her zaman olduğu gibi Marcus'un vücudundaki her sinir ucunu uyarıyordu. Girdiği onca ilişkiye rağmen hiçbir kadın onu Elizabeth kadar derinden etkilememiş, hiçbir kadın onda böyle şehvet duyguları uyandırmamıştı.

Elizabeth akla kırılan ipeklî çarşafı getiren boğuk bir sesle, "İyi günler, Lord Westfield," dedi. Marcus'un hâlâ kapının tokmağında duran eline imalî bir bakış fırlattı. "Ağabeyim evde."

"Ne güzel." Marcus birkaç adımla geniş Aubusson halının karşı tarafına geçti ve Elizabeth'in çıplak elini dudaklarına götürdü. Kadının kusursuz bir teni vardı ve kokusu tahrir ediciydi. Marcus dilini çıkarıp onun parmak aralarını yaladı ve Elizabeth'in gözebebeklerinin büyüyüp koyulaşmasını izledi. Ardından elini kalbine götürdü ve orada tuttu. "Matemin sona erdiğine göre artık kendi elini de bana kullanabilirsin."

Elizabeth gözlerini kısarak ona baktı. "Bu senin için işleri epeyce kolaylaştırırdı, değil mi?"

"Elbette daha özel bir mekân, yatakta kahvaltı ve ikinci kaçamakları için kolaylık sağlardı," dedi Marcus bir an bile tereddüt etmeden.

Elizabeth elini Marcus'un kavrayışından kurtarıp ona sırtını döndü. Marcus gülmek için kendini zor tutuyordu.

"Benden açıkça nefret ettiğin halde," diye mırıldandı Elizabeth, "samimiyetimizi iletirmek istemene bir anlam veremiyorum doğrusu."

"Fiziksel temas için samimiyet kurmak gerekmiyor."

Elizabeth'in koyu renklî saçlarının altında kalan omuzları görüldü. "Ah, evet," dedi dudakları bükerek. "Sen bunu defalarca ispatladın, değil mi?"

Marcus gönleğinin fırırlı manşetlerinde ip varmış da onu sikkeliyormuş gibi yaptıktan sonra kanepeye doğru yürüdü ve oturmadan önce ceketini düzeltti. Elizabeth'in azarlayan bir ses tonuyla konuşmasından duyduğu rahatsızlığı belli etmemeye çalıştı. Şu an ihtiyacı olan son şey suçluluk duymaktı; zaten bu duyguyu yeterince sık hissediyordu. "Bir zamanlar beni olmakla suçladığın o adam haline dönüştüğüm doğru. Peki ama ne yapmamı bekliyordun, aşkım? Seni düşünerek aklımı yitirmemi mi? Gece gündüz senin özlemini çekmemi mi?"

Marcus, Elizabeth'i kendisine bakmaya teşvik edilemez umuyla abartılı bir şekilde iç geçirdi. Elizabeth'in yüz hatlarına bakmak her zaman keyif vericiydi ama onsuz geçen dört yıldan sonra bu, Marcus için nefes almak kadar ihtiyaç duyduğu bir zevke dönüşmüştü. "Elinden gelse bulduğum azıcık teselliye bile elinden alacak kadar salim yürekli bir kadın olduğumu öğrenmek beni ne kadar mutlu etti!"

Elizabeth hızla dönüp ona baktığında yüzü kızarıp kıpkırmızı olmuştu. "Beni mi suçluyorsun?"

"Ortada suçlanacak başka birisi var mı?" Marcus enfiye kutusunu açıp içinden biraz enfiye çekti. "Bunca yıl kollarımın arasına olmasa gereken kişi sendin. Ama ben onun yerine bana seni unutturabileceğini umduğum her kadını yatağıma aldım. Oysa hiçbirini seni unutturmadı. Bir tanesi bile." Kutuyu tekrar kapattı.

Nefesini hızla içine çekmesiyle birlikte burun delikleri genişledi. "Onlarla beraber olurken çoğunlukla lambaları söndürür, gözlerimi kapatırdım. Altında yatan kadının sen olduğunu, seninle seviştiğimi hayal ederdim."

"Lanet olsun." Elizabeth ellerini küçük birer yumruk haline getirdi. "Neden tıpkı babam gibi davranmak zorundaydın ki sanki?"

"Rahip hayatı sürmemi mi tercih ederdin?"

"Hovardanın teki olmaktan iyidir?"

"Sen başka bir adamın arzularını tatmin edip bundan en ufak bir üzüntü duymazken mi?" Marcus tüm benliğiyle gerilip beklenli içine girdiği halde hiçbir şey olmamış gibi sakin görünmeye çalışıyordu. "Kocanın yatağındayken hiç benim hayalimi kurdun mu, Elizabeth? Hiç rüyalarını süsledim mi? Üzerinde olan, içini dolduran vücudun benim vücudum olmasını istedin mi? Peki ya tenine bulaşan terin, benim terim olmasını?"

Elizabeth uzunca bir süre olduğu yere çakılı kaldı. Ardından dolgun dudakları Marcus'un içini burkan davetkâr bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. Marcus kâhya kendisini eve kabul ettiği an, Elizabeth'in kaçmaktan ya da saklanmaktan vazgeçtiğini anlamıştı. Kendini bir tartışmaya hazırlamıştı. Ancak cinsel taciz aklının ucundan bile geçmemişti. *Bu kadını hiçbir zaman anlayamayacak mıydı?*

"Sana kocanın yatağında nefes verdiğini anlatmaya ister misin, Marcus?" diye sordu. "Ya da benim göğsüme, bana hangi pozisyonlarda sahip olduğunu duymak ister misin? En çok hoşuna giden ve en fazla arzuladığı şeyin ne olduğunu

bilmek ister misin? Ya da benim hangi pozisyonlardan hoşlandığımı duymaya ne dersin? Onun bana hangi pozisyonda sahip olmasını tercih ettiğini?"

Elizabeth kalçalarını kasten onun ağzının kurumasına neden olacak şekilde sallayarak Marcus'un yanına gitti. Marcus o güne dek onun cinsel anlamda saldırgan bir tutum takındığını hiç görmemişti. Bunun kendisini tahrik etmesinden fazlasıyla rahatsızlık duydu, özellikle de son dört yılda karşı tarafın tahrikiyle başlayan çok sayıda cinsel ilişkiye girdikten sonra.

İstemeden hissettiği bu arzusun Elizabeth'in sarf ettiği sözler ve bu sözlerin yarattığı görüntülerle tetiklenmiş olması işleri iyice zorlaştırmıştı. Marcus başka bir adamın arzu dolu bir halde yüzüstü yatağa uzanan Elizabeth'e arkadan sahip olduğunu hayal etti. Bu görüntüyle birlikte dişlerini öyle bir sıktı ki çenesi acıdı. Hissettiği ilkel sahiplenme duygusu neredeyse kendinden geçmesine neden olacaktı. Ceketinin önünü açıp pantolonunu zorlayan erkekliğini gözler önüne serdi. Elizabeth bu manzara karşısında önce adımlarını şaşırırsa da çenesini kaldırıp ona doğru yürümeye devam etti.

"Ben bir adamın arzusuna şahit olduğunda çığlık çığlığa kaçacak masum bir genç kız değilim." Elizabeth, Marcus'un önünde durdu ve ellerini onun dizlerinin üzerine yerleştirdi. Elbisesinin yuvarlak, saten dekoltesinden neredeyse taşnak üzere olan dolgun göğüsleri şimdi Marcus'un önünde sallanıyordu. Üzerinde gece elbisesi varken göğüsleri korsemin baskısıyla düzleşiyordu. Günlük elbisesiye bu baskıyı büyük ölçüde azaltmıştı ve Marcus gözlerini sadece onun için sergilenen bu cömert görüntüden alamıyordu.

Eline geçen her fırsata değerlendiren bir adam olarak Elizabeth'in göğüslerini avuçladı ve onun dişlerinin arasından nefesini burnu ile alıyordu. Elizabeth'in vücudu bir genç kızın yeni yeni olgunlaşan vücudundan, yetişkin bir kadının kıvrımlı vücuduna dönüşmüştü. Marcus onun tenini sıkarak göğüs-

"Peki ya senin yüzündeki maskeye ne demeli?"

"Tuturum, ne kadar da inatçısun." Marcus kaba denilebilecek bir hareketle yüzünü onunkiine sürüttü. Bunu yaparak Elizabeth'in kokusunun terle ıslanan tenine, keedi terinin de onun yanağına buluşmasını sağlamıştı. "Sana söylediklerimi harfiyen yapmanı istiyorum. Duygularının bu işe karışmasına izin vermemelisin," diye fındaldı sert ve ısrarcı bir sesle.

"Senin sağduyuna güveniyorum," dedi Elizabeth.

Marcus bu sözlerle birlikte olduğu yerde kaldı ve Elizabeth'in saçına, onun irkilmesine neden olacak kadar sıkıtağı yumruğunun içinde tuttu.

"Öyle mi?"

Odadaki hava iyice ağırlasmıştı.

*Bu doğru mu?' diye sordu bir kez daha.

"O gece..." Elizabeth yutkundu ve tırnaklarını daha da derinlere gömdü. "O gece neler oldu?"

Marcus gürültüyle nefesini bıraktı. Geçmişin acımasız pen-
gesinden kurtulan vücudu tepeden tırnağa rahatlamıştı. Birden
kendini son derece yorgun hissetti ve bunca yıl ayaktaki kalmasını
sağlayan tek şeyin Elizabeth'in nişanı bozmasına duyduğu yoğun
öfke olduğunu anladı.

"Otur." Geri çekilip Elizabeth'in odanın karşı tarafındaki kanepeye gitmesini bekledi. Onu uzun uzun seyrederek saçlarının dağıldığını ve dudaklarının şiştiğini görmeyen keyfini çıkardı. En başından beri özel bir ilgiye onun peşinden koşmuş, onu dudaklarına telâh ve arzulu öpücükler kondurabileceği sessiz küşâfeler kaçırması ve Elizabeth'in gizlemekte olduğu ateşi bir parça da olsa hissedebilmek için skandalı bile göze almıştı.

Ücretsiz PDF Kitap

Tersine, mücadeleyi ve macera arayışına yansıtıyordu. Hayatta görülecek ve keşfedilecek şeyler olduğunu söylüyordu.

Marcus bir kez daha Hawthorne'un Elizabeth'in bu farklı yönlerini görebilecek kadar şanslı olup olmadığını merak etti. Elizabeth onun kollarında erimiş, ruhu ele vermiş ve sevgi-meleriyle kendinden geçmiş miydi?

Dişlerini sıkıp bu acı veren düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. "Ashford Gemicilik'i duymuş muydun?"

"Elbette duyduk."

"Bir keresinde Christopher St. John isimindeki bir korsana küçük bir servet kaptırdım."

"St. John mu?" Elizabeth kaşlarını çattı. "Hizmetçim bana ondan bahsetmişti. Halk arasında sevilen bir adam. Yoksul ve zor durumda olanların yardımına koşan bir çeşit kahramanmış."

Marcus homurdandı. "St. John kesinlikle bir kahraman değil. Bu adam acımasız bir cani. Benim Lord Eldridge'le yakınlaşmamın sebep olan oydu. Eldridge'den St. John'un işabına bakılmasını istedim ve o da bu işin üstesinden kendim gelebilmem için beni eğitmeyi teklif etti." Marcus'un dudakları alayı bir şekilde yukarı kıvrıldı. "Kendi itikadımı alma fikri karşı konulamayacak kadar cazipti."

Elizabeth dudaklarını bızdı. "Elbette öyledir. Ne de olsa senin için normal bir hayat sürmek çok sıkıcı."

"Bazı işlerde şahsen ilgilenmek gerekir."

Kollarını güğüsünde kavuşturan Marcus, Elizabeth'in ilgisini çekme fırsatı elde etmiş olmanın tadını çıkardı. O kendisine alay imalarında bulunsay bile Elizabeth'le karşılıklı sohbet etmekten keyif alıyordu. Marcus'un etrafındaki insanlar hayata boyunca ona yurnunun yitirilmesi için bir fırsatı bekliyor ve onu düşmanlığına getirmişti. Bu yüzden Elizabeth'in kendisinin etrafında bir düşman gibi davranmasını onun en çekici özelliklerinden biri olarak görüyordu.

"İnsanların tehlikelerle dolu bir hayatı cazip bulmasına asla anlam veremeyeceğim, Marcus. Ben kendi hayatımın huzurlu ve sessiz olmasını istiyorum."

"Nasıl bir ailede yetiştiğini göz önünde bulundurursak bu son derece makul bir istek. Düzgün bir yapıdan yoksun olan ailenizin erkek üyeleri sürekli zevk peşinde koşmaktan seninle ilgilenmeye fırsat bulamıyordu."

"Beni çok iyi tanıyorsun," dedi Elizabeth iğneleyici bir sesle.

"Ben seni hep çok iyi tanıyordum."

"O halde birbirimize uygun olmadığımızı da itiraf etmelisin."

"Böyle bir şeyi asla yapmam."

Elizabeth elini sallayarak konuyu kapattı. "O geceye dönecek olursak..."

Marcus onun yüzüne incek yumruğu beklercesine çenesini yukarı kaldırırsa izledi ve iç geçirdi. "Bir gün St. John'a zarar verebilecek bazı bilgiler sağlayan bir adam olduğunu öğrendim. Onunla rıhtımda buluşmak üzere sözleştik. Yardımı karşılığında benden tek bir ricası vardı. Karısı hamileydi ve eşinin, onun geçimini sağlamak uğruna bu tür işlere bulaştığını bilmiyordu. Adam benden kendisine bir şey olması durumunda karısına göz kulak olmaması istedi."

"Üzerinde ropşöşambur olan o kadın, bu adamın karısı mıydı?" Elizabeth'in gözleri büyümüştü.

"Evet. Adamla yaptığımız görüşme sırasında saldırıya uğradık. Boğuşma seslerini duyan kadın neler olup bittiğini anlamak için yanımıza gelip kendini tehlikeye attı. Yaşanan kargaşa sırasında denize düştü ve boğuldu. Kendini kurtarabildi. Bir süre ağır yaralarla vurularak ölmüştü."

"O kadınla yatmadın." Bu artık bir soru değil, bir açıklamaydı.

"Elbette yatmadım," dedi Marcus sadece. "Ama her ikimiz de çamura bulanmıştık. Kadını temizlenebilmesi ve sonrasında onunla ilgilenilebilsem için evime götürdüm."

Elizabeth ayuğa kalkıp odada volta atmaya başladı. Elleriyile sürekli elbisesini sıkıyordu. "Sanırım ben durumun bu olduğunu en başından beri biliyordum."

Marcus keyifsiz bir kahkaha kopardı. Elizabeth'in sözlerine devam etmesini beklerken onu hâlâ arzuladığını için aklını yitirmiş olabileceğini düşündü. Uzun süredir Elizabeth'in aralarındaki bağ koparmak için onun bu hayali sadakatsizliğini bahane ettiğinden güpheleniyordu. Marcus'a göre o akşam yaşananlar bunun bir ispatıydı. Elizabeth gerçeği öğrendiğinde kollarına atlayıp ondan af dilememişti. Ne kendisine ikinci bir şans daha vermesini istemiş ne de aralarını düzeltmek için herhangi bir girişimde bulunmuştu. Marcus, Elizabeth'in bu sessizliğine, ona neredeyse zarar verebilecek kadar öfkelenmişti.

Onu yakalayıp üzerindeki giysileri yırtmak ve yere yatırp erkekliğini, kendisini görmeden gelmesini imkânsız hale getirecek şekilde içine sokmak için duyduğu güçlü isteği ellerini yumruk yaparak bastırmaya çalıştı. Elizabeth'in koruyucu kabuğunu kırabilmesinin tek yolunun bu olduğunu biliyordu.

Ancak gururu, yaşadığı ızdırabı belli etmesine izin vermedi. Yine de ondan bunun acısını alacak, en azından kabuğunda küçük de olsa bir çatlak oluşturalacaktı.

"O yanımıza geldiğinde en az senin kadar ben de şaşırmıştım. Elizabeth. Senin, kendisine yardım etmekle görevlendirilen hizmetçi olduğunu zannetmişti. Nişanlımın o saatte ziyaretine gelebileceği aklım ucundan bile geçmemişti."

"Üzerindeki giysi..."

"Evet. Üzerinde ropşöşambur vardı. Ropşöşamburdan başka giyecek bir şeyi yoktu."

"Peşimden gelmeliydin," dedi Elizabeth öfke dolu, alçak bir sesle.

"Bunu denedim. Ancak yürüme indirdiğin tokadın etkisinden kurtulmamın epeyce uzun sürdüğünü itiraf etmeliyim. Çok hızlı koşuyordun. Ben dul kadını sakinleştirip senin peşinden koşacak duruma gelene dek Hawthorne'la birlikte oradan kaçmıştım."

Elizabeth harareti yürüyüşüne son verdi. O durduğunda eteklerinin katları da ağır ağır eski haline döndü. Başını çevirip Marcus'u baktığında gözleri ondan pek çok şey sakladığını söylüyordu. "Benden nefret ediyor musun?"

"Bazen." Marcus omuzlarını silkerek ashında acısının içini kemirip hayatındaki her şeyi etkileyecek kadar yoğun olduğunu gizledi.

"Benden intikam almak istiyorsun," dedi Elizabeth kayıtsız bir sesle.

"Bu aklıma gelebilecek en son şey. Cevaplara ihtiyacım var. Neden Hawthorne'la kaçtın? Bana olan duyguların seni bu kadar korkutuyor muydu?"

"Belki de aklımda hep Hawthorne'u tercih etmek vardı."

"Buna inanmayı reddediyorum."

Elizabeth'in dolgun dudakları keyifsizce yukarı kıvrıldı. "Bu ihtimal egoşu mu yaralıyor yoksa?"

Marcus homurdandı. "Benimle istediğin oyunu oynayabilirsin. Bundan nefret etsen de beni arzuluyorsun."

Elizabeth, bu sözlerle birlikte kendisine doğru yakalanan Marcus'u elini uzatarak durdurdu. Sakinmiş gibi görünse de elleri zangır zangır titriyordu. Kolu yana düştü.

Aralarındaki farklılıklar Marcus'un gördüğünden çok daha fazlaydı. Onlar Hawthorne'la aynı şeyleri yapmışlardı ama sonuçları farklıydı. Onların ilişkisi iki yabancıydı. Ama Marcus ne yapar edip gerçeği öğrenecekti. Elizabeth'in kendisinden tekrar kaçmasından kor-

kuyordu ama ona duyduğu arzu, kendini koruma içgüdüsünden çok daha güçlüydü.

Kadın ona kendisinden nefret edip etmediğini sormuştu. Böyle zamanlarda ondan nefret ediyordu. Kendisine ilgi duymasına sebep olduğu için, hep güzel ve arzulanan bir kadın olarak kaldığı için ve bu kadar arzuladığı tek kadın olduğu için Elizabeth'ten nefret ediyordu.

"Sosyeteye tanıtıldığın ilk baloyu hatırlıyor musun?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Elbette hatırlıyorum."

Marcus üzerinde süslü oymalar olan bûfeye doğru yürüyüp kendine biraz içki doldurdu. Alkol almak için erken bir saati ama şu an bunu umursayacak durumda değildi. İçi buz keşmişti ve boğazından akıp giden yakıcı alkolün verdiği sıcaklığı memnuniyetle karşıladı.

Ne o yıl ne de sonraki yıllarda kendine eş bulmak gibi bir amacı olmamıştı. Genç kızlardan ve onların evlenmek için çevirdiği türlü entrikalardan uzak durmaya özen gösteriyordu ancak Elizabeth'e tek bir bakışıyla niyeti tamamen değişmişti.

Onunla bir şekilde tanışmış ve genç kız, yaşından beklenmeyecek bir özgüvenle kendisini etkilemeyi başarmıştı. Sonra ona dans etmeyi teklif etmiş ve bu teklifin, sahip olduğu kötü şöhrete rağmen kabul görmesinden mutluluk duymuştu. Elizabeth'in eldivenli elinin tenine dokunması bile o zamana kadar bir kez olsun tatmadığı güçlü bir arzu uyandırmıştı.

"Beni tanıştığımız ilk anda etkilemeyi başardın, Elizabeth." Marcus bu sözlerle birlikte bakışlarını boğalan kadehine çevirdi ve içkiyi yavaş yavaş içti. "Bunun başlangıcıydı. 'Sana küstahça davrandığım zamanlarda bile ne kederden ne de ne kadar sevdiğim gibi oldun. Aksine benimle dalga geçtin hatta beni azarlayacak kadar cesur

Beşinci Bölüm

Çalılarının ardından neler olup bittiğini seyreden Marcus, bir ter damlasının kürek kemiklerinin arasından süzülmesiyle birlikte dişlerini saktı. Elizabeth kocasının günlüğünü küçücük elleriyle sımsıkı göğsüne bastırmış, birkaç adım ötedeki açıklık alanda duruyordu. Yürürken ezdiği otlar havaya bahar kokusu yayıyordu ancak Marcus'u her zaman rahatlatan bu koku şimdi aynı etkiyi yaratmıyordu.

Marcus bu durumda olmaktan nefret ediyordu; Elizabeth'i günlüğün peşinde olan kişiye karşı tamamen savunmasız bir halde orada yapayalnız bırakmaktan. Genç kadın ağırlığına huzursuzca bir bacağından diğerine aktardığında onun yanına gitmek, onu rahatlatmak ve incecik omuzlarındaki ağır yükü üstlenmek istedi.

Bu buluşmaya hazırlanmak için çok az zamanı olmuştu. Buluşma noktasının ağaçlarla çevrili olması neler olup bittiğini izleyebilmeyi sinir bozucu bir şekilde zorlaştırıyordu. Saklanacak çok fazla yer vardı. Marcus, buluşma noktasına çıkan yıpranmış patikaları izlemek üzere yakınlarda bir yerde duran Avery ve diğer kodu çözümlenmiş ordu üyeleriyle buluşma noktasına işaret gönderilebilmeleri imkânsızdı ve bu da Marcus'un kendisini tamamen

savunmasız hissetmesine neden oluyordu. Sabırla beklemek onun doğasına aykırıydı. İçindeki şiddet duygusunu güçlükle bastırarak elini küçük kılıcının kabzasına götürdü. Lanet olsun, bu iş neden bu kadar uzamıştı ki?

Bu, o güne dek üstlendiği en önemli görevdi. Açık bir zihne ve yaptığı her işe damgasını vuran sakinliğine ihtiyaç duyuyordu. Ancak ne yazık ki kendini sakinlikten o güne dek hiç olmadığı kadar uzak hissediyordu. Başarısızlık onun için hiçbir zaman ihtimal dâhilinde değildi ama şimdi... şimdi *söz konusu olan kişi* Elizabeth'ti.

Elizabeth onun yaşadığı duygu karmaşasını hissetmiş gibi etrafa kaçamak bakışlar fırlatarak Marcus'u aradı. Alt dudağını ısırığında onu izleyen Marcus nefesinin kesildiğini hissetti. Onu canı istediği gibi inceleme fırsatı bulamayalı çok uzun zaman olmuştu. Marcus dünyaya meydan okurcasına yukarı kaldırdığı genesinden, elindeki günlüğü huzursuzca bir elinden diğerine geçirmesine kadar, onunla ilgili her detayı inceleyip zihnine kazıdı. Hafif bir esinti ensesindeki bukleleri havalandırıp beyaz tenli, ince boynunu gözler önüne sermişti. Bir anlığına onun cesareti-ne ve bu cesaretin sebep olduğu savunmacı ifadeye *dahip giden* Marcus, bir ağacın üzerinden aşağı atlayan koyu renkli giysiler içerisindeki silüeti fark etmekte gecikti. Neler olup bittiğini *an-*laşığında ayağa fırladı ve damarlarına hücum eden kanın sesini bile duyabildiğini hissetti.

Elizabeth yere serilmiş, elinde tuttuğu günlük de birkaç adım öteye fırlamıştı. Üzerindeki adamın ağırlığı can havliyle attığı çığlıkları boğuyordu. Dudaklarından öfke dolu bir inilti kopan Marcus çabaların üzerinden atlayıp yaka paça tuttuğu saldırganı Elizabeth'ten uzaklaştırdı. Adamı art arda yumrukladıktan sonra durdu. Maskelinin gözlerini gözlemleyip yavaşça eğildi ve sermişti ve Marcus hızını alamayıp onu yumruklamaya devam etti. Elizabeth'in hayatını tehlikeye sokan birisini öldürme güdü-

şüne tamamen teslim olacak kadar öfkeliydi. Çalgınca dövüşüyor, korkunun pençesinden kurtulabilme arzusuyla homurdanıyordu.

Elizabeth ağza bir karış açık halde, hiç kıpırdamadan yerde yatıyordu. Marcus'un fiziksel anlamda güçlü bir erkek olduğunun farkındaydı ancak o güne dek hep kendine hâkim olup bu gücü kontrol altında tutmuştu. Düşüncelerinde onu romantik bir adama dönüştürmüştü, kimseyi umursamayan bir kibirlle kılıcını ya da silahını savuran, rakiplerine alaycı imalarla satıp içinde bulunduğu zor durumu tek bir damla bile ter akıtmadan çözüme kavuşturan, özgüvenli bir hovarda olarak hayal etmişti. Onun *asla* şu an karşısında duran Marcus gibi davranacağını düşünmemişti; bir adamı gözünü bile kırpmadan öldürebilen ve şu an *bunu yapmaya* fazlasıyla hevesli görünen kinci bir canavar olarak.

Marcus'un, ellerini Nigel'in günlüğünün önemine dair tek ipuçları olan bu adamın boynuna götürdüğünü görünce gözlerini fal taşı gibi açtı ve güçlükle de olsa ayağa kalktı. "*Hayır! Sakın onu öldüreyim deme!*"

Marcus, Elizabeth'in sesini duyunca adamın boynuna sardığı ellerini gevşetti ve kana susamak olmanın getirdiği zihin bulanıklığı yavaş yavaş dağılmaya başladı. Yediği onca yumruğa rağmen inanılmaz bir dayanıklılık sergileyen saldırgan ayağa fırladı ve onu sırtüstü yere sererek Marcus'un ellerinden kurtuldu. Marcus hızla takla atıp yeni bir saldırıya hazırlansa da yerdeki günlüğü kapalı adam oradan kaçmaya başladı.

Adamın koşarken arkasından dönüp silahını nişan aldığını gösteren tek şey namludan yansıyan güneş ışıydı ama bu uyarı Marcus için yeterliydi. Elizabeth'e ulaşmak ve ona zarar gelmesini önlemek için koşmaya başladı. Ancak yeterince atik davranamamıştı. Tabancanın ses etrafından yayılan ağaçların arasında yankılandı. Elizabeth'i uyarmak için bağırarak Marcus

dönüp ona baktığında gördüğü manzara karşısında kalbinin durduğunu hissetti.

Saçları darmadakine bir halde omuzlarına dökülen Elizabeth ayakta duruyordu. Öne doğru uzattığı ellerinin arasında dumanı tüten bir tabanca vardı.

Kimin ateş ettiğini anlayan Marcus başını döndürdü ve saldırganın düştüğü yerden tükekeleyerek ayağa kalkmasını izledi. Adamın elindeki silah, çyle kaphı etların üzerinde sıçrayarak uzağa fırlamıştı. Artık iş görmeyen sol eli kırmızı günlüğü bırakmıştı ve sağ eli de omzundaki yaraya bastırıyordu. Bir küfür savurarak iki çalının arasına daldı ve ağaçların ardında gözden kayboldu.

Olayların akışıyla neye uğradığını şaşırın Marcus, saldırganın peşine düşen Avery'nin hızla yanından geçmesiyle irkildi.

İşlerin bu duruma gelmesine izin verdiği için kendi kendine kızarak, "Lanet olsun!" diye bağırdı.

Onun kolunu tutan Elizabeth titrek ve ısrarcı bir sesle, "Yaralı mısın?" diye sordu. Bu sözlerle birlikte boşa duran elini vücudunda gezdirdi.

Elizabeth'in onun sağlığından açıkça endişe duyması Marcus'un gözlerinin büyümesine neden olmuştu.

"Lanet olsun, Marcus. Yaralı mısın? Sana zarar verdi mi?"

"Hayır, hayır, iyiyim. Sen o silahla ne yaptığını sanıyorsun?" Marcus gözlerini Elizabeth'in indirdiği silahtan alamıyordu.

"Senin hayatını kurtarmaya çalışıyorum." Elini kalbine götüren Elizabeth hızla nefesini bıraktıktan sonra günlüğü düştüğü yerden aldı. "Kendine geldiğinde bana teşekkür edebilirsin."

Marcus, Londra'daki evinin salıncığında oturuyordu. Üzerindeki ceketi çıkarıp yatağına atarak, duvarın kenarındaki ve arkasındaki pencereden içeri dolan güneş ışığının brendi dolu bardağından yansımaları izliyordu.

O sabahın tam bir felaket olduğunu söylemek yetersiz kalırdı ama her şeye rağmen Elizabeth günlüğü geri alıp saldırganı yaralamayı başarmıştı. Bu, Marcus'u şaşırtmamıştı. William'la arkadaşlığı olanlara bir anlam vermesine az da olsa imkân tanıyordu.

Elizabeth annesi hastalanıp öldükten sonra çapkınlıklarıyla tanınan babası ve ağabeyi tarafından yetiştirilmişti. Küçük Elizabeth'in ele avuca sığmayan bir çocuk olduğunu fark eden mürebbiyeler ona uzun süre katlanamıyordu. Evde bir kadının sakinleştirici etkisi olmayınca da tamamen başıboş kalmıştı.

Çocukken William kız kardeşini beraberinde her yere götürmüştü; iki kardeş her türlü tehlikeyi göze alarak dört nala ata binmiş, ağaçlara tırmanmış, atış yapmıştı. Elizabeth yatılı okula gidene kadar toplumun kadınlararettiği kurullardan bihaber, muthu bir çocukluk sürmüştü. Sonrasında yıllarca katı bir davranış eğitimi aldığından Marcus'tan gerçek kişiliğini gizlemeyi başarmıştı ancak bu, Marcus'un umurunda bile değildi. Nasıl olsa zamanla onun tüm özelliklerini öğrenecekti.

O gün günlüğün taşıdığı gizemin onların tahmin ettiğinden çok daha tehlikeli boyutlarda olduğu ortaya çıkmıştı. Elizabeth'in güvenliğini sağlamak için derhal harekete geçmek gerekiyordu.

Marcus bunları düşündüğü sırada yatak odasına açılan kapının eşiğinde beliren Elizabeth, "Bana burada kendimi toparlama fırsatı sunduğun için teşekkür ederim," dedi usulca.

Eğer evlenselerdi kaldığı bu oda Elizabeth'e ait olacaktı; yani evin hanımına. Marcus, Elizabeth'e döndü ve onun, önünde kavuşturduğu ellerine baktığını gördü. "William eve perişan bir halde dönüştümü görseydi ters giden bir şeyler olduğunu hemen fark ederdi."

Marcus onu inceleyince gözlerinin etrafında koyu renkli hal-kalkıntıları gördü. "William'ın hayatı ne kadar acıydı? Onu mu yaşıyordu? Marcus tıpkı onun kendisine yaşadığı gibi acıların kâbusu mu çeviriyordu?"

"Ailen evde değil mi?" diye sordu Elizabeth bakışlarını etrafta gezdirerek. "Leydi Westfield? Paul ve Robert?"

"Annem bana Robert'ın yaptığı son deney yüzünden eve dönüşlerinin gecikeceğini söyleyen bir mektup gönderdi. Yani şu an yalnızız."

"Ya." Elizabeth alt dudağını ısırdı.

"Bu mesele fazlasıyla tehlikeli bir boyuta ulaştı, Elizabeth. Sana saldıran adam iyileşir iyileşmez tekrar peşine düşecektir. Hatta bu işte yalnız değilse diğerleri onun iyileşmesini beklemeyi bırakarak harekete geçecektir."

Elizabeth başını onaylarcasına salladı. "Durumun farkındayım. Dikkatli davranacağım."

"Dikkatli davranmak yetmez. Sadece dışarı çıktığında değil, gece gündüz korunmanı istiyorum. Uyurken bile yanında birilerinin olmasını istiyorum."

"Bu imkânsız. Eve koruma alacak olursam William durumdan şüphelenir."

Marcus elindeki bardağı bıraktı. "William kendi adına karar verebilecek bir adam. Neden sana yardımcı olmasına müsaade etmiyorsun?"

Elizabeth ellerini beline koydu. "Çünkü bu kararı ben verdim. Ağabeyim nihayet o lanet olasıca teşkilattan kurtuldu. Karısı hamile. Onun hayatını da Margaret'in mutluluğunu da bir hiç uğruna tehlikeye atmak istemiyorum."

"Senin hayatın bir hiç değil," diye homurdandı Marcus.

"Bugün neler olduğunu bir düşünsene."

Marcus ayağı kalktı. "Bugün olanlar aklından bir an olsun çıkmıyor zaten."

"Neredeyse öldürülecektin."

"Bunu bilemezsin."

"Bilirim çünkü ben de oradaydım..." Elizabeth sustu ve arkasını dönüp tekrar yatak odasına girmeye hazırlandı.

Marcus hızlı davranarak ona engel oldu. "Ben henüz konuşmamı tamamlamadım, madam."

"Ama ben dinlemeyi bitirdim." Elizabeth, Marcus'un yanından geçip gitmek istedi ama o, yana doğru bir adam atarak yolunu kesti. "Lanet olsun. Ne kadar da küstahsın."

Marcus kendisini parmağıyla dürtten Elizabeth'i elini tutarak durdurdu ve o anda onun titrediğini fark etti.

"Elizabeth..."

Başını kaldırıp ona bakan kadın fazlasıyla ufak tefek ve kırılgan ama aynı oranda korkutucu görünüyordu. Onun zarar görme ihtimali içini burkuyordu. Gözlerinin derinliklerindeki korkuyu gördüğünde onun adına üzüntü duydu.

"Ateş püskürüyorsun," diye mırıldandı onu kendine doğru çekerek. Eldiğensiz ellerine dokunduğunda parmak uçlarının karıncalandığını hissetti. Teni süten kadar yumuşaktı. Başparmağını nabzının üzerinde gezdirdiğinde onun kalbinin de kendisinininki kadar hızlı attığını fark etti.

"Bugün çok cesurca davrandın."

"Bana yaranmaya çalışsan bir işe yaramayacak."

"Bunu duyduğuma üzülüm." Marcus onu kendine iyice yaklaştırdı.

Elizabeth homurdandı. "Sana söylediğim onca şeye rağmen hâlâ beni baştan çıkarmayı çalışıyorsun."

"Çalışıyor muyum? Bunu başaramıyor muyum yani?" Marcus parmaklarını onun kollarına kenetlediğinde ellerinin buz gibi soğuk olduğunu fark etti. "Demek ki daha fazla çaba harcayamam."

Elizabeth'in menekşe rengi gözleri tehlikeli bir biçimde parladı ama Marcus tehlikeyi seven bir adamdı. Genç kadın en azından

şimdi saldırganımı tamamen aklından çıkarmıştı. Marcus'a dokunan elleri hızla ısınmaya başlamıştı. Marcus onun vücudunun geri kalan kısmını da ısıtmak niyetindeydi.

"Yeterince çaba harcıyorsun." Elizabeth geriye doğru bir adım attı.

Marcus onu geri geri giderek özel salonunun diğer tarafında kendilerini bekleyen yatak odasına girmeye zorladı.

"Bugüne dek kadınlar hep senin kollarına mı atladı?"

Marcus tek kaşını kaldırarak, "Buna nasıl cevap vermem gerektiğini bilemiyorum," dedi.

"Doğruyu söylemeyi dene."

"O halde evet, öyle oldu."

Elizabeth kaşlarını çatı.

Marcus güldü ve onun parmaklarını sıktı. "Ah... Seni kısdırmak hep çok kolay olmuştur zaten."

"Ben kıskanç falan değilim. Seni seve seve başka kadınlara bırakabilirim."

"Henüz değil." Elizabeth'in kaşlarının arasındaki çizginin daha da belirginleşmesi Marcus'u gülmüştü. Ona iyice sokulup kenetlenen ellerini sırtına götürdü ve vücudunu kendine doğru çekti.

Elizabeth gözlerini kısarak ona baktı. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Zihnini boşaltmaya çalışıyorum. Çok gerginsin."

"Değilim."

Marcus ona yaklaşınca Elizabeth dudaklarını araladı. Marcus barut kokusu ve Elizabeth'in teninden yayılan baş döndürücü gül ile vanilya kokusu kokuya alıyordu. Elizabeth'in onun avucunda duran eli terliyordu. Yavaş yavaş yüzünü onun kışna soktu.

"Bugün tek kelimeyle muhteşemdin." Bu sözlerle birlikte dudaklarını onun kışna dokundurdu ve Elizabeth'in nefesinin

ağzını yalayıp geçtiğini hissetti. Genç kadının dudaklarını hafifçe ısırıldı. "Bir adamı vurmak seni fazlasıyla rahatsız etse de bundan pişmanlık duymuyorsun. Gerekirse bunu bir kez daha yaparsın. Benim için."

"Marcus..."

Elizabeth'in sesi ve teninin tadıyla kendinden geçen Marcus inledi. Onu böyle kollarının arasında tutmak vücudunun tepeden tırnağa gerilip sızlamasına neden olmuştu. "Evet, aşkı mı?"

"Seni istemiyorum."

"İsteyeceksin." Marcus dudaklarını onun kışna yapıştırdı.

Elizabeth inleyerek kendini Marcus'un sert göğsüne bıraktı. Onun kendisini böyle tenine dokunarak, vücudunu okşayarak, kadife kadar yumuşak ses tonu ve yoğun erkeksi kokusuyla tahrik ederek perişan etmesi haksızlıktı. Marcus'un zümrüt yeşili gözleri alev alev yanıyordu ve Elizabeth'in onu hiç çaba harcamadan tahrik etmesiyle iyice mahmurlaşmıştı.

Kadının elleri istem dışı bir hareketle onun belini sarı ve güçlü sırtını okşamaya başladı. "Sen böylesine yumuşak bir tene sahip olamayacak kadar korkunç bir adamsın."

Marcus terle ıslanan alnını onun kışna bastırdı. Elini Elizabeth'in üzerindeki uzun binici ceketinin altından içeri soktu. "Üzerinde ne çok giysi var."

Dudaklarını bir kez daha Elizabeth'in dudaklarına bastırdı ve dilini derinlere ulaşan etkili darbelerle onun ağzında dolandı. Bu öpücükle kendinden geçen Elizabeth, Marcus kapıyı arkalarından kapatıp dış dünyayla olan bağlantılarını tamamen kesene dek onun kendisini yatak odasına taşıdığını anlamadı.

Marcus'un göğsüne sıkı sıkıya itilerek oturdu ve ona elbisesi- çalıştı. Fakat sonra Marcus göğsünü bıraktı ve ona elbisesi- nin kumaşı üzerinden bile hissedebildiği acıyla karışık bir zevk

yaşattı. Elizabeth, Marcus'un dudaklarına doğru inledi ve genç adam onun bu tepkisine başını yana eğip zaten nefesini kesen öpücüğünü daha da derinleştirerek karşılık verdi.

Düşünceleri, vücudunun verdiği tepkilerle savaş halinde olan Elizabeth kollarını yana indirmiş bir halde hiç kıpırdamadan duruyordu. Damarlarındaki kan alev almış, yanın teni kendisine acı verecek kadar gerilmişti.

"Seni istiyorum." Marcus'un sesi kaba bir dokunuş gibiydi.
"Birlikte kendimizden geçene dek içine girmek istiyorum."

"Ben kendimden geçmek istemiyorum."

Marcus'un sesi boğuklaştı. "Şu an bana verilen görevi ve bugün yaşananları düşünmem gerekiyor ama bunu yapamıyorum çünkü aklımda sadece sen varsın. Zihnimde başka bir düşünceye yer yok."

Elizabeth parmaklarına onun dudağına götürüp kulağına deneyimli ve kendinden emin bir adama aitmiş gibi gelmesi gereken ama beklenen etkiyi yaratmayan bu tahrir edici sözleri susturdu.

Marcus yatağın üzerindeki örtüyü kaldırıp insanı günaha teşvik eden ipekli çarşafları ortaya çıkardı. Dudaklarına **kondurduğu** sevgi dolu, yumuşak öpücüklerle Elizabeth'in dikkatini, **tenleri-**
nin arasındaki düğme engellerini kaldırmakla uğraşan **maharetli** parmaklarından uzak tutmaya çalıştı. Sonra ellerini ötü açılan ceketinden içeri sokup onu yere fırlattı. Kıpırmızı kesilmesine rağmen ürperen Elizabeth'ın göğüsüne bastırıldı.

"Şişst," diye mırıldandı, dudaklarını onun alına dokundurarak. "Burada sadece ikimiz varız. Babanı ve Eldridge'ı yatağımızdan uzak tut."

Elizabeth yikrünü onun gömleğine gömüp kokusunu içine
çektii. "Zihnime işlettin, şimdi zihnimde." **PDF Kitar**

Ardından başını çevirip yanağını onun göğsüne yasladı ve titrek bir nefes aldı. Marcus'un yatağı öylesine genişti ki yan yana

dört iri yarı adam uyusa bile boş yer kalırdı. Bu yatak şimdi... onları bekliyordu.

"Yüzüme bak."

Elizabeth ona baktığında zümrüt yeşili gözlerinde yoğun bir arzı olduğunu gördü. Marcus öne doğru eğilerek dudaklarına onun hafifçe titreyen dudaklarına sürerken, "Korkma," diye fısıldadı.

Marcus'la bir yatak odasında olmak tehlikenin en kötü haliydi. Bu, Elizabeth için parktaki o saldırıgandan bile daha büyük bir tehlikeydi. O adam bir engerek yılanı gibi hızlı hareket ediyordu. Oysa Marcus daha çok bir pitona benziyordu. Elizabeth'in boynuna sarılıp özgürlüğünü tamamen elinden alana dek yavaş yavaş öldürecekti.

"Korkmuyorum." Elizabeth yüreğinin daraldığı hissederken Marcus'u geriye doğru itti. O an istediği tek şey ondan uzaklaşmak olduğu için çektinin üzerinde olmaması umurunda bile değildi. Hızla kapıya yöneldi. "Buradan gidiyorum."

Tam kaçıp gideceği sırada Marcus onu sert bir hareketle tuttu ve yüzüstü yatağa fırlattı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye haykırdı Elizabeth.

Marcus onu sımsıkı kavradı ve boyun bağımlı kullanarak ellerini arkasına bağladı. "Aramıza mesafe koymak uğruna neredeyse yarı çıplak dışarı çıkıyordun," diye homurdandı. "Bana duyduğun bu korkuyu geçirmeliyiz. Bana sorgusuz suniiz güvenmezsen hayatımı kaybedebilirsiniz."

"Güvenimi bu şekilde mi kazanacaksın?" diye çıktı Elizabeth ona. "Beni zorla alıyarak mı?"

Marcus, Elizabeth'in üzerine oturup kollarını dizlerinin arasına aldı ve iri vücuduyla onu yatağına hapsedti. Hafife uyardığı kızıyla, kendisiyle ilişkisi sıradan Elizabeth'in bastan aşağı ürperti vermesi değildi. Bu ilişkiyi, bir gün için de olsa, gerçekleştirmeyi istiyordu. Ama cazibeye öyle bir kapılmıştı ki işaretleri görmekte zorlandım.

Birkaç dakika öncesine kadar utangaç bir kadın olduğunu ve benden ürkmemen için sana nazik davranmam gerektiğini düşünüyordum. Ancak şimdi anlıyorum ki inanın kırabilmem için seni güzelce bir becermem gerekiyor.”

“Seni piç kurusu!” Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atan Elizabeth, Marcus’un altından kıvranıyordu. Marcus ise buna karşılık olarak onun üzerinde oturmaya devam ediyor ve yaptığı itirazları susturuyordu.

Hünerli elleri Elizabeth’in eteğinin bağlarını çekiştirdi. Sonra birden kadın, üzerindeki ağırlığın hafiflediğini hissetti. Yatağın kenarında duran Marcus onun üzerinden çıkardığı giysileri yere atıyordu. Elizabeth bir an incecik kombinezonun altından açılca belli olan kalçalarını gizleyebilmek için sırtüstü dönmeyi düşünse de vücudunun ön kısmının daha çok korunmaya ihtiyacı olduğuna karar vererek bundan vazgeçti. “Bunu sana ödeteceğim,” diye uyardı Marcus’u. “Beni sonsuza dek esir tutamazsın. Özgürlüğüme kavuştuğum an peşine düşeceğim. Seni...”

“Serbest kaldığında yürüyecek halde olmayacaksın,” dedi Marcus onunla alay edercesine.

Bu sözlerin ardından Elizabeth’in çizmelerine uzandı. Genç kadın bunu fırsat bilerek ona aniden saldırdı ve olanca gücüyle bir tekme savurdu. Bunu yapmasıyla birlikte poposunda keşkin bir acı duyarak bir çığlık kopardı. Yediği ilk tokadı hızla diğerleri izledi ve Marcus’un elini tenine her indirışı bir öncekinden daha yoğun bir yanma hissine neden oldu. Nihayet daha fazla dayanamayıp yüzünü yatağın örtüsüne bastırıp ve duyduğu acıyla ağlamaya başladı. Marcus ancak o mücadeleyi bırakıp attığı dayağa hiç kıpırdamadan razı geldiğinde durdu.

“Baban seni yıllar önce dizlerinin üzerine yatırmalıymış,” diye mırıldandı.

“Senden nefret ediyordum” Elizabeth dönüp ona bakmak istedi ama başını yeterince çeviremedi.

Marcus bıkınlığını ifade ederek gürlütle içini çekti. “Çok fazla ediyorsun, aşkım. Oysa yakında bana teşekkür edeceksin. Sana benden zevk alma özgürlüğünü sunuyorum. İstedğin kadar mücadele verecek ama yine de arzuladığın şeyi alacaksın. Böylece hem zevkin doruğuna çıkacak hem de bunun için videden azabı hissetmeyeceksin.”

Marcus, Elizabeth’in kalçalarının göz alıcı kıvrımlarını avuçladı ve onu yatıştırmak istemesine usulca okşamaya başladı. Bir önceki hareketinin aksine şaşırtıcı derecede yumuşak olan bu dokunuşu kadını tahrik etmişti. “Ne kadar da güzelsin. Ne kadar da yumuşak ve mükemmelsin.” Marcus’un sesi boğuklaşmış, tath bir dille konuşmaya başlamıştı. “Kendini rahat bırak, tatlım. Böyle bir deneyim yaşamaya mecbur tutulduğuna göre neden ondan zevk almaya bakmıyorsun?”

Elizabeth, Marcus’un ellerini daha aşağılara indirip kombinezonunun altından içeri sokmasıyla birlikte beklentiyle inledi ve çıplak tenleri birbirine dokunduğunda tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Marcus’un parmakları yukarıya çıkıp belinin iki tarafına masaj yaptığındaysa az önceki öfkesi baş döndüren, farklı bir duyguya dönüştü. Genç adamın maharetli dokunuşları vücudunun derinliklerinin yumuşamasına neden oluyordu. Nefesinin, alev alev yanan tenini okşadığını hissettiğinde duyduğu rahatlamayı inleyerek dile getirdi.

“Elinden gelse benimle olesiyе mücadele ederdin benim inatçı kadının ama arzularının tatmini için esir tutulmanın da beklenmedik mükafatları var, değil mi?” Marcus onu sırtüstü çevirip omuzlarından tutarak oturur pozisyona getirdi.

Elizabeth aralarında hiç istemediği bir mesafe oluşması karşısında duyduğu hayal kırıklığıyla suratını asmamak için alt dudaklarını sıkıyordu. Marcus’un her hareketiyle gözleri meme uçları sızıyor, duydukları acının hafifleyebilmesi için hevesle Marcus’un parmaklarının dokunuşunu bekliyorlardı. Marcus koyu yeşil göz-

lerini kıvrarak onun kıpkırmızı kesilen yüzüne baktı. Şefkat ya da merhametten yoksun olan bu bakişlarda sadece yoğun bir arzu vardı ve Elizabeth onun yolundan asla dönmeyeceğini anlamıştı. Savunmasızlığı bacalarının arasının ıslanmasına neden olunca yüreğinin kanatlandığını hissetti.

Marcus, Elizabeth'i ayağa kaldırıp ahşap kollarında son derece güzel oymalar olan bir sandalyeye götürdü. Onu oturmaya zorladıktan sonra pantolonunun beline sıkıktırdığı gömleğini üzerinden çıkarıp attı.

Elizabeth onun altın rengi teninin altında dalgalanan kaslarının son derece estetik bir biçimde gözler önüne serdiği erkeksi güce hayran kaldı. Sol omzunun üzerindeki yuvarlak yara izi bir kurşun yarası olduğuna, vücudunu saran gümüş renkli çizgiler ise teninin bir kışan keskin ucuna maruz kaldığını söylüyordu. Muhteşem bir görüntüye sahip olmasına rağmen taşıdığı bu yara izleri Elizabeth'e onun kendisine uygun bir erkek olmadığını hatırlatıyordu. Damarlarındaki kan ısınmıştı belki ama kalbi buz tutmuştu.

"Vücudunda teşkilatın izlerini taşıyorsun," dedi Elizabeth alay edercesine. "Bu iğrenç bir görüntü."

Marcus'un koyu renkli kağı yukarı kalktı. "Demek o yüzden gözlerini üzerinden alamıyorsun."

Bu sözlerden rahatsız olan Elizabeth başını güçlükle de olsa başka yöne çevirdi. Önüne çömlen Marcus onun dizlerini tuttu ve bacalarını iki yana açıp sandalyenin oymalı kollarının üzerine attı. Elizabeth kadınlığının ıslak dudakları gözler önüne serilince utançtan kıpkırmızı olduğunu hissetti. "Pardeleri çek."

Kaşlarını çatan Marcus, Elizabeth'in bacalarının arasındaki kahrarlığa baktı. "Tanrım, hayır." Parmaklarını kadının kollarının üzerindeki kıvrak tırnakları ile gezdirdi. "Bana benden neyi saklamak isteyesin ki? Burada Tanrı vergisi bir güzellik var. Bu manzarayı görmeyi öylesine uzun bir zamandır bekliyorum ki."

"Lütfen." Vücudunun önce gerilip sonra titremeye başladığını hissederek Elizabeth gözlerini sımsıkı kapattı.

"Elizabeth. Yüzüme baktı."

Elizabeth gözlerini açar açmaz ağlamaya başladı.

"Neden bu kadar korkuyorsun? Sana asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun."

"Bana hiçbir şey bırakmıyorsun. Sahip olduğum her şeyi elimden alıyorsun."

Marcus parmağını Elizabeth'in ıslaklığında dolandırdıktan sonra daha içerilere soktu. Genç kadın kollarında acı veren bir gerginlik hissetse de Marcus'un bu hareketiyle birlikte elinde olmadan omzunu geriye attı.

"Bunu Hawthorne'la paylaştın ama benimle paylaşmayacaksın, öyle mi? Peki ama neden?" Sesi boğuk ve titrektili. "Bunu neden benimle de paylaşmıyorsun?"

Elizabeth'in titreyen sesi ne kadar huzursuz olduğunu açıkça ele veriyordu. "Kocam beni asla bu şekilde görmedi."

Günahkâr parmak Elizabeth'in kadınlığının tam ucunda durdu. "Ne dedin sen?"

"Bu tür şeyler gece yapılır. İnsanlar..."

"Hawthorne seninle karanlıkta mı sevişiyordu?"

"O bir centilmendi ve..."

"Ve akıl hastanesine yatırılması gereken bir deliydi. Yüce Tanrım." Marcus homurdanarak parmağını Elizabeth'in vajinasından çekti. Ayağa kalktı. "Sana sahip olduğun, seni istediği gibi düzebildiği halde güzelliğini takdir etmedi, öyle mi? Yazar. Ne kadar da aptal bir adammış."

Elizabeth başını öne eğdi. "Bizim evliliğimiz diğer evliliklerdeki gibi değil."

"Oysa benimle bambaşka bir evliliğin olması idi. Hangi sıklıkta yapıyordunuz?"

"Bana güven, Elizabeth. Bana her konuda güvenmek zorunda
dusun."

Başını kaldırıp ona bakan Elizabeth sırtını yay gibi gerdi. Çok yakışıklıydı ama aynı zamanda bir erkeğe yakışır şekilde kaba ve sert görünüyordu. "Üstlendiğin görev bu mu?"

"Bunu bizim için yapıyorum. Senin ve benim için." Marcus ona iyice yaklaştı. "Ağzını aç."

"Ne dedin sen?" Elizabeth nefesinin kesildiğini hissetti.

"Beni ağzına al."

"Hayır..." Elizabeth irkiliyordu.

"Arzulu bir adam görünce korkup kaçmayacağını söyleyen o hoppa kadına ne oldu?" Marcus güçlü kalçaları sandalyeye yaslanıp sertliği hemen onun ağzının altına denk gelecek şekilde Elizabeth'e doğru yaklaştı.

"İşte buna güven diyorlar," diye fısıldadı. "İstesen bana nasıl da zarar verebileceğini, karşında ne kadar savunmasız olduğumu bir düşünsene. Beni sırsın erkekliliğimi elimden alabilirsin, aşkım. Ya da beni emer ve zevkten dizlerimin üzerine çıkmeme neden olursun. Bunun riskli olduğunu bildiğim halde senden beni ağzına almanı istiyorum çünkü sana güveniyorum. Senin de bana aynı şekilde güvenmeni istiyorum."

Elizabeth aralarındaki dengenin bir anda altüst olması karşısında hayrete kapılarak Marcus'a baktı. Bir kez daha onun gözleriyle buluştuğunda içlerinde özlem ve arzusun olduğunu gördü. Marcus'un gözleri artık acı dolu bir ifade taşııyordu. Birbirlerinin olmaya söz verdikleri ve henüz hiç yara almadıkları dönemdeki haline çok benziyordu. Nefes kesecek kadar yakışıklıydı ve nefretin yükünden kurtulmuş olmak onu olduğundan daha genç göstermişti.

Elizabeth'in bu sözleri Marcus için bir şoktu. Böyle açıkça gözler önüne serilmesiyle, Derin bir nefes alıp kalbinin sesini dinledi ve dudaklarını araladı.

Altıncı Bölüm

Elizabeth'in dudaklarını aralayıp onu ağzına almak üzere öne doğru eğilmesi Marcus'a acıyla karışık bir zevk yaşattı. Genç kadının dudaklarının ıslak sıcaklığı tenini dağılayınca dişlerinin arasından nefesini bıraktı. Dizlerinin bağı çözülmişti ve dengelerini sağlayabilmek için serbest duran eliyle sandalyenin sırtına tutunmak zorunda kaldı.

Elizabeth dehşetle gözlerini açarak geri çekildi. "Canımı mı yaktım?"

O an konuşmaktan bile âciz olan Marcus başını hızla iki yana salladı. Elizabeth'in yutkunmasıyla birlikte Marcus'un elinde duran erkekliliği yukarı kalktı. Alt dudağını yalayan Elizabeth bu defa penisinin başını tamamen ağzına aldı.

"Em," diye inledi Marcus. Bağı Elizabeth'in hemen üzerinde duracak şekilde öne düşmüştü ve sertliğini hafifçe emen genç kadının yanaklarının çukurlaşmasını izliyordu. Bacakları titredi ve acı çığırını çıkardı. "Bak, bak..."

Bundan cesaret alan Elizabeth dilini erkekliliğinin etrafında dolatırmaya başladı ve onu daha da içine aldı. Tamamını ağzına

sığdırabilmek için dudaklarını iyice aralamıştı ve bu görüntü Marcus'un aklını başından almaya yetiyordu.

"İleri geri hareket edeceğim," dedi. "Sakın korkma."

Bu sözlerle birlikte kalçalarını öne doğru hareket ettirip fazla derine ulaşmayan, nazik darbelerle Elizabeth'in ağzının içinde gidip gelmeye başladı. Genç kadının gözleri büyüdü ama kendini geri çekmek ya da herhangi bir itirazda bulunmak yerine yaşadığı tereddüitten yavaş yavaş ayrıldı. Marcus onu seyrederken nihayet ödülünü aldığı için ve hayattaki en büyük arzusunu gerçekleştirdiğinin farkındaydı. Kendisine böyle iyi hizmet sunan bu kadının Elizabeth olduğuna inanmaktan korkuyordu.

"Tanrım, Elizabeth..."

Sertliğini bırakıp elini Elizabeth'in bacaklarının arasına götürdü ve kadının açılan dudaklarını okşamaya başladı. Elizabeth'in inlediğini duyunca boşalmamak için dikkatini tamamen ona vermeye kararlı bir şekilde okşayışlarını hızlandırdı. Islanan ve alev alev yanan Elizabeth onun dokunuşuyla kendinden geçti. Saten kadar yumuşak teni öylesine güzel hisler uyandırıyor ki Marcus parmağını kadınlığından içeri sokarken dişlerini sıkı. Genç kadın onu sınıksız saracak kadar darda. Bunu düşünmesiyle birlikte göğsünün sıkıştığını hissetti.

Ağırlaşan testisleri bir anda gerildi. Titreyen bacaklarıyla geriye doğru bir adım attı ve ıslanan penisi yumuşak bir ses eşliğinde Elizabeth'in ağzından kurtuldu.

Menekşe rengi gözleri koyulaşan ve soru sorar gibi ona bakan Elizabeth çenesini oynatıp dudaklarını yaladı.

Marcus çatallanan sesiyle, "Zamanı geldi," diye fısıldadı.

Elizabeth ürperdi. Marcus'un dokunuşları hep ağızda bırakarak üzere olan bir adamın önüne konulan iştah açıcı bir yemekmiş gibi bakmıştı. Ama bu defa gözlerinde... kendinden geçmiş bir adamın

bakışları vardı. Penisinin ucu sürekli ıslanıyordu ve Elizabeth yutkunarak onun tadını aldi.

Tadı beklediğinden çok farklıydı. Elizabeth o güne dek hep masum bir bakireden çok daha fazla şey bildiğini düşünmüştü. Oysa şimdi gerçekte çok az şey bildiğini anlamıştı. Üzerindeki nabız gibi atan, kalın damarları görünce Marcus'un erkekliğinin fazlasıyla sert ve kaba bir dokuya sahip olacağını hayal etmişti. Tersine en kaliteli ipek kumaş kadar yumuşak bir tene sahipti ve ritmik bir hareketle dilinin üzerinde kayıyor, bacaklarının arasında benzer bir kıpırtı hissetmesine neden oluyordu.

Elizabeth böyle bir durumda karşılaşılabileceğini tahmin etmemişti. Kendini Marcus'un arzusuna tatmin etmekten başka bir işe yaramayan, kullanılmış bir kadın gibi hissedeceğini düşünmüştü. Oysa şimdi onun perişan bir halde olduğuna görüyor, bunu vücudunun titremesinden anlayabiliyordu. Sesinin boğuklaşmasından da öyle. Bir erkek tarafından arzulanyor olmak, güçlü olmak demekti.

Bunu ne kadar ileri götürebileceğini merak eden Elizabeth, "Beni serbest bırak," diye emretti Marcus'a nefes nefese.

Marcus başını iki yana salladı ve sandalyeyi arka ayaklarından üzerinde duracak şekilde geriye doğru itti. Bana hazırlıksız yakalanan Elizabeth o durana dek bağırđı. Asıl amacını o anda anladı. Sandalyenin üst kısmına şana kumaşla kaplı duvara yaslanarak Elizabeth'i kusursuz bir pozisyona taşımış, kadınlığının dudaklarının sertliğini içine alacak şekilde iki yana açılmasını sağlamıştı. Marcus'un yüzünde günahkâr vanterde bulunan bir gülümseme belirlediğinde Elizabeth nefesinin kesildiğini hissetti. Adam elini vücutlarının arasına sokup penisini aşağı itti ve ucu Elizabeth'e dokunana dek dişlerini kırđı. Ardından ona sürtünerek, kızaran erkekliğinin bağından sızmaya devam eden menilerini vajinasına boşalttı.

Elizabeth duyduğu kışkırtıcı ses algısına inanmadı. İnledi. Marcus'un onu bile bile, açıkça tahrik etmesi terlemesine ve

nefesinin kesilmesine neden olmuştu. Kendisine mücadele etmesi gerektiğini söyleyen zihnindeki sesi duymazdan gelip Marcus'la beraber olmanın tadını çıkarmayı seçti... sadece bir kereliğine bile olsa.

Marcus onu, duyduğu heyecanın bir ispata olan menisiyle ıslatmaya devam ederken, "Kollarının bağ olması canımı yakıyor mu?" diye sordu.

"Canımı yakan *sensin*."

"Durmamı mı istiyorsun?" Marcus'un sesindeki tereddüt, bunu düşünenin bile onun için işkenceden farksız olduğunu söylüyordu.

"Durursan seni vururum."

Marcus inleyerek pozisyon değiştirdi ve acımasız bir darbeyle Elizabeth'in içine girdi. Elizabeth'in uzun zamandır uykuda olan kadınlığı onu içine almakta zorlandı ve genç kadın acıyla kıvrandı.

Marcus'un erkekliğinin ucu içine sürünüyor, onu zorluyor ve sihirli parmaklarından çok daha maharetli bir şekilde okşuyordu.

Her iki elini birden duvara dayayan Marcus daha derinlere ulaşırken nefesini tuttu.

"Ah, Tanrım," dedi titreyerek. "Cehennem kadar sıcak ve bir yumruk kadar sıkışın."

"Marcus..." diye inledi Elizabeth. Çizmelerini çıkarmamış ve hâlâ yarı giyinik olan Marcus'un ona bu şekilde sahip olması inkâr edilemeyecek bir biçimde erotikti. Ashında bu durum Elizabeth'i rahatsız etmeliydi. Ama olmuyordu.

Elizabeth yıllar boyu ya babası tarafından terk edilen kadınları avuttu ya da Marcus'un sadakatsizliğiyle hayal kırıklığına uğrayan kadınların yaptığı dedikoduları dinlemişti. Bu kadınlar nasıl olmuştuk da bir adamın üçüncü kez işlediği yanlışları az kalsın bir adamın öpsek elle ödürecekti ama şimdi arzusuyla boyun eğmiş bir halde Elizabeth'in karşısında duruyordu.

Marcus geri çekilip başını eğdi. "Seni nasıl düzdüğümü seyret, Elizabeth." Yeni bir darbeyle Elizabeth'in içine girerken pantolon altındaki kashi bacakları gerilmişti. Elizabeth gözlerini bir an olsun ayırmadan Marcus'un, kendi sıvısına bulamış bir halde dışarı çıkan, sonra da acı çektirecek kadar yavaş bir hareketle tekrar içine kayan kalın erkekliğini izledi.

Kolları ağrıması, bacakları rahatsız edici bir şekilde kasılmış ve kuyruk sokumu da sürekli ağırlığını taşımaktan hissizleşmişti ama bütün bunlar umurunda bile değildi. O an önemli olan tek şey bacaklarının arasındaki kabartı ve içine girip çıkan erkekti.

Marcus kalçalarını şaşmaz bir ritimle ileri geri oynatmayı sürdürürken, "İşte güven budur," dedi.

Güven. Bu zevk veren işkence devam ederken Elizabeth'in gözlerinden yaşlar süzüldü. Marcus inkâr edilemez bir yeteneğe sahipti. Onu nasıl okşaması gerektiğini biliyor, bacaklarını kırıp içine gömülerek erkekliğini zevkten çıldırmasına neden olacak bir noktaya sürüyordu. Elizabeth önce nefes nefese kalıyor, sonra da devam etmesi için yalvarıyordu. Damarlarına kan hücum etmiş, göğüs uçları kombinezonunun kumaşı altında canını yakarak kadar gerilmişti. "Lütfen..."

Marcus da nefes nefeseydi. Göğsü, saçındaki terlerin Elizabeth'in yüzüne damlamasına neden olacak kadar şiddetli bir şekilde inip kalkıyordu. Böylesine özel bir an paylaşmaları Elizabeth'in yüreğini heyecanla doldurdu.

"Evet," diye inledi Marcus. "Simdi." Elini Elizabeth'in bacaklarının arasına götürüp onu usulca okşamaya başladı. Bunu yapmasıyla birlikte Elizabeth keskin bir çığlık attı ve serbest kalan bir yay gibi boğaldı. Sırtını yay gibi gerdi ve ağır, derin darbelerle onu zevkin doruklarına taşıyan Marcus, gerilmesine, nefesinin kesilmesine, her şeyi unutup sadece boşalmasına neden oldu.

"Artık yeter..." diye haykıran Elizabeth bu an daha katlanamayacağı hissederek.

Marcus erkekliliğini onun derinliklerine gömüp orada kaldı ve etkisini yavaş yavaş yitirmeye başlayan kasılmalarının kendisini de doyuma ulaştırmasına izin verdi. Derin bir nefes aldıktan sonra öylesine şiddetli bir şekilde titremeye başladı ki sandalyenin sırtının duvarı dövmesine neden oldu. Elizabeth'in içinde kasılan erkekliliği onu spermeleriyle doldururken boğazından güçlükle duyulan, acı dolu, uzun bir inilti koptu.

Sonunda nefes nefese kalmış bir halde durdu. Başını yana eğip Elizabeth'in gözlerinin içine baktı. Zümrüt yeşili gözlerinin sersemlediğini belli eden samimi bir ifade taşıması, perişan bir halde olan Elizabeth'i bir şekilde rahatlatmıştı.

"Çok hızlı oldu," diye marıldandı Marcus. Ellerinden birini duvardan ayırıp Elizabeth'in yanağını tuttu ve başparmağını onun elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi.

"Sen aklını mı yitirdin?" Elizabeth boğuklaşan sesini biraz olsun düzeltebilmek için yutkunmak zorunda kaldı.

"Evet." Marcus ağır ve özenli bir hareketle geri çekildi ama Elizabeth yine de ondan ayrılmanın acısıyla irkildi. Adam onun hâlâ sandalyenin kollarında durun bacaklarını dikkatli bir şekilde indirdi ve ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Bacakları iyice güçsüzleşen Elizabeth, Marcus'a doğru sendeledi. Marcus onu tuttu ve kucağına alıp yatağa taşıdı.

Elizabeth'i yan yatırıp ellerini serbest bıraktı ve damarlarına yeniden kan hücum etmesiyle birlikte karıncalanmaya başlayan omuzlarına ve kollarına masaj yaptı. Ardından elini boğazını süsleyen eşarbına uzattı.

Elizabeth kendini geri çekti. "Artık gitmeliyim."

Marcus sesizce gülmeye başlandı. Ağzındaki gizmeleri çıkarmak üzere ellerini boğazına ve çenesine yerleştirip boğazına sakladığı bir bıçağı komidinin üzerine bıraktı. "Yorgunsun ve güçlükle yürüyorsun. Bu halde ata binemezsin."

Elizabeth elini onun sırtına götürdü ve merakına yenik düşüp parmağını sert tenini süsleyen kurşun yarasının etrafında gezdirdi. Marcus başını çevirip onun, omzunun üzerinde dolaşan parmak uçlarını öptü ve bu sevgi dolu hareketiyle Elizabeth'i şaşırttı. Ardından ayağa kalkıp hızla pantolonunu çıkardı. Onun bu hareketiyle vücudunun baştan aşağı alev alev yandığını hissederek Elizabeth başını çevirip pencereden dışarı baktı ve akşam saatlerini üzeri puslu tepelerin ardına gizlenerek geçiren gökyüzünü seyretti.

"Yüzüme bak," dedi Marcus sert bir sesle. Bu, kaba emrin ardına gizlenmiş bir tür yakarıştı.

"Hayır."

"Beni arzuluyor olman utanılacak bir şey değil, Elizabeth."

Elizabeth'in dudakları hüzünlü bir ifadeyle yukarı doğru kıvrıldı ve genç kadın pencerenin ardındaki manzaranın yavaş yavaş bulanıklaşmaya başladığını hissetti. "Elbette değil. Seni her kadın arzuluyor."

"Benim aklımda diğer kadınlar yok, senin de olmaması." Marcus söz dinlemeyen bir çocuğa yönetilebilecek bir öfkeyle iç geçirdi. "Bana bak. Lütfen."

Elizabeth kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissederek başını yavaşça Marcus'a doğru çevirdi. Kış bir karnın, dar kaşkaların ve güçlü bacakların üzerinde inanılmaz derecede geniş omuzlar yükseliyordu. Marcus Ashford kusursuzluğun vücut bulmuş haliydi ve bedenini kaplayan yara izleri onun antik döneme ait bir tanrı değil bir insan olduğunu hatırlatmaya yarıyordu.

Elizabeth'in niyeti bakışlarını onun vücudunun üst kısmında tutmak ama kendini bir türlü daha aşağılara bakmaktan alıkoymak idi. Marcus'un gözleriyle karşılaşma, eskilovci bir görünüme sahip olan erkeğin, yutkunmasına neden olmuştu.

"Tanrım. Sen nasıl olur da?... Sen hâlâ..."

Marcus'un yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "Hâlâ sekse hazırım, değil mi?"

"Oysa ben yorgunluktan ölüyorum," diye yakındı Elizabeth. Marcus, Elizabeth'in eşarbını çekistirdi ve onun dikkatini tamamen ereksiyonuna vermiş olmasından faydalanarak kombi-nezonunu başından sıyrıp almak istedi. "Senin bir şey yapmana gerek yok." Ancak tam bunu yapacağı sırada bu incecik bir kumaş bile olsa aralarında mutlaka bir engel bulunmasını isteyen Elizabeth onun eline vurdu.

Marcus vurdumduymaz bir tavırla köşedeki paravanın arkasına geçti ve kısa bir süre sonra elinde ıslak bir havluyla geri döndü. Elizabeth'i yastıkları doğru itti ve onun dizini tuttu. Genç kadın yataкта yuvarlanarak Marcus'tan uzaklaştı.

"Utangaç davranmak için biraz geç kalmadın mı, tatlım?"

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Buraya gelersen anlarsın."

Elizabeth uzunca bir süre Marcus'un ne yapmaya çalıştığını düşündü ve onun kendisiyle bu kadar yakınlık kurmasına izin verebileceğinden emin olamadı.

"Az önce içindeydin," dedi Marcus baştan çıkaran, alçak bir sesle. "Şimdi bana seni silmeme izin verecek kadar güvenmiyor musun?"

Elizabeth'in karar vermesine sebep olan şey Marcus'un sesindeki meydan okuyan tınıydı. Sırtüstü dönüp isyankâr bir ifadeyle bacaklarını iki yana açtı. Marcus'un dudağının bir kenarının yukarı doğru kıvrılması, yüzünün kızarmasına neden oldu.

Marcus havluyu usulca kadınının üzerine kaplayan kıvrıkcak tüylerde gezdirerek parmaklarının narin hareketleri ile uyaladın dudaklarını sildi. Elizabeth'in ıslaklığını hissetti. Marcus'un bir duyguydu ve Elizabeth canı yaniyor olmasına rağmen zevkle inledi. Kendini rahatlatmaya, Marcus'a bu kadar yakın olmanın

verdiği gerginliği atmaya zorladı. Tam uykuya dalacağı sırada ıslak bir sıcaklığın içine yayıldığını hissederek sıyrıldı.

Kocaman açılan gözlerini vücudunun alt kısmını indirdi ve Marcus'un yüzünde muzip bir gülümseme olduğunu fark ettiğinde kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

"Sen az önce beni... yaladın mı?"

"Ah, evet." Marcus elindeki havluyu umursamaz bir tavırla haliye fırlattıktan sonra etkileyici bir zarafetle Elizabeth'in üzerine çıktı. "Sanırım seni biraz utandırdım. Bugün yeterince açtığının için kısa bir mola'yı hak ettin. Ama ileride sana yine istediğim şekilde sahip olacağımı sakın aklından çıkarma."

Marcus'un kılı göğsünün, kombinezonunun kumaşa üzerinden memo uçlarına sürtündüğünü hissederek Elizabeth ürperdi ve onun güçlü varlığı altında ezilerek tekrar yastıkların arasına gömüldü.

Üzerinde sert bir erkek bedeni olmasının verdiği hissi biliyordu. Ancak içinde tam bir karmaşa yaratan diğer bütün duygular kendisine yabancıydı. Onun karşı olarak Hawthorne'u memnuniyetle yatağına almış, kendisiyle sevgirken hızlı ve özenli davranmasını takdirle karşılamıştı. Acılı geçen ilki dışında sevgimleri hiç de fena sayılmazdı. Hawthorne sessiz, temiz ve dikkatli bir adamdı. Onunla asla Marcus'la olduğu gibi ilkel ve vahşi bir sevgime yaşamamışlardı. Elizabeth onunla sevgirken asla böyle içini kemirip canını yakan bir arzu ve baş döndüren bir şehvet hissetmemişti. Hawthorne'la sevgimleri asla gözlerini karartarak ruhunu bile doyuran bir hazla sonuçlanmamıştı.

Elizabeth sabırsızlanarak Marcus'un vücuduna sürtündüğünde, "Sakin ol," diye marıldandı adam.

Sadece gecenin örtüsü altına gizlenerek odasına sızan bir gülsesinin etkisiyle, Marcus'un sıcak bir el olarak bildiği kocasının vücudu Elizabeth için endişe verici değildi. Oysa Marcus çıplak vücuduna bakması için yalvarmış, kendisini her haliyle

görüp tanınmasını istemişti. Marcus çaplakken harika görünüyordu. Onu o halde görmek bile Elizabeth'in bacaklarının arasının salınmasına yetiyordu.

Öte yandan Elizabeth o günkü kaçamaklarından sarsılarak çıkan tek kişinin kendisi olmasını istemiyordu.

"Bana nelerden hoşlandığını söyle, Marcus."

"Dokun bana. Ellerini tenimde hissetmek istiyorum."

Elizabeth ellerini onun sırtında ve kollarında gezdirerek vücudundaki yara izlerini ve taş kadar sert kaslarını keşfetti. Vücudunun hassas noktalarını bulduğunda Marcus inleyerek onu buralarda daha fazla oyalanmaya teşvik etti. Adamın vücudu farklı dokuların karışımından oluşuyordu; yumuşak ve sert, tüylü ve pürüzsüz. Gözlerini kapatmıştı ve onun kendisini istediği gibi keşfetmesine imkân tanımak için Elizabeth'in üzerinde duran vücuduna kollarıyla destek oluyordu. Sertleşen erkekliği Elizabeth'in bacağına çarpıyor, ucundan akan sıvı ona tecrübesiz ellerinin kendisine ne büyük bir zevk verdiğini söylüyordu.

İşte güç buydu.

İnleyerek başına öne eğen Marcus'un ipeksi saçları, kokusunu etrafa yayarak Elizabeth'in göğsüne döküldü. "Penisime dokun," diye emretti kaba bir sesle.

Elizabeth cesaretini toplayabilmek için derin bir nefes alıp elini vücudlarının arasına soktu ve Marcus'un pürüzsüz sertliğini okşadı. Böylesine sert olması ve dokunuşuyla birlikte yukarı kalkması karşısında hayrete düşmüştü. Marcus'un bu okşayıştan büyük zevk aldığı her halinden belliydi; elmacık kemikleri kızarmış ve nefes alabilmek için dudaklarını arılamıyordu. Onun bu halinden cesaret alan Elizabeth'in göğsüne dokundu. Baskı ve tutkunun yumuşak hareketler yaparak, kimi zaman hızlı davranıp kimi zaman oyalanarak onu çığna çevirecek ritmi bulmaya çalıştı.

"Beni arzuluyor musun?" diye sordu Marcus. Elini tutup onu durdurunca Elizabeth şaşkınlıkla kollarını çattı. Ardından elini daha aşağılara indirerek kadının dizini tuttu ve bacaklarını iki yana açtı.

"Senin gibi çapkın bir erkeğin böyle bir soru sorması beni şaşırttı doğrusu," dedi Elizabeth onun istediği cevabı vermeyi reddederek.

Marcus uyarıda bulunmadan aniden içine girdi ve kabarık tüylerinin arasından ulaşabileceği kadar derinlere kayd.

Neye uğradığını şaşırarak Elizabeth inledi. Bir zamanlar, gün ışığında sevişmeye cesaret edip edemeyeceğini merak ederdi. Gözlerini kocaman açıp Marcus'a baktı.

Marcus, Elizabeth'i kaskılarıyla yatağa bastırdı ve askalarından tuttuğu kombinezonunu beline kadar indirdi.

"Sözler ve giysilerle aramıza bir bariyer kurabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu sert bir sesle. "Bunu her deneyişinde sana bu şekilde sahip olup senin bir parçan haline geleceğim ve çabaların boşa gidecek."

Elizabeth'in kaçıp saklanabileceği bir yer kalmamıştı.

"Bir daha asla böyle bir şeye kalkışmayacağım," diye yemin etti.

Yakışıklılığa ve çekiciliğe onu hep güçsüz bırakan bir adamın kendisiyle bu kadar yakınlaşmasına izin verdiğine inanamıyordu. Marcus dudaklarını dudaklarına yaklaştırıp onu doymak bilmeyen bir arzuyla öptü. Ardından, sahiplenici bir şekilde kalçalarını tutup hareketsiz kalmasını sağladı ve tıpkı onun gibi zevkle titredi.

Vücudunun gerilip onu daha rahat bir şekilde içine kabul etmesi karşısında hayrete düşen Elizabeth buzarıca kıpırdandı. Hareketleri her şeyden önce kendisiyle olan ilişkiyi güçlendirmeye yönelikti. Marcus'un nefes almayı bile güçleştirerek kadını derin bir hissi kurduğuna bilmek inanılmaz bir duyuydu.

"Elizabeth." Kollarını vücudunun altına sokup Elizabeth'e sımsıkı sarılan Marcus'un sesinde yoğun bir erotizm vardı. Burnunu onun boynuna sürttü. "Benden ancak sana doyduğum zaman kurtulabileceksin."

Marcus bu uğursuz tehditle birlikte kalçalarını hareket ettirerek Elizabeth'in üzerinde gidip gelmeye başladı.

Onun içine her girişiyle daha yoğun duygular hissedən Elizabeth, "Ah!" diye haykırdı. Niyeti orada öylece yatıp Marcus'a doyumuna ulaştığını görme zevkini yaşatınamak, ona arzuladığını şeyi vermemekti. Ama bunu yapabilmesi imkânsızdı. Marcus arzu dolu tek bir bakışıyla bile onu kendinden geçirebilecek güce sahipti. Adamın kaba bir dille tanımadığını gibi onu becermesi ise karşı konulması imkânsız bir şeydi.

Elizabeth bacaklarını Marcus'un beline dolayıp kalçalarını avuçladı ve onu kendine doğru çekerek sevişmelerinin ritmini hızlandırmaya çalıştı ama Marcus kendi bildiğini yapacak kadar güçlü ve kararlıydı.

Onun kendinden geçmesini sağlayıp sahip olduğu kontrolün bir kısmını ele geçirmeye çalışan Elizabeth, "Al beni," diye haykırdı. "Daha hızlı."

Marcus, Elizabeth'in kıvrınmaya başlamasıyla birlikte inledi. Aldığı zevkle sesi boğuk çıkmıştı. "Senin bana bunları yaşatacağını biliyordum..."

Elizabeth bu sözlerle tırnaklarını onun sırtına batırarak tepki verdi. Marcus'un terli vücudunun tenine dokunduğunu, sıcak kokusunun etrafını sardığını hissetmeye bayılıyordu. Kontrolünü az da olsa yitirmeye başlayan Marcus sert bir darbeyle daha da derinlere ulaştı. Elizabeth'in ayak parmaklarını kavıyordu.

Damarları hızla tepki gösteren kadının göğüsleri, bu şiddetli bir doyumuna ulaştırdı. İçine girip çıkan sertliği sımsıkı saran kadınlığının kasıldığını hissetti, Marcus'un ismini haykırdı

ve kapıldığını olağanüstü duygu girdabında ayakta kalabilmek için onun gerilen vücuduna sarıldı.

Terden sırlıslıklam olan, vücudunun her noktası alev alev yanan Marcus biraz daha dayandı. Ardından Elizabeth'in ismini haykırmaya içine boğaldı ve ona sahip olduğunun ispatını vücudunun en derin noktalarına dek ulaştırdı.

Elizabeth gözlerini kapatıp ağladı.

Elizabeth'in vücudunun her uzvu karışan gibi ağırlaşmıştı. Başını çevirip yanında uyuyan Marcus'a bakabilmek için büyük bir çaba harcamak zorunda kaldı. Genç adamın uzun, siyah kırpıkları yanaklarının üzerinde huzur dolu gölgeler oluşturuyor ve normalde sert bir güzelliğe sahip olan hatları o ukudayken yumuşuyordu.

Elizabeth, Marcus ağır kolunu gelişiğüzle üzerine atmış olduğu için epeyce zorlanarak yan döndü. Tek dirseğinin üzerinde doğrulup sessizce onu izledi. Uyurken küçük bir çocuk gibi masam görünen Marcus nefesini kesecek kadar yaksıklıydı.

Elizabeth parmağını önce yavaşça onun geniş dudaklarının etrafında, sonra da kaşlarında ve çenesinde dolaştırdı. Marcus'un gerilen kolu onu kendine doğru çekince şaşkınlıkla bağırdı.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz, madam?" dedi genç adam ukulu bir sesle.

Elizabeth onun üzerinden kalıp yatağın kenarına oturdu ve kayıtsız görünmeye çalıştı. "Ağıklar bu aşamadan sonra yollarını ayırmaz mı?" Düşünmeye ihtiyacı vardı ve Marcus çırpıçlak bir halde yanına yatarken bunu yapabilmesi imkânsızdı.

"Gitmene gerek yok." Sırtını bir yastığa dayayan Marcus yanındaki boşluğu işaretleyerek Elizabeth'i çağırdı. "Yatağa dön."

"Hayır," Elizabeth yavaşça Marcus'un sırtından elbiselerini topladı. "Canım yanıyor ve yorgunum."

Doğru olduğunda Marcus onu kolundan tutup kendine doğru çekti. "Elizabeth. Biraz uyuduktan sonra çay içeriz. Sonra da gidersin."

"Olmaz," diye marıldandı Elizabeth dönüp ona bakmadan. "Eve dönmeliyim. Sıcak bir banyoya ihtiyacım var."

Marcus onun kolunu ovuşturdu ve muzip bir ifadeyle sırıttı. "Banyoyu burada da yapabilirsin. Seninle bizzat ben ilgilenirim."

Elizabeth ayağa kalkıp aceleyle çoraplarını giydi. Eteklerinin kurdelelerini bağlamakta zorlandığı için bir süre onlarla mücadele etti. Marcus vücudunun çıplaklığına aldırmadan yataktan kalkıp yanına geldi ve ellerini kenara çekti.

Kıpırmızı kesilen Elizabeth ona bakmamak için yüzünü başka yöne çevirdi. *Tanrım, ne kadar da yaksıklıydı!* Vücudunun her yeri mükemmeldi. Güçlü kasları bronz teninin altında dalganıyordu. Elizabeth daha az önce doyuma ulaşmış olmasına rağmen içinin yeni bir arzuyla kıpırdandığını hissetti.

Marcus jartiyerinin kopçalarını ayarlayıp eteklerinin kurdelelerini bağlayarak onu hızlı bir şekilde giydirdi. Bu konuda açıkça deneyimli olması Elizabeth'in kıskançlık duymasına sebep olmuştu ve o kendisini yüzüne bakmaya zorlayınca kadar hiç kıpırdamadan olduğu yerde durdu.

Marcus iç geçirerek onu çıplak göğsüne doğru çekti. "İnsanlardan uzak durmak, onların sana yaklaşmasına izin vermemek konusunda son derece kararlı görünüyorsun."

Elizabeth kısa bir süre başını onun göğsüne yaslayıp birbirine karışan tenlerinin kokusunun tadını çıkardı. Ardından onu iterek kendinden uzaklaştırdı.

"Sana istediğin şeyi verdim," dedi sinirli bir tavırla.

"Ben daha fazlasını istiyorum."

Genç kadın midesinin kasıldığını hissetti. "Aradığın şeyi başka yerde bul."

Marcus güldü. "Sana zevkin ne demek olduğunu gösterdim ve artık bunun için, benim için yapip tutuşacaksın. Geceleri dokunduğumu, içine giren sortiliğimin sana neler hissettirdiğini hatırlayacak ve benim özlemimi çekeceksin."

"Seni küstah..."

"Hayır." Marcus onun bileğini tuttu. "Ben de senin için yapip tutuşacağım. Bugün yaşadıklarımız çok farklıydı. Bir daha benzer bir deneyim yaşayamazsın ve buna tekrar ihtiyaç duyacaksın."

Yüreğinin derinliklerinde onun hakkı olabileceğini biliyor olmaktan nefret eden Elizabeth başını yukarı kaldırdı. "Bu deneyimi başka yerde aramakta özgürüm."

Marcus, Elizabeth'in bileğini camının yanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde sıkı. "Hayır. Değilsin." Sonra elini sertleşen erkekliliğine götürdü. "Buna tekrar ihtiyacın olduğunda bana geleceksin. Sana dokunan her erkeği öldürecekimden hiç şüphelen olmasın."

"Bu zorlama sudakat ikimiz için de geçerli mi?" Elizabeth nefesini tuttu.

"Elbette geçerli."

Marcus bir süre gergin bir sessizliğe büründükten sonra yerde duran pantolonunu almak üzere Elizabeth'ten uzaklaştı.

Nihayet rahat bir nefes alan Elizabeth aynanın önündeki sandalyeye oturup saçlarına şekil vermeye çalıştı. Aynadaki yansımaları onu şaşırtmıştı. Kızaran yanakları, şişen dudakları ve ıslı ıslı parlayan gözleriyle o sabah olduğundan tamamen farklı görünüyordu. Bakışlarını kendi görüntüsünden ayırıp Marcus'un yansımalarına çevirdi. Onu giyinirken seyredip az önce söylediği sözleri düşündü ve aptallığı yüzünden kendine lanet okudu. Marcus artık onu yatağa atmadan önceki halinden bile daha kararlı görünüyordu.

Elizabeth işi bittiğinde hızla ayağa kalktı. Fakat biraz fazla hızlı davranmıştı çünkü yaşadıklarından sonra hâlâ bacakları titriyordu. Öne doğru sendeledi ama Marcus hiç vakit kaybetmeden yanında bitip çelikten yapılmış sıcak birer kelepçeye benzeyen kollarıyla onu sardı. Belli ki o da az önce Elizabeth'i izliyordu.

"İyi misin?" diye sordu sert bir sesle. "Seni incittim mi yoksa?"

Elizabeth elini sallayarak onu başından savdı. "Hayır, hayır, iyiyim."

Marcus geriye doğru bir adım attı. "Elizabeth, seninle konuşmamız gerekiyor."

"Nedenmiş o?" Elizabeth huzursuz hareketlerle eteklerini kabarttı.

"Lanet olsun. Sen ve ben. Az önce seviştik. Şu yataktaki." Marcus çenesini sabırsızca öne doğru uzatarak yatağı işaret etti. "Ve şu sandalyede. Canımı sıkıyorsa devam edersen az sonra yerde de."

Elizabeth içini buz gibi soğuk bir korkunun kapladığını hissederek, "Yaşadıklarımız hataydı," dedi usulca.

"Lanet olsun." Marcus'un kendisine yan gözle acı dolu bir bakış fırlatması Elizabeth'in irkmesine neden oldu. "Sen oyunlar oynayıp başını kuma gömmeye devam edebilirsin. Ben doğru bildiğim yoldan şaşmayacağım."

"Niyetim seninle oyun oynamak değildi, Marcus." Elizabeth güçlükle yutkunarak kapıya doğru yürüdü. Marcus onu durdurmak için herhangi bir girişimde bulunmamıştı, bu yüzden kadın arkasını döndüğünde onu karşısında bulunca elinde olmadan irkildi.

"Bugün parkta olanlar seni korkutmasın," diye mırıldandı Marcus yine eskisi gibi baştan çıkararak, tatlı bir dille. "Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Elizabeth'in gözleri kapandı. Birden oradan ayrılmak fikri ona eskisi kadar cazip gelmemeye başlamıştı. "Bundan eminim."

"Bu gece nerede olacaksınız?"

"Dunsmore müzikalinde."

"Orada görüşürüz."

Elizabeth iç geçirerek gözlerini açtı. Marcus'un kararlı bakışları ve ısrarcı görüntüsü, aralarındaki meselenin kapanmasına izin vermeyeceğini söylüyordu. Adam dudaklarına usulca Elizabeth'in dudakları üzerinde gezdirdikten sonra geri çekilip ona kolunu uzattı. Marcus'un böyle kolayca teslim olmasına temkinli yaklaşan Elizabeth onun koluna girdi ve kendisini aşağıya indirmesine izin verdi.

Uşak, elinde Elizabeth'in şapka ve eldiveniyle onları bekliyordu. "Bay James isminde biri sizi bekliyor efendim."

"Onu çalışma odasına aldın, değil mi? Harika. Birazdan geliyorum."

Uşak reverans yapıp gitti.

Elizabeth, şapkasını başının üzerine yerleştirip usta ellerle kurdelesini bağlayan Marcus'un yüzünü inceledi. "Umarım kimse beni görmeden buradan ayrılabilirim."

Marcus dudaklarını Elizabeth'in kulağına götürüp baştan çıkararak bir sesle fısıldadı: "Bunun için çok geç kaldın. Hizmetçiler şu an bile bizi takip ediyor. Çok geçmeden Londra'da yaşayan herkes bizim sevgili olduğumuzu öğrenecek. Avery seni görse de görmese de aramızdaki ilişkiyi mutlaka duyacak."

Elizabeth'in rengi attı. Bu hiç aklına gelmemişti. Hizmetçiler hep en kötü dedükoducular olmuşlardı. "Senin gibi gizli bir hayat süren bir adamın, hizmetçilerinin ağız sığılacaklarını düşünmüştüm."

"Öyleler zaten. Ama onlara bu haberi ynymalarını özellikle ben söyledim."

"Sen çıldırdın mı?" Elizabeth'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunun girdiğin bahislerle bir ilgisi var mı?"

Marcus iç geçirdi. "Kalbimi kırıyorsun. Kaybetmek herbat
bir şey aşkım ama beni seni asla böyle acımasızca kullanmam."

Duydukları karşısında afallayan Elizabeth, "Kaybetmek mi?"
diye haykırdı. "Bunu yapmış olamazsın!"

"Yaptım." Marcus kayıtsız bir tavırla omuzlarını silktili. "So-
nucunu kendi davranışlarımla belirleyeceğim bir iddiaya girmemem
aptallık olurdu."

Elizabeth kaşlarını çatı. "Peki paranı neye yatırdın?"

Marcus'un dudaklarında göz kamaştıran bir gülümseme be-
lirince Elizabeth kalbinin duracağını hissetti. "Bunu sana söyle-
yecek değilim herhalde."

Marcus dirseğinden tuttuğu Elizabeth'e arka bahçeye dek
eşlik etti ve yan kapıdan ahıra geçmesini sağladı. Yüzünde ciddi
bir ifadeyle onun ata binmesini izledi. Ahırların az ilerisindeki iki
silahlı koruma onları ruhsatsız etmeyecek bir mesafede bekliyordu.

Marcus hızla reverans yaptı. "Bu gece görüşürüz."

Kürek kemiklerinin arasındaki yanına Elizabeth'e Marcus'un,
kendisini köşeyi dönüp hemen ardındaki caddede gözden kay-
bolana dek ardından baktığını söylüyordu. Yüreğindeki sızmanın
nefes almasını güçleştirdiğini hissediyor ve bu sızmanın Marcus'la
zaman geçirdiğiçe daha da artacağını biliyordu.

Ama bu konuda ne yapması gerektiğini de biliyordu.

Yedinci Bölüm

Margaret'la birlikte Chesterfield Malikânesi'nin üst kat kori-
dorundan geçen William, "Burası neden parfüm dükkânı gibi
kokuyor?" diye homurdandı.

"Koku Elizabeth'in odasından geliyor."

William kaşlarını çatarak karısına bakınca gözlerinin neler
olup bittiğini söyleyen muzip bir şıltıyla parladığını gördü.

Kız kardeşinin oturma odasının kapısı açıktı ve William eşik-
te durup gözlerini kırıştırdı. "Burası lanet olası bir çiçekçiye
dönüşmüştü!"

"Ne hoş, değil mi?" Margaret kız saçlarını hafifçe savurarak
bir kahkaha attı.

William kendine hükim olamayıp onun sallanan buklelerinden
birine dokundu. Tatlı ve muhteşem karısı, Margaret'i yakından
tanımayanlar onun eşine az rastlanan kızıl saçların soğuk ka-
rakterini taşıdığını düşünürdü. Oysa onun, karakterinin vahşi
ve tutkulu yönünü kocasına sakladığını sadece William biliyordu.
Karılarının arzusuyla sızladığını hissederek William derin bir nefes
alınca çiçeklerin yoğun kokusunun saldırısına uğradı.

"Romantik demek?" diye gürledi. Ardından Margaret'i da peşinden sürükleyerek kız kardeşinin odasına daldı. Odadaki her boş yeri yoğun kokuya sahip, pahalı çiçeklerden oluşan gösterişli bir çiçek buketi süslüyordu. "Westfield," diye homurdandı William. "Onu öldüreceğim."

"Sakin ol, William," dedi Margaret kocasını rahatlatmaya çalışarak.

William suratını asarak karşısında duran manzarayı inceledi. "Bu durum ne zamandır var?"

"Moreland balosundan beri." İç geçiren Margaret'in dudaklarından dökülen inilti William'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. "Üstelik Lord Westfield çok da yakışıklı bir erkek."

William karısının son yorumunu duymazlıktan gelmeyi tercih ederek, "Sen iflah olmaz bir romantiksin," diye homurdandı.

Margaret, William'a doğru yaklaşıp onun ince beline sarıldı. "Öyle olmak sonuna dek hakkım."

"Nasıl yani?"

"Ben gerçek aşkı buldum, yani böyle bir şeyin var olduğunu biliyorum." Kadın ayak parmaklarının ucunda yükselerek dudaklarına onunkilere değirdi. William, karısının dudakları üzerindeki baskısını artırıp onu nefessiz bırakana dek öptü.

"Westfield hovardanın tekidir, aşkım," diye uyardı. "Bu konuda bana inanmamı istediğim."

"Sana inanıyorum. Westfield bana seni hatırlatıyor."

William homurdanarak geri çekildi. "Elizabeth'in böyle bir adamla beraber olmasını mı istiyorsun yani?"

Margaret güldü. "Sen o kadar da kötü biri sayılmazsın."

"Çünkü sen beni adam ettin." William burnunu karısının tenine sürttü.

"Elizabeth benden daha güçlü bir kadın. İsterse Lord Westfield'i rahatlıkla dize getirebilir. Barak da onunla kendisi başa çıksın."

William karısını odadan dışarı sürükledi. "Bu düşünceni zihnimin bir köşesine not ettiğinden emin olabilirsiniz."

Margaret direndi ama kocası onu hiç zorlanmadan kucağına alıp yatak odalarının olduğu tarafa döndü.

"Beni dinlemek istemiyorsun, değil mi?"

William sarıttı. "Hayır, istemiyorum. Westfield'in isabına bakacağım ve sen de bu konu hakkında konuşmaktan vazgeçeceksin." Odalarının kapısına ulaştıklarında Margaret'i arzuyla öptü. Tam o sırada şans eseri başını çevirip Elizabeth'in merdivenlerden çıktığını gördü. Kaşlarını çatın William, Margaret'i kucağından indirdi. Kadın buna sessizce mırıldanarak isyan etti.

"Bana biraz izin ver, tatlım." William koridorda yürümeye başladı.

"Seni ilgilendirmeyen işlere burnunu sokuyorsun," diye seslendi Margaret arkasından.

Elizabeth'in canını sakan bir şeyler vardı. Busu uzaktan bile anlamak mümkündü. Yüzü kızarmış, üstü başı dağılmıştı ve hastaymış gibi görünüyordu. William ona doğru yaklaştığında yüreğinin burkulduğunu hissetti. Ağabeyini gören Elizabeth'in yanaklarını iyice kızardı ve William onu bir an yüksek ateşten ölen annelerine benzetti. Genç adam o günlerin acısını hatırlayarak adımlarını hızlandırdı.

"Hasta mısın?" diye sordu elini kız kardeşinin alınna götürerek. Gözleri büyüyen Elizabeth başını hızla iki yana salladı.

"Öyle görünüyorsun."

"Ben iyiyim." Elizabeth'in sesi her zamankinden daha alçak ve boğuktu.

"Doktor çağıracağım."

"Buna gerek yok," diye itiraz etti Elizabeth, duruşunu dikleştirerek.

William ona bir şeyler söyleyecek oldu.

"İhtiyacım olan tek şey biraz uyku, William. Yemin ederim," Elizabeth iç geçirerek ağabeyinin kolunu tuttu. Menekşe rengi gözleri yumuşamıştı. "Benim için çok fazla endişeleniyorsun."

"Bu hep böyle olacak." William kardeşinin elini tuttu ve ona odasına kadar eşlik etmek üzere arkasını döndü. Babaları, annelerinin ölümünün ardından kendi kabuğuna çekilmişti ve William'ın hayatının büyük bir kısmında yanında bulunduğu tek kişi kız kardeşiydi. Margaret'la tanışmadan önce asla aşık olmamaya ve babasının yaşadığı gibi bir üzüntü yaşama riski almamaya kararlıydı. Bu dönemde de duygusal anlamda bağlandığı tek kişi Elizabeth'ti.

Elizabeth'in odasına yaklaştıklarında William'ın burnu, onu kendilerini bekleyen koku bombardımanına karşı uyardı. "Neden bana Westfield'in seni taciz ettiğini söylemedin? İcabına bakardım."

"Hayır!"

William, Elizabeth'in aniden bağırması üzerine olduğu yerde kaldı ve içindeki şüphenin kız kardeşi için duyduğu yoğun koruma dürtüsünü gölgede bıraktığını hissetti. "Bana ona umut verdiğini söyleme sakın."

Elizabeth boğazını temizledi. "Bu konuyu daha önce tartışmamış mıydık?"

William gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve Tanrı'dan sabır diledi. "Yardıma ihtiyaç duyduğunda yanıma geleceğine dair söz verisen sana cevaplamak istemediğin sorular sormam." William gözlerini açarak kız kardeşine baktı. Onun kızaran yüzünü ve çıkmak çıkmak yanan gözlerini görünce kaşlarını çatı. Elizabeth hiç de iyi görünmüyordu. Üstelik saçları da dağılmıştı. Saçları en son bu haldeyken...

"Yine at yarışına mı katıldın yoksa?" diye bağırdı William. "Yanına soyis aldın mı? Yüce Tanrım, ya attan düşseydin..."

"William." Elizabeth güldü. "Göt Margaret'la ilgilen. Yorgunum. Beni sorguya çekmek gibi bir niyetin varsa bunu ben dinlendikten sonra yaparsın."

"Seni sorguya falan çekmiyorum. Sadece seni çok iyi tanıyorum. Fazla inatçısın ve mantığın sesini dinlemiyorsun."

"Diyor bir zamanlar Lord Eldridge için çalışmış olan adam."

Onun bir anda sert bir ses tonuyla konuşmaya başlamasının, bu sohbetin sona erdiği anlamına geldiğini bilen William yaşadığı hayal kırıklığıyla nefesini beraktı. Sorun değildi. Nasıl olsa Marcus'la kendi yöntemleriyle ilgilenecekti. "Pekâlâ. Daha sonra görüşelim." Eğilip kız kardeşinin alınına bir öpücük kondurdu. "Yüzün sen uyandığında hâlâ böyle kıpkırmızı olursa doktor çağıracağım."

Elizabeth, "Tamam, tamam," diyerek onu başından savdı.

William gitti ama her ikisi de onun duyduğu endişeden kolay kolay kurtulamayacağını biliyordu.

William'ın meşgul olmasını fırsat bilip evden gizlice kaçabildiği için kendisiyle gurur duyan Elizabeth, Lord Nicholas Eldridge'in ofisinin önündeki koridorda bekliyordu. Haber vermeden geldiği için uzun süre beklemeyi göze almıştı. Ancak Eldridge övgüyü hnk edecek bir şekilde onu fazla beklemedi.

"Laydi Hawthorne," diye selamladı Elizabeth'i heyecanla. Elizabeth onun görgü kuralları gereği böyle davrandığını düşündü. Eldridge çalışma masasının etrafından dolaşarak ona oturmasını işaret etti. "Bu ziyaretinizi neye borçluyum?" Bu nazik sözleri söylerken kullandığı ses tonu, sorduğu sorunun cevabını almak için sabırsızlandığını gösteriyordu. Eldridge tekrar yerine oturdu ve tek kağıdı kaldırarak Elizabeth'e baktı.

Elizabeth onun ne kadar sert ve ciddi bir adam olduğunu unutmuştu. Yine de üzerindeki zevksiz giysilere ve başındaki gri

renkli peruğa rağmen varlığıyla insanları etkilemeyi başarıyordu. Sahip olduğu gücü mükemmel bir rahatlıkla taşıyordu.

"Bu habersiz ziyaretim için beni affedin, Lord Eldridge. Bu-
raya size bir anlaşıma teklif etmeye geldim."

Eldridge'in keskin bakışlara sahip, gri gözleri onu şöyle bir
inceledi. "Anlaşıma mı?"

"Başka bir ajanla çalışmak istiyorum."

Eldridge gözlerini kırıştırdı. "Peki karşılığında bana ne teklif
ediyorsunuz?"

"Hawthorne'un günlüğünü."

"Anlıyorum." Eldridge arkasına yaslandı. "Lord Westfield
sizi böyle bir arayaşa itecek bir şey mi yaptı, Leydi Hawthorne?"

Elizabeth bu sözler karşısında yüzünün kızarmasına engel
olamadı. Lord Eldridge hiç vakit kaybetmeden onu ele veren bu
işaretin üzerine atladı. "Size üstlendiği göreve yakışmayan bir
davranışta mı bulundu? Böyle bir suçlamayı ciddi anlamda ele
almam gerekir."

Elizabeth huzursuzca kıpırdandı. Marcus'un cezalandırılma-
sını değil, sadece hayatından çıkarılmasına istiyordu.

"Leydi Hawthorne. Bu özel bir mesele, öyle değil mi?"

Elizabeth başıyla onayladı.

"Lord Westfield'i sizin emrinize vermemin geçerli sebepleri
vardı."

"Bundan eminim. Ancak bunu yapmaktaki amacınız ne olursa
olsun artık onunla çalışmaya devam edemem. Ağabeyim güphe-
lenmeye başladı." Böyle bir talepte bulunmasının tek sebebi bu
değildi belki ama Eldridge'e bu kadarını söylemesi yeterliydi.

"Anlıyorum," diye marıldandı Eldridge. Ardından uzunca bir
süre sessiz kaldı ama Elizabeth onun rahatsız edici bakışlarına
rağmen geri adım atmadı. "Kocanız takımının değerli bir üyesiydi.
Aynı anda hem onu hem de ağabeyinizi kaybetmek benim için

çok zor oldu. Lord Westfield unvanının gerekliliklerine rağmen
üstlendiği büyük sorumluluğun hakkını veriyor. Bu görev için
ondan daha uygun birisini düşünemiyorum."

"Kendisinin kabiliyetinden en ufak bir şüphem yok."

"Yine de kararınızdan vazgeçmeyeceksiniz, değil mi?"
Elizabeth'in başını salladığını gören Eldridge iç geçirdi. "Bu iş-
teğinizi gözden geçireceğim."

Onun yeterince ikna olduğunu anlayan Elizabeth bir kez
daha başını salladı. Ardından ayağa kalkıp Eldridge'in kendisini
inceleyen bakışlarına keyifsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi.
Eldridge ona kapıya kadar eşlik etti ve tam tokmağı çevireceği
sırada durdu.

"Bu bana düşmez belki ama size Lord Westfield'in iyi bir
adam olduğunu söylemeliyim. Geçmişte yaşadıklarınızı biliyorum
ve bunun yarattığı sonuçların rahatsız edici olduğundan eminim.
Ancak sizin güvenliğiniz onu gerçekten endişelendiriyor. Ne olursa
olsun bunu aklınızdan çıkarmayın."

Elizabeth, Lord Eldridge'i sessizce inceledikten sonra başını
salladı. Onun kendisinden sakladığı bir şeyler vardı. Elizabeth buna
hiç şaşırmadı. Deneyimleri sonucu ajanların kendileri hakkında
konuşmaktan hoşlanmayan, ketum insanlar olduğunu öğrenmişti.
Eldridge ona kapıyı açıp oradan kaçmasına imkân tanıdığına
rahat bir nefes aldı. Eldridge'le bir alıp veremediği yoktu ama
hem onun hem de o lanet elcası teşkilatının hayatından sonsuza
dek çıkacağı günü ipte çekiyordu.

Marcus gece saat ona doğru Lord Eldridge'in ofisine girdi. Bu-
raya tam Dunsmore müzikaline gitmek üzere evden çıkacağı sı-
rada çağırılmıştı. Elizabeth'i görmek için sabırsızlanıyordu ama
Eldridge'e araştırma hakkında birkaç bilgi iletmek istiyordu ve
bu beklensmedik buluşma onun için iyi bir fırsattı.

Frakını düzelterek en yakındaki koltuğa çöktü.

"Bugün Leydi Hawthorne beni ziyarete geldi."

"Öyle mi?" Marcus oturduğu koltuğa iyice yerleşip bir parça enfiye aldı.

Eldridge başını kaldırmadan çalışmaya devam etti. Masa-sının üzerindeki şamdanın ışığı ve az ötedeki sömnenin titre-k alevi önündeki kâğıtları aydınlatıyordu. "Seni görevden almam karşılığında bana Vikont Hawthorne'un günlüğünü teklif etti."

Mine işlemeli enfiye kutusunun kapağı sert bir şekilde kapandı.

Eldridge iç geçirerek elindeki tûy kalemi bıraktı. "Leydi Hawt-horne beni istediğini yapmadığım takdirde işbirliğimizi bozmakla tehdit edecek kadar kararlıydı, Westfield."

"Onun seni ikna etmek için elinden geleni yaptığından emi-nim." Marcus başını iki yana sallayarak, "Şimdi ne yapmayı dü-şünüyorsun?" diye sordu.

"Ona bu konuyu gözden geçireceğimi söyledim ve öyle de yaptım. Asıl soru; şimdi sen ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Leydi Hawthorne'u bana bırak. Bursaya çağrıldığımda onunla buluşmaya gidiyordum."

"Teşkilatta sahip olduğun pozisyonu özel hayatını ilgilendi-ren amaçlar için kullandığına öğrenecek olursam gözünün yaşına bakmam," dedi Eldridge yüzünde ciddi bir ifadeyle.

"Senden de başka türlü sü beklenmez zaten," dedi Marcus onu temin ederek.

"Günlük işi nasıl gidiyor?"

"Epeyce mesafe kaydettim ama ağır ilerliyor."

Eldridge başını salladı. "O halde ne yapıp edip Leydi Hawthorne'u endişelerinden kurtar. Bana bir kez daha gelecek olursa isteğini yerine getirmekten başka çarem kalmaz. Bu işte bu kadar ilerleme kaydettiğin için bunu yapmam üzgü olur. Yola seninle devam etmeyi tercih ederim."

Marcus dudaklarını büzerek aklını kurcalayıp duran o konuyu açtı. "Avery sana bugün olanları anlattı, değil mi?"

"Elbette anlattı. Ama görüyorum ki senin de eklemek iste-diğin bazı şeyler var."

"Sürekli bu konuyu düşünüyorum. İçin içinde bir terslik var. Saldırgan sanki bu bilgiyi önceden temin etmiş gibi onun için yaptığımız hazırlıkları biliyordu. Elbette kocasının ve günlüğün teşkilatla olan ilişkisini göz önüne alarak Leydi Hawthorne'un bize baş vuracağını tahmin etmiştir ama gizlenme şekli ve planladığı kaçış rotası... Lanet olsun, biz hiç de beceriksiz adamlar sayıl-mayız! Buna rağmen çok fazla çaba harcamadan dördümüzün de üstesinden geldi. Adamlarımızın nerede konuşlandığını biliyordu. Ve Hawthorne'un günlüğü. O günlüktün nasıl haberi oldu?"

"Aramızda bir casus olduğundan mı şüpheleniyorsun?"

"Başka türlü sü mümkün mü?"

"Ben adamlarına sorgusu sualsiz güvenirim, Westfield. Aksi takdirde teşkilat ayakta durmazdı."

"Senden istediğim tek şey bu ihtimali düşünmen."

Eldridge gri kaşını kaldırdı. "Avery? Keremalar? Hangilerine güvenebilirsiniz?"

"Avery'nin Leydi Hawthorne'dan hoşlandığı çok açık. Yani şu an için güvenebileceğim üç kişi var; sen, ben ve Avery."

"Eh, bu da Leydi Hawthorne'un talebini hükümsüz kılıyor değil mi?" Eldridge burnunu kıvrıştırıp bitkin bir halde iç geçir-di. "Hawthorne'un günlüğünden kimlerin haberi olabileceğini düşünmeme izin ver. Yarın tekrar yanıma uğra ve bu konuyu detaylıca konuşalım."

Marcus onun sıkıntısını paylaştığını ifade etmek istecesine başını yukarı doğru salladıktan sonra odadan dışarı çıktı. Yüksek bir tavana, etrafı loş bir ışıkla aydınlatan şamdanlara sahip korı-dorda yürümeden önce boş duran ofislere baktı. Bir an Elizabeth'e

öfkelenir gibi oldu ama sonra bu duygu hızla kayboldu. Elizabeth bunun önemli olduğunu düşünmese Eldridge'e başvuramazdı. Demek ki o gün yaşananlardan, asla taviz vermediği gururunu elinin tersiyle bir kenara itecek kadar etkilenmişti.

Her zaman üzerinde taşıdığı zırhta bir çatlak oluşmuştu. Marcus onun kabuğundan sıyrılmasının ve altında gizlenen savunmasız kadının kendini tekrar göstermesinin uzun sürmeyeceğini umuyordu.

"Yıllardır olmadığın kadar formda görünüyorsun," dedi Margaret. Dudaklarındaki tatlı gülümseme büyüleyici bir gamzeyi gözler önüne sermişti. "Bu gece âdeta etrafa ışık saçyorsun."

Yüzü kızaran Elizabeth eteklerinin açık mavi, ipek kumaşına kabarttı. Aslında az önce doyma ulaşmış gibi görünüyordu. Bunun başka bir açıklaması yoktu. "Asıl etrafa ışık saçan sensin. İçerideki bütün kadınları gölgede bırakıyorsun. Hamilelik sana yakıştı."

Margaret elini fazla sıkı bağlamadığı karnadaki belli belirsiz fark edilen şişkinliğe götürdü. "Toplum içine çıkma gayretinde bulunman çok hoş. Bugün parkta ata binmek teninde mucizeler yarattı. William kendine korkunç görünümü korumalar tutman konusunda biraz endişe duyuyor ama ona eşinin ölümünün ardından tek başına insan içine karışmanın senin için ne kadar zor olduğunu anlattım."

Elizabeth alt dudağını ısırda. "Evet," diye onayladı usulca. "Bu çok zor oluyor."

Tam o sırada ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Bunun sebebini anlamak için dönüp arkasına bakmasına bile gerek yoktu. Marcus gelmişti. Elizabeth onunla karşılaşmak istemiyordu. Onun kendisine yaşadığı zevkin ardından hâlâ sakinleşememişti ve Marcus gibi sevgileri güçlü olan bir adam bunu anlamakta zorluk çekmezdi.

Margaret ona doğru eğildi. "Tanrım. Lord Westfield'in sana bakışı her an bir yangına sebep olabilir. William bu gece burada olmadı için şanslısın. O burada olsaydı neler olurdu tahmin edebiliyor musun? İkisinin yumruk yumruğa dövüşeceğine bahse girebilirim. Westfield senin için düelloda ölme riskine bile değeceğini söylerken onu görmeliydin. Londra'daki her kadın kışkırdıktan çathıyor olmalı."

Elizabeth, Marcus'un zümrüt yeşili gözlerindeki yakıcı bakışları kalabalık salonun karşı tarafından bile hissedebiliyordu. Kendilerine yaklaşmakta olan adamın duyularını tamamen harekete geçirdiğini fark ederek ürperdi.

"İşte geliyor," dedi Margaret bakır rengi kaşını yukarı kaldırarak. "Tipki William'la ikisinin Moreland'ların evinde kavgaya tutuşması gibi Westfield'in senin yanına gelmesi de bol bol dedikodu malzemesi olacak. Bu, hakkınızdaki söylentileri iyice alevlendirecek." Margaret bu sözlerin ardından sessizliğe büründü.

"Leydi Barclay," dedi kadife ses. Marcus, Margaret'in kendisine uzanan elini tutup reverans yaptı. Bunu yaparken omzunu kasten Elizabeth'in koluna sürtmüş, tüylerini diken diken etmişti. "Sizi görmek ne güzel, Lord Westfield."

Marcus, Elizabeth'e döndü ve genç kadın bakışlarındaki duygu yoğunluğunun nefesini kestiğini hissetti. Yüce Tanrım. Elizabeth'in eteklerini her an yukarı sayılabilmemiş gibi görünüyordu. Üzerinde lacivert bir ceket ve aynı renkte pantolon vardı. Bu haliyle salondaki diğer bütün erkekleri gölgede bırakıyordu.

"Leydi Hawthorne." Marcus, Elizabeth'in yanında duran elini tutup dudaklarına götürdü. Parmaklarını onun avucunun içinde dolayıştırdığında Elizabeth hiç de masum sayılamayacak bu öpücüğün eldivenin kumaşı üzerinden tenine işlediğini hissetti.

Birden fazlasıyla tahrik olup bu parmakların saatler önce olduğu gibi vücudunun her noktasını okumasını istedi. Onun

verdiği tepkinin farkında olan Marcus'un yüzünde anlamlı bir gülümseme belirdi.

"Lord Westfield." Elizabeth elini geri çekmek istedi ama Marcus buna izin vermedi. Parmak uçları onu usulca okşamaya devam edince genç kadın heyecanlandığını hissetti.

Majesteleri dul Ravensend Düşesi müzikalin başladığını duyurdu ve davetliler ana salondan, müzisyenlerin karşısına dizilmiş sandalyelerle dolu olan balo salonuna geçti. Elizabeth'in elini kolunun altına sıkıştıran Marcus onu antreye çıkardı ve kasten kalabalığın arkasında kaldı.

"Adamı elimizden kaçırdık," dedi sadece onun duyması için fısıldayarak.

Bu sözlerle hiç şaşırmayan Elizabeth başını salladı.

Marcus durdu ve ona doğru döndü. "Seni korumak için daha fazla önlem almalıyız. Ayrıca bu görevi başkasına devredecek değilim, bu yüzden bugün boşuna çaba harcamışsın."

"Bu ilişki ikimize de bir fayda sağlamaz."

Marcus elini kaldırıp onun yüzüne dokunmak istedi ama Elizabeth hızla geri çekildi.

"Nerede olduğunu unutuyorsun," dedi onu azarlayarak. Ardından bakışlarını temkinli bir şekilde etrafına gezdirdi.

Marcus bir bakışla kendilerine eşlik eden uşağın telaşla yanlarından ayrılmasını sağladı. Ardından tüm dikkatini Elizabeth'e çevirdi. "Sen de kuralları unutuyorsun."

"Hangi kurallardan bahsediyorsun?"

Marcus gözlerini kırp ona baktı ve Elizabeth bir adım daha geriledi. "Tadın hâlâ damağında, Elizabeth. Penisimde hâlâ senin ipeksi kavrayışını hissediyorum ve bana verdiğin zevkin sıcaklığı kanımı ısıtmaya devam ediyor. Kurallar değişmedi. Sana hâlâ istediğim zaman, istediğim şekilde sahip olabilirim."

"Canın cehennemde." Yüreği sıkışan, kalp atışları hızlanan Elizabeth sendeleyerek geriye doğru gitti ancak arkasındaki duvar daha fazla kaçmasını engelledi. Marcus aralarındaki mesafeyi kapatıp Elizabeth'i teninden yayılan sıcak ve yoğun kokunun etkisi altına aldı. Aynı anda balo salonundaki müzik sesleri dışarı sızdı ve genç kadın bir an şaşkınlık yaşayarak bakışlarını o yöse çevirdi. Dönüp tekrar Marcus'a baktığında onu karşısında buldu.

"Neden ikimizi de çıldırtmak konusunda bu kadar ısrarcısın?" diye sordu Marcus sert bir sesle.

Elizabeth elini huzursuzca boynuna götürüp inci gerdanlığına dokundu. "Bana olan ilgini nasıl doyurabilirim?" diye sordu dürtüyle. "İçindeki ateşin biraz olsun sönmesi için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim bir şeyler olmalı."

"Sen bunun için ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Elizabeth yutkunarak ona baktı. Marcus'un boyu çok uzundu ve öylesine geniş omuzlara sahipti ki kadın onun vücudundan başka bir şey göremiyordu. Ancak yüreğindeki korkunun sebebi bu değildi. İçin gerçeği, o kendini sadece Marcus'un yanındayken güvende hissediyordu. Hayır, korkusu var olduğunu unutmamı tercih ettiği, yüreğindeki soğuk ve tenha bir yerden geliyordu. Ve Marcus kendinden emin, yurtacı bir hayvan gibi karşısında duruyordu. Elizabeth'in yaşadığı tedirginlik hakkında en ufak bir fikri yoktu. İnkâr edilmez bir cazibeye sahip olduklarını bilmenin rahatlığını taşıyan hovarda erkekler bunun nasıl bir duygu olduğunu asla tahmin edemezlerdi. Keşke Elizabeth de cinsellik konusunda kendinden emin olmanın rahatlığına sürebilseydi.

İçinde bulunduğu bu zor durumun çaresi kendiliğinden ortaya çıkınca Elizabeth'in dudaklarında ağır ağır bir gülümseme belirdi. Nasıl olmuştaki bu kadar açık olan bir şeyi görememişti? Benzer bir durumla başa çıkmanın en iyi örneklerine sahne olan bir ailede büyüdüğü halde, burada durmuş böyle güçlü bir erotik saldırıya nasıl tepki vermesi gerektiğini bulmaya çalışıyordu.

Yapması gereken tek şey William'ın, babasının ya da Marcus'un benzer bir durumla karşılaştığında vereceği tepkiyi vermektir.

"Tamam o halde, Beni düzmen için Chesterfield Malikânesi'nin bekârlar dairesinde buluşalım." Elizabeth bu kaba kelimeyi kullanmakta zorlandı ve yaşadığı rahatsızlığın gizleyebilmek için başını yukarı kaldırdı.

Marcus gözlerini kırıştırdı. "Pardon?"

Elizabeth tek kaşını kaldırdı. "Yapabileceğim tek şey bu, öyle değil mi? Sen arzunu tatmin edene dek bacaklarımı iki yana açmak değil mi? Sonrasında benden bıcaacak ve beni rahat bırakacaksın." Bu sözleri sarf etmek bile Elizabeth'in kanunun tekrar ısınmasına neden olmuştu. Zihninde o gün yaşananlardan birkaç sahne belirdi ve içini dolduran anı arzuyu bastırabilmek için alt dudaklarını ısırarak zorunda kaldı.

Marcus'un yüzündeki vahşi ifade yumuşadı.

"Sen bunu bu şekilde ifade edince..." Hüzünle kaşlarını çattı. "Bazen sana tam bir canavar gibi görünüyor olmahyım. En son ne zaman böyle iyi bir ders aldığımı hatırlamıyorum."

Elizabeth'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Marcus'a yaklaştı ve elini onun zarif işlemeli yeleğine bastırdıktan sonra daha aşağılara kaydırıp kollarının küçük tepelikler oluşturduğu karnını okşadı. Elinde eldiven olmasına rağmen avucunun karıncalanması ona gücün ne kadar hassas bir dengeye sahip olduğunu hatırlatmıştı.

Marcus karnının üzerinde dolaşan elini tutup onu kendine doğru çekti. Yüzüne bakıp başını iki yana salladı. "Sanırım biraz yaramazlık yapmak niyetindesin."

Parmaklarını Marcus'un avucunun içinde dolaştıran ve onun gözlerinin koyulaşmasına izleyen Elizabeth, "Hiç de değil," diye mırıldandı. "Niyetim sadece sana istediğin şeyi vermek. Bundan yakınmayacağım değil mi?"

"Humm. Bu gece buluşmaya ne dersin?"

Elizabeth'in gözleri büyüdü. "Yüce Tanrım. Bugün bir koz daha mı?"

Sakinleşen Marcus'un yüzünde Elizabeth'in nefesini kesen bir gülümseme belirdi. Yaşadığı değişim inanılmazdı. O kaba küstahlığın yerini karşı konulması güç, çocuksu bir cazibe almıştı. "Anlaştık o halde." Geri çekilip Elizabeth'e kolunu uzattı. "Ve hakhsın, kesinlikle yakınmayacağım."

Sekizinci Bölüm

Marcus, Chesterfield Malikânesi'nin şöminesi önünde volta atıyor ve yaşadığı ilk cinsel deneyimi hatırlamaya çalışıyordu. Bu çok uzun zaman önceydi ve Westfield Malikânesi'nin ahırında yaşanan o telaşlı boğuşma, terden sıvıslam olan tenlerin, iğne gibi batan otların ve orgazm çığlıklarının yer aldığı sahneler halinde gözünün önünden geçti. O günü net bir şekilde hatırlamıyordu belki ama daha önce hiç şu anki kadar endişeli olmadığından emindi.

Elizabeth'e Dempsey'lerin balo salonundan evine dek eşlik ettikten sonra hızla kendi evine dönüp üzerini değiştirmiş ve tekrar ata binmişti. O zamandan beri de bekliyordu.

Ona tamamen yabancı bir duygu olan şüphe içini kemirip duruyordu. Elizabeth söz verdiği gibi yanına gelecek miydi? Yoksa bütün geceyi onun tadını alma ve tenine dokunma arzusunun çaresizliğiyle bekleyerek mi geçirecekti?

Marcus şömineye biraz daha kömür attıktan sonra bakışlarını zevkle döşenmiş bekârlar dairesinde gezdirdi. Elizabeth'e bir kez daha kendi yatağında sahip olmaya istese de kendisine sunulanla yetinmeye de razıydı.

Çıplak ayaklarında yerdeki Aubusson halısının yumuşaklığını hissederek tekrar ateşin karşındaki koltuğa doğru yürüdü. Üzerinde sadece pantolonu vardı. Elizabeth'in tenini kendi çıplak tenine bastırmak için bu kadar sabırsızlanıyor olması onu şaşırtmıştı ama bundan en ufak bir rahatsızlık da duymuyordu.

Marcus bunları düşündüğü sırada dış kapı açıldı, sonra sesize tekrar kapandı. Genç adam ayağa kalkıp koridora çıktı ve gerçekte hissettiği kadar ilgiye muhtaç görünmek yerine kayıtsız bir ifade takınmaya çalışarak pencerenin pervazına oturdu. Elizabeth köşede belirdiğindeyse nefesinin kesildiğini hissetti. Ayakları onun kontrolü dışında hareket ederek yürümeye başladı. Dolgun alt dudakların dişlerinin arasına almış olan Elizabeth durdu. Üzerinde muslin kumaştan basit bir elbise vardı. O geceki davet için şekil verdiği saçları özgürlüklerine kavuşmuş, yüzündeki pudra ile alığı silmişti ve bu haliyle gençliğin verdiği doğal bir güzelliğe sahipti.

"Nerede kaldın?" diye homurdandı Marcus beline sarılıp onu kucağına alarak.

"Ben..."

Marcus onu öperek susturdu. Elizabeth önce kaskatı kesildi, sonra kendini tamamen onun ellerine teslim etti. Genç kadının baş döndürücü tadını ağzında hissederek Marcus'un dudaklarından bir inilti döküldü. Elizabeth'in sert ama tatlı öpücükleri onu hep çıldırma noktasına getirmişti.

Aynı anda gürültülü bir çarpana sesi Marcus'un dikkatini dağıttı ve geri çekilip sesin kaynağını bulmaya çalıştı. Ayaklarının dibinde kırmızı deri kaplı küçük bir defter duruyordu.

"Hawthorne'un günlüğünü bana inde mi ediyorsun?"

"Evet," dedi Elizabeth tahrik olduğunu ele veren boğuk bir sesle.

Yerdeki deftere bakmasıyla birlikte içinin kışkırtılıkla dolduğunu hissetmek Marcus'u şaşırttı. Elizabeth başka bir adamın ismini taşıyordu. Bir zamanlar başka bir adamla fiziksel yakınlık kurmuştu. Bu gerçeğin hâlâ canını yaktığını fark etmek Marcus'a büyük bir hayal kırıklığı yaşattı. O aptalca bir sevdaya kapılıp güzel bir kadına bencilce arzu duyan genç bir delikanlı değildi.

Ama kendini tam da öyle biri gibi hissediyordu.

Marcus parmaklarını Elizabeth'in kollarına kenetledi ve onu yatak odasına götürdü.

"Buraya mümkün olduğunca hızlı gelmeye çalıştım," dedi Elizabeth usulca.

"Yalancı. Kısa bir süre için bile olsa kendinle mücadele ettiğinden eminim."

Elizabeth gülümsedi ve vücudu baştan aşağı gerildi. "Belki çok kısa bir süre," diye itiraf etti.

"Ama yine de geldin." Marcus ona sarılıp kendini sırtüstü yatağa attı.

Elizabeth güldü ve yüzündeki soğuk ve temkinli ifade bir anda kayboldu. "Gelmeseydim senin beni zorla getireceğini biliyordum."

Marcus yüzünü onun boynuna gömüp aynı anda hem güldü hem de inledi. Şartlar farklı olsa penis böyle canını yakacak kadar sertleşmişken sevgilisini sırtüstü döndürür ve üzerine çıkardı. Ama şimdi Elizabeth'in, etrafına ördüğü duvarları aşmanın bir yolunu bulmakta kararlardı. Tek amacı cinsel anlamda doyuma ulaşmak değildi.

Artık değildi.

"Haklısın." Başını kaldırıp Elizabeth'e baktı. "Seni tutar, zorla getirdim."

Elizabeth, Marcus'un yüzüne dokundu. Onu böyle sevgi dolu hareketlerle nadiren ödüllendiriyordu. Ona her dokunuşu, içini eriten her bakışı genç adamı şaşırtıp etkiliyordu.

"Çok küstahsın. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Elbette biliyorum." Marcus ayağa kalkıp Elizabeth'in sırtını yastıklara dayamasını sağladı. Ardından komodinin üzerindeki şarap şişesini alıp ona bir kadeh şarap doldurdu.

Elizabeth alt dudaklarını yalayıp bakışlarını aşağı çevirdi ve kadehi alırken Marcus'a bakmamaya özen gösterdi. "Yarı çıplaksın. Bu... bu beni rahatsız ediyor."

"Belki sen de soyunursan rahatsızlığın geçer," diye bir öneride bulundu Marcus.

"Marcus..."

"Ya da biraz şarap içersen. İçki seni rahatlatır." Marcus'un, yanında iki şişe şarap getirmesinin sebebi buydu. Elizabeth'in flört ettikleri dönemde şampanya içtiğinde çıkarkeyif olduğunu, kahkahalar atıp muziplikler yaptığını hatırlıyordu. Marcus onu tekrar bu halde görmek için sabırsızlanıyordu.

Elizabeth de aynı şeyi düşünmüş gibi kadehi dudaklarına götürüp koca bir yudum şarap aldı. Marcus normalde kaliteli bir şarabı bu şekilde heba ettiği için onu azarlardı ama bu defa bunu yapmış olmasından memnundu. Elizabeth'in dudaklarının kenarında bir damla şarap duruyordu ve Marcus eğilip onu yaladıktan sonra mutlulukla gözlerini kapattı. Kadın dönüp dudaklarını onunkilerle bastırduğundaya neye uğradığını şaşırdı.

Gözleri kocaman açılan Elizabeth geri çekilip kalan şarabı bitirdi. Boşalan kadehi Marcus'a uzattı. "Biraz daha şarap lütfen."

Marcus gülümsedi. "Emredersiniz." Şarabı doldururken kaçamak bakışlarla incelediği Elizabeth'in elini huzursuzca bacaklarının üst kısmında dolastırmasına fark etti. "Neden bu kadar gerginsin, aşkım?"

"Sen bu tür... buluşmalara alışkısın. Ama benim için yarı çıplak bir adamın karşısında oturup burada bulunmamızın tek sebebinin şey olduğunu... şey..."

"Aradığın kelime seks mi?"

"Evet." Elizabeth bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ama sonra vazgeçip inosic omuzlarını silkti. "Bu beni huzursuz ediyor."

"Burada bulunmamızın tek sebebi bu değil."

Kaşlarını çatan Elizabeth koca bir yudum daha şarap aldı. "Değil mi?"

"Hayır, değil. Ben seninle konuşmak da istiyorum."

"Bu tür şeyler çoğunlukla böyle mi yapılır?"

Marcus hüzünle güldü. "Şu an yaşadıklarımız önceki deneyimlerimden tamamen farklı."

"Ya." Genç kadının omuzlarındaki gerginlik biraz olsun azalmıştı.

Marcus onun boşa duran elini tutup parmaklarını birbirine kenetledi. Şarabın yarattığı etkiyi ele veren yanakları daha şimdiden kızarmıştı.

Marcus kendine bu soruyu sormayacağına dair söz vermiş olduğu halde, "Bana küçük bir iyilikte bulunur musun?" diye sordu.

Elizabeth hevesle bekledi.

Marcus aniden içini kaplayan endişeyi bastırarak hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Bana, beni terk ettiğin gece neler olduğunu anlatma nezaketinde bulunur musun?"

Elizabeth bakışlarını elindeki kadehe çevirdi. "Bunu anlatmam şart mı?"

"Anlatırsan beni mutlu edersin, aşkım."

"Anlatmamayı tercih ederim."

"O kadar mı korkunç şeyler yaşadın?" diye sordu Marcus yumuşak bir sesle onu ikna etmeye çalışarak. "Olan oldu ve artık geri dönemeyiz. Bunu senden sadece zihnindeki karmaşadan kurtulmak için istiyorum."

Elizabeth derin bir nefes bıraktı. "Sanırım sana bu kadarını borçluyum."

Bu sözlerin ardından uzanca bir süre sessiz kalınca Marcus, "Devam et," diye üsteledi.

"Hikâye William'la başlıyor. Katıldığım ilk balodan bir ay kadar önce bir gece hiç uyuyamadım. Annemin ölümünün ardından sık sık bu sorunu yaşıyordum. Uyku tutmadığında babamın çalışma odasına girer, karanlıkta oturdum. İçeride eski kitap kokusu ile babamın tütün kokusu olurdu ve ben bu karışımı huzur verici bulurdum.

"O gece William odaya benden hemen sonra girdi ama kanepeye uzanmış olduğumu fark etmedi. Neler olduğunu merak ettiğimden, sessiz kaldım. Saat epceye ilerlemişti ve ağabeyim tepeden turnağa sinsiyaah giymişti. Kumral saçlarını bile örtmüştü. Belli ki görünmek ya da tanımak istemediği bir yere gidiyordu. Tuhaf bir hali vardı; sanki içindeki şiddet arzusunu ve enerjiyi zapt etmekte güçlük çekiyordu. Evden ayrıldı ve şafak vaktine dek geri dönmedi. Onun tehlikeli işlere bulanmış olduğundan ilk kez o zaman şüphe duydum."

Elizabeth sözlerine ara verip kadehinden bir yudum şarap aldı. "Birlikte her dışarı çıkışımızda onu izlemeye başladım. Sürekli Lord Hawthorne'la görüştüğümü fark ettim. İkisi kalabalıktan ayrılıp sessiz köşelerde hararetli tartışmalar yapıyor, zaman zaman birbirlerine gazete ya da buna benzer şeyler veriyorlardı."

Marcus yatak örtüsünün üzerine uzandı ve elini başının altına koydu. "Ben bunu hiç fark etmedim. Eldridge'in gizli işler çevirmekdeki ustahı beni her defasında şaşırtıyor. William'ın da bir ajan olduğu aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Sen bunu nereden bilecektin ki?" dedi Elizabeth sadece. "Onları yakından izlemeseydim ben de bu konuda en ufak bir şüphe duymayacaktım. Ama William zaman içinde fazlaıyla yorgun ve halsiz görünmeye başladı. Ağabeyim için endişeleniyordum. Ona açıkça ne işler çevirdiğini sorduğumda bana açıklama yapmayı reddetti. Bu konuda yardıma ihtiyacım olduğunu anlamıştım."

Elizabeth menekşe rengi gözlerinde acı çektiğini belli eden bir ifadeyle Marcus'a baktı.

"O gece bu yüzden yanıma geldin." Durumun ironisi acı vericiydi. Elizabeth'in elindeki kadehi alıp bu durumun ağzında bıraktığı kötü tadı şarapla temizledi. "Eldridge ajanlarının kimliklerini özenle gizli tutuyor. Esir düşmemiz ya da karşı tarafla işbirliği yapmamız durumunda paylaşabileceğimiz fazla bilgi yok. Ben de teşkilat hakkında sınırlı bilgiye sahibim."

Elizabeth'in dolgun dudaklarının ince bir çizgi haline dönüşmesi onun teşkilata duyduğu nefreti ele veriyordu. Şu an Marcus'un da Eldridge'e karşı iyi duygular beslediğini söyleyemezdi. Nişanlısından böyle trajik bir şekilde ayrılmasına William'la ikisinin üstlendiği görev sebep olmuştu.

Elizabeth perişan bir halde iç geçirdi. "O gece senin evinden döndüğümde uyuyamayacak kadar üzgündüm, bu yüzden babamın çalışma odasına gittim. Sabah ilerleyen saatlerde William'ı ziyaret eden Nigel da bu odaya alınmıştı ve benim içeride olduğumdan habersizdi. Duyduğum öfkenin hıncını ondan çıkardım. Onu William'ı felakete sürüklemekle suçladım. Yaptıklarını babama söylemekle tehdit ettim."

Marcus bu sahneyi gözünün önünde canlandırarak gülümsedi. "Ben senin öfkene saygı duymayı öğrendim. Kızdığında tam bir cadı oluyorsun."

Elizabeth'in yüzünde neşeden yoksun, cansız bir gülümseme belirdi. "Ben onların kirli işlere buluşmalarını düşünmüştüm. Nigel bana William'la birlikte Kral için çalışan birer ajan olduklarını söylediğinde âdeta çok geçirdim." Elizabeth'in gözleri güçlükle kontrol altında tuttuğu yağlarla parladı. "Birden bütün bunlar bana çok ağır geldi... senin bana yaptığını sandığım şey, William'ın içinde bulunduğu tehlike. Bir zayıflık anında Hawthorne'a senin sadakatsizliğinden bahsettim. O da bana tutkulu evliliklerin sandığı gibi gerçek mutluluğun yaşandığı, uzun süreli birlikte-

İlkler olmadığını söyledi. Seninle evli olmanın zaman içinde beni mutsuz edeceğini anlattı. Çok geç olmadan, gerçek karakterini öğrendiğim için şanslıyım. Yaşadığım sıkıntıya öylesine ilgili ve nazik bir tavırla yaklaşıyordu ki. Duygu seline kapılıp gittiğim bir anda kurtarıcı olmuştum sanki."

Marcus arkasına yaslanıp bacaklarına döküklü karyoların tavaniını örtten kırmızı, kadife kumaşa daktı. Annesinin ölümi ve babasını duygusal bir çöküntü yaşamamasın ardından Hawthorne'un sözleri Elizabeth için bir bilgeninkilerden farklı olmıydu. Marcus ölü bir adama duyduğu öfkeyi yatıştırılmakta çaresiz kalarak gerildi. Elizabeth'in kurtarcısı o olmıydu, Hawthorne değıl. "Lanet olsun," diye sövündi öfkeyle.

"İskoçya'dan döndüğümde seri sordum."

"Ben o zaman çoktan ülkeyi terk etmiştim." Geçmişte yaşananlara dalıp giden Marcus'un sesi uzaklardan geliyor gibiydi. "O sabah dul kadını sakinleştirdikten sonra evine geldim. Sana olanları açıklamak ve aramızı düzeltmek istiyordum. Ama William beni kapıda karşıladı ve bıraktığın notu yüzüme fırlattı. Benim senin düşüncüsenize davranışına sebep olmakla suçladı. Ben de onu senin peşinden gitmekle."

*Sen benim peşimden gelebilirdin."

Marcus dönüp Elizabeth'in bakışlarıyla buluştu. "Öyle yapmamı mı isterdin?"

Elizabeth yastıkların arasına gömünce Marcus içindeki öfke ve acının yüzüne yansımış olduğunu anladı.

"Ben..." Elizabeth daha fazla konuşmadı.

"Yüreğimin bir parçası bunu yapamayacağın umuduna sarılmıştı ama bir şekilde yanalığımı biliyordun." Marcus gözlerini kapı. "Senin bunu yaptığın, bir başkasıyla evlendiğini biliyordun. Onun, olayların bu şekilde gelişeceğini bilmediği halde nasıl olup da o gece senin yanında olduğunu da merak ediyordum. Belki de

daha önce söylediğin gibi onu seçme ihtimalin hep vardı. Bütün bu olanlardan sonra İngiltere’de kalamazdım. Babam ölmeseydi buradan daha uzun süre uzak kalırdım. Geri döndüğümde dul kaldığını öğrendim. Döndüğümden haberdar ol diye sana başsağlığı dileklerini ilettim. Bana gelmeni bekledim.”

"Yasak ilişkilere girdiğini, sayısız kadınla beraber olduğunu duyuyordum."

Elizabeth sırtını dikleştirdi ve bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye homurdandı Marcus. Elindeki boş kadehi komodinin üzerine bıraktı ve Elizabeth'i hazla kendine doğru çekip göğsüne yatırdı. Ona sarılmak, sadık bir dost haline gelen içindeki huzursuzluğu bir anda hafifletmişti. Tüm yasananlara rağmen Elizabeth artık ona sitti.

"Keyfimizin kaçtağın düşünmüştüm," dedi genç kadın duşağın büzerek.

Marcus sertleşen erkeklğini onun kasıklarına bastırđ. Duyduğu arzıyla nefes alıp verişini hazırlanan Elizabeth'in bakişları kovulastı ve göz kapakları kapanmaya başladı.

"Artık bunları düşünme," dedi Marcus sert bir sesle. "Geçmişini unut."

"Bunu nasıl yapabilirim?"

"Öp beni. Birlikte her şeyi unutacağız."

Elizabeth kısa bir tereddüdün ardından başını öne eğip ıslak dudaklarını onunkilere bastırır. Arzuyla yapıp tutuşan Marcus, Elizabeth'in yumuşak kıvrımlarının tenini yaktığını, üzerinden yayılan vanilya kokusunun başını döndürdüğünü hissederek hiç kıpırdamadan yattı. Titreyen ellerini gizleyebileceği çabasıyla genç kadının kalçalarını iyice sıktı. Bunun sebebini çözebilmek için sandıklarını harcadığı halde ondan neden bu kadar çok etkilendiğini bilmiyordu.

Elizabeth başını kaldırınca Marcus dudaklarından ayrı kalmanın acısıyla inledi.

Yanakları kızaran Elizabeth, "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Bu işte pek de iyi sayılmam."

"Halbuki gayet iyi gidiyordun."

"Ama sen hiç kıpırdamıyorsun," diye yakındı genç kadın.

Marcus acıyla güldü. "Hareket etmekten korkuyorum, aşkım. Seni öyle çok arzuluyorum ki."

"O halde isimiz zor." Elizabeth'in yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. "Çünkü ben ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Marcus onun elini tutup göğsüne götürdü. "Dokun bana."

Elizabeth ata biter gibi üzerine oturdu. O güzel yüzünün etrafına birkaç saç bukleleri düşmüştü. "Nerene dokunmamı istersin?"

Marcus bu sevişmeden sağ çıkıp çıkamayacağından emin değildi ama son nefesini doyuma ulaşmış bir adam olarak vermek niyetindeydi. "Her yerine."

Elizabeth gülümsemi ve çekinerek Marcus'un kılı göğsünde dolaştırdığı parmakları geride sızlayan yollar bıraktı. Genç kadın elini Marcus'un omzunu süsleyen yarının etrafında gezdirdikten sonra onun meme uçlarını okşadı. Marcus bu dokunuşla ürperdi.

"Hoşuna gidiyor mu?"

"Evet."

Elizabeth bir şarkı mırıldanarak ellerini onun karnına götürdü ve Marcus'un teni bu dokunuşa gerilerek tepki verdi. "Büyüleyici."

Bu söz karşısında bir kahkaha atan Marcus, "Umarım bana olan ilgin sadece merak değildir," dedi.

Elizabeth kıkırdadı ve Marcus onun biraz sarhoş olduğunu düşündü. "Sen bugüne dek gördüğüm en yakışıklı erkeksin."

Bu sözlerin ardından onun omuzlarını okşadı ve elini koldan aşağı indirerek parmaklarını birbirine kenetledi. Bu son derece aradannmış gibi görünen ama aslında acı verecek kadar

karmaşık olan bir andı. Görünürde onlar umutsuzca birbirlerine tutulmuş iki âşıktı ama gerçekte her ikisi de birbirine son derece temkinli yaklaşıyordu.

"Ben de böyle düşünmeni umuyordum."

"Neden? Beni kolayca baştan çıkarabilmen için mi?"

Marcus kenetlenen ellerini dudaklarına götürüp onun parmak boğumlarını öptü. "Baştan çıkaran ben değilim, sensin."

Elizabeth bir kahkaha attı. "Siz iflah olmazsınız, Lord Westfield. Siz kelimenin tam anlamıyla bir hovardasınız. Bu ilişki sona erdiğinde de..."

Marcus onu sertçe kendine doğru çekti ve soluksuz bırakana dek öptü. Bu ilişkinin sona ereceğini duymak ya da böyle bir ihtimali düşünmek istemiyordu. Elizabeth'in elini bırakıp parmaklarını onun sırtında dolaştırdı ve elbisesini çözmeye başladı. İçinde korse ya da kombinezon olmadığını anlayınca mırıldanarak memnuniyetini dile getirdi. Elizabeth, Marcus'un kendisine hissettirdiklerinden korksa da onun yanına hazırlıklı gelmişti. Onu çılgına dönmüş gibi okşaması bunun bir belirtisiyse eğer, Marcus'la beraber olmak için can attığı bile söylenebilirdi. Marcus sırt kısmını açtığı elbiseyi ön tarafından çekerek aşağı indirdi ve Elizabeth'in, tahrik olmanın etkisiyle dolgunlaşıp ağırlaşan göğüslerini açıkta bıraktı. Bembeyaz bir temin üzerindeki gül rengi göğüs uçları o kadar güzeldi ki, Marcus daha önce onlarla yeterince ilgilenmeye fırsat bulamamış, bunu ilk fırsatta telafi etmeyi planlamıştı.

Elizabeth ellerini kaldırıp göğüslerini gizlemek istedi ama Marcus onları itip buna izin vermedi. "Hayır. Benden saklanma, tatlım. Tıpkı senin bana bakmaktan hoşlandığın gibi ben de sana bakmaktan hoşlanıyorum."

"Önce kadından sonra..."

"Yeter," dedi Marcus onu azarlayarak. "Artık bu sözleri duy-
mak istemiyorum." İç geçirerek ellerini Elizabeth'in bacaklarına
götürdü. "Geçmişimi değiştiremem."

"Gerçekte kim olduğunu asla değiştiremezsin." Elizabeth'in
yüzündeki yumuşak ifade kaybolmuştu. Göğüsleri çıplak halde
bir adamın karşısında geçip de bu kadar soğuk davranabilen tek
kadın o olmalıydı.

"Lanet olsun, benim kim olduğumu belirleyen şey geçmişteki
cinsel deneyimlerim değil. Üstelik senin yerinde olsaydım bundan
bu kadar yakınmazdım çünkü böyle bir deneyime sahip olmadan
seni zevkin doruklarına taşıyamazdım."

"Bunun için sana minnettar mı olmalıyım yani?" diye bağırdı
Elizabeth. "Benim yerine başka bir kadınla ilgilenseydin çok
daha mutlu olurum."

Bu sözlerin ardından yataktan kalkmak istedi ama Marcus
onu durdurdu. Genç adam kalçalarını yukarı kaldırıp sıcak ve
sert penisini Elizabeth'in bacaklarının arasındaki alev alev yan-
yan ıslaklığın bastırdı. Elizabeth nefesini tuttuğunda bu hareketi
tekrarladı ve onun, üzerinde kıpırdanmasını izledi.

"Geçmişim seni neden bu kadar öfkeliyor?"

Elizabeth bir kağıdı kaldırdı.

"Anlat bana," diye üsteledi Marcus. "Bunu gerçekten bilmek
istiyorum." Elizabeth aralarındaki bu bariyerleri kaldırmadığı
sürece Marcus hiçbir şey elde edemedi. Elbette onun vücuduna
sahip olabiliirdi ama ilişkileri devam ettiği sürece bundan çok
daha fazlasını elde etmek istiyordu.

Elizabeth yüzünü buruşturdu. "Kalbini kırdığın kadınlar
umurunda değil mi gerçekten?"

"Sebeb bu mu yani?" Marcus duyduğu öfkeyi bastırmaya
çalıştı. "Beni eğlendiren kadınlar bu konuda oldukça deneyim-
liydi, Elizabeth."

Elizabeth duyduklarına inanmıyormuş gibi onun yüzüne baktı.
Marcus ellerini elbisesinin altından içeri soktu ve incecik bacakla-
rının üst kısmını okşadıktan sonra baskarmaklarına kadınının
üzerindeki yumuşak tüylere götürdü. Kendisini Elizabeth'in ya-
şatacağı zevkten mahrum bırakan tek şeyin üzerindeki pantolon
olduğunu fark ettiğindenye daha da sertleşti.

"Kadınlar zevk dolu bir cinsel ilişkinin ardından erkekler-
den daha yoğun duygular içinde olurlar," diye itiraf etti. "Ama
dürüstçe söylemem gerekirse çok az sayıda kadın bana olmasın
gerekenden daha fazla bağlandı ve onların da hissettiği şeyin
aşk olduğundan emin değilim."

"Belki de sen kadınların sana ne kadar bağlandıklarının fark-
ında değilsindir. William ne zaman kız arkadaşlarından birinin
ona karşı hissettikleri karşılıksız kaldığı için benimle görüşmeyi
kestiğini duysa şaşırırdı."

Marcus irkildi. "Bu tür şeyler yaşamış olmana üzülürüm, aşkım."

"Üzülmelisin de. Ben, sen ve William gibi adamlar yüzünden
hemcinslerimle doğru düzgün bir ilişki kuramadım. Neyse ki
William sonunda Margaret'la evlendi."

Marcus baskarmaklarının ucunu kadınının yumuşak ve
ıslak dudaklarında gezdirdiğinde Elizabeth oldukça davetkar bir
ifadeyle öne doğru eğildi.

"Senin için, beraber olduğun o fahişelerden hiçbir farkın
yoktur berhalde," dedi kadın aniden.

Marcus dudaklarını aralayıp klitorisini okşadı. Parmaklarını
burada dolastırırken onun sertleştiğini hissedebiliyordu. "Hangi
açıdan? Sen bugüne dek beraber olduğum kadınların hepsinden
farklım."

"Bu defa kullanıp atan ben olacağım."

Marcus baskarmasını yavaşça Elizabeth'in iyice ıslanmaya
başlayan kadınının içerisi soktu. Burası ona aitti. Elizabeth

onu bunun verdiği zevkten asla alıkoyamayacaktı. "Belki de seni sertliğimi içinde hissetmeden tek bir gece bile geçiremeyecek hale gelene dek zevke boğarım."

Elizabeth'in dudaklarından dökülen ağlamaklı inilti Marcus'un kalbini durdu. Elini vücutlarının arasına sokup pantolonunun önünü açtı.

Bakışlarını yukarı çevirdiğinde Elizabeth'in gözlerinin mahmurlaştığını fark etti. Bu haliyle hiç de onu kullanıp atacakmış gibi görünmüyordu. Elizabeth, Marcus'un heyecanını söndüren o buz gibi soğuk ve kontrollü havasından sıyrılacaktı. Marcus bunun için ne gerekiyorsa yapacaktı.

"Sana zevki tattırmak istiyorum, Elizabeth."

Elizabeth, Marcus kalçalarını tutup onu erkekliğinin üzerine yerleştirince gerildi. "Ne..." Onun kendisini aşağı çekip sertliğini içine sokmasıyla da bir anda sessizleşti.

Marcus onun ıslak sıcaklığı kadife bir yumruk gibi penisinin etrafını sarınca inledi. Kasıklarının sarıp sırtını sertleştiren zevk dalgaları dişlerini sıkmasına ve kendini geriye atmasına neden oldu.

"Tanrım," diye haykırdı. Tek bir yanlış hareketiyle boğalacak durumdaydı. Elizabeth erkekliğini daha güvenli bir şekilde saracak rahat bir pozisyona geçti. Alnında ter damlacıkları biriken Marcus genç kadının belini tutan ellerini gevşetip kendini tekrar yastakların üzerine bıraktı.

Elizabeth kızaran güzel yüzü, arzusuyla büyüüp ateş saçan gözleri ve sessiz bir merakla Marcus'a baktı.

"Kendimi sana teslim ediyorum, aşkım," diye cesaretlendirdi Marcus onu. Bunun için bir çaba göstermesini istiyordu. Orada öylece yatmak, yıllar önce kendisini terk eden kadın tarafından çılgnınca düzülme istiyordu.

Elizabeth alt dudakını ısırp içinde sadece Marcus'un erkekliğinin ucu kalana dek kendini yukarı kaldırdı. Tekrar yatağa çıktığında hareketleri daha çekingen ama bir o kadar da çıldırtıcıydı. Marcus ellerini yatağa indirip yatak örtüsünü sıktı.

Nefes nefese kalan Elizabeth tekrar hareket etti ve Marcus'un hissettiği serinliğin yerini onun kadınlığının sıcak kavrayışı aldı. Boğazından bir inilti koptu.

Elizabeth durdu.

"Sakin durma," diye yalvardı.

"Durmuyorum..."

"Daha hızlı, tatlım. Daha sert."

Elizabeth'in, söylediklerini dinleyip her zamanki zarafetiyle üzerinde gidip gelmeye başlaması Marcus'u mutlu etti. Onu neredeyse tamamen çıplak bir halde, göğüsleri hoplarken görmek aklını başından alıyordu. Marcus duyduğu baş döndürücü zevkten göz kapakları kapanan Elizabeth'i seyretti ve ulaşılmaz imkansız, asil bir güzellikle Moreland balo salonunun karşı tarafında bulunduğu o anı hatırladı. Şimdi bu kadın en ilkel haliyle Marcus'a aitti ve attığı ağlamaklı çıkışlar, aralarında geçen onca şeye rağmen onunla sevişmekten ne kadar zevk aldığına gösteriyordu.

Marcus daha fazla dayanamayacağını, boğalma arzusunun karşı koyamayacağı kadar güçlü hale geldiğini hissettiğinde Elizabeth'i yarı yolda bırakmaktan korktu. Genç kadını tutup kalçalarını yukarı kaldırdı ve sabırsızlığını yansıtan hızlı darbelerle onun hareketsiz kalan bedeninin içinde gidip gelmeye başladı.

"Evet..." Elizabeth onun elini tuttu ve teslim olduğunu ifade eden bir hareketle başını geriye attı. "Marcus!"

Marcus bu çığınca ne anlamla geldiğini, onun kendisinden ne istediğini biliyordu: *Al beni*. Kalçalarını sallayarak Elizabeth'e istediğini verdi ve onu yukarı itecek kadar sert bir şekilde içine girdi. Yine de yeterince derinlere ulaşamadığını hissediyordu. Bu

İkel hareketin bile doymak istedikçe daha da güçlenen açlığını bastırmaya yetmediğini fark etmenin hayal kırıklığıyla inledi.

Elizabeth boynunu öne atıp sertleşen göğüs uçlarını onun göğsüne bastırdı. Anlaşılması güç, keskin bir çığlık attı ve kadınlığa kasıldıktan sonra gevşeyerek Marcus'un daha önce hiç tatmadığı bir şekilde ağır ağır onun penisini okşamaya başladı.

Marcus çılgına dönmüş gibi Elizabeth'in içinde gidip geliyor, sertliğini sımsıkı kavrayan kadınlığının derinliklerine ulaşıyor, bacaklarının iç kısmına bulaşan ve onu spermlerini boşaltmaya ikna etmeye çalışan sıcak, kremi sıvının içine dalyordu. Nihayet haykırarak doyuma ulaştı ve bunun ölümüne sebep olacağını düşünene dek spermlerini boşalttı. Ardından başını eğdi ve kendisine hem en büyük zevki hem de en derin acıyı yaşattığı için Elizabeth'i, omzunu ısıtarak cezalandırdı.

Elizabeth çevrilen defter yapraklarının tatlı hışırtısıyla uyandı. Yatağa doğrulup da üzerinde çıplaklığını örtecek bir örtünün bile olmadığına fark edince hem şaşırıp hem de biraz utanıp. Bakışlarını odada gezdirdiğinde kendisi gibi çıplak olan Marcus'un, önünde Nigel'in günlüğüyle, küçük çalışma masasında oturduğunu gördü. Adam bakışlarını Elizabeth'in üzerine kenetlemişti.

Elizabeth çıplaklık ve fazlasıyla savunmasız bir halde çarşafı üzerine çekti. "Orada ne yapıyorsun?"

Marcus yüzünde Elizabeth'in kalbini durduran bir gülümsemeyle aynağa kalkıp yatağa girdi. "Niyetim Hawthorne'un şifresini çözmekti ama karşımda duran manzara sürekli dikkatimi dağıttı."

Elizabeth gülümsemek için kendini zor tuttu. "Seni pis zampara. Uyuyan kadınları seyretmeyi yasaklayan bir kanun olmalı."

"Böyle bir kanun olduğundan eminim." Marcus yatağa atladı. "Ama âşaklar bu kanundan muaf tutuluyor."

Onun "âşaklar" kelimesini söyleyiş şekli Elizabeth'in ürpermesine neden oldu. Marcus'un, duyduğu arzuyu tek bir kelimeyle bile olsa kabullenmiş olması içini ısıtmıştı. Ama sonra birden yüreği buz kesti. Böyle bir kabullenme için henüz çok erkendi.

"Ne kadar da küstah bir ifadeyle konuşuyorsun." Bakışlarını şöminedeki ateşe çeviren Elizabeth'in parmakları huzursuzca çarşafın etrafını çevreleyen dantellerle oynamaya başladı. "Bana kolayca sahip olmaktan büyük zevk duymuş olmalısın."

Marcus, "Kolay mı?" dedi suratını buruşturarak. Kendini tekrar sırtüstü yastıkların üzerine bırakıp kollarını iki yana açtı. "Bu benim için fazlasıyla zor oldu." Dönüp Elizabeth'e baktığında kaşlarını çatı ve sesindeki alayı tını kaybıldı. Sonra yan dönerek başını eliyle destekledi. "Bana evliliğini anlat."

"Neden?"

"Neden olmasın?"

Elizabeth az önceki gibi kendine hâkim olabilmeyi isteyerek omuzlarını silkti. "Anlatacak çok fazla bir şey yok. Hawthorne örnek bir eşti."

Dudaklarını büzen Marcus bakışlarını şöminedeki ateşe dikti. Elizabeth kendine hâkim olamayıp elini uzattı ve onun alınını düşen bir saç bukleisini geriye itti.

Marcus başını çevirip avucuna bir öpücük kondurdu. "Yan uyumlu bir evliliğiniz vardı öyle mi?"

"Benzer aktivitelerden hoşlanıyorduk ve beni özgür bırakmaya bir itirazı yoktu. Kendi işleriyle öylesine meşguldü ki on nadiren görüyordum ama aramızda böyle bir mesafe olmasından iklimiz de şikâyetçi değildik."

Derin düşüncelere dalmış gibi görünen Marcus başını salladı. "O zamanlar teşkilatı bu kadar sorun etmiyordun, öyle mi?"

"Hayır. O zamanlar da teşkilattan nefret ediyordum ama birilerinin ölebileceğini düşünemeyecek kadar tecrübesizdim."

Marcus bu konuda hiçbir şey söylemeyince Elizabeth yan gözle ona baktı. Sadece onun ne düşündüğünü değil, kendisinin de neden hâlâ orada olduğunu merak ediyordu. Gitmeliydi.

Sonra Marcus, "Sanırım günlükte yazanların bir kısmı Christopher St. John'la ilgili," dedi. "Ama onu zaman sınırlaması olmadan inceleme fırsatı bulana dek bundan tam anlamıyla emin olamayacağım."

"Ya." Elizabeth çarşafın kenarını parmağına doladı. İşte nihayet karşısına oradan münasip bir şekilde ayrılmasına imkân tanıyacak bir fırsat çıkmıştı. "Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm." Bacaklarını yataktan aşağı sarkıtıp kalkmaya hazırlandı ancak Marcus onu dirseğinden tutarak durdurdu. Elizabeth omzunun üzerinden arkasına baktı.

Alev alev yanan zümrüt yeşili gözler kendisine bakıyordu. Marcus, Elizabeth'in artık özelemler beklediği o şehvet dolu sesiyle, "Beni rahatsız etmenden hiç de şikâyetçi değilim," diye mırıldandı.

Sonrasında onu kendine doğru çekip üstüne çıktı ve burnunu aralarındaki çarşafın üzerinden karnına sürüttü.

"Burada, benim yanımdan olmandan, sen farklı bir şeyle ilgilenirken içimi yapmaktan ne çok hoşlandığımı tahmin bile edemezsin."

Elizabeth, Marcus çarşafın üzerinden göğüs ucunu ağzına aldığı anda küçük bir çığlık attı. Ellerini onun sıcak omuzları ile kollarında dolaştırıp vücudunun ağırlığını taşıırken ne büyük bir güç sergilediklerini hissetti. Sezgilerinin yardımıyla onu zevkten çıldırtmanın yolunu keşfeden Marcus dilini ritmik darbelerle sertleşen göğüs ucunda gezdirdi.

"Marcus..." Ona teslim olmasının büyük bir hata olacağını bilen Elizabeth kendini kaybetmemek için mücadele veriyordu.

Marcus inleyerek göğsünü baraktı ve aralarındaki çarşafı çekti. Vücudunu onunkine bastırıp dudaklarını ağzına alarak

sert ve sıcak bedeninin altında çaresizce kendinden geçmesine neden oldu.

Elizabeth'i çok iyi öğrenen elleri ince bir yetenekle vücudunda dolaşıyor, duyularını ele geçiriyor, yaşattığı zevkle üzerindeki gerginliği atmasını sağlıyordu.

Ta ki Elizabeth teslim olduğunu söyleyen bir çığlık eşliğinde günaha girip zevkle kendinden geçene dek. Ve bunu yaptığı anda bile geri dönüşünün daha da zorlaştığını biliyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Elizabeth malikâneye çalışma odasının bahçeye açılan kapısından girdi. Henüz şafak sökmemişti ama mutfak personeli o gün çıkacak yemekleri hazırlamaya başlamış olmalıydı ve onlardan biriyle karşılaşmak istemiyordu. Özellikle de böyle saçları dağılmış, yüzü kızarmış haldeyken.

"Elizabeth."

İrkilen Elizabeth olduğu yerde sıçradı. William'ın kapının eşiğinde durduğunu görünce midesinin kasıldığını hissetti.

"Evet, William?"

"Biraz konuşabilir miyiz lütfen?"

Elizabeth iç geçirerek ağabeyinin odaya girip kapıyı arkasından kapatmasını bekledi. Ardından kollarını kendi etrafına sardı.

"Westfield'la ne yapıyorsun? Hem de konukevimizde? Sen akhını mı yitirdin?"

"Evet, akhını yitirdim." Bunu inkâr etmenin hiçbir anlamı yoktu.

Şaşırdığı ve incindiği her halinden belli olan William, "Peki ama neden?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Onu öldüreceğim," diye homurdandı ağabeyi. "Sana böyle davranması, seni böyle acımasızca kullanması. Sana o adamın onurlu bir niyeti olmadığını, ondan uzak durman gerektiğini söylemiştim."

"Bunu denedim, gerçekten denedim." Elizabeth arkasını dönüp kendini yakınlardaki bir koltuğa bıraktı.

Sessiz bir küfür savuran William kız kardeşinin önünde volta atmaya başladı. "Başkısıyla beraber olabiliirdin. Madem evlenmeye bu kadar karşın bari kendine daha uygun bir sevgili bulsaydın."

"Benim için endişelenmeni takdirle karşılıyorum, William ama ben yetişkin bir kadıyım ve kendi kararlarımı kendim verebilirim; özellikle de sevgili edinmek gibi özel bir konuda."

"Yüce Tanrım," diye söylendi William. "Seninle bu tür meseleleri konuşmak zorunda kalmak..."

"Buna mecbur olmadığını biliyorsun," dedi Elizabeth alaycı bir tavırla.

"Ah, evet, elbette mecburum." William kardeşine sözlü saldırıya başladı. "Senden çıpkınlığım hakkında sayısız nasihat dinledikten sonra..."

"Bak işte gördün mü, demek ki seni örnek almışım."

William olduğu yerde kaldı. "Sen ne yaptığını bilmiyorsun. Boyunu aşan işlere kalkışıyorsun."

Elizabeth derin bir nefes aldı. "Olabilir. Ya da belki de boyundan büyük işlere kalkışan Westfield'dır." Şu an değilse bile yakında öyle olacaktı.

William homurdandı. "Elizabeth..."

"Bu kadar yeter William, yorgunum." Elizabeth ayağa kalkıp koridora doğru yürüdü. "Westfield bu gece buraya uğrayıp beni Fairchild'ların yemeğine götürecektir." Elizabeth buna itiraz etmeye çalışmış ama Marcus onun güvenliğinin söz konusu olduğunu söyleyerek ısrarcı davranmıştı. Yemeğe ya onunla beraber gidecek

ya da evde oturacaktı. Marcus her zamanki gibi tüm tatlılığıyla konuşarak ınat etmişti.

"Güzel," dedi William öfkeyle. "Buraya geldiğinde ona iki çift lafım olacak."

Elizabeth omzunun üzerinden ona bakıp umursamaz bir tavırla elini salladı. "Nasıl istersen. İçin bittiğinde beni çağırırısın."

"Bu korkunç bir şey."

"Öyle düşündüğünü fark ettim."

"Hatta igrerç."

"Evet, evet." Elizabeth koridora çıktı.

"Seni incitecek olursa onu mahvederim," diye seslendi William arkasından.

Elizabeth durdu ve dönüp ağabeyine baktı. William üzerine vazife olmayan işlere karışıyordu belki ama bunu kız kardeşini sevdiği için yapıyordu ve Elizabeth bu yüzden onu çok seviyordu. Yüzünde sevgi dolu bir gülümsemeyle ağabeyinin yanına gitti ve ona sarıldı. William onu sımsıkı göğsüne bastırdı.

"Ağabeyine senin kadar eziyet eden bir kardeş daha yoktur herhalde," dedi dudaklarını saçlarına gömerek. "Neden daha uysal ve ağırbaşlı değilsin sanki?"

"Çünkü öyle olsaydım sıkıttıdan patlar ve çılgına dönerdin."

William iç geçirdi. "Evet, sanırım haklısın." Ardından geri çekildi. "Dikkatli ol lütfen. Senin bir kez daha acı çektiğini görmeye dayanamam."

Ağabeyinin yüzündeki üzgün ifade Elizabeth'in yüreğini sızlattı ve ona bir kez daha içinde bulunduğu durumun ne kadar riskli olduğunu hatırlattı. Marcus'la oynamak, ateşle oynamaktan farksızdı.

"Benim için bu kadar endişelenme, William." Elizabeth ağabeyinin koluna girip onu merdivenlere doğru götürdü. "Kendi başımın çaresine bakabileceğim konusunda bana güven."

"Bunu deniyorum ama senin sürekli aptalca şeyler yapman işleri zorlaştırıyor."

Elizabeth güldü ve ağabeyinin kolunu bırakıp koşarak merdivenlerden çıkmaya başladı. "Koridorun sonundaki vazoya ilk ulaşan kazanır."

Vazoya kadar yaptıkları yarış hiç zorlanmadan kazanan William, Elizabeth'e yatak odasına dek eşlik etti. Ardından kendi odasına döndü ve üzerini değiştirmekle vakit harcamadı. Margaret'i şaşkın bir halde yatakta bırakıp Westfield'in şehirdeki malikânesine gitti. Eve çıkan basamakları ikişer ikişer tırmanıp kapıyı süsköylen piriñç tokmağa vurdu.

Kapı açıldı ve önünde beliren soğuk ve kibirli kâhya küçümseyen gözlerle William'a baktı.

William ona kartını uzatarak apar topar içeri daldı. "Lord Westfield'a geldiğimi haber ver," dedi sadece.

Kâhya elindeki karta baktı. "Lord Westfield evde değil, Lord Barclay."

"Lord Westfield yatağında yatıyor," dedi William öfkeyle. "Ve onu derhal kaldırıp buraya getirmezsen bunu kendim yaparım."

Küstah bir ifadeyle tek kaşını kaldıran kâhya, William'ı çalışma odasına aldıktan sonra gözden kayboldu.

Kapı tekrar açıldığında Marcus içeri girdi. William tek bir kelime bile etmeden eski dostunun üzerine saldırdı.

"Lanet olsun," diye küfretti Marcus kâhya yuvarlanırken. William göğsüne ilk yumruğu indirdiğinde bir küfür daha savurdu.

William ona yumruk yağdırmaya devam etti ve birlikte çalışma odasının zemininde yuvarlanırlarken bir kanepeye çarpıp bir koltuğu devirdiler. Marcus, William'ın saldırısından kurtulmak için her yolu deniyor ama kesinlikle karşı saldırıya geçmiyordu.

"Piç kuruşu," diye kükredi William. Beklediği şekilde kavgaya tutuşamamış olmak onu daha da öfkeliyordu. "Seni öldüreceğim!"

"Elinden geleni ardına koyma," diye homurdandı Marcus.

Birden yabancı birkaç kol aralarına uzanıp onları ayırdı. Zorla ayağa kaldırıldıklarında William kollarını sımsıkı arkasına bastıran ellerden kurtulmaya çalıştı. "Lanet olsun, Ashford. Barak beni."

Ancak Paul Ashford onu tutmaya devam ediyordu. "Birazdan bırakacağım, Lordum. Üzerinize alınmayın ama annem evde ve kendisi burada kavgaya edilmekten pek hoşlanmaz. Ne zaman kavgaya etmek istesek bizi hep dışarı gönderir."

Birkaç adım ötede duran Marcus üç kardeşin en genci olan Robert Ashford'un kendisine uzattığı yardım elini geri çevirdi. İki kardeş arasındaki benzerlik inanılmazdı. Onları birbirinden farklı kılan tek şey Robert'in altın çerçeveli gözlüğe ve daha ince bir yapıya sahip olmasıydı. William'ın arkasında duran diğer kardeşi Paul ise kuzgun karısı saçları ve koyu renkli gözleriyle onlardan tamamen farklıydı.

William mücadele etmekten vazgeçince Paul onu serbest bıraktı.

"Sabahları biraz gürültü patırtı olmasından hoşlanırım ama en azından böyle bir kavgaya uygun giyinebilirsiniz," dedi Paul yeleşini ve peruğunu düzelterek.

Elini vücudunun yan tarafına götüren Marcus kardeşinin söylediklerini duymazlıktan gelerek, "Bakıyorum da keyfin yerinde, Barclay," dedi.

"Öyle sayılır," dedi William öfkeli gözlerle ona bakarak. "Kavgaya sen de dâhil olsaydın çok daha eğlenceli olurdu."

"Bunu yapar da Elizabeth'i öfkeliyeme riskini göze alır mıyım hiç? Saçmalama."

William homurdandı. "Onun duygularına önem veriyormuş gibi konuştun."

"Bundan şüphelenmesin."

"O halde neden böyle davranıyorsun? Neden onu bu şekilde kullanıyorsun?"

Robert gözlüğünü yukarı itip boğazını temizledi. "Sanırım burada işimiz bitti, Paul."

"Haklısın," diye mırıldandı Paul. "Sabahın bu saatinde böyle bir sohbet dinlemek istemem doğrusu. Artık uslu durun, baylar. Bir dahaki sefere sizi ayıran kişi annem olabilir. Böyle bir durumda ikinize de acırım."

İki kardeş dışarı çıkıp kapıyı arkalarından kapattı. Marcus elini saçlarının arasından geçirdi. "Oxford'dayken oynadığın o genç kıza hatırlıyor musun? Fırıncının kızını?"

"Evet." William o kıza gayet iyi hatırlıyordu. Genç ve çekiciydi. Dünyevi zevklere düşkün, güzel bir kıızı ve cinsellikte sınır tanıımıyordu. Celia özellikle ateşli sevimlere bayılırdı ve William da ona istediğini vermeye hevesliydi. Hatta bir keresinde yemek yemek ve yıkanmak dışında üç gün boyunca yataktan çıkmamışlardı. William'dan bir beklentisi olmadığı için onunla beraber olmak eğleneliydi.

William birden Marcus'un ne demek istediğini anladı.

"Sen canına mı *susadın*?" diye güldü. "Tanrı aşkına, bahsettiğin kişi benim kız kardeşim"

"O aynı zamanda yetişkin bir kadın," diye belirtti Marcus. "Masum bir bakire değil, dul bir kadın."

"Elizabeth, Celia'dan tamamen farklı. O kısa süreli kaçamaklar yaşayacak kadar deneyimli değil. Kalbi kırılabilir."

"Öyle mi? Oysa beni terk etmekte hiç zorlanmadı ve sonrasında da en ufak bir pişmanlık belirtisi bile göstermedi."

"Neden pişman olacaktı ki? Sen aşkılık herifin tekisin."

"O olayda ikimiz de hatalıydık." Marcus bitkin bir halde ateşi sönmüş şöminenin karşısında duran koltuklardan birine çöktü. "Ancak işler şimdi kendiliğinden yoluna girdi. Elizabeth, Hawthorne'la mutlu değildi."

"O halde onu rahat bırak."

"Bunu yapamam. Elizabeth'le aramızda yarım kalan bir şeyler var. İkimiz de birer yetişkin olarak ilişkimizi akışına bıraktık."

William onun karşısındaki koltuğa geçti. "Hâlâ inanamıyorum. Elizabeth nasıl olur da bu kadar..."

"Rahat hareket eder, değil mi? Nasıl olur da bu kadar boşuna büyük davranır?"

"Evet, aynen öyle." William ensesini ovuşturdu. "Sen de biliyorsun ki ona yaptıkların yüzünden perişan olmuştu."

"Ah, evet. Öylesine perişan bir haldeydi ki hiç vakit kaybetmeden başka bir adamla evlendi."

"Senden kaçmasınan daha iyi bir yolu var mıydı?"

Marcus gözlerini kırıştırdı.

William başını iki yana sallayarak, "Onu tanımadığımı mı sanıyorsun?" dedi. Ardından ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. "Hareketlerine dikkat et," diye uyardı Marcus'u. Eşikte durup arkasına baktı. "Ona zarar verecek olursan bir şafak vakti düello meydanında karşında beni bulursun."

Marcus onu anladığını belirtmek istemesine başını yana eğdi.

"Ayrıca bu akşam erken gel. Birlikte kadınların hazırlanmasını bekleriz. Babamın brendi koleksiyonu hâlâ duruyor."

"Bu karşı konulmaz bir teklif. Orada olacağım."

Bir şekilde biraz rahatlayan William odadan dışarı çıktı. Bunu yaparken zihninin bir köşesine silahlarını temizlemeyi not etti.

Her ihtimale karşı.

Davetilerin tıklım tıklım doldurduğu salona ve ev sahibesi Leydi Marks-Darby'nin yüzündeki parlak gülümsemeye bakılacak olursa balo gayet başarılı geçiyordu. Elizabeth kalabalığın arasından güçlükle sıyrılıp kimselerin olmadığı terasa çıktı. Bulunduğu noktadan, aşağıdaki bahçede yer alan labirentin karmaşık yollarında dolaşan çiftleri görebiliyordu. Gözlerini kapatıp temiz havayı içine çekti.

Geçen hafta aynı anda hem cenneti hem de cehennemi görmüştü. Her gece konuklerine gidip Marcus'la buluşmuş, o bunun karşılığında herhangi bir vaatte bulunmadığı halde kendince beklentilere kapılmıştı.

Ona bu tür bir ilişki yaşamayı önerdiğinde Marcus'un kendisini görür görmez üzerine atlayıp yatağa taşıyacağını ve işi bittiğinde de oradan ayrılacağını düşünmüştü. Oysa adam sevimlilerinin ardından onunla sohbet ediyor ya da onu yanında getirdiği nefis yiyeceklerle besliyordu. Onu farklı konularda konuşmaya teşvik ediyor ve söyledikleriyle gerçekten ilgileniyormuş gibi davranıyordu.

Bir keresinde ona en sevdiği kitapları sormuş ve içlerinden henüz okumadıklarını satın almıştı. Bütün bunlar Elizabeth'e çok tuhaf geliyordu. O, aralarındaki fiziksel ilişkiden çok daha etkileyici olan bu tür bir yakınlığa tamamen yabancıydı. Gerçi Marcus onun ilişkilerinin fiziksel boyutunu unutmasına da asla izin vermiyordu.

Marcus, Elizabeth'in fiziksel açıdan sürekli bir karmaşa yaşamasına neden oluyordu. Erotizm konusundaki ustalığını konuşturup gösterişli vücudunun her noktasını onun her an kendisini düşünmesi için kullanıyordu. Gizlice omzuna sürtünmenin ya da elini onun sırtından aşağı indirilmenin çeşitli yollarını bulmuştu. Konuşurken ona olması gerekenden çok daha fazla yaklaşıyor, arzusuyla titremesine neden olacak şekilde kulağına fısıldıyordu.

Elizabeth aşağıdaki labirentten gelen kahkahalar sayesinde daldığı düşüncelerden sıyrılabildiği için mutluydu. İki kadın tam terasın altında durdu ve sesleri yukarı kadar çıktı.

"Bu sezon evlenilecek erkeklerin sayısı çok az," dedi biri diğerine.

"Ne yazık ki haklısın. Ayrıca Lord Westfield'in o bahsi kazanmaya bu kadar kararlı olması büyük şansızlık. Adam Hawthorne'un dul eşinin peşinden ayrılmıyor."

"Leydi Hawthorne hiç de ona ilgi duyuyormuş gibi görünmüyor."

"Aptal kadın neleri kaçırduğunun farkında değil. Lord Westfield olağanüstü bir adam. Onun için yapıp tutuştağımı itiraf etmeliyim."

Kadınlardan birinin kıkırdadığını duyan Elizabeth tuttuğu turabzanları öylesine güçlü bir şekilde sıkı ki parmak boğumları bembeyaz kesildi.

"Madem Lord Westfield'i bu kadar özleyorsun onu yeniden baştan çıkarmayı dene."

"Ah, bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz," dedi diğer kadın kibirli bir tavırla. "Leydi Hawthorne güzel ama soğuk bir kadın. Westfield onunla sırf eğlence olsun diye ilgileniyor. Amacına ulaştıktan sonra yatağında daha ateşli bir kadın görmek isteyecektir ve ben de o anın gelmesini bekleyeceğim."

O sırada iki kadın da aniden şaşkınlıkla nefesini tuttu.

"Affedersiniz bayanlar," dedi araya giren erkek sesi. Kadınlar Elizabeth'i burnundan solur bir halde terasta bırakıp labirentin içlerine doğru yürümeye devam etti.

Aşaklık herif! Elizabeth dışlarını öyle bir sıkı ki çenesi acıdı. Lanet olsun kumarbaz. Onun ne tür bir adam olduğunu nasıl olmuştur da unutmuştu?

"Leydi Hawthorne?"

Elizabeth kulakta hoş bir tını bırakarak ismini mırıldanan arkasındaki boğuk sese döndü. Kendisine yaklaşan centilmeni dikkatle süzüp kim olduğunu anlamaya çalıştı. "Evet?"

Adam uzun boylu ve zarif giyimliydi. Başında, ensesinde toplanmış bir peruk olduğu için Elizabeth saç rengini anlayamamıştı. Gözlerinin etrafını saran maske, nefis bir renge sahip olan mavi gözlerini saklamakta yetersiz kalmıştı. Elizabeth, kendisine bir yerden tanıdık gelen ama daha önce hiç karşılaşmadığını bildiği bu adamdaki nedense bakışlarını alamıyordu.

"Tanışıyor muyuz?" diye sordu.

Başını iki yana sallayan adam gölgesine sığındığı sundurmanın altından çıktı ve Elizabeth sırtını dikleştirip onu daha yakından inceledi.

Adamın yüzünün görebildiği kısmı onun bu gözleri sonuna dek hak ettiğini söylüyordu. Dürüst olmak gerekirse bu adam olağanüstü derecede yakışıklıydı. Dudakları inceydi ama seksi denilebilecek bir ifadeyle yukarı doğru kıvrılmıştı ve bakışları... bakışları soğukkanlı ve kararlıydı. Elizabeth onun hiç kimseye ve hiçbir şeye güvenmeyen bir adam olduğunu hissetti. Ancak ürpermesine neden olan şey bunu hissetmiş olması değildi. Onu asıl rahatsız eden adamın kendisine yaklaşma şekliydi. Elizabeth'e doğru yaklaşan ince vücudu kararlı bir biçimde sahiplenici bir ifadeyle bürünmüştü.

Adamın o boğuk sesi tekrar duyuldu. "Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm, Lady Hawthorne ancak konuşmamız gereken acil bir konu var."

Elizabeth toplum içindeyken başvurduğu o buz gibi soğuk duruşun ardına sığındı. "İsmimi bile bilmediğim insanlarla nadiren acil konular hakkında konuşurum bayım."

Adam hızlı hareketlerle nazik bir reverans yaptı. "Affedersiniz," dedi sakinleştirici bir etki yaratmak için özellikle alçak sesle konuşarak. "İsmim Christopher St. John, Leydim."

Elizabeth'in nefesi kesildi. Kalp atışları hızlandı ve kendini koruma güdüsüyle geriye doğru bir adam attı. "Benimle hangi konu hakkında görüşmek istiyorsunuz, St. John?"

St. John onun hemen yanında durdu ve demir tırabzanlara tutunup aşağıdaki labirente baktı. Rahat tavır aslında numaraydı. Tıpkı Marcus gibi etrafındaki insanların güvenliğini kazanmak, onları farkında bile olmadan savunma kalkanlarını indirmeye zorlamak için dikkat çekecek kadar dostça bir ifade takınmıştı. Oysa izlediği bu taktik Elizabeth'te tam tersi bir etki yaratmıştı. Kadın, içindeki gerginliği dışa yansıtmamak için büyük çaba harcıyordu.

St. John son derece rahat bir ifadeyle, "Elinize ölen kocamıza ait bir günlük geçti, değil mi?" diye sordu.

Elizabeth'in beti benzi attı.

"Siz bunu nereden biliyorsunuz?" St. John'u baştan aşağı süzerken gözleri büyüdü. "Bana parkta saldıran adam siz midiniz yoksa?" Genç adamın vücudu herhangi bir yara alması gibi görünmüyordu.

"O günlük sizde olduğu sürece büyük bir tehlike altındasınız, Leydi Hawthorne. Günlüğü bana verirsiniz bir daha asla rahatsız edilmeyeceğinizden emin olabilirsiniz."

Elizabeth'in yüreği aynı anda hem korku hem de öfkeyle doldu. "Beni tehdit mi ediyorsunuz?" Başını yukarı kaldırdı. "İzinizle size kendimi koruyabilecek durumda olduğumu söylemek istiyorum bayım."

"Silah kullanma konusundaki ustahlığınız farkındayım ancak bu yeteneğiniz içinde bulduğunuz tehlikeli durumu bertaraf etmenize yetmez. Lord Eldridge'le irtibat kurmuş olmanız da

işleri daha karmaşık hale getirmekten başka bir şeye yaramıyor." St. John, Elizabeth'e baktı ve gözlerinin derinliklerindeki duygusuz ifade kadının kanını dondurdurdu. "Hayatınızı tehlikeye atmak istemiyorsanız, o günlüğü bana verin."

Maskesinin ardından keskin gözlerle Elizabeth'e bakan St. John'un sesinde tehditkâr bir hava vardı. Rahat duruşu tehlikeli adamlara özgü o coşku dolu enerjiyi gizlemesine yetmemişti.

Elizabeth vücudunun korku ve nefretle titremesine engel olamadı. St. John sessiz bir küfür savurdu.

Elini, beyaz renkli, saten yeleğini süsleyen küçük cebe sokarak, "İşte," diye mırıldandı sert bir sesle. Cebinden çıkardığı küçük nesneyi Elizabeth'e uzattı. "Sanırım bu size ait."

Elizabeth gözlerini ondan ayırmadan kendisine uzatılan şeyi aldı.

"Siz..." St. John aniden sustu ve hızla dönüp arkasına baktı. Onun bakışlarını izleyen Elizabeth, Marcus'un kapının eşliğinde durduğunu görünce rahat bir nefes aldı.

Marcus âdeta öfke soluyordu. Yüzündeki sert çizgiler elini her an kana bulayabileceğini söylüyordu. "Ondan uzak dur," dedi emredencesine. İçindeki gerginliğin, bir yay misali en ufak bir kıskırtmayla serbest kalmaya hazır olduğu her halinden belliydi.

St. John gayet soğukkanlı bir ifadeyle Elizabeth'e döndü ve bir kez daha reverans yaptı. Bu rahat tavırlarıyla kimseyi kandırmayı başaramamıştı. İki adamın arasında hissedilir bir kin ve öfke vardı. "Sohbetimize kaldığımız yerden devam edeceğiz, Leydi Hawthorne. Şimdilik sizden sadece ricamı bir düşünmenizi istiyorum. Kendi iyiliğiniz için." Bu sözlerin ardından dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle Marcus'un yanından geçti.

"Westfield. Seni görmek benim için her zaman büyük bir mutluluk."

Marcus, St. John'un yolunu keserek onun balo salonuna kaçmasına izin vermedi.

"Ona bir daha yaklaşırsan kendini ölmüş bil."

St. John sırtta. "Beni yıllardır ölümlle tehdit ediyorsun, Westfield."

Marcus'un dudaklarında dişlerini ortaya çıkaran vahşi bir gülümseme belirdi. "Bugüne dek hep seni öldürmemi geçerli kılacak bir sebebin ortaya çıkmasını bekledim. Nihayet o gün geldi. Yakında asıldığını görmem için ihtiyaç duyduğum şey elimde olacak. Adaletten sonsuza dek kaçamazsın."

"Öyle mi? Ah, tamam o zaman... ilk fırsatta görüşmek üzere." St. John bir kez daha Elizabeth'e bakıp Marcus'un yanından geçip balo salonundaki kalabalığın arasına karıştı.

Elizabeth elindeki objeye baktı ve onu tanımanın şaşkınlığıyla, dengesi kaybetmemek için tirazbanlara tutunmak zorunda kaldı.

Marcus hemen onun yanına gitti. "Elindeki ne?"

Elizabeth avucunu açıp Marcus'a doğru uzattı. "Hawthorne'un bana düğün hediyesi olarak verdiği akik broş. Kancasını kırmıştım. Bak, hâlâ kırık duruyor. Hawthorne, öldüğü gün onu tamir etmesi için kuyumcuya götürüyordu."

Marcus, Elizabeth'in elindeki broşu alıp şöyle bir inceledi.

"Bunu sana St. John mu verdi? Peki ne dedi? Bana tüm detayları anlat."

"Günlüğü istiyor." Elizabeth onun ciddi bir ifadeye bürünen yüzüne baktı. "Ve parktaki saldırıdan haberi var."

Marcus broşu cebine atarak, "Lanet olsun," diye homurdandı. "Biliyordum." Ardından Elizabeth'i kolundan tutup salona sürükledi.

Çok geçmeden ikisinin de pelerini alıp arbasına çağırmaştı ve araba önlerinde durur durmaz Elizabeth'i içeri soktu. Korumaları ona göz kulak olmalarını tembihledikten sonra arkasını dönüp kararlı adımlarla tekrar malikâneye doğru yürümeye başladı.

Arbanın penceresinden dışarı sarkan Elizabeth arkasından, "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

"St. John'u bulmaya."

Kalbi delicesine atan Elizabeth arabanın kapısına tutunarak, "Yapma, Marcus," diye yalvardı. "Onun tehlikeli bir adam olduğunu sen kendin söyledin."

"Endişelenme, aşkım," diye seslendi Marcus omzunun üzerinden. "Ben de tehlikeli bir adamım."

Elizabeth perişan bir halde bitmek bilmeyen bir bekleyişe geçti. Marcus'la beraber olmaya başladığından beri ilk defa onun üzerindeki hakimiyetinin ne kadar yetersiz olduğunu fark etmişti.

Onun yaşadığı endişe ya da huzursuzluk Marcus'un umurunda bile değildi. Onun neler hissedebileceğini bildiği halde kendini göz göre göre tehlikeye atması, çekip gitmişti. Ve şimdi de Elizabeth bekliyordu. Marcus gideli uzun zaman olmuştu. Çok uzun zaman. Neler oluyordu? Marcus korsanı bulmuş muydu? Onunla tartışmış mıydı? Yoksa kavga mı etmişti? Belki de yaralanmıştı...

Elizabeth içinin allak bullak olduğunu hissederek boş gözlerle pencereden dışarı baktı. Kusacağını düşünerek hızla kapıyı açtı ve yere yuvarlandı. Korumalar onun yanına koştuğu sırada Marcus da ortaya çıkmıştı.

"Tatlım," dedi Elizabeth'e sımsıkı sarılarak. Üzerindeki paltonun ağır, ipek kumaşı gecenin serinliğinde buz kesmişti ama zaten Elizabeth'in içi titriyordu. "Korkma. Ben seni koruyacağım."

Elizabeth boğuk, isterik bir kahkaha attı. Kendisi için en büyük tehlike Marcus'un kendisiydi. O düşüncesizce hareket etmekten hoşlanan ve macera peşinde koşarak yaşayan bir adamdı. Risk almak kanının işlemişi bu yüzden hayatının sonuna kadar tehlikeyle iç içe yaşayacaktı.

Taşkilat... St. John... Marcus...

Elizabeth bunların hepsinden uzaklaşmalıydı.

Uzaklara, çok uzaklara gitmeliydi.

Onuncu Bölüm

Konukevinin antresinde volta atan Marcus durup ayaklarının altındaki İran halısına baktı. Huzursuz adımlarının halıda bir iz bırakıp bırakmadığını kontrol etti.

Bu lanet olası ilişki son derece sinir bozucuydu. Elizabeth'e duyduğu arzu hiç bitmiyor, sürekli gergin olan vücudu onun dokunuşlarının özelemini çekiyordu. Vücudunun verdiği fiziksel tepki zaten yeterince rahatsız ediciydi ama onun canını süken asıl şey Elizabeth'i bir an bile aklından çıkaramıyor olmasıydı.

Önceki ilişkilerinin hiçbirinde geceyi sevgiliyle geçirmemişti. Beraber olduğu kadınları asla evine getirmemiş, onlarla yatağına paylaşmamış ve onlara vücudunu sunmaktan daha fazlasını yapmamıştı. Bunu bir kez olsun istememişti.

Oysa Elizabeth farklıydı. Marcus sabah olup da lanet olası güneş kendisini buna zorlayana dek Elizabeth'in yanından ayrılmak istemiyordu. Eve teninde onun kokusuyla dönüyor, bir zamanlar onu aldığı yatağa uzanıyor ve onun altında çınlıplak kıvrandığı anları yeniden yaşıyordu. Bu, muhteşem bir iştenceydi.

Elizabeth'e duyduğu arzu onu sadece yalnızken çılgına çevirmiyordu. Balkona çıkıp konduğu o adamın kim olduğunu

anladığında kalbi duracak gibi olmuştu. Ardından kendisine ait olan bir şeyi koruma içgüdüleriyle kalp atışları hızlanmıştı.

Lanet olsun, o birbirlerinden hiç ayrılmamalarını istiyordu. Oysa Elizabeth aralarına mesafe koyuyordu. İlişkilerinde karmaşık duygulara yer vermemekten gayet memnun görünüyordu. Geçmişte yaşadığı ilişkileri gibi olsa bu Marcus'u mutlu edebilirdi. Ama bu ilişki, öncekilerden tamamen farklıydı.

Elizabeth de Marcus'a karşı bir şeyler hissediyordu. Marcus'un fark etmediğini düşündüğü zamanlar bakışlarını onun üzerine dikeyordu. Marcus, Elizabeth'i kollarına aldığı anda kalbinin çılınca bir hızla attığını duyuyordu. Elizabeth'in uyurken yanına kıvrılması ve zaman zaman ismini mırıldanması Marcus'a kendisinin de onun rüyalarını süslediğini söylüyordu.

Kapı açılıp Elizabeth içeri girdiğinde Marcus hızla dönüp arkasına baktı. Genç kadın ona gönülsüzce gülümsedikten sonra bakışlarını kaçırdı.

Bahaneler, yapmacık davranışlar, koruyucu kalkanlar; Marcus, Elizabeth'in onu kendinden uzaklaştırmak için kullandığı bütün bu yöntemlerden nefret ediyordu. Duyduğu öfke kan akışını hızlandırdı.

"Merhaba, aşkım," diye mırıldandı.

Ses tonu, Elizabeth'in kaşlarını çatmasına neden oldu.

Marcus onu tepeden tırnağa süzdü. Tekrar göz göze geldiklerinde Elizabeth'in yüzü kızarmaya başlamıştı.

Güzel. Bu, hiç ilgilenmemesinden çok daha iyiydi.

"Yanıma gel," diye emretti Marcus küstah bir tavırla. Aralarındaki bariyerlerin bir kısmını kaldırabilecek güce sahipti ve Elizabeth'in üzerindeki giysiler de bunlardan biriydi.

"Hayır," dedi Elizabeth kararlı bir sesle.

"Hayır mı?" Marcus tek kaşını kaldırdı. Elizabeth her zamankinden farklı görünüyör, sert duruşuyla yüreğinin sıkışmasına neden oluyordu.

Kadın gözleri bir anda yumuşadı. Buna neyin sebep olduğunu merak eden Marcus onun başının üzerinden arkasında duran aynaya baktığında kendi yüzüne arzu dolu bir ifade yansıdığını fark ederek şaşırdı. Ellerini yumruk yaptı.

"Marcus. Bu gece yanında kalmayacağım. Buraya sana ilişkimizin sona erdiğini söylemek için geldim."

Marcus birden odadaki tüm oksijenin çekildiğini hissetti. Böylesine kolayca bir kenara atılmak... *Bir kez daha.*

"Neden?" diyebilirdi sadece.

"Ortada artık birbirimizi görmemizi gerektirecek bir sebep yok."

"Peki aramızdaki tutkuya ne olacak?"

Elizabeth umursamaz bir tavırla omuzlarını silerek, "Zaman içinde azalacak," dedi.

"O halde azalana dek benimle kal, aşkım," diye meydan okudu Marcus ona.

Elizabeth başını iki yana salladı.

Kalbinin çaresizliğini yansıtan bir ritimle yerinden çıkacakmış gibi attığını hissederek Marcus teninden yayılan kokuyu içine çekme ve ona dokunma arzusuyla Elizabeth'e yaklaştı. "Beni bu ilişkiyi sonlandırmamız gerektiğine ikna et."

Elizabeth'in kocaman açılan menekşe rengi gözleri iyice yumuşadı ve genç kadın ondan uzaklaşmak istedi. "Artık seninle olmak istemiyorum."

Elizabeth'e doğru yürümeye devam eden Marcus, o sırtına duvara yaslayana dek durmadı ve bacaklarını onun kollarının arasına yerleştirip ensesini tuttu. Ardından yüzünü onun boynuna gömüp tahrik olan kadının sıcak kokusunu içine çekti.

Elizabeth onun kollarının arasında titredti. "Marcus..."

"Başka bir gerekçe öne sürseydin sana inanabilirdim. Ama beni istemiyor olman, asla inanmıyacağım koca bir yalan." Marcus başını yana eğip dudaklarını onunkilere yaklaştırdı.

"Hayır," dedi Elizabeth yüzünü çevirerek. "Sen de biliyorsun ki fiziksel tepki hiçbir anlam ifade etmiyor."

Elizabeth'in ürdüğü bariyerleri aşma çabasıyla bir tahrik savaşı başlatan Marcus onun dudaklarını yaladı.

"Hiçbir şey mi?" diye fısıldadı.

Elizabeth bu soruya cevap vermek üzere dudaklarını araladığında Marcus dilini ağzından içeri soktu ve derinlere ulaşan, ağır darbelerle onun tadına baktı. Genç kadının dudaklarından bir inilti koptu. Ardından bir tane daha.

Marcus bir eliyle kendisinden uzaklaşmaya çalışan Elizabeth'in başını sabit tutarken diğeriyle onun beline sarılıp vücudunu sertleşen erkekliğinin sıcaklığına bastırdı. Kendi vücudunun ona duyduğu arzuyla baştan aşağı sızladığını hissederek inledi. Elizabeth bedeninin çaresizce verdiği tepkiye rağmen ellerini iki yanına indirmiş, ona sessizce direniyordu ve bunu fark etmek Marcus'un içini acıttı. Bir küfür savurarak geri çekildi.

Elizabeth'e bu şekilde zorla sahip olmak istemiyordu. Onun da en az kendisi kadar arzulu ve hevesli olmasını istiyordu.

Sert bakışlarla yüzüne bakarak, "Nasıl istersen, Elizabeth," dedi buz gibi soğuk bir sesle. Ardından synanın yanında asılı duran paltosuna uzandı. "Çok yakında bana duyduğün arzuyla yanıp tutuşacaksın. O gün geldiğinde yanıma uğra. Belki de hâlâ arzunu tatmin etmek için müsait olurum."

Elizabeth bu sözlerle irkilip başını yana çevirdiğinde Marcus geri adım atmamak için kendini zor tuttu. Olayların hiç istemediği şekilde farklı bir yöne gitmesi yüreğini acıtıyordu.

Kapıyı çarpıp evden dışarı çıktı ve oradan uzaklaşmak için duyduğu sabırsızlıkla atına atladı. Hızla elini sallayarak konuklarını gözetlemekle görevli korumalara orada kalmalarını işaret etti.

Atını sürerken aklında hep Elizabeth vardı. Onu St. John'la balkonda gördüğünde neredeyse önünde saygıyla eğilecekti. Gururlu bir ifadeyle sırtını dikleştirmişti ve bu haliyle son derece cesur görünüyordu. O aptal bir kadın değildi; Marcus onu içinde bulunduğu tehlike konusunda uyarmıştı ama o korkusuna asla yenik düşmemişti.

Lanet olsun! Bu kadını etkilemenin bir yolu yok muydu? Sakinliği aldatıcıydı. Kişiliğinin derinlikleri Marcus'un keşfetmek isteyip de asla ulaşamadığı akıntılarla çalkalanıyordu.

Marcus, Elizabeth'in acı çektiğini biliyordu ama o Chesterfield Malikanesi'nde güvenle yatağına uzanmışken Londra caddelerini karış karış dolaşan kendisiydi. Acı çeken de oydu ve bunun için sadece kendisini suçluyordu.

Elizabeth neden o gece olduğu gibi huzuru araması gerektiği yerde ona yüz çeviriyordu? Sadeco birkaç saat önce Marcus'un altında arzuyla yanıp tutuşarak vücudunu geriye atmış ve bacıklarını alalayıp onu içine kabul etmişti. Marcus hâlâ onun dudaklarından dökülen kendi ismini duyuyor, tırnaklarına sırtına batırıldığını hissediyordu. Elizabeth arzusunun ateşiyle kendinden geçmişti. Marcus birlikte geçirdikleri bu son hafta içinde ona duyduğu yakınlığın karşılıksız kalmadığından emindi. Bu konuda yanlışlığını kabullenmeyi reddediyordu.

Gecenin serinliğinin iliklerine işlediğini hissederek biraz olsun toparlanabilmek için Elizabeth'i aklından çıkarmaya çalıştı. Birden kendini Chesterfield Malikanesi'nin girişinde bulunca şaşkınlıkla irkildi. Ruhunun avaz avaz bağırarak kendini göstermeye çalışan bir parçası onu farkında bile olmadan tekrar buraya getirmişti.

Marcus bunu umursamadı.

Karanlığa gömülmüş konukevinin önünde durarak etrafa bir göz gezdirdi ve korumaların atlarını biraz ileriye bağladıklarını fark etti. Adamlar ya yürüyerek çevreyi kolağan ediyorlardı ya da Elizabeth'in arkasından malikâneye gitmişlerdi. Marcus eve doğru döndü ve kapının açık olup olmadığını, Elizabeth'in vanilya ve gül karışımı o muhteşem kokusunun antredeki varlığını sürdürüp sürdürmediğini merak etti. Atından inip kapının tokmağını yokladı ve onu hiç zorlanmadan çevirdi. İçeri girdiğinde koku alma duyusunu güçlendirebilmek için gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

Ah, işte burnuna hafif hafif Elizabeth'in o tahrik edici kokusu geliyordu. Marcus yanan gözlerini kapatıp yavaşı kokunun peşinden gitti. Evi ezbere bildiği için karanlıkta yolunu bulmakta zorlanmadı.

İçeride sessizce dolarken zihninde Elizabeth'le geçirdiği o özel anlardan birkaç görüntü zihninde belirdi.

Onun gülüşünü, boğuk sesini ve ipeksi tenini hatırladı...

Sonra durup etrafı dinledi.

Hayır, yanılmıyordu. Ağlayan birisinin boğuk hıçkırıklarını duymuştu. Gerildiğini hissederek temkinli bir şekilde yatak odasına yöneldi.

Gözlerini açınca kapının altındaki boşluktan odada yanan ateğin soluk ışığının sızdığını görmüştü. Kapının tokmağını çevirip içeri girdi. Elizabeth şöminenin karşısına oturmuştu ve kendisinden farkız durumdaydı.

Haklıydı; bu ilişkiyi bitirmenin zamanı gelmişti. Aslında Marcus böyle bir ilişki başlatmakla en başından hata etmişti.

Onlar birbirleri için yaratılmamıştı.

Marcus bu ilişki başladığından beri doğru düzgün düşünemiyor, hiçbir işi tamamlamıyor ve hem çalışmakta hem de uyumakta zorlanıyordu. Bu durumda ilişkilerini sürdürmelerini imkânsızdı.

"Elizabeth," diye seslendi usulca.

Elizabeth gözlerini açtı ve telaşla yanağındaki yaşları silti.

Marcus bu görüntünün kalbini yumuşattığını hissetti. Elizabeth'in daha önce çatlayan kabuğu şimdi tamamen kırılmış ve içinde ustaca gizlediği o kırılğan ve yapayalnız kadın ortaya çıkmıştı. Marcus onun yanına gitmek, onu ihtiyacı olan huzura kavuşturmak için güçlü bir istek duyuyordu ama aynı zamanda onu bunu yapmayacak kadar iyi tanıyordu. İlk adımı atan Elizabeth olmalıydı. Bunu Marcus'un yapması, onu kaçırmaktan başka bir işe yaramazdı ve Marcus böyle bir şeyi kesinlikle istemiyordu. Hatta bunu düşünmeye bile tahammülü yoktu. Tek istediği ona sarılmak ve ona sevgisini vermektir. Hiç değilse bu seferlik onun ihtiyacı duyduğu şey olmak istiyordu.

Marcus özellikle doğal görünmeye çalışarak sessizce giysilerini çıkardı. Ardından örtüyü kenara çekip yatağına girdi. Bakışlarını Elizabeth'in üzerine dikip beklemeye koyuldu. Elizabeth her gece yaptığı gibi onun yerdeki giysilerini toplayıp düzgünce katladı. Aslında kendini toparlayabilmek için zaman kazanıyordu ve bunu fark etmek Marcus'un içini acıttı.

Nihayet Marcus'un yanına gidip sırtına döndü ve adam hiçbir şey söylemeden elbisesinin iplerini gevşeterek onun kendisine verdiği sessiz emri yerine getirdi. Elizabeth'in her zaman olduğu gibi altına hiçbir şey giymediği elbisesinden ayrılmış çıplak kalmasıyla birlikte erkekliğinin harekete geçtiğini hissetti.

Yanına uzanıp kollarının arasına girebilmesi için kenara çekilerek ona yer açtı. Ardından onu sımsıkı göğsüne bastırıp şöminenin üzerindeki varak çerçeveli manzara resmine baktı.

İşte huzur bu, diye düşündü.

Elizabeth yüzünü onun göğsüne bastırarak, "Bu ilişkiyi bitirmek zorundayız," diye fısıldadı.

Marcus onu teskin etmek istercesine uzun uzun sırtını okşadı. "Biliyorum."

Ve ilişkileri bu kadar basit bir şekilde sona erdi.

Marcus öğle saatinden hemen sonra Lord Eldridge'in ofisine girdi. Çabuşma masasının karşısındaki yıpranmış deri koltuğa çökerek Eldridge'in kendisini fark etmesini bekledi.

"Westfield."

"St. John dün gece Marks-Darby'lerin balosunda Leydi Hawthorne'un yanındaydı," dedi Marcus selam bile vermeden.

Eldridge gri gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Leydi Hawthorne iyi mi?"

Marcus omuzlarını silkerek parmaklarını sandalyenin kolunu süsleyen pirinç çivilerin üzerinde gezdirdi. "İyi görünüyor." Eldridge'e bundan fazlasını söyleyemedi. Elizabeth'i bu konu hakkında konuşmaya ikna edememişti. Marcus onu buna razı etmek için büyük çaba harcadığı halde kadın gecenin geri kalan kısmında tek bir kelime dahi etmemişti. "St. John'un günlükten ve parktaki o buluşmadan haberi vardı."

Eldridge sandalyesini geri çekerek devasa boyutlardaki masasından kalktı. "Saldırımın olduğu gün St. John'un eşgaline uygun bir adam omzuna aldığı kurşan yarası yüzünden tedavi görmüş."

Marcus derin bir nefes verdi. "Bu da senin Lord Hawthorne'un öldürülmesinde St. John'un parmağın olduğu konusundaki tahminini doğruluyor. Tedaviyi uygulayan doktor bize işe yarar bir bilgi verebildi mi?"

"Adamın dış görünüşünden başka bir bilgiye sahip değiliz." Eldridge pencereden aşağıdaki işlek caddeye baktı. Etrafını çevreleyen koyu yeşil kadişe perdeler ve devasa pencereler teşkilatın başındaki bu adamı olduğundan ufak tefek gösteriyor ve bir efsaneden çok sıradan bir insana benzemesine neden oluyordu. "Leydi

Hawthorne'un güvenliğine dair endişelerim var. Ona böylesine kalabalık bir ortamda yaklaşmak, çaresizliğin göstergesidir. St. John'un bu kadar cesur olacağını asla tahmin etmezdim."

"Bu beni de şaşırttı," diye itiraf etti Marcus. "Birazdan Elizabeth'i ziyaret etmeyi planlıyorum. Dürüst olmak gerekirse onu yalnız bırakmak beni korkutuyor. St. John, Elizabeth'e ait bir broş ele geçirmiş. Elizabeth bu broşun, öldürüldüğü gece Hawthorne'un üzerinde olduğunu söylüyor."

"Yani değişen bir şey yok değil mi?" dedi Eldridge iç geçirerek. "Bu korsan hep böyle cesur davranı." "

Marcus yıllar içinde St. John'la karşı karşıya geldiği o berbat anları düşündü. "Neden ona göz yumuyoruz?"

"Bu, yerinde bir soru. Bugüne kadar pek çok defa diğer yola başvurmayı düşündüm. Ancak St. John öylesine sevilen bir adam ki ortadan kaybolmasının onu bir kurban haline dönüştürmesinden korktum. Hawthorne'un yürüttüğü çalışmalar gizliydi. Onları bir suçlunun ölümünü haklı göstermek için bile ifşa edemeyiz."

Marcus bir küfür savurarak ayağa kalktı.

"Bunun sinir bozucu bir durum olduğunun farkındayım, Westfield. Ancak onu halka açık bir mahkemede yargıladıktan sonra idam ettirmemiz St. John'un bir efsaneye dönüşmesine neden olur."

"Keşke onu gerçekten de idam ettirebilsek." Marcus odada volta atmaya başladı. "İstisnasız her gün Hawthorne'un günlükünü inceliyorum. Kullandığı şifre her paragrafta hatta bazen her cümlede değişiyor. Henüz şifreyi çözmediyi başaramadım ve kayda değer bir şey öğrenemedim."

"Günlüğü bana getir. Belki bir yardımım dokunur."

"Bunu yapmaktansa araştırmalarımı sürdürmeyi tercih ederim. Sanırım bu işe devam etmemi gerektirecek kadar çok şey öğrendim."

Eldridge arkasını dönerek, "Mantığın elden bırakma," diye uyardı onu.

Marcus homurdandı. "Ne zaman bıraktım ki?"

"İşin içinde Leydi Hawthorne olduğunda. Belki Leydi Hawthorne bu konuyla ilgili önemli bir bilgiye sahiptir. Onunla hiç bu konu hakkında konuştu mu?"

Elizabeth'le onun evliliği hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını itiraf etmek istemeyen Marcus derin bir nefes aldı.

Eldridge iç geçirdi. "İşlerin bu noktaya gelmeyeceğini umuyordum."

"Onu koruyabilecek en iyi ajan benim."

"Hayır, sen bu işi üstlenmesi gereken en son ajansın ve bunu itiraf etmek nasıl da canımı yakıyor bilemezsin. Leydi Hawthorne'a olan duygusal yakınlığın, üstlendiğin görevi olumsuz etkiliyor ve ben seni bu konuda uyarmıştım."

"Özel ilişkilerin sadece beni ilgilendirir."

"Bu teşkilatın sahibi benim ve seni bu görevden alıyorum."

Marcus durdu ve o kadar ani bir şekilde Eldridge'e döndü ki üzerindeki paltonun eteği bacaklarının üst kısmına kadar havalandı. "Benim hizmetime ihtiyaç duyuyorsun. Yoksa unuttun mu? Asiller arasında çok az ajanın var."

Eldridge ellerini arkasında birleştirdi. Üzerindeki giysilerin ve peruğunun iç karartan renkleri yüzündeki asık ifadeyle son derece uyumluydu. "Tiraf etmem gerekirse ofisiye adım attığın o ilk gün burada nasıl bir iş yaptığını tahmin etmiş olman beni son derece etkilemişti. Babasının sonsuza dek yaşayacağını düşünerek canı istediği gibi davranan girişken ve inatçı bir genç olarak St. John'un peşinden göndermek için mükemmel bir seçimdin. Sen hâlâ gençliğindeki gibi ölümsüz olma arzusuyla yaşıyorsun. Westfield. Hâlâ diğerlerinin almak istemediği riskler alıyorsun. Ama senin gibi düşünen başka insanlar da var mutlaka."

"Şundan emin ol ki ben vazgeçilmez olmadığımı hep biliyordum."

"Bu görevi Lord Talbot devralacak."

Başını iki yana sallayan Marcus'un dudaklarından keyifsiz, alaycı bir kahkaha döküldü. "Talbot emir almak konusunda soru yaşamıyor belki ama yeterince girişken biri değil."

"Girişken olmasına gerek yok. Yapması gereken tek şey senin yolundan gitmek. Üstelik Avery James'le son derece uyumlu çalışıyor. İkisine sık sık ortak görev veriyorum."

Marcus bir küfür savurarak hızla arkasını döndü ve kapıya yöneldi. "Yerime başkasını görevlendirmekte serbestsin. Ama ben Elizabeth'in can güvenliğini başkasının ellerine teslim edecek değilim."

"Bu konuda sana seçim hakkı tanımıyorum. Westfield," diye seslendi Eldridge arkasından.

Marcus dışarı çıkıp kapıyı arkasından çarptı. "Ben de sana."

Marcus atına atlayıp doğrudan Chesterfield Malikânesi'ne yöneldi. Oraya zaten gidecekti ama şimdi bunu bir an önce yapmak istiyordu. Elizabeth kendisiyle olan her türlü ilişkisini bitirmek niyetindeydi. Marcus'un onu bir an önce bunun aksine ikna etmesi gerekiyordu. Neyse ki gönül ilişkilerini başarıyla sonlandırmışlardı. Şimdi sırada geri kalanı halletmek vardı.

Malikâneye vardığında onu hemen çılgına odasına aldılar ve Marcus odada huzursuzca volta atmak yerine kendini bir koltuğa oturmaya zorladı. Arkasında kalan kapının açıldığını duyduğunda yüzünde Elizabeth'e sakladığı etkileyici bir gülümsemeyle o tarafa döndü ama karşısında William'ı bulunca kışkırmı çattı.

William onu sadece, "Westfield," diyerek selamladı.

"Barclay."

"Ne istiyorsun?"

Marcus gözlerini kırptırdıktan sonra öfkeyle nefesini bıraktı. Her defasında iki adım ilerledikten sonra bir adım geriye gitmek zorunda kalıyordu. "Buraya her gelişimde istediğim şeyi istiyorum; Elizabeth'le konuşmayı."

"O seninle konuşmak istemiyor. Hatta senin bu eve kabul edilmemen konusunda özel talimat verdi."

"Bana biraz zaman ayırdığı takdirde her şeyin yoluna gireceğinden emin olabilirsin."

William homurdandı. "Elizabeth gitti."

"Senin için bir sakıncası yoksa burada kalıp onun dönmesini bekleyeceğim." Gerekirse Elizabeth'i dışarıda, caddede de bekleyebilirdi. Eldridge'den önce davranıp onunla görüşmesi gerekiyordu.

"Hayır, yanlış anladın. Şehri terk etti."

"Pardon?"

"Elizabeth burayı terk etti. Eşyalarını topladı ve gitti. Nihayet aklını başına aldı ve senin nasıl bir ahmak olduğunu fark etti."

"Bunu kendisi mi söyledi?"

"Şey," William bocaladı. "Aslında cesarla ben konuşmadım ama Elizabeth bu sabah hizmetçisine Londra'dan ayrıldığını istediğini söylemiş. Gerçi kızı yanında götürmemiş ama ardında bıraktığı dağınıklığı düşünsecek olursak bu gayet yerinde bir karar olmuş."

Marcus'un zihninde uyan çanlar çalmaya başlamıştı. Elizabeth'le geçirdiği şu kısacık süre boyunca öğrendiği tek bir şey varsa o da kadının fazlasıyla titiz ve derli toplu olduğuydu. Marcus hızla kapıya yöneldi. "Peki nereye gideceğinden bahsetmiş mi?"

"Sadece senden uzaklaşmak istediğini söyledi. Biraz sakinleşip bana haber gönderdiğinde gidip onu alacağım; tabii eğer bunu kendi isteğiyle yapmazsa. Senin sebep olduğun bir şey yüzünden ilk defa fevri davranmıyor."

"Beni onun odasına götür."

"Bana bak, Westfield," dedi William, "sana yalan söyleyecek değilim. Elizabeth gitti. Her zaman olduğu gibi onunla ben ilgilenirim"

"Gerekirse odasını kendi çabamla bulurum," diye uyardı Marcus.

William uzunca süre homurdandıktan, küftettikten ve yandıktan sonra onu Elizabeth'in üst kattaki dairesine çıkardı. Marcus bakışlarını üzeri çignenmiş çiçeklerle kaplı olan ve gelişigüzel kenara çekilen halılardan, kapıları ardına dek açık duran ve içinde ne var ne yoksa etrafa saçılmış olan gardirolara çevirdi. Çekmeceler açık bırakılmış, yatak örtüleri bir kenara atılmıştı; odadaki manzara âdeta bir kâbustan fırlamış gibiydi.

"Belli ki çok öfkeliymiş," dedi William utana sıkıla.

"Öyle görünüyor." Marcus yüzüne kayıtsız bir ifade yerleştirmeyi başarmıştı ama içten içe yüreği daralıyordu. Hizmetçiye döndü. "Elizabeth yanına kaç tane elbise almış?"

Kız hızla reverans yaptıktan sonra, "Görebildiğim kadarıyla hiç almamış Lordum," dedi. "Ama henüz odadaki işim bitmedi."

Marcus neler olup bittiğini anlamak için sabırsızlanıyordu. "Peki giderken sana önemli bir şey söyledi mi?"

"Zavalı kıza bağırıp çağırmama gerek yok," dedi William, Marcus'u azarlarcasına.

Marcus elini kaldırarak onu susturdu ve bakışlarını hizmetçinin üzerine dikti.

"Yalnızca huzursuz görünüyordu ve seyahate çıkmak için sabırsızlanıyordu, Lordum. Beni bir iş için şehre yollamıştı; yokluğunda buradan ayrılmış."

"Sensiz sık sık seyahat eder mi?"

Kız başını hızla iki yana salladı. "Bu ilk kez oluyor Lordum."

"Senden kaçmak için nasıl da sabırsızlandığını gördün mü?" dedi William yüzünde acımasız bir ifadeyle.

Ama Marcus ona aldarmadı. Karşısındaki manzaranın sebebi ni bir öfke değildi. Birileri Elizabeth'in odasının altını üstüne etirmişti.

Ve Elizabeth kayıptı.

On Birinci Bölüm

"Otur, Westfield," diye emretti Eldridge kızgın bir sesle. "Odada hiç durmadan volta atman beni deli ediyor."

Marcus öfkeli gözlerle ona bakarak bir koltuğa yerleşti. "Asıl deli olan benim. Elizabeth'in nerede olduğunu öğrenmeliyim. Tanrı bilir başına neler..." Marcus boğazına yerleşen yumru yüzünden sözlerine devam edemedi.

Eldridge'in her zaman sert olan yüz hatları Marcus'a duyduğu merhametle yumuşadı. "Onu korumakla görevlendirdiğin adamların da ortadan kaybolduğunu söyledin. Bu iyiye işaret. Belki Elizabeth'in peşinden gitmeyi başarmışlardır ve buldukları ilk fırsatta bize onun nerede olduğunu söyleyeceklerdir."

"O adamlar öldürülmüş de olabilir," dedi Marcus sert bir sesle. Ardından ayağa kalkıp tekrar volta atmaya başladı.

Eldridge oturduğu sandalyede arkasına yaslandı ve ellerini önünde kavuşturdu. "Ajanlarım Chesterfield Malikânesi'nden çıkan bütün yolları kontrol edip bir şeyler duyabilecek ya da görebilecek kadar yakında oturan herkesi tek tek sorguya çekiyor. Çok yakında aradığımız bilgiye ulaşacağız."

"Şu an beklemek gibi bir lüksümüz yok," diye homurdandı Marcus.

"Evine git. Benden haber bekle."

"Burada kalacağım."

"Korumalar seninle irtibata geçmek isteyebilir. Hatta belki bunu çoktan denemişlerdir. Eve dönmen gerekiyor. Git ve kendine bir uğraş bul. Egzalarını topla ve yola çıkmak için hazırlık yap."

Evde kendisini bir mesajın bekliyor olabileceği düşüncesi Marcus'un oradan ayrılması için geçerli bir sebepti. "Tamam ama en ufak bir şey bile duyacak olursan..."

"Bir şey duyarsam, evet, sana hemen haber gönderirim."

Marcus atıyla yaptığı kısa yolculuk süresince kendini oldukça enerjik hissetti. Ancak eve varıp da herhangi bir mesaj almadığını öğrendiğinde neredeyse kendisini kaybetmesine neden olacak kadar şiddetli huzursuzluğu tüm gücüyle geri geldi. Ailesi evde olduğu için duygularını dışa vurması mümkün değildi bu yüzden de mecburen onların meraklı bakışlarından kaçmayı tercih etti.

Üzerinde sadece giyimle, sessizce koridorlardan geçti. Terden sırlıklam olmuştu ve kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Sürekli ensesini ovuşturduğu için derisi soyulmuştu ama yine de bunu yapmadan duramıyordu. Zihninde beliren görüntüler... Elizabeth'in kendisine ihtiyaç duyduğuna dair acı veren düşünceler... yaralıydı... korkuyordu...

Marcus başına acıyla geriye attı. Buna katlanamıyordu. Bağırarak, homurdanarak, bir şeyleri parçalamak istiyordu.

Aradan bir saat geçti. Sonra bir saat daha. Sonunda daha fazla bekleyecek gücü kalmadı. Odasına dönüp ceketini giydi ve St. John'un peşine düşmek niyetiyle merdivenlere yöneldi. Çizmesine sakladığı bıçağın tenine yaptığı baskı iyice kana susamasına neden oluyordu. Elizabeth'in kılına zarar veren kimsenin gözünün yaşına bakmayacaktı.

Merdivenlerin yarısı inmişti ki kâhyasının kapıya gittiğini gördü. Kısa bir süre sonra açılan kapının ardında Elizabeth'in korumalarından biri vardı.

Kan ter içinde geri döndüğü için üstü başı toz içinde kalan adam antrede durdu ve Marcus'un çizmelerinin mermer zemin dövmesiyle birlikte reverans yaptı.

"Nerede?"

"Essex'e gidiyor, Lordum."

Marcus olduğu yerde kaldı. Ravensend. Elizabeth'in vaftiz babası Ravensend Dükü'nün ölmeden önce yönettiği şehir.

Elizabeth kaçıyordu. Lanet olsun.

Marcus çoktan toplanmış olduğu valizini kaparak çalışma odasının kapısında duran Paul'e döndü.

"Ben Essex'e gidiyorum."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Paul.

"Kısa bir süre sonra öyle olacak."

Marcus dakikalar sonra yola çıkmıştı.

Westfield ailesinin arabası Ravensend Malikânesi'ne ulaşan yolun taşlarını aşındırdıktan sonra yuvarlak araba yolunu çevreleyen Arnavut kaldırımının önünde durdu. Gökyüzünde yükselen ayın yumuşak ışıkları son derece büyük bir alana yayılan malikâneyi birlikte onun hemen ardındaki küçük kulübeyi de aydınlatıyordu.

Marcus bitkin bir halde arabadan indi ve adamlarına atları ahıra götürmelerini söyledi. Malikâneye arkasını dönüp hızlı adımlarla hem konukevinin hem de Elizabeth'in bulunduğu yamaca doğru yürüdü. Dük'e orada olduğunu sabah saatlerinde bildirecekti.

Marcus mutfak kapısını kullanarak içeri girdiğinde küçük kulübe tamamen karanlıktı. Kapıyı yavaşça kapatıp birkaç metre ötede düzenli bir ritimle kıyıya döven azgın dalgaların duyulmasını

engelledi. Karanlıkta yönünü bulmaya çalışarak her odayı tek tek kontrol ettikten sonra nihayet Elizabeth'e ulaştı.

Valizini oda kapısının önüne bırakıp üzerindeki giysilerden sessizce sıyrıldı ve yataktaki genç kadının yanına uzandı. Elizabeth onun soğuk teninin vücuduna dokunduğunu hissederek kıpırdandı.

"Marcus," diye mırıldandı hâlâ derin bir uykuda olmasına rağmen. Ardından sırtını göğsüne yaslayıp farkında bile olmadan teninin sıcaklığını onunla paylaştı.

Duyduğu onca öfke ve hayal kırıklığına rağmen Marcus ona sarıldı. Elizabeth'in kendisine uyurken bile güvenmesi her şeyi açıklıyordu. Genç kadın kısa süreli ilişkileri süresince geçici onunla geçirmeyi alışkanlık haline getirmişti.

Marcus, kaçıp gittiği için Elizabeth'e hâlâ kızgındı ama onu sağ salım karşında bulmak kendisi için çok daha önemliydi. Bir daha asla böyle bir acı çekmeyi göze alamazdı. Elizabeth'in ona ait olduğundan hiç kimse şüphe duymamalıydı. Ne Eldridge ne de Elizabeth'in kendisi.

Yaşadığı endişe dolu saatler yüzünden bitkin düşen Marcus yüzünü Elizabeth'in tatlı bir koku saçan omuzlarına gömdü ve uykuya daldı.

Elizabeth uyandı ve vücudunu yatağın sıcaklığına gömdü. Yavaş yavaş kendine gelmeye başlayıp gördüğünde, bacakları Marcus'un baldırına sürtündü.

Birden neler olup bittiğini anlayarak doğruldu ve şaşkın gözlerle yanındaki yastığa baktı. Marcus son derece huzurlu bir halde yüzüstü yatmış, uyuyordu. Yatağın çarşaf ve örtüsü kalçalarının etrafına dolanmıştı ve kash sırtı tamamen çıplaktı.

Elizabeth sanki yatak alev almış gibi hızla aşağı atladı.

Uykulu gözleri yavaş yavaş açılan Marcus'un dudağında miskin bir gülümseme belirdi. Elizabeth'in öfke dolu şaşkınlığını ciddi bir tehlike olarak görmemiş olmalıydı ki tekrar uykuya daldı.

Elizabeth kıyafetlerini alıp giyinmek üzere yandaki odaya geçerken, Marcus'un nasıl olup da kendisine bu kadar çabuk ulaştığını merak ediyordu. Kendi ailesine ait bir mekâna yerleşmekten özellikle kaçınmış olması bulunduğu yerin tespitini neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Ama Marcus buna rağmen onu aradan bir gün bile geçmeden bulmuştu.

Hem öfkelenen hem de onu yatağında bulmuş olmanın şaşkınlığını yaşayan Elizabeth evden çıktı ve kayahkların üzerinden aşağıdaki kumsala inen, etrafı halatla çevrili patikaya yöneldi.

Biraz dik ve taşlı olan yokuştan dikkatli bir şekilde aşağı inmeye koyuldu. Yamaç sahilin biraz üzerinde yükseliyordu ama Elizabeth attığı adımları takip edebilmek uğruna karşısında duran nefes kesici manzarayı görmezden geldi. Dikkatini tamamen buna vermiş olması umurunda bile değildi. Aksine, zihnini yaşadığı şaşkınlıktan uzaklaştırmış olmaktan memnundu.

Nihayet kumsala vardığında kendini ıslak kumların üzerine bıraktı ve dizlerini göğsüne doğru çekti. Sahile vuran dalgaların sesiyle rahatlamayı umuyordu.

O zamanlar Sefton Vikontu olan Marcus Ashford'u fark ettiği o ilk anı daha dün gibi hatırlıyordu. Nasıl da nefesinin kesildiğini, teninin aniden ateş gibi yanmaya başladığını ve kalp atışlarının neredeyse düşüp bayılmasına neden olacak kadar hızlandığını unutmamıştı. Vücudunun bu tepkisi sadece o güne mahsus değildi. Sonrasında da aynı şeyleri defalarca hissetmişti; Marcus'un, uyku mahmurluğu taşıyan erkeksi güzelliğiyle kendisine gülümsediği o sabah bile.

Elizabeth hayatını bu şekilde sürdüremezdi. Asla doymak bilmeyen bir arzunun pençesinde olan birinin, yaşantısına nasıl devam edebileceğini de bilmiyordu. Bu konuda tamamen dene-

yimsiz olduğu için bir insanın başka bir insanın dokunuşuna hava ve yiyecek kadar ihtiyaç duyabileceğini tahmin edemezdi. Şimdi babasının her gün nasıl bir açlık yaşadığını az çok anlayabiliyordu. Artık karısı yanında olmadığı için bu açlığı asla doyuramayacak, ömrünü onun ardında kalan boşluğu doldurma çabasıyla geçirecekti.

Elizabeth başını yana eğip gözlerini kapattı ve yanağın dizlerine bastırdı.

Neden Marcus ondan uzak durmuyordu ki sanki?

Marcus küçük verandada durup etrafı inceledi. Denizin tuzunu taşıyan sabah ayazı insanın iliklerine işliyordu. Elizabeth'in dışarı çıkarken üzerine bir şal alıp almadığını merak etti. Marcus'u yatağında bulmanın, onu dehşete düşürdüğünü söylemek yetersiz kalırdı. Marcus onu yakından tanıyordu ve hiç düşünmeden çekip gitmiş olabileceğinden korkuyordu.

Acaba şimdi hangi cehennemdeydi?

"Elizabeth kumaşla indi, Westfield," dedi sol tarafından gelen alaycı bir ses. Marcus, Ravensend Dükü'nü selamlamak üzere o tarafa döndü.

"Ekselansları." Başını öne eğerek reverans yaptı. "Bu sabah huzurunuzda çıkıp size neden burada olduğumu açıklamayı planlıyordum. Umarım burada misafir olmam sizi rahatsız etmemiştir."

Dük dizginlerini tutarak yol gösterdiği siyah atını Marcus'un önünde durdurdu. Marcus kendinden büyük dört kız kardeşi olan majesteleriyle aynı yaşta olmasına rağmen ondan epeyce uzundu. "Elbette rahatsız olmadım. Seninle görüşmeyi epeyce zaman oldu. Birlikte yürüyelim."

Bu teklifi geri çeviremeyen Marcus gönülsüzce konukevinin gölgesinden ayrıldı.

"Ata dikkat et," diye uyardı Dük onu. "Isırma huyu var."

Marcus bu uyarıyı dikkate alarak diğer tarafa geçti. "Leydi Ravensend nasıl?" diye sordu yürümeye başladıklarında. Ardından omzunun üzerinden arkasına bakıp kumsala inen halatlı yola özlem dolu bir bakış fırlattı.

"Senden çok daha iyi durumda olduğu kesin. Elizabeth'in peşini bırakacak kadar akıllı bir adam olduğunu sanıyordum. Öte yandan ona karşı kıyamamamı anlayışla karşılıyorum. Leydi Hawthorne hâlâ tanıdığım en güzel kadın. Ben bile ondan hoşlanıyorum. Tıpkı diğer asiller gibi."

Asık bir suratla başını iki yana sallayan Marcus bir taşla tekme atarak yolun kenarına fırlattı.

"Seninle işi bittikten sonra kiminle beraber olacağımı merak ediyorum doğrusu. Hodgeham'la mı yoksa tekrar Stanton'la mı? Kendinden daha genç birisini tercih edeceğinden eminim. O da bu hayvan kadar azgın bir kadın." Dük atını işaret etti.

Marcus dışerini saktı. "Dostum Stanton son derece namusludur. Hodgeham'a gelince..." Marcus tiksintiyle homurdandı. "Hodgeham onunla başa çıkamaz."

"Peki sen başa çıkabiliyor musun?"

"Onu benim kadar iyi idare eden bir erkek olamaz."

"O halde onunla evlenmelisin. Belki de niyetin budur. Sen ya da başka bir zavallı günün birinde bunu mutlaka yapacak. Sen evlilik denilen o kafese daha önce bir kez daha atlamaya kalkışmıştın."

"Elizabeth'in tekrar evlenmek gibi bir niyeti yok."

"Eninde sonunda olacak," dedi Ravensend kendinden emin bir ifadeyle başını sallayarak. "Elizabeth'in henüz çocuğu yok. Buna karar verdiğinde kendine mutlaka bir eş bulacaktır."

Marcus aniden durdu. Eldridge, William ve şimdi de Ravensend. Bir kişi daha özel hayatına karışacak olursa çıldıracaktı. "İzninizle, Ekselansları."

Çabucak arkasını dönüp hızlı adımlarla etrafı halat çevrili patikaya doğru yürüdü. Bu insanların sürekli özel hayatına burununu sokmasına engel olacaktı.

Elizabeth sahilde huzursuz adımlarla yürüyor, zaman zaman verdeki küçük taşları topluyordu. Onları suyun üzerinde kaydırma çabasıyla denize fırlatıyor ama ne yazık ki bunu başaramıyordu. William bir keresinde koca bir öğleden sonrayı ona taş sektirmeyi öğretmeye çalışarak geçirmişti. Elizabeth bunu yapmayı asla becerememişti ama sürekli kolunu sallamak onu sakinleştiriyordu. İngiltere sahillerinden yayılan melodi -kıyıya vuran dalgalar ve martıların çığlıkları- onu zihnindeki düşüncelerden uzaklaştırıp biraz olsun rahatlatıyordu.

"Taş sektirebilmek için sakin bir deniz gerekir, aşkım," dedi arkasından gelen o rahatlatıcı ses.

Elizabeth omuzlarını dikleştirerek kendisine sürekli olarak işkence eden adama döndü. Marcus yıpranmış bir kazak ve yünlü bir pantolondan ibaret olan günlük giysileriyle her zamankinden de seksi görünüyordu. Vücudunun sert hatlarını toplumun direttiği giysilerin ardına gizlemek zorunda kalmamıştı. Saçını ensesinde toplamıştı ama denizin tuzunu taşıyan ayaz, ipeksi saç tutamlarını usulca yakışıklı yüzüne düşürüyordu.

Elizabeth sadece ona bakınca bile ağlamak istiyordu.

"Buraya gelmemeliydin," dedi.

"Başka seçeneğim yoktu."

"Evet, vardı. Biraz akın olsaydı..." dedi elini çıldırmış gibi sallayarak, "aramızdaki bu şeyin onurlu bir şekilde sona ermesine izin verir, onu kaçınılmaz bir kötü sona sürüklemezdin."

"Lanet olsun." Elizabeth'e yaklaşan Marcus'un çenesindeki kaslardan biri titriyordu. "İlişkimizi önemsiz bir şeymiş gibi bir

kenara fırlatıp attığın için sana lanet olsun. Hayatını tehlikeye atman..."

Elizabeth, Marcus'un bu can yakarı ses tonu karşısında ellerini yumruk yaptı. "Korumaları da yanıma almıştım."

"Seninle tanıştığımдан beri ilk defa akla uygun bir harekette bulunduğuna şahit oluyorum."

"Sen zorbanın tekisin! Başından beri öyleydin. Beni canının istediği gibi baştan çıkarıyor, kandırıyor ve parmağında oynatıyorsun. Londra'ya geri dönün, Lord Westfield ve kendinize hayatını mahvedebileceğiniz başka bir kadın bulun."

Elizabeth bu sözlerin ardından başını çevirip kayalıklara doğru yürümeye başladı. Marcus tam yanından geçtiği sırada onu kendine doğru çekerek durdurdu. Genç adamın gözlerindeki sahiplenici bakışlar yüzünden telaşa kapılan Elizabeth korku dolu bir çığlıkla kendini kurtarmaya çalıştı.

"Sen hayatıma girmeden önce mutluydum. Basit ama düzenli bir yaşantım vardı. Şimdi onu geri istiyorum. Seni hayatımda görmek istemiyorum."

Marcus onu öylesine şiddetle geriye itti ki genç kadın elinde olmadan tökezledi. "Sen ne istersen iste, ben hep hayatında olacağım."

Elizabeth çabucak halatla çevrili patikaya yöneldi. "Nasil istersen. Benim artık gitmem gerekiyor."

"Korkak," dedi Marcus arkasından.

Bu sözle birlikte gözleri büyüyen Elizabeth bir kez daha Marcus'a döndü. Genç adamın zümrüt yeşili gözleri tıpkı Moreland'lerin balosunda onu dansa kaldırdığı an olduğu gibi meydan okuyan ışıltılar saçıyordu. Gerçi bu defa Elizabeth'i aptalka bir şeyler yapmaya teşvik edecek güce sahip değillerdi.

"Beni korkuttuğun doğru olabilir," diye itiraf etti Elizabeth başını yukarı kaldırarak. "Kararlılığınla, umursamazlığınla,

hursinla. Seninle ilgili her şey beni korkutuyor ve hayatımı bu korkuyla sürdürmek istemiyorum."

Marcus göğsünü şişirerek derin bir nefes aldı. Hemen arkasında dalgalar kıyıya vurmaya devam ediyordu ve bu bitmek bilmeyen ses Elizabeth için rahatlatıcı olmaktan çıkmıştı. Bu ses onu kaçmaya teşvik ediyordu. *Koş. Uzaklara koş.* Geriye doğru bir adım attı.

"Bana iki hafta süre tanı," dedi Marcus çabucak. "İkimiz başbaşa burada, konukevinde kalalım. Sanki karımışsan gibi hep yanımda ol."

"Neden?" diye sordu Elizabeth şaşırarak.

Marcus kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çünkü seninle evlenmek istiyorum."

"Ne?" Birden başının döndüğünü hisseden Elizabeth elini boynuna götürüp geriye doğru bir adım attı. Eteklerine takılınca da dizlerinin üzerinde yere düştü. "Sen iyice aklını yitirdin," diye haykırdı.

Marcus'un dudaklarında acı dolu bir gülümseme belirdi. "Öyle görünüyor, evet."

Nefes almakta zorlanan Elizabeth öne doğru eğilip parmaklarını ıslak kumlara gömdü. Marcus'un yüzüne bakmıyordu. Beklemiyordu. "Seni bu aptalca düşünceye iten şey ne oldu? İkimizin de evlenmek gibi bir niyeti yok."

"Bu doğru değil. Ben evlenmek zorundayım. Ve biz birbirimize uygunuz."

Elizabeth içinin allak bullak olduğunu hissederek yutkundu. "Fiziksel açıdan haklı olabiliyorsun. Ama aramızda yeterince tutku yok. Kısa zamanda bir eşe sahip olmaktan sıkılacak ve zevki başka yerlerde arayacaksın."

"Sen de benden sıkılırsan zevki başka yerlerde aramamdan rahatsızlık duymazsın."

Bir anda öfkeye boğulan Elizabeth yerden bir avuç kum alıp Marcus'un göğsüne fırlattı. "Canın cebenneme!"

Marcus güldü ve insanı çıldırtacak kadar umursamaz bir tavırla kazağındaki kumları silkti. "Kıskançlık bir çeşit sahiplenme duygusudur, aşkımdır. Bu duyguyu hissetme hakkına sahip olmak için benimle evlenmek zorundasın."

Elizabeth, bu sözlerin ciddi olmadığını ele veren bir ipucu bulacağını düşünerek Marcus'un yüzünü inceledi ama görebildiği tek şey duygulardan yoksun bir ifade oldu. Genç adamın nefes kesen yüzü zihninden geçenler hakkında en ufak bir ipucu vermiyordu. Ancak çenesindeki kararlı çizgi canını yakacak kadar tanıdıkta. "Ben tekrar evlenmek istemiyorum."

"Bunun sana sağlayacağı faydaları düşün." Marcus elini uzatıp parmaklarıyla hayali çizgiler çaktı. "Sanıf atlama. Büyük bir zenginlik. Sana Hawthorne'la beraberken tadını çıkardığın özgürlüğü aynı şekilde sunacağım. Üstelik her gece yatağında beni bulacaksın. Bu da senin için son derece cazip bir fırsat olmalı."

"Seni şımarmak hovarda. Böyle bir evliliğin olumsuz yönlerini de sıralayalım. Tehlikeye bayılıyorsun. Ölmek için can atıyorsun. Ve fazlasıyla küstahsın."

Marcus sırtarak ona elini uzattı ve ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

"Fikrini değiştirmem için bana iki hafta süre tanımam istiyorum. Bunu başaramadığım takdirde seni bir daha asla rahatsız etmeyeceğim. Üstlendiğim görevden de çekileceğim ve seni başka bir ajan koruyacağım."

Elizabeth başını iki yana salladı. "Burada ortam gerçek hayatımızdakinden çok daha farklı. Burada senin için yeterince tehlike yok."

"Hakhsun," diye itiraf etti Marcus. "Ama belki sana öylesine güzel bir hayat sunarım ki Eldridge'le çalışıyor olmamın hiçbir önemi kalmaz."

"Bu imkânsız!"

"İki hafta," dedi Marcus ısrarla. "Senden istediğim tek şey bu. Sanırım bana bu kadarını borçlusun."

"Hayır." Elizabeth'in gözlerindeki parıltıyı inkâr edebilmek imkânsızdı. "Ben senin asıl amacını biliyorum."

Marcus onun gözlerinin içine baktı. "Sana elimi bile süremeyeceğim. Yemin ederim."

"Yalan söylüyorsun."

Marcus tek kaşını kaldırdı. "Kendimi kontrol altında tutabileceğimden şüpheli mi var? Dün gece aynı yatağı paylaştık ama seninle sevişmedim. Emin ol ki ilkel ihtiyaçlarımı kontrol altında tutabilecek güce sahibim."

Elizabeth alt dudaklarını ısırmak seçeneklerini tarttı. Ondan sonsuza dek kurtulmak...

"Başka bir odaya geçecek misin?" diye sordu.

"Evet."

"Bana dokunmayacağına söz veriyor musun?"

"Veriyorum." Marcus'un dudakları muzip bir ifadeyle yukarı kıvrıldı. "Beni arzulaadığında benden seninle sevişmemi rica etmen gerekecek."

Marcus'un küstahlığı Elizabeth'i öfkeliendirdi. "Bunu yaparken ne elde etmeye çalışıyorsun?"

Marcus ona doğru yaklaştı ve sevgi dolu bir sesle konuşmaya başladı. "İkimiz de biliyoruz ki beni yatağında ağırlamaktan zevk alıyorsun. Şimdi niyetim sana beni hayatının geri kalan kısmında da görmekten zevk alacağımı ispatlamak. Ben her zaman sinir bozucu bir adam değilim. İşin gerçeği keyifli biri olduğumu düşünenler de var."

Elizabeth elini yerinden çıkarmış gibi atan kalbine bastırarak, "Peki ama neden ben?" diye sordu ağırlamak bir sesle. "Neden evlilik?"

Marcus omuzlarını silkti. "Bu sorunun en basit cevabı şu olmalı: doğru zaman geldi. Çoğu zaman inatçı ve huysuz olsan da seninle beraber olmaktan hoşlanıyorum."

Elizabeth'in başını iki yana salladığını gören Marcus kaşlarını çatı. "Bir zamanlar bana evet demiştin."

"Bu, teşkilat için çalıştığını öğrenmeden önceydi."

Marcus onu ikna etmeyi amaçlayan boğuk bir sesle konuşmaya başladı. "Yine eskisi gibi kendi evini idare etmek istemez misin? Çocuk sahibi olmayı? Bir aile kurmayı? Eminim niyetin sonsuza dek yalnız yaşamak değildir."

Bu sözler karşısında büyük bir şaşkınlık yaşayan Elizabeth gözlerini kocaman açarak Marcus'a baktı. Marcus Ashford çocuk sahibi olmaktan mı bahsediyordu? İçini dolduran ani heves genç kadını ölesiye korkuttu.

"Sen kendine bir vâris istiyorsun." Elizabeth tepkisini gizleyebilmek için başını çevirdi.

"Ben seni istiyorum. Bir vâris ise mutluluğuma mutluluk katar."

Elizabeth bir kez daha onun gözleriyle buluştu. Marcus'un kararlılığı ve samimiyeti karşısında telaşa kapılarak yamaçtaki patikaya doğru yürüdü.

Geride kalan Marcus, "Anlaştık mı?" diye seslendi arkasından.

"Evet," dedi Elizabeth omzunun üzerinden. Rüzgâr sesini Marcus'a taşıdı. "İki hafta ve sonrasında hayatımdan tamamen çıkıyorsun."

Marcus'un duyduğu memnuniyet çok açıktı ve Elizabeth bunu görmemek için hızla oradan uzaklaştı. Yamacı turmanmaz da dizlerinin üzerinde yere çöktü.

Evlilik. Bu kelime boğazına düğümleli başını döndürüyor, uzun süre su altında kalan bir yüzücü gibi nefes almak için çarpanmasına neden oluyordu. Marcus'un isteği hafife alınacak türde bir şey değildi. Aklını bir kez daha Elizabeth'le evlenmeye takmıştı. Peki ama Elizabeth şimdi ne yapacaktı?

Başını kaldırıp içini acıtan bir arzuyla ahıra baktı. Bütün bu karmaşayı geride bırakıp buradan kaçmak onu nasıl da mahatlatırdı.

Ama Elizabeth bu düşüncüyü hızla zihninden uzaklaştırdı. Bunu yaparsa Marcus da peşinden gelirdi. Genç adam o kendisini arzuladığı sürece Elizabeth'in peşini bırakmayacaktı. Elizabeth ne kadar çabalarsa çabalarsın ona duyduğu arzusun yoğunluğunu gizlemeyi başaramıyordu.

Bu durumda onun ilgisinden kurtulabilmesinin tek yolu yaptığı teklifi kabul etmektir. Marcus, Elizabeth'in peşinde koşmaktan kendi isteğiyle vazgeçemeliydi. Bu inatçı adamı bundan vazgeçirebilmenin başka bir yolu yoktu.

Elizabeth nihayet kararını vermiş olmanın yorgunluğuyla ayağa kalktı ve konuklerine doğru yürüdü. Adımlarını dikkatli atmalıydı. Marcus onu çok iyi tanıyordu. Huzursuzluğunu hissettiği anda fırsatı kaçırmayacak ve her zamanki acımasızlığıyla üzerine gelecekti. Rahat ve umursamaz davranması gerekiyordu.

Bu işin tek çözümü buydu.

Elizabeth nihayet bir plan yapmanın verdiği memnuniyetle adımlarını hızlandırdı.

Aynı anda Marcus kumsalda vakit öldürüyor, bir yandan da akıl sağlığının yerinde olup olmadığını merak ediyordu. Tanrı yardımcısı olsun! Elizabeth'i hâlâ arzuluyordu. Hatta onu eskisinden çok daha fazla arzuluyordu. Bir zamanlar arzusunun tatmin ettiğinde onunla işinin biteceğini düşünmüştü. Şimdi içini yakan bu tutkunun asla tükenmemesi için Tanrı'ya dua ediyordu. Aldığı zevk, vazgeçilemeyecek kadar büyüktü.

Elizabeth'in kollarında kendisini bekleyen tuzağı fark etmiş olsaydı farklı davranırdı. Ancak bunu önceden tahmin etmesinin bir yolu yoktu. Onca deneyimine rağmen genç kadının yatağında ruhunun derinliklerine işleyen bir tatmin yaşayacağını ya da şehvetine yenik düşeceğini ve onu yola getirip altına almak için bilmek bilmeyen bir arzu duyacağını düşünemezdi.

Elizabeth'in ardında bıraktığı taşlardan birini alıp denize fırlattı. Önüne zor bir hedef koymuştu. Elizabeth'in tek zayıf noktası birbirlerine duydukları arzu idi. Genç kadın çıplak ve tatmin olmuş bir haldeyken daha sevecen ve açık fikirli oluyordu. Oysa şimdi Marcus'un amacına ulaşmak için onu tahrik etmesine izin yoktu. Ona bir centilmene yakışır şekilde kur yapması gerekecekti, ki bu en başından beri başaramadığı bir şeydi.

Ama eğer başarıyı yakalarsa Eldridge'in onun yerine başkasını görevlendirme planını altüst edecek ve tüm dünyaya Elizabeth'in kendisine ait olduğunu kanıtlayacaktı. Artık bundan kimsenin şüphesi olmayacaktı.

Evlilik. Marcus ürperdi. İşte nihayet beklenen olmuştu. Bu kadın yüzünden aklını yitirmişti.

"Beni nereye götürdüğünü bilmek istiyorum."

Marcus, Elizabeth'in kulağına, "Olmaz," diye fısıldadıktan sonra onu omuzlarından tuttu ve pozisyonunu düzeltti. "Öğrenirsen işin sürprizi kaçır."

"Ben sürprizleri sevmem," diye yakındı Elizabeth.

"Eh, artık onlara alışsan iyi olur, sevgilim çünkü ben sürprizlerle dolu bir insanım."

Elizabeth homurdandı ve Marcus kalbinin bir ikindi rüzgârı kadar hafiflediğini hissederek güldü. "Ah, aşkı. Her ne kadar bundan hoşlanmasan da bana baylıyorsun."

Elizabeth'in yüzünde beliren gülümseme dolgun dudaklarının, görüşünü engelleyen göz bağının alt kısmına dek yukarı kıvrılmasına neden oldu. "Küstahlıkta sınır tanımıyorsun."

Marcus'un onu kucağına alıp dizlerinin üzerinde yere çökmesiyle birlikte bir çığlık attı. Marcus, Elizabeth'i önceden yere ettiği battaniyenin üzerine bırakıp göz bağını çözdü ve o, bir anda parlak güneş ışığına maruz kalan gözlerini kırıştırtırken sabırsızlıkla bekledi.

Dük'ün çahşanlarının da yardımıyla malikânenin az ötesindeki tepenin yabani otlarla kaplı kısmında bir piknik hazırlamıştı. Elizabeth o sabah kumsalda yaptıkları konuşmadan sonra fazlasıyla gergindi ve Marcus, kendisini amacına ulaştırarak yolda biraz ilerleme kaydetmek istiyorsa onu şaşırtacak bir şeyler yapması gerektiğini fark etmişti.

Elizabeth'in fal taşı gibi açılan gözleri mutlulukla parlıyordu. "Bu harika," diye haykırdı. Hizmetçisi yanında değildi ve Marcus'un da yardımını almak istemediği için üzerine şaşırtıcı derecede basit bir elbise giymek zorunda kalmıştı. Şekil vermeden arkasına topladığı saçlarıyla eşsiz bir güzelliğe sahipti.

Elizabeth'in yaşadığı şaşkınlığın tadını çıkaran Marcus onun duygularını sessizce paylaştı. Yüzünün ince hatları çok hoş bir biçimde bağındaki hasır şapkanın geniş kenarı altına gizlenmiş olan kadın nefes kesici görüntüyordu.

Marcus gülümseyerek sepetten bir şişe şarap çıkardı. Doldurduğu kadehi Elizabeth'e uzattı ve parmakları birbirine dokunduğunda vücudunun tepeden tırnağa uyarıldığını hissetti.

"Hoşuna gittiğine sevindim," diye mırıldandı. "Bu benim evlilik yolundaki ikinci flörtüm." Başını kaldırıp Elizabeth'e baktı. "Doğruyu söylemem gerekirse biraz gerginim."

"Sen mi?" diye sordu Elizabeth tek kaşını kaldırarak.

"Evet, aşkım." Marcus sırtüstü uzanıp bulutsuz gökyüzüne baktı. "Reddedilebileceğimi düşünmek beni huzursuz ediyor. Bir önceki flört dönemimizde daha rahattım."

Elizabeth'in kulağı okşayan neğeli kahkahası Marcus'un dudaklarında bir gülümseme belirmesine neden oldu. "Kendine benden daha uygun bir aday bulmalısın. İnkârı mümkün olmayan yakışıklılığına ve cazibene hayranlık duyan, daha genç ve uysal bir kadın."

"Ben asla senin bahsettiğin türde bir kadınla evlenmem. Tıpkı senin gibi tutkulu, ne yapacağı belli olmayan ve baştan çıkarmayı iyi bilen bir kadını tercih ederim."

Elizabeth, "Ben baştan çıkaran bir kadın değilim!" diye itiraz edince Marcus mutlulukla güldü.

"Bir önceki gece kesinlikle öyleydin. Bana kendinden geçmesine sahip olmadan önce kaşını kaldırıp dudağını ısırman. Yemin ederim daha önce hiç bu kadar baştan çıkarıcı bir hareket görmedim. Ve bana bakışın..."

Yanakları kızaran Elizabeth, "Bana aileden bahset," dedi onun sözünü keserek. "Paul ve Robert iyi mi?"

Marcus yan gözle Elizabeth'e baktı ve onu arkasında doğa manzarasıyla toplumdaki sınırlamalardan kurtulmuş bir halde karşısında görmenin tadını çıkardı. Etraflarını saran upuzun otlar, denizin tuzuyla birlikte ısınan toprağın kokusunu da taşıyan rüzgârın etkisiyle sudaki dalgalar gibi kıpırdanıyordu. "Gayet iyiler. Tıpkı annem gibi kardeşlerim de bana sürekli seni soruyor."

"Gerçekten mi? Bu beni şaşırttı ama bana fazla kızmadıklarını duyduğuma sevindim. Evden biraz daha fazla dışarı çıkmalılar. Şehre dönmelerinin üzerinden neredeyse iki hafta geçti ve henüz tek bir davete bile katılmadılar."

"Robert sosyal aktivitelerle hâlâ pek ilgilenmiyor. Paul ise kulübe gitmeyi tercih ediyor. Zamanının büyük bölümünü orada

geçiriyor. Annem de her sezon yeni giysiler diktiriyor ve onlar tamamlana dek ortalarda görünmek istemiyor." Marcus'un yüzünde hoş bir gülümseme vardı. "Bir önceki yıl giydiği bir elbiseyle görünmek mi? Tanrı korusun!"

Elizabeth gülümsedi. "Robert hâlâ tıpatıp sana benziyor mu?"

"Öyle diyorlar."

"Sen öyle düşünümüyor musun?"

"Hayır. Elbette birbirimize benziyoruz ama ikiz gibi de değiliz. Paul'e gelince, ikimiz tıpkı sen ve ağabeyin gibi hâlâ birbirimizden tamamen farklıyız." Marcus onunla fiziksel temasta bulunmaya ihtiyaç duyarak elini tuttu ve parmaklarını birbirine kenetledi. Elizabeth elini geri çekmek istedi ama Marcus buna izin vermedi. "Buna yakında kendi gözlerinle de şahit olacaksın."

Elizabeth yüzünü buruşturdu. "Benimle evleneceğine kesin gözüyle bakıyorsun."

"Aksini düşünebilmem imkânsız. Bu arada Barclay'ye nereden olduğunu bildirdin, değil mi?"

"Elbette bildirdim. Aksi takdirde endişeden çılgına döner ve Margaret'in hayatını zehir ederdi."

Bu sözlerin ardından sessizliğe büründüler ve Marcus onunla nadiren uyum içinde olmanın, gündüz saatlerini onunla bir arada geçirmenin tadını çıkardı.

"Öyle ciddi ciddi ne düşünüyorsun?" diye sordu bir süre sonra.

"Annem." Elizabeth iç geçirdi. "William onun deniz kıyısında olmayı çok sevdiğini söyler. Sık sık buraya gelip kumda oynarmışız. Ağabeyimin anlattığına göre annem eteklerini kaldırır, babamla birlikte sahil boyunca dans edermiş."

"Sen o günleri hatırlamıyor musun?"

Elizabeth onun elini sıkı ve kadehini dudaklarına götürüp koca bir yudum şarap aldı. Bakışlarını kayahlılara çevirdi ve uzaklardan geliyormuşçasına sakin bir sesle konuşmaya başladı:

"Bazen onun kokusunu ya da ses tonunu hatırladığım hissine kapılıyorum ama bundan emin olamıyorum."

Marcus onu rahatlatmak istercesine başparmağını elinde gezdirerek, "Özgünüm," dedi.

Elizabeth bir kez daha iç geçirdi. "Belki de onu sadece hayal meyal hatırlıyor olmam benim için daha iyidir. William annemizi çok iyi hatırlıyor ve bu onu üzüyor. Sanırım bana karşı bu kadar korumacı olmasının sebebi de bu. Annemizin hastalığı hepimizi hazırlıksız yakalayacak kadar hızlı ilerledi; özellikle de babam."

Babasından bahsetmek Elizabeth'in sesine farklı bir tını katıyordu. Marcus yan dönüp başına eliyle destek olarak her zamanki pozisyonunu aldı ve dikkatle Elizabeth'i inceledi. "Baban bir daha evlenmedi."

Elizabeth de aynı şekilde ona baktı. Kaşlarının arasına küçük bir çizgi yerleşmişti. "Babam, annemi başka bir kadınla evlenemeyecek kadar çok sevdi ve onu hâlâ da seviyor."

Marcus, Langston Kontu'nun şehvet düşkünlüğüyle tanındığını hatırladı. Bu ona aynı zamanda kendisinin de romantik ilişkilerden hoşlanmadığını hatırlatmıştı.

"Bana babamı anlat," dedi meraklanarak. "Onunla defalarca konuştuğum halde hakkında çok az şey biliyorum."

"Büyük ihtimalle sen babam hakkında benden daha fazla şey biliyorsun. Anneme olan benzerliğim ona acı verdiği için benden kaçıyor. Bazen onun için en iyisinin bir daha asla sevmemek olduğunu düşünüyorum. Babam bu duygunun ona kısa süreli bir mutluluk karşılığında ömür boyu acı verdiğini biliyor."

Elizabeth'in gözleri hüzünle dolmuştu ve sertleşen dudakları yaşadığı huzursuzluğa açıkça ele veriyordu. Marcus onu kollarının arasına alıp rahatlatmak istedi ve uzandığı yerde doğrulup vücudunu göğsüne çekerek bu isteğini gerçekleştirdi. Aralarındaki

şapka engelini bir kenara fırlatıp dudaklarını boynuna bastırıp ve kokusunu içine çekti. Birlikte okynusa doğru döndüler.

Marcus onun kollarını okşayarak, "Babam öldüğünde annem için endişelenmiştim," diye mırıldandı. "Onsuz hayatına devam edip edemeyeceğinden emin değildim. Tıpkı senin ebeveynlerin gibi onlar da bir aşk evliliği yaşıyordu. Ancak annem güçlü bir kadındır ve kendini toparlamayı başardı. Belki bir daha asla evlenmeyecek ama hayatında bir erkek olmadan da mutlu olmayı öğrendi."

"Ben de öyle," dedi Elizabeth usulca.

Ona mutlu olmak için kendisine ihtiyaç duymadığını hatırlatmak Marcus'un hedefine ulaşmasına hiçbir katkı sağlamayacaktı. Genç adam o, Eldridge'in verdiği kararı öğrenmeden önce Elizabeth'i geri kazanmak zorundaydı. İstmeden de olsa geri çekilip sınıksız tuttuğu kadehi elinden aldı ve onu tekrar döndürdü. "Acıktın mı?"

Nihayet rahatladığı her halinden belli olan Elizabeth başını salladı. Ardından Marcus'a nefesini kesip kanını ısıtan baş döndürücü bir gülümseme sundu.

Marcus o an anlamıştı. Elizabeth kendisine aitti ve onu koruyacaktı. Her ne pahasına olursa olsun bunu yapacaktı.

Onun altüst edilen odasını hatırladığında vücudundan soğuk bir ürperti geçti. Ya Elizabeth o sırada evde olsaydı ne olacaktı? Dişlerini sıkı ve bu sorunun cevabını asla öğrenmemeye yemin etti.

Evlilik, Elizabeth'in güvenliğini sağlamak için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

On İkinci Bölüm

"Malikânedeki hizmetçiler bize yemek getirmiş."

Elizabeth, Hawthorne'un günlüğünden başını kaldırdığında Marcus'un kapının eşiğinde durduğunu gördü. İç geçirerek günlüğü kapattı ve bacaklarının üzerindeki battaniyeyi kenara çekti. Oturduğu koltuktan kalkıp Marcus'un kendisine doğru uzanan koluna girdi. Küçük ve derli toplu yemek odasındaki yerlerine oturduklarında Marcus her zamanki iştahlı haliyle tabağındaki eti yemeye başladı.

Elizabeth yüzünde hafif bir gülümsemeyle onu izledi. Marcus'un yaşama hevesi onu şaşırtıyordu. Genç adam her şeyi hakkıyla yapıyordu.

"Sanırım nerede olduğumu korumalardan öğrendin," dedi Elizabeth alaycı bir sesle.

"İşte evlenmemiz için bir sebep daha," dedi Marcus ağzındaki lokmayı çiğneyerek. "Sen ele avuca sığmayan, zahmetli bir kadınsın. Peşinde sürekli birilerinin olması gerekiyor."

"Ben kendi kendimi idare edebilecek durumdayım."

Marcus kaşlarını çatıp ve keskin gözlerle Elizabeth'e baktı.

"Sen gittikten sonra odanın altına üstüne getirmişler, Elizabeth."

"Ne dedin sen?" Elizabeth'in beti benzi atmıştı.

Marcus yüzünde ciddi bir ifadeyle dudaklarını büzdü. "Odanı ilk gördüğümde ben de aynı tepkiyi verdim. Kaçırıldığımı düşündüm." Elindeki bıçağı kaldırıp Elizabeth'e doğru salladı. "Bir daha sakın beni bu kadar korkutma."

Elizabeth onun dudaklarından dökülen kelimeleri duymakta zorlanıyordu. Odası *Talan edilmişti*. "Eksik bir şey var mıydı?" diye fısıldadı.

"Emin değilim." Marcus elindeki çatalı bıraktı. "Varsa da yenisini alırım."

Bu fazlasıyla sahiplenici teklif karşısında öfkelenen Elizabeth birden korkunç bir düşünceyle sarsıldı. "William nasıl? Peki ya Margaret?"

Yüz hatları yumuşayan Marcus, "Herkes iyi," dedi onu rahatlatarak.

"Bu durumda William günlüğü öğrenmiş olmalı değil mi?"

"Ağabeyin bu dağınıklaşa senin sebep olduğunu, benim yüzümden öfke nöbeti geçirdiğini düşünüyor. Başka bir şey bilmiyor."

Elizabeth elini göğsüne götürerek odasındaki manzarayı hayal etmeye çalıştı. "Eğyalarımı didik didik etmişler." Ürperdi. "Bunu neden bana daha önce söylemedin?"

"Zaten yeterince gergindin, aşkım."

"Elbette gergin olurum. Bu korkunç bir şey."

"Özel hayatına tecavüz edildiğini düşünmekte sonuna dek haklısın. O an evde olmadığın için Tanrı'ya şükrediyorum. Öte yandan bu, canın ne zaman isterse evden kaçmanı onayladığımı anlamına da gelmiyor."

Duyduğu huzursuzluk ve endişe yüzünden avuçlarının terlediğini hisseden Elizabeth, "İnsan bazen biraz soluklanmaya ihtiyaç duyuyor," dedi sert bir sesle.

Marcus ona o evlendikten sonra kendisinin de İngiltere'yi terk ettiğini hatırlatarak, "Seni çok iyi anlıyorum," diye mırıldandı. "Ama senin günün her anında nerede olduğunu bilmem gerekiyor."

Marcus'un verdiği haberle neye uğradığını şaşırان ve vicdan azabı çeken Elizabeth dayanamayıp patladı: "Soluklanma ihtiyacı duymaman sebebi sensin!"

Marcus açık bir öfkeyle nefesini bıraktı. "Yemeğini ye," dedi emredencesine.

Elizabeth ona dilini çıkardıktan sonra buz kesen içini ısıtma çabasıyla bir yudum şarap aldı.

İkisi de derin düşüncelere daldıklarından yemeğin geri kalan kısmını hiç konuşmadan tamamladılar. Sonrasında evin ön tarafındaki salona geçtiler. Elizabeth günlüğü gözden geçirmeye devam ederken Marcus aygından çıkardığı çizimleri cilalamaya başladı.

Elizabeth elindeki kitabın ardına gizlenerek onu izledi. Şömineden yayılan ışık Marcus'un etrafında altın rengi bir hale oluştuyordu. Yaptığı her hareketle, omuzlarındaki güçlü kaslar titredikçe Elizabeth içinin artık kendisine tanıdık gelen bir arzuya dolduğunu hissediyordu. Elinde olmadan Marcus'un o güçlü vücudunun tenine sürtünüp içine girerek onu zevkin doruklarına taşıdığını hatırlamıştı. Sakin geçen onca yılın ardından kontrol edemeyeceği kadar güçlü duygulara boğulmuştu.

Büyük bir çaba harcayarak dikkatini tekrar günlüğe verdi ama sayfalarca süren şifreli yazılara odaklanmakta zorlanıyordu.

Oturduğu sandalyede kıpırdanan Marcus, Elizabeth'in arzu dolu bakışlarının fazlasıyla farkındaydı. Başını kaldırıp ona aynı şekilde karşılık verebilmeyi isterdi ama bunu yapması Elizabeth'in suçüstü yakalandığı için utanmasına neden olurdu ve bu da aralarındaki huzur dolu sessizliği bozardı. Marcus çizimlerinin yap-

ranmış derisini hızlı hızlı ovarak kaçırmak bakışlarla Elizabeth'i inceledi.

Sıradan bir köylü gibi giyinmiş olan Elizabeth kanepeye uzanmış, topladığı bacaklarının üzerine bir battaniye örtmüştü. Saçları gün boyu olduğu gibi açıktı. Marcus onun saçlarına baylıyordu. Onlara dokunmayı ve parmaklarına dolamayı seviyordu. Hem seçtiği kıyafetlerde hem de davranışlarında sade ve rahat davranan Elizabeth sadece nefes alarak bile Marcus'u tahrik edebiliyordu.

Genç adam elinde olmadan gülümsedi. Elizabeth'in varlığı onu her zaman olduğu gibi aynı anda hem rahatlatıyor hem de heyecanlandırıyordu. Dünya yıkılsa umurunda değildi. Yanlarında aileleri ve hizmetçiler olmadan aynı evde yaşıyorlardı. Sadece ikisi vardı.

Ama yatakları ayrıydı.

Tanırım. Buna katlandığı için aklını yitirmiş olmalıydı.

Elizabeth belli belirsiz duyulan bir çarpma sesi eşliğinde günlüğün kapağını kapattı. Marcus başını kaldırmak beklenti dolu gözlerle ona baktı. Genç kadının gözlerinin koyulaşmış mahmurlaştığını fark ettiğinde damarlarındaki kan, arzıyla akmaya başladı. İç ümutla doldu. Elizabeth onu arzuluyordu.

"Sanırım ben artık yatacağım," dedi Elizabeth boğuk bir sesle.

Marcus acı veren hayal kırıklığını gizleyebilmek için derin bir nefes aldı. "Bu kadar erken mi?"

"Yorgunum."

Marcus kayıtsız bir sesle konuşmaya özen göstererek, "İyi geceler o halde," dedikten sonra dikkesini tekrar çizmelerine verdi.

Elizabeth kapsın eşliğinde durdu ve onun verdiği sözden cayıp kendisine kur yapmasını umarak kısa bir süre Marcus'u inceledi. Ancak Marcus ona aldırmadı. Son bir saatte olduğu gibi kendini tamamen elindeki işe vermişti. Sanki Elizabeth'in orada

olduğunun farkında bile değildi. Elizabeth nihayet, "İyi geceler," dedikten sonra koridoru geçerek odasına girdi.

Sirtını kapıya yaslayıp onu sert bir ses eşliğinde kapattı. Üzerindekileri çıkarıp geceliğini giydi ve yatağına uzandı. Gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı.

Ama Marcus'un kendisini neden görmezden geldiğini bir türlü anlayamıyordu. Zihni şehvet uyandıran bir görüntüden diğerine kayıyor, onun tenini okşayan nasır tutmuş avcunun ne kadar sert olduğunu hatırlıyor, güçlü vücudunu üzerinde hissediyor ve içine boğalırken attığı boğuk çağlıkları duyuyordu. İstese ona sahip olabileceğini bildiği halde kendini bu zevkten mahrum ettiği için deli oluyordu.

Yüzünü yastığa gömüp inleyerek, çaresizce vücudundaki zonkلامanın dinmesini diledi ama nefes kesecek kadar seksi bir halde ateşin karşısında oturan Marcus'u bir türlü aklından çıkaramıyordu. Gerilen teni alev alev yanıyordu... göğüsleri ağrılaşıp şişmişti ve göğüs uçları canını yakacak kadar gergindi.

Marcus eskiden her gece yanına uğrayıp onu ayrı kalacakları birkaç saatlik süreyi katlanır kılacak şekilde uzun uzun doyum ulaştırırdı. Şimdi aradan iki gün geçmişti ve Elizabeth onun dokunusuna, dudaklarının okşayışına çılgınca hasretti. Yatağın diğer tarafına döndü ve bu hareketiyle birlikte terlediğini hissetti. Üzerindeki örtüleri çekti. Saçları ve teni terden sırlıslıklaştı. İçindeki boşluğu rahatlatılabile çabasıyla bacaklarının üst kısmını birbirine bastırdı.

Evlilik. Bu adam çıldırmıştı. Elizabeth'ten sıkıldığında çapkınlık yapmaya başlayacak ve Elizabeth de tıpkı şu an olduğu gibi onun özlemiyle yanıp tutuşarak evde onu bekleyecekti.

Canı cehenneme! Elizabeth onsz da yapabiliirdi. Ona ihtiyacı yoktu. Göğüslerini avuçlayıp sıkıldığında bacaklarının arasını saran ateş yüzünden dudaklarından bir inilti koptu. Utanmıştı ve yaptığıın yanlış olduğunu biliyordu ama buna rağmen kendini

göğüs uçlarıyla oynayıp bunu yapanın Marcus olduğunu hayal etmekten alıkoymadı. Sırtını geriye attı ve bacakları kendiliğinden aralandı. Vücudu her gece tadını alıp müptelası olduğu o sevimliler için yanıp tutuşuyordu.

Elizabeth neredeyse kendinden geçerek elini vücudunda gezdirdikten sonra bacaklarının arasına götürdü. Yaşadığı işkencenin kaynağına ulaştığında parmakları kadınlığının salgıladığı sıvıyla ıslandı. Kendi kendini tatmin etmeye kararlı bir şekilde başını geriye atıp usulca inledi.

Tam o sırada odanın kapısı, duvara çarpacak kadar büyük bir hızla ardına kadar açıldı. Neye uğradığını şaşırان Elizabeth bir çığlık atarak doğruldu.

Elinde tek bir mum taşıyan Marcus sessiz bir öfkeyle kapının eşiğinde duruyordu. "Sen insanı deli eden, aksi ve inatçı bir cadısun! Çıkardığın sesleri duyduym," diye homurdandıktan sonra sanki buna hakkı varmış gibi odaya daldı. "Gerçeği kabullenmek yerine ikimize de işkence ediyorsun." Böyle uygunsuz bir durumda yakalanmış olmanın utançını yaşayan Elizabeth, "Dışarı çık!" diye bağırdı.

Marcus elindeki mumu komodinin üzerine bıraktıktan sonra Elizabeth'in elini tutup burnuna götürdü. Gözlerini sımsıkı kapatıp kadınlığının kokusunu içine çekti. Ardından dudaklarını aralayıp parmak uçlarını emdi.

Gözleri büyüyen Elizabeth, Marcus'un sıcak, kadife dili parmak aralarında dolaşıp kadınlığının salgıladığı sıvıyı yularken hafife inledi. İçini saran rahatlama gevşeyip sakinleşmesine neden olmuştu. Neyse ki Marcus yanına gelmişti. Onun dokunuşu ve kokusu olmadan geçecek tek bir ana bile katlanamayacak durumdaydı...

"İşte." Marcus, Elizabeth'in ıslak parmaklarını kaba bir hareketle onun bacaklarının arasına götürdü.

"Ne-ne yapıyorsun?" diye sordu Elizabeth nefes nefese. Ardından elini beline atıp geceliğini aşağı indirmeye çalıştı.

Marcus komodinin üzerindeki mumun ve arkasındaki şöminenin ışığı altında, etrafa kötülük saçan bir enerjiyle dolu olan acımasız şeytanın ta kendisi gibi görünüyordu. Ne sevgi dolu bir harekette bulunuyor ne de Elizabeth'i baştan çıkarmaya çalışıyordu. Asla itiraz kabul etmeyen, otoriter bir adam havasına bürünmüştü.

"Benden esirgediğin doyuma kendi imkânlarımla ulaşmaya çalışıyorum."

Marcus bu sözlerin ardından pantolonunun önünü açıp olduğunu bir uzunluğa sahip olan erkekliğini özgür bıraktı. Bu görüntü Elizabeth'in iştahını kabartmıştı. Marcus'un sert ve kalın penis, üzerini kaplayan belirgin damarlarla bir nabız gibi atıyordu. Elizabeth onu davet edercesine bacaklarını araladı.

Marcus başını küstah bir tavırla geriye attı. "Bunu arzuluyorsan benden istemen gerekiyor." Sertliğini kökünden ucuna dek okşadı.

Elizabeth acıyla inledi. Marcus acımasızdı. Neden sadece arzuladığı şeyi elde etmeye bakmıyordu ki sanki?

Marcus erkekliğini bir hediye gibi ona doğru tutarak, "Sana sahip olmama istiyorsun," dedi boğuk bir sesle. "Sonrasında vicdan azabı çekmemek için bu kararı senin adına benim vermeme istiyorsun. Ama bunu yapmayacağım, aşkım. Kuralları sen belirledin ve ben de onlara uyacağıma dair sana söz verdim."

"Aşaklık herif!"

"Cadı," diye karşılık verdi Marcus da. "Beni baştan çıkartıyor, sonra da bir elinle sunduğun cenneti diğer elinle geri alıyorsun."

Okşadığı sertliğinden bir damla sperm aktı.

Ona nasıl olup da aynı anda hem nefret hem de hayranlık duyduğunu anlamaya çalışan Elizabeth, "Hep kendi istediğini yapmak zorunda mısın?" diye fısıldadı.

Marcus ipek gibi, Elizabeth'in tenini okşayan alçak ve boğuk bir sesle, "Peki ya sen hep beni geri çevirmek zorunda mısın?" diye cevap verdi.

Elizabeth ona arkasını döndü... ve kısa bir süre sonra tekrar sırtüstü çevrilip yatağın ucuna doğru çekildiğinde tekmele savurarak çığlıklar atmaya başladı. "Vahşi herif!"

Marcus ellerini Elizabeth'in başının iki yanına koyup onun üzerine abandı ve penisinin ipeksi başını bacağının üst kısmına bastırdı. Alev alev yanan zümrüt yeşilli gözlerini kıstı. "Bacaklarını açıp ben doyuma ulaşana dek böylece yatacaksın." Sertliğini bacağına sürterek onu arzulağı şeyle tahrir etti ve ardında ıslak bir iz bıraktı. "Kıpırdanır ya da kaçmaya çalışırsan seni yatağa bağlarım."

Kendinden geçmek üzere olan Elizabeth kalçalarını hızla yukarı kaldırdı ve neredeyse Marcus'u içine almayı başardı. Onun başının kısa bir an için bile olsa içine girdiğini hissetmek zevkle haykırmasına neden oldu.

Marcus bir küfür savurarak geri çekildi. "Daha ulvi bir amaca sahip olmasaydım sana acımasızca sahip olurdum. Tanrı biliyor ya buna gerçekten ihtiyacın var."

"Senden nefret ediyorum!" Elizabeth'in gözlerinde biriken yaşlar şakaklarından aşağı süzülürken ama vücudu yine de Marcus için yanıp tutuşuyordu. Bu kadar gururlu bir kadın olmasaydı ona yalvarırdı.

"Benden nefret edebilmeyi istediğinden eminim."

Marcus kaba hareketlerle onu yastıkların üzerine yatırıp istediği pozisyona getirdi. Genç kadının kalçası yatağın ucunda duruyordu ve aşağı sarkan bacakları iki yana açılmıştı. Belden

aşağısı tamamen çıplaktı ve ıslak kadınlığı mum ışığının altında ıslı ıslı parlıyordu. Marcus her zamanki gibi kontrolü ele geçirmiş ve onu tamamen çaresiz bırakmıştı.

Elizabeth bacaklarını onun yüzüne çevirdikten sonra vücudunda gezdirdi ve güçlü bedenindeki kasların o hareket ettikçe dalga dalga kıpırdanmasını izledi. Marcus duyduğu belirgin arzuya rağmen uzun parmaklarıyla kavradığı penisini akıcı ve zarif hareketlerle okşadı. Dolan testisleri gerilip ağrılaşmıştı ve bacaklarını Elizabeth'in bacaklarının arasına kenetlemişti.

Karşısında duran manzaryla âdetâ büyülenen Elizabeth hiç kıpırdamadan yatıyordu. Hayatı boyunca hiç bu kadar erotik bir sahneye tanık olmamış, böyle bir şeyi hayal dahi etmemişti. Bu pozisyondaki birinin çaresiz bir görünüme sahip olacağı düşünülse de, dengesini sağlayabilmek için bacaklarını iki yana açarak kendi kendini tatmin eden Marcus gururla karşısında duruyordu. Elizabeth onu daha rahat görebilmek için doğrulmak istedi ama Marcus ellerini uzatarak onu durdurdu.

Erkekliğinin şişen başını avucunda sakarak, "Olduğun yerde kal," dedi sadece. "Ayaklarını yatağa koy."

Elizabeth dudaklarını yaladı ve bu hareketiyle Marcus'un inlemesine neden oldu. Ardından onun kendisine emrettiği şekilde bacaklarını yukarı kaldırdı ve bunu yaptığı sırada genç adamın elmacık kemiklerinin kızardığını fark etti. Marcus'un göz bebekleri büyüdü ve parlak yeşil kısmı ağır ağır kaybolup ardında sadece belli belirsiz fark edilen bir çizgi bıraktı.

İşte o an Elizabeth kontrolün kendisine geçtiğini anladı. Onun kendisine nasıl bir arzı duyduğunu ve bu arzusun hep var olduğunu sık sık unutup, yaptığı her hareket bunun aksini ispatlarsa da kaba sözlerini ciddiye alıyordu. İçinin tekrar güvenle dolduğunu hissederek bacaklarını iyice açtı. Marcus dudaklarının arasından nefesini bıraktı. Elizabeth'in kendi göğüs uçlarını çekistirmesiyle birlikte inledi. Genç kadın bunu yaparken bir yandan da penisini

okşayan Marcus'u izliyordu. Marcus kendisine acı verebilecek bir baskı uyguluyor ama belli ki bundan fazlasıyla zevk alıyordu. Elizabeth'in eli vücudunda dolayıştıktan sonra kadınlığına yönelişinde Marcus'un hareketleri de hızlanmıştı.

Elizabeth bacaklarının arasındaki ıslaklığı hissederek parmaklarını kadınlığından içeri soktu. Marcus inledi. Kadın, Marcus'un onun varlığından haberdar olup olmadığını, yoksa onu sadece tahrik edici bir manzura olarak mı gördüğünü merak etti.

"Elizabeth."

Marcus, Elizabeth'in ismini açı çekermesine haykırdı. Sıcak spermleri yoğun bir kıvamla boşalıp Elizabeth'in kadınlığından sızan sıvıyla karıştıyordu. Elizabeth sersemletici bir mahremiyet yaşamının şaşkınlığıyla ürpererek doyuma ulaştı ve nefes nefese kalarak başını arkasındaki yastıklara attı.

Kendini hem günahkâr hem de harika hisseden ve daha önce hiç tatmadığı için ne olduğunu bilemediği bir duygu yaşayan Elizabeth parmaklarını ağzına götürüp Marcus'un spermlerinin tuzlu tadına baktı.

Marcus bir süre yanaklarının kızarmasına neden olacak kadar arzulu gözlerle onu izledi. Sonra paravanın arkasına geçti ve Elizabeth onun ibriktaki suyla ellerini yıkadığını duydu. Geri döndüğünde pantolonunun önünü kapamıştı. Ellerini karnında ve bacaklarının üst kısmında gezdirerek Elizabeth'in vücuduna bulaşan spermlerini temizledi. Elizabeth onun dokunuşlarına sırtını geriye atıp inleyerek karşılık verdi. Marcus onun alına hızlı bir öpücük kondurdu.

"Bana ihtiyaç duyacak olursan yan odadayım."

Başka hiçbir şey söylemeden ve dönüp arkasına bile bakmadan odadan çıktı.

Elizabeth ağza bir karışık açık halde, kapanan kapıya baktı ve beklemeye koyuldu. Marcus elbette geri dönecekti, değil mi?

Bu kadarıyla yetinmiş olamazdı. O, sekse doymak bilmeyen bir adamdı.

Ama Marcus dönmedi ve Elizabeth de ondan kendisiyle ilgilenmesini istemeyi gururuna yediremedi.

Örtülerin altında terleyen ama onlar olmadan da üşüyen kadın şafak sökmeden önceki birkaç saati uyuyarak geçirmekten vazgeçti. Pelerini üzerine alıp salona geri döndü. Marcus ateşi söndürmüştü ama içerisi hâlâ sıcaktı. Kanepedeki battaniyeyi ayaklarının etrafına sardı ve kendisini uyutacak kadar sıcaklığını umarak Hawthorne'un günlüğü eline aldı.

Güneş gökyüzünü aydınlatmaya başladığı sırada Marcus, Elizabeth'i, kucaklarında Hawthorne'un açık duran günlüğüyle derin bir uykuda buldu. Başını iki yana sallayarak yüzünü buruşturdu.

Uykusuz geçen bir geceyi geride bırakmışlardı ve bunun gibi on üç geceye daha katlanmaları gerekiyordu.

Ruhunun derinliklerine işleyen bir endişe duyduğu için şaşkıran Marcus çizimlerini giyip küçük kulübeden dışarı çıktı. Hem malikânenin hem de Elizabeth'le paylaştığı kulübenin ölümlerinden geçen, kaldırım taşı döşeli, araba yolunu aştıktan sonra daha ilerideki ahıra yöneldi. Yamacın olduğu taraftan, düzenli bir ritimle kıyıya döven dalgaların uğultusu geliyordu ve Marcus buğulu rüzgârın kayaları aşp kazağından içeri sızdığını hissetti. Ahırın sıcaklığına sığınır sığınmaz dışarıdaki sert havanın tuzlu kokusundan tamamen farklı olan, at teri ve saman kokusunun karışımını içine çekti.

Arabasına koştuğu doru atlardan birini dizginledi ve hayvanı ahırdan çıkardı. Geceyi uyuyarak geçirebilmek için kendini ölesiye yormaya kararlı olan Marcus atlarını tımar etmeye koyuldu. Hareket ettikçe terlemeye başladı ve biraz ferahlamak için üzerindeki kazağı çıkardı. Bir önceki gece yaşananlara ve Elizabeth'in mum

ışığının altında ne kadar seksi göründüğüne dair düşüncelere dalmış olduğundan, arkasından gelen hafif çağlık onu korkuttu.

Hızla döñüp baktığında onlara malikânen yemek taşıyan sevimli kızla karşılaştı. "Lordum," dedi kız çabucak reverans yaparak.

Ardından döñüp arkasında kalan seyis yatakhanelerine baktı ve Marcus, kızın duyduğu endişeyi anladı. "Endişelenme," dedi onu rahatlatmaya çalışarak. "Benim zaman zaman düşüncesiz ve aptalca hareketlerde bulunduğumu bilmeyen yoktur."

Hizmetçi belirgin bir merakla onu baştan aşağı süzdü ve hayranlık dolu bakışlarını çıplak göğsünde gezdirdi. Bir kadının arzusuyla kendisini incelemesinden biraz tedirgin olduğunu hissederek şaşırarak Marcus kazağını almak üzere arkasını döndü. Yakındaki bir bölmenin üstünde asılı duran kazağı eline aldığı sırada bölmenin içindeki öfkeli hayvan onu ısırtma cesaretinde bulundu.

Marcus bir küfür savurarak yaralanan elini geri çekti ve öfkeyle Dük'ün atına baktı.

"Biraz huysuz bir attır," dedi kız ona acıyarak. Ardından yanına gelip bir bez uzattı. Marcus bezi hışımla aldı ve akan kanı durdurabilmek için elinin etrafına sardı.

Hizmetçi kahverengi bukleleri ve arzusuyla kızaran yanaklarıyla oldukça hoş bir kızdı. Üzerindeki giysilerin dağınıklığı onun az önce neler yaptığını açıkça ele veriyordu ama yüzünde samimi ve iyi niyetli bir gülümseme vardı. Marcus tam onun gülümsemesine karşılık verecekti ki ahırın gürültüsüyle açılan kapısı atını ürküttü ve endişeyle yana doğru adım atan hayvan Marcus'un hizmetçiyi birlikte yere yuvarlanmasına neden oldu.

"Seni azgın herif!"

Marcus kızın omzu üzerinde duran başını kaldırıp baktığında nefesinin kesilmesine neden olacak kadar büyük bir öfke taşıyan

bir çift menekşe rengi gözle karşılaştı. Elizabeth ellerini beline koymuş, ahırın kapısında dikiliyordu.

"Seninle asla evlenmem!" diye bağırdıktan sonra eteklerini savurarak arkasını döndü ve koşarak oradan uzaklaştı.

"Tanrım," Marcus ayağa fırlayıp hizmetçi kıza yerden kaldırdı. Başka hiçbir şey söylemeden, hâlâ uyku mahmurluğu taşıyan ve ağza bir karışık açık ona bakan seyisin yanından geçerek dışarı fırladı. Gökyüzü hızla aydınlanıyordu.

Fiziksel aktivitelere alışık bir kadın olan Elizabeth birkaç metre önündeydi ve Marcus adınlarını hızlandırdı.

"Elizabeth!"

"Canın cehenneme," diye haykırdı Elizabeth.

Elizabeth çılgınca bir hızla yürüyor ve yolun kenarındaki uçuruma Marcus'un istemediği kadar yakın duruyordu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atan Marcus öne doğru bir hamle yapıp onu yakaladı ve çıplak sırtının üstünde yere düştü. Elizabeth'in çarpınan vücuduna sımsıkı sarılıp çiyile ıslanmış toprakta kayarken yerdeki küçük taşların ve iri, yabani otların sırtını çizdiğini hissetti.

Olduğu yerde yuvarlanan Marcus genç kadının vücudunu altına hapsedip savurduğu yumrukları etkisiz hale getirdi. "Kes sunu," diye homurdandı.

"Sen hiçbir kadına sadık kalamazsın iğrenç adam." Elizabeth'in yürek parçalayacak kadar kusursuz görünen yüzü kızarmış ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Düşündüğün gibi değildi!"

"Seni yarı çıplak halde bir kadının üzerinde yakaladım!"

"Sadece ufak bir kazaydı." Marcus etrafa daha fazla zarar vermemesi için Elizabeth'in ellerini başının üzerine sabitledi. Geceğin serinliği, sırtındaki acı ve kaşlarını çatmasına neden olan

şaşkınlığına rağmen, altında kıvrılan kadının kim olduğunun fazlasıyla farkındaydı.

"Asıl kaza senin yakalanmanda." Elizabeth başını çevirip onun kolunu ısırdı. Marcus çığlık atıp dizini Elizabeth'in bacaklarının arasına soktu ve son derece mahrem bir şekilde oraya yerleşti.

"Beni bir daha ısırursan seni dizimin üzerine yatırıp patak-larım."

"Beni pataklarsan seni vururum," dedi Elizabeth bu sözlerle karşılık olarak.

Aklına yapacak başka bir şey gelmeyen Marcus başını öne eğip dudaklarını onunkilere bastırdı ve dilini ağzından içeri soktu. Elizabeth'in hızla kapanan dişlerinden başını tam zamanında geriye itarak kurtuldu.

Marcus homurdandı. "Sadakatimden şüphe duyuyorsan bunu sağlamak için gerekeni yaparsın."

Elizabeth'in ağız açık kalmıştı. "Hiç bu kadar küstahça bir laf duymamıştım."

"Bencil kadın. Sen beni istemiyorsun ama başka kadınların istemesinden de korkuyorsun."

"Seni isteyen kadına acırım"

Marcus alnını onunkine bastırarak, "O hizmetçi kız seyisler-den biriyle fingerdeşiyor," diye mırıldandı. "Senin ahırın kapısını açman atımı ürküttü ve bu da kıza birlikte yere yuvarlanmama sebep oldu."

"Sana inanmıyorum. Hem o kız sana neden o kadar yakın duruyordu?"

"Çünkü yaralanmıştım." Marcus, Elizabeth'in bileklerini tek eliyle tutup geçici çözüm olarak bağladığı diğer elindeki bandajı gösterdi. "O da bana yardım etmeye çalışıyordu."

Kaşları çatılan ama biraz yumuşayan Elizabeth, "Peki neden yarı çıplaksın?" diye sordu.

"Terlemiştim, aşkım." Elizabeth'in ona inanmıyormuş gibi bir kahlkaha atması Marcus'un başını iki yana sallamasına neden oldu. "Kendimi affettirebilmek için sana şehvet dolu saatler yaşatacağım."

Elizabeth'in şakağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Sana asla güvenemeyeceğim," dedi nefes nefese.

Marcus dudaklarını onunkilere sürüttü. "İşte benimle evlen-men için bir sebep daha. Seninle evlenen adam, hiçbir kadın beğenemeyecek kadar yorgun düşüreceğinden eminim."

"Bu çok acımasızca bir laf." Elizabeth burnunu çekti.

"Ne yapacağımı bilmiyorum, Elizabeth," diye itiraf etti Marcus güçlüğü duyulan bir sesle. Elizabeth'in yumuşak kıvrımlarının vücudunun altında kıpırdanması yaşadığı huzursuzluğu daha da artırmaktan başka bir işe yaramıyordu. "Seni kazanmak için başka ne yapmalıyım? Bana bu konuda bir ipucu verebilir misin? Yolun sonuna ulaşmak için daha ne kadar mesafe katetmeliyim?"

Elizabeth'in kızaran gözleri onunkilerle buluştu. "Neden vazgeçmiyorsun? Neden bana olan ilgini bir türlü kaybetmiyorsun? Neden başka bir kadının peşine düşmüyorsun?"

Marcus iç geçirecek gerçeği itiraf etti: "Çünkü buna yapamam."

Elizabeth belli belirsiz duyulan bir hıçkırık eşliğinde müca-deleden vazgeçti.

Marcus ona sımsıkı sarıldı. Elizabeth de kendisi gibi götü-nüyordu: yorgun ve mutsuz.

İkisi de geceleri birbirlerine duydukları özlemle bir o yana bir bu yana dönüyor ve bir damla bile uyku uyumuyordu. Fi-ziksel anlamda birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Dünyadan uzak, başbaşa yaşıyorlardı; ama yine de aralarında sonsuz bir mesafe vardı.

Marcus, Elizabeth'le tanıştığundan beri ilk defa gerçekten de birbirleri için yaratılmamış olduklarına karar verdi.

"Senin... senin bir metresin mi var?" diye sordu Elizabeth birdenbire.

Konunun böyle bir anda değişmesi karşısında afallayan Marcus elinde olmadan, "Evet," deyiverdi.

Elizabeth'in Marcus'un yanına dokunan dudakları titriyordu. "Seni kimseyle paylaşmam."

"Ben de senden asla böyle bir istekte bulunmam zaten," diye söz verdi Marcus.

"O kadını başından savmak zorundasın."

Marcus geri çekildi. "Ben o kadınla evlenmeyi düşünüyorum."

Elizabeth başını kaldırıp ona baktı.

"Seni huysuz kadın." Marcus burnunu onun kine sürttü. "Senin peşinden koşacak enerjiyi bile zar zor buluyorum. Başka bir kadını daha kovalayacak güce sahip olduğumu mu sanıyorsun?"

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var, Marcus."

"Anlaştık," dedi Marcus çabucak. İçindeki umut sönmeye yüz tutmuşken yeniden canlanmıştı.

Dudaklarını onun boynuna bastıran Elizabeth titreyerek iç geçirdi. "Pekâlâ. Bana söylediklerini düşünceğim."

On Üçüncü Bölüm

Elizabeth yatağının önünde volta atıyordu. Odasının perdeleri buradaki üçüncü gününden beri açıktı ve ayın incî parlaklığındaki ışığı yolunu aydınlatıyordu. Perdeleri çekmesinin hiçbir anlamı yoktu. İçerisi karanlık olsun olmasın, uyuyamayacağını, geceyi sadece birkaç saatlik uykuyla geçireceğini biliyordu.

Ellerini yüzüne götürdü. Marcus için duyduğu bu çaresiz arzuyu tatmin etmediği takdirde aklını yitireceği kesindi.

Bu son on günde zihninden onunla ilgili yüzlerce görüntü geçmişti; kumsalda bir battaniyeye uzanmışken, üzerinde gümleğiyle kanepeye oturmuş yüksek sesle kitap okurken, gece yatmadan önce şömineden yayılan ışığın altında ateşi söndürürken.

Elizabeth, Marcus'un gülümseyişini ve gergin olduğu durumlarında elini ensesine götürüşünü zihnine kazamıştı. Sabahları yüzünün gece boyu uzayan sakallar yüzünden nasıl da koyu bir renge büründüğünü, kendisiyle şakalaşırken gözlerinin nasıl da muzipçe parladığını ve kendisini arzuladığında nasıl da bakışlarının karardığını biliyordu.

Marcus onu gerçekten de arzuluyordu.

Bakışları ve sesindeki tonlama Elizabeth'e istisnasız her gün onu kollarının arasına almayı, ona dokunmayı ve onunla sevişmeyi arzuladığını söylüyordu. Ama buna rağmen sözünü tutuyor, onu baştan çıkarmak için herhangi bir çabada bulunmuyordu.

Elizabeth iç geçirerek önünde kenetlediği ellerine baktı.

Aslında Marcus'un Elizabeth tarafından arzulanmak için herhangi bir çabada bulunmasına gerek yoktu. Elizabeth zaten ona kontrol altında tutamadığı içgüdüsel bir arzu duyuyordu.

O halde özlemini duyduğu rahatlatma sadece bir kapı uzakta, neden burada ızdırap çekerek volta atıyordu?

Çünkü Marcus'un kendisi için yanlış seçim olduğunu biliyordu. O Elizabeth'in asla sahip olmak istemediği şeylerin bir bütünü gibiydi. Çapkınlığıyla tanınan bir erkek olarak kendisine asla güvenilmeyeceğini ahırda yaptıklarıyla bir kez daha ispatlamıştı. Elizabeth onu kilit altında tutmak, sadece kendine saklamak ve kimseyle paylaşmamak istiyordu. Ancak o zaman biraz huzur bulabilirdi. Ancak o zaman rahat bir nefes alabilir ve onu kaybetme ihtimalinin sebep olduğu içini kemiren bu acıdan kurtulabilirdi.

Kışkırtıcı bir çeşit sahiplenme duygusudur aşkı, demişti Marcus ona kumsaldaki o ilk günlerinde. Bu duyguyu hissetme hakkına sahip olmak için benimle evlenmek zorundasın.

O hak. Marcus'u kendine saklama ve sahiplenme hakkı. Elizabeth bu hakkı istiyordu. Sebep olacağını bildiği onca acıya rağmen istiyordu.

Yaşama hevesi ve macera tutkusu yüzünden evcilleştirilmesi mümkün olmayan Marcus gibi bir adamla evlenmenin ona mutluluk getirmeyeceği kesindi. Bu evlilikte bolca kalp acısı ve sonsuz bir hayal kırıklığı olacaktı. Bir de cinsel açlık. Bitmek bilmeyen bir cinsel açlık.

Elizabeth durdu ve bu açlığın yoğunluğunu hatırlayarak bakışlarını yatağına dikti.

Onun yüzüğünü takmak, ismini taşımak ve vücudunu sahiplenme hakkını elde etmek, hiçbir şeye sahip olmamaktan çok daha iyi değil miydi?

Elizabeth bütün bunları daha fazla irdelemeye fırsat bulamadan odadan dışarı fırladı ve kapıyı çalma zahmetine bile girmeden Marcus'un odasına daldı.

Doğrudan yatağına yöneldi ama üzerindeki örtülerin karmakarışık bir halde kenara çekildiğini ve içinin boş olduğunu görünce adımlarını yavaşlattı.

Şaşırarak etrafa baktığında Marcus'un pencerenin önünde durduğunu gördü.

Çınlıplaktı ve hiç kıpırdamıyordu. Ay ışığının altında gözünü bile kırpmadan Elizabeth'i izliyordu.

"Marcus?"

"Ne istiyorsun, Elizabeth?" diye sordu sert bir sesle.

Elizabeth terle ıslanan elleriyle geceliğini tuttu. "Bir haftadır gözümde uyku girmedii."

"Aradığın uykuyu bu odada bulamazsın."

Elizabeth huzursuzca kıpırdandı. Şimdi Marcus çınlıplak karşısına durduğu için eski cesaretini tamamen yitirmişti. "Böyle diyeceğini biliyordum," diye itiraf etti başını öne eğerek.

"O halde bana ne istediğini söyle."

İçinden geçenleri dile getirmekte güçlük çeken Elizabeth geceliğini çıkarıp yere attı.

Marcus iki adımda yanına geldi. Hafif bir inilti eşliğinde beline sarılarak çıplak vücudunu sert bir biçimde kendi vücuduna bastırdı. Ardından nefes kesen bir açlıkla onu öptü ve dilini ağzına sokup az sonra neler olacağını açıkça gösterdi.

Bir koluyla Elizabeth'i tutmaya devam ederken diğeriyle onun bacağına kaldırdı. Usta parmakları kalçalarının arasında doladıktan sonra kadınlığına ulaştı ve üzerini kaplayan ıslak

tüylerin arasından içeri daldı. Nihayet huzur bulan Elizabeth duyduğu zevki inleyerek dile getirdi ve Marcus'un geniş omuzlarına tutundu. Marcus parmaklarını ıslaklığında gezdirdikten sonra ateş gibi yanan üst kısmına kaydırırken göğüslerini onun kollarla kaplı göğsüne bastırdı.

Adamın sıcak sertliği Elizabeth'in karnına değerek tenini dağılıyordu. Onu titrek parmaklarının arasına alan Elizabeth dengesini kaybetmemek için diğer eliyle Marcus'un beline tutundu. Erkekliği Elizabeth'in avcunda nabız gibi atan Marcus onun dudaklarına doğru inledi ve güçlü vücudu baştan aşağı titredi.

Marcus'un parmakları sevgilisini iyi taniyan bir adamın ustahığıyla içine girip çıkarken Elizabeth neredeyse nefes bile alamıyordu. Marcus hızlı ve sert hareketlerle onu tahrik ediyor, duyduğu arzıyla kendinden geçmesine neden oluyordu. Elizabeth yüzünü onun tenine gömüp kokusunu içine çekti ve bu kokuyu vücudunun her noktasına buluşturdı.

"Lütfen," diye yalvardı.

"Lütfen ne?"

Elizabeth inleyerek Marcus'un elinin hareketleriyle uyumlu bir biçimde kalçasını oynattı.

Marcus kadının öksamayı bırakıp, "Lütfen ne?" diye sordu ısrarla.

Az önce duyduğu heyecandan bir anda yoksun kalan Elizabeth içini çekerek çaresizce Marcus'un vücudunu öpmeye başladı. "Lütfen al beni. Seni istiyorum."

"Ne kadar süreliğine, Elizabeth? Bir saat mi? Bir gece mi?"

Marcus, Elizabeth'in dilini göğüs ucunda gezdirmesiyle birlikte dişlerinin arasından nefesini buraktı.

"Her gece," diye fısıldadı genç kadın.

Marcus, Elizabeth'i kucağına alıp yatağa götürdü. Kendini onunla birlikte dağınık yatağın yumuşaklığına bıraktı. Elizabeth sabırsızlanarak bacaklarını iki yana açtı.

"Elizabeth..."

"Ne olur acele et," diye yalvardı.

Marcus onun bacaklarının arasına yerleşti ve kusursuz bir ustalıkla içine girdi. İlk defa bu kadar sertleşip kalınlaşan erkekliği Elizabeth'in içini tamamen doldurdu. Marcus'u arzulayarak geçen günlerin ve onun usta dokunuşlarının etkisiyle hemen doyuma ulaşan genç kadın dudaklarını ondan ayırarak haykırdı.

Marcus sazlayan erkekliği bitmek bilmeyen kasılmaların spermelerini boşalttığı sırada yüzünü Elizabeth'in boynuna gömdü ve boğuk bir sesle inledi. Boşalmasına engel olamamıştı. Elizabeth'in, kendisini sımsıkı kavrayan derinliklerini spermeleriyle doldurmuştu. Yoğun ve hızlı bir şekilde doyuma ulaşmıştı. Neredeyse acı verecek kadar yoğun bir zevk yaşayarak sırtını yay gibi gerdi ve ayak parmaklarının kıvrıldığını hissetti. Soluksuz kaldığı kısa bir an kendinden geçerek vücudunu neredeyse çaresizce Elizabeth'in kine bastırdı.

Birkaç dakika içinde Elizabeth'in üzerinden kalkmıştı ama bu süre ona saatler gibi gelmişti. Marcus, Elizabeth'i göğsüne yatırdı. Kadın ata biner gibi üzerine oturmuş ve vücutları hâlâ birbirinden ayrılmamıştı. Bedenindeki devam eden kasılmalar Marcus'un evliliğe dair bütün şüphelerini alıp götürmüştü.

"Tanırım," dedi Elizabeth'i göğsüne bastırarak. Sevişmeleri sadece iki dakika sürmüştü. Marcus'un onun içinde gidip gelmesine bile gerek kalmamıştı ama daha önce hiç bu kadar yoğun bir tatmin yaşadığını hatırlamıyordu. Elizabeth ona ait olduğunu kabullenmiş, kendisini onun ellerine teslim etmişti. Artık geriye dönüş yoktu.

Genç kadın parmaklarını Marcus'un göğsündeki kolların üzerinde dolaştırarak onu rahatlatı. "Teşkilattaki görevinden ayrılması istiyorum," diye fısıldadı usulca.

Marcus donup kaldı ve uzun uzun nefesini bıraktı. "Ah, aşkım, benden çok fazla şey istemiyor musun?"

İç geçiren Elizabeth'in sıcak nefesi Marcus'un tenini okşadı. "Tehlikeyle iç içe yaşadığın halde bana nasıl evlenme teklif edersin?"

"Sana böyle bir teklifte bulunmamam mümkün mü?" dedi Marcus. "Sana, bu yaşadıklarımıza asla doymayacağım." Marcus kalçasını hafifçe yukarı kaldırdı ve Elizabeth'e, ona duyduğu yoğun ilginin ispatı olarak yeniden sertleşen erkekliğini gösterdi.

"Buna şehvet diyorlar," dedi Elizabeth alaycı bir sesle.

"Ben şehvetin ne olduğunu iyi bilirim, Elizabeth ve bunun şehvetle uzaktan yakından alakası yok."

Genç kadın Marcus'un biraz daha içine girmesiyle birlikte inledi. "Bunun adı ne o halde?"

"Uyum, aşkım. Yatakta kusursuz bir uyuma sahibiz."

Elizabeth vücudunu yukarı kaldırıp kadınlığının ıslak dudakları onu tamamen sarana dek erkekliğini içine aldı. Gözlerini kısıp Marcus'a tehlikenin yakın olduğunu söyleyen bir bakış fırlattı. Ardından derinlerindeki kasları sıkıp penisini en mahrem şekilde sardı.

Marcus dağılmış duran örtülere tutunup dışlarını sıktı. Kendini ölecekmiş gibi hissetmesinin üzerinden sadece dakikalar geçmişti ve daha şimdiden aynı duyguları tekrar tatmak için can atıyordu.

Elizabeth'in onun üzerinden kalkmasıyla birlikte Marcus'un sertliği, kadınlığının kabarması, ıslak dudaklarından kurtuldu. "Eldridge'in teşkilatından ayrılma konusunu gözden geçireceğine dair bana söz ver."

Elizabeth bu sözlerin ardından onu ağır ağır tekrar içine aldı.

Marcus'un altında ter damlacıkları birikmişti. "Elizabeth..."

Genç kadın kendini yukarı çektiikten sonra Marcus'un penisini yeniden ipeksi kadınlığıyla sardı. "Bu konuyu değerlendirdiğin süre boyunca dikkatli davranacağına dair söz ver."

Marcus inleyerek gözlerini kapattı. "Lanet olsun."

Elizabeth kendini bir kez daha yukarı çekti. O nefis vücudunun bir kez daha aşağı inip kendisini sıkıca sarmasını bekleyen Marcus'un bedeni baştan aşağı gerildi. Elizabeth'in duraksadığını fark edince başını kaldırıp ona baktı. Elizabeth ona meydan okurcasına tek kaşını kaldırması bekliyordu. Marcus ona teslim olana dek bekleyeceğinden emindi.

Başka çaresi olmadığın için hiç vakit kaybetmeden teslimiyetini dile getirdi. "Söz veriyorum."

Karşılığında aldığı ödül gerçekten de nefisti.

"Yüce Tanrım!"

Elizabeth, her ne kadar dehşet dolu bir çığlık şeklinde çıkmış olsa da ona tansık gelen bu sesle uyandı. Marcus kolunu uzatarak onu tekrar yatağa itti ve Elizabeth onun elinde uğursuzluğun habercisi olan bir bıçak görünce nefesini tuttu. Başını kaldırıp kapıya baktı ve önünde çok sevdiği kişinin durduğunu görünce büyük bir şaşkınlık yaşadı. "William?"

Ağabeyi gözlerini eliyle örtmüş bir halde orada duruyordu. "Her ikinizi de," boğazını temizledi, "salona bekliyorum. Lütfen... giyinin."

Hâlâ uyku mahmurluğu yaşayan Elizabeth yataktan kalktı ve çıplak ayakları soğuk zemine dokunduğunda baştan aşağı ürperdi. "Çoğu kez William'ın daha büyük bir utanç yaşayamayacağını düşünüyorum ama o her defasında bunu bir şekilde başarıyor."

"Elizabeth."

Elizabeth, Marcus'un sesindeki sorgulayan ifadeyi duymazlıktan gelerek hızla yatağın ucuna bıraktığı geceliğine doğru yürüdü. Bir önceki gece yaşanan özel anları ve Marcus'u nasıl da tahrik ederek kendisine söz vermeye zorladığını hatırlamak şimdi onun için utanç vericiydi. Uyanır uyanmaz Marcus'u elinde bir bıçakla bulmak, gördüğü rüyadan uyanmasını sağlamıştı. Bu adamla evlenmeyi kabul etmesinin sebebi ona duyduğu cinsel *yakınlık* ve kendisini yanlış yola sevk eden sahiplenme isteğiydi. O tam bir aptaldı.

"Sen yatakta kal, aşkım," diye mırıldandı Marcus. "Ağabeyinle ben konuşurum."

Elinde geceliğiyle doğrulan Elizabeth onu pantolonunu giyerken görünce olduğu yerde kaldı. Bakışlarına yaptığı her hareketle birlikte kıpırdanan kolları, bacakları ve karnının üzerindeki belirgin kaslardan alamıyordu.

Başını kaldıran Marcus onu kendisine bakarken yakalayarak gülümsemi. "Bir önceki geceyi sevişerek geçirmiş ve yataktan yeni kalkmış bir kadın olarak harika görünüyorsun."

"Şu an korkunç göründüğünden eminim."

"Bu imkânsız. Bugüne dek muhteşem görünmediğin tek bir ana bile şahit olmadım."

Marcus yatağın etrafından dolaşarak Elizabeth'in elindeki geceliği aldı ve onu başının üzerinden yere fırlattı. Ardından burununu ucuna bir öpücük kondurdu.

"Bu sabahı apar topar sonlandırmaya niyetim yok." Başını iki yana sallayarak gardıroba doğru yürüdü ve giyinmeyi bitirdi. "Yatağı sıcak tut ve dönmemi bekle."

"Henüz yolun başındayken bana emir yağdıramayacağımı bilsen iyi olur. William benim ağabeyim. Onunla ben konuşacağım."

Marcus, Elizabeth'in inatçılığına sessizce iç geçirerek tepki verdi ve buna alışması gerekeceğini düşünerek kapıya yöneldi. "Nasıl istersen, aşkım."

Elizabeth'in yarı çıplak vücudunu sevgi dolu bakışlarla baştan aşağı süzdükten sonra kapıyı arkasından kapattı ve koridorda yürümeye başladı. Ashında nerede olduklarının keşfedilmesine şaşırması gerekirdi ama şaşırması ve hayal kırıklığı yaşıyordu. Yaptıkları anlaşma çok yeniydi ve aralarındaki bağ henüz içinin rahat olmasına yetecek kadar güçlü değildi.

Elizabeth'e ilk kez evlilik teklifinde bulunduğu Chesterfield Malikânesi'nin çalışma odasında oturmuş, genç kadının babasıyla evlilik için gerekli masrafları tek tek görmüştü. Evlilik ilanları hazırlanmış, gazetelere iletilmişti. Çay ve yemek davetleri organize edilmişti. Marcus, Elizabeth'in kaçıp gideceğini tahmin edemezdi. Onun başka bir adamla evleneceğini bilemezdi. Şimdi o zamankinden çok daha az şeye sahipti. Şu an elinde sadece Elizabeth'in kendisine vermiş olduğu söz vardı ve kadın daha önce bu konudaki sözüne güven olmayacağını ispatlamıştı.

Marcus yılların verdiği öfke ve hayal kırıklığının acısının boğazında düğümlendiğini hissetti. Elizabeth geçmişte kendisine yaptığı şeyi telafi etmediği sürece asla huzur bulamayacaktı.

Salona girdi. "Berbat bir zamanlamaydı, Barclay. Orada tam bir fazlaktın."

William ellerini arkasında kavuşturmuş, şöminenin önünde volta atıyordu. "O manzara bir daha asla gözümün önünden gitmeyecek," diye mırıldandı.

"Keşke akıl edip de kapıyı çalsaydın."

"Kapı açtı."

"Eh, yine de bu tartışmaya açık bir konu; buraya hiç gelmemeliydin."

"Elizabeth evden kaçmıştı." William durup öfkeli gözlerle ona baktı. "Odasında yaşadığı o öfke krizinin ardından onu bulup iyi olduğunu kendi gözlerimle görmek zorundaydım."

Marcus elini dağınık duran bukletlerinin arasında gezdirdi. Kız kardeşini düşündüğü için William'ı suçlayamazdı. "Sana haber gönderdi. Sanırım bunu ben de yapmalıydım."

"En azından bu kadarını yapabiliirdin. Gerçi bir başkasının kız kardeşini ayartmak da fena fikir sayılmaz."

"Onu ayartmıyorum. Yakında onunla evleneceğim."

William şaşkınlıkla yüzüne baktı. "Yine mi?"

"Hatırlarsan geçen sefer yarım kalmıştı."

"Lanet olsun, Westfield." William yumruklarını parmak boğumları beyazlayana dek sıkı. "Bu işin o aptal bahisle bir ilgisi varsa seni düelloya çağırırım bilesin."

Marcus etrafından dolaştığı kanepeye oturdu ve ağzından çıkmak üzere olan kötü sözleri güçlükle bastırdı. "Karakterimle ilgili değerli yorumların gerçekten çok hoş."

"Geçmişte aranızda geçenlerden sonra neden bir kez daha Elizabeth'le evlenmek isteyesin ki?"

"Çünkü aramızda cinsel bir çekim var," dedi kapanın eşliğinde duran Elizabeth, hayatında önemli yer tutan ve her ikisi de son derece huzursuz görünen bu iki adamı inceleyerek. "Ya da Marcus öyle olduğunu iddia ediyor."

"Cinsel bir çekim mi?" William gözlerini kısarak delici bakışlarla kız kardeşine baktı. "Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

Ardından beti benzi attı ve elini kaldırdı. "Şimdi tekrar düşününce bu sorunun cevabını almaktan vazgeçtim."

İçeri girip girmemekte kararsız olan Elizabeth hiç kıpırdamadan kapanın eşliğinde durmaya devam etti. Odaya yoğun bir gerginlik hâkim olmuştu. "Margaret nerede?"

"Eve kaldı. Onu o halde yolculuğa çıkarmak pek de akıllıca bir iş olmayacaktı. Her şeyden midesi bulaniyor."

"Onu yalnız bırakmamahydın," dedi Elizabeth ağabeyini azarlayarak.

"Senin için endişelenmişim," dedi William kendini savunmak istercesine. "Özellikle de Marcus seninle aynı anda ortadan kaybolunca. Bana gönderdiğin mesajda ne yapmak istediğinden ya da nerede olduğundan bahsetmemiştin. Leydi Westfield bana nerede olduğunuzu söylemekte bir sakınca görmediği için her ikiniz de fazlasıyla şanslısınız." William bu sözlerin ardından Elizabeth'in yanına gidip onun dirseğini tuttu. "Dışarı gel."

"Hava çok soğuk," diye itiraz etti Elizabeth.

William üzerindeki ceketi çıkarıp kız kardeşinin omuzlarına örttü. Ardından onu sürükleyerek dışarı çıkardı.

Yalnız kaldıklarında, "Sen deli misin?" diye bağırıldı. Ses tonu sahib kenarının serin sabah rüzgârıyla boy ölçüşecek kadar soğuktu.

"Epeydir öyle olduğumu düşünüyorum," dedi Elizabeth alaycı bir tavrıyla.

"Anlıyorum. Geçmişte sana yasak olan," William'ın sesi kısaldı, "dünyevi zevklerin tadını aldın. Bu bazı kadınlarda baş döndüren, yoğun bir etkiye sebep olabilir."

"William..."

"Bunu inkâr etmen anlamsız. Bir adam bu tür şeyleri hemen anlar. Kadınlar sevgilileriyle tatminkâr bir cinsel ilişki yaşadıklarında daha farklı görünürler. Sen Hawthorne'la beraberken bu görüntüye sahip değildin."

"Bu son derece rahatsız edici bir sohbet," diye murıldandı Elizabeth.

"İnan bana dışı çekirtmekten ne kadar zevk ahıyorsam bu konuşmadan da o kadar zevk ahıyorum. Ama senden bu evlilik

kararımı tekrar gözden geçirmeni istemek zorundayım. Geçmişte onunla evlenmekten vazgeçmenin geçerli bir sebebi vardı."

Elizabeth bakışlarını gökyüzüne çevirdiğinde yüklü sabah bulutlarının arasında bir parça mavilik gördü. Sürekli can sıkıcı sorunlarla karşılaşacağını bildiği bu evliliğin de güzel yanlarını görmeyi başarıp başaramayacağını merak etti.

William onun ruh haline uyumlu bir şekilde sesini yumuşatarak, "Marcus'un teklifini geri çevirebilirsin," diye bir öneride bulundu.

"Ben bile o kadar acımasız değilim." İç geçiren Elizabeth ağabeyine sokulup onun kendisine her zaman sunduğu desteği kabul etti.

"İnsan vicdan azabını hafifletmek için evlenmez. Üstelik Marcus'un onurlu bir amaç taşıdığından da emin değilim. Elinde sana karşı kullanabileceği pek çok şey var. Evlenmenizin ardından işler yolunda gitmezse sana yardım edemem."

"Westfield'i böyle bir şey yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorsun," dedi Elizabeth kışkırtıcı ağabeyine aynı şekilde karşılık vererek. "Tamam, benim de ona tahammül edemediğim zamanlar oluyor. Son derece küstah, inatçı, kavgacı..."

"Evet, Marcus'un pek çok kusuru var ve ben bu kusurları çok iyi biliyorum."

"Benimle evlenerek zedelenen onurunu düzeltse bile bunu asla yüzüne vurmam. Evliliğimize olan ilgisini kaybedecek olursa en kötü ihtimalle bana herkesçe bilinen o kusursuz ama mesafeli tavrını takınır. Asla fiziksel şiddet uygulamaz."

William hayal kırıklığıyla nefesini bıraktı ve başını arkaya atıp gökyüzüne baktı. "Yine de içim rahat değil. İkinci evliliğinde aşkı bulmanı arzu ediyordum. Bunun için istediğin erkeği seçmekte serbestsin. Gerçek mutluluğu bulabilecekken neden 'cinsel çekimle' yetinmek zorunda kalıyorsun?"

"Sen de yavaş yavaş Margaret kadar romantik bir insan oluyorsun." Elizabeth başını iki yana sallayıp güldü. "Westfield'la beraber olmaktan keyif aldığım zamanlar da var."

"O halde onunla yasadık ilişki yaşamamanın tadını çıkar," diye önerdi William. "Bu her açıdan çok daha az sorun yaratır."

Elizabeth'in yüzünde hüzünle karışık bir gülümseme belirdi. İşin gerçeği Marcus, William'a karşı koyabilecek güce sahip az sayıda kişiden biriydi. Ağabeyine kendisini koruyabilecek güce sahip bir erkeğin himayesinde olduğunu ispatlamalıydı. Belki o zaman William onun için endişelenmekten vazgeçerdi. Şu an hem Margaret'in hem de doğacak olan çocuklarının William'a ihtiyacı vardı. Ağabeyinin oraya gelmesi Elizabeth'in yapacağı evliliğe dair kuşkularını tamamen ortadan kaldırmıştı. William kız kardeşine göz kulak olmak uğruna sürekli karısını bırakıp gidemezdi.

"Ben onunla evlenmek istiyorum, William. Bu evliliğin beni mutsuz edeceğini düşünmüyorum."

"Saklanmak için ondan faydalanıyorsun. Seni sevmeyen bir adamlı evlenirsen bu evlilikten beklentin kalmayacak. Babam ahlaki bir çöküş yaşayarak sana büyük haksızlık etti. Bunun korkusunu hâlâ yaşıyorsun."

Elizabeth başını yukarı kaldırdı. "Yaptığım seçimi onaylamamanı anlayışla karşılıyorum ancak bu, hakkımda kötü sözler sarf etmeni gerektirmez."

"Ben, bugüne dek belki de çoktan söylenmiş olması gereken gerçekleri söylüyorum."

"Geleceğin ne göstereceğini kimse bilemez," diye itiraz etti Elizabeth. "Westfield'la birbirimize çok uygunuz. O zengin bir adam ve benim isteklerimi yerine getirmeye hevesli. Aramızdaki çekim gücü azalsa bile ilişkimiz bu temel üzerinde devam edecek. Bizim evliliğimiz de diğer evliliklerden farklı olmayacak."

William gözlerini kısarak ona baktı. "Sen kararını çoktan vermişsin."

"Evet." Elizabeth artık ağabeyinin, peşinden gelmiş olmasından memnuniyet duyuyordu. Kendini değil de bir başkasını düşünerek hareket ettiğini bilmek uyandıran andan beri duyduğu huzursuzluktan kurtulmasını sağlamıştı. William bunu itiraf edip etmemekte serbestti ama bu evliliğin onun için de iyi olacağı bir gerçektir.

"Son anda başkasıyla kaçmak yok ama," diye uyardı William. Hâlâ çatık duran kaşları yüz hatlarının güzelliğine gölge düşürmeye yetmemişti.

"Kaçmak yok," diye onayladı Elizabeth.

"Benim bu konuda hiç mi söz hakkım yok?" dedi yanlarına gelen Marcus.

"Bence sen yeterince konuştuğun," dedi William sert bir sesle. "Ayrıca aşıktan ölüyorum. Baraya geldiğimde Ekselansları'yla görüştüm ve kendisi bana ikizini de sürükleye sürükleye malikâneye götürmemi istedi. Geldiğinizden beri doğru düzgün yüzünüzü görmemiş."

"Bunu bilerek yaptık," dedi Marcus umursamaz bir tavırla. Ardından Elizabeth'e elini uzattı. Bir başkasının önünde hiç böyle sevgi dolu bir harekette bulunmamışlardı. Eldiven olmadan, bu hareketin mahremiyeti su götürmezdi. Marcus'un gözlerindeki bakışlar Elizabeth'in kendisine itiraz etmesi konusunda meydan okuyordu.

Marcus ona sürekli kendisine itiraz etmesi konusunda meydan okuyordu.

Ve Elizabeth her zaman olduğu gibi ona boyun eğip elini avcunun içine bıraktı.

On Dördüncü Bölüm

Marcus ve Elizabeth'in nişan balosu her açıdan olağanüstü derecede başarılıydı. Chesterfield Malikanesi'nin sadece balo salonu değil, bılardo ve oyun odaları da tıka basa insan dolmuştu. Bunalan ve kan ter içinde kalan Elizabeth, akşam serinliğinin keyfini sürmek üzere kendisini bahçeye çıkaran Marcus'a minnettardı.

Elizabeth bu davetin ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve o gece için bordo renkli, yansar döner tafta kumaştan bir elbise seçmişti. Elbisesinin içindeki teller eteklerini aşağıya doğru genişletiyor ve öündeki yırtınaç da iç eteğinin beyaz dantellerini gözler önüne seriyordu. Aynı danteller dirseklerini ve kare şeklindeki dekoltesini de süslüyordu. Üzerindeki elbise ona soğukkanlı bir hava katısa da aslında Elizabeth'in heyecandan yüreği sıkıştıyordu.

O bu tür davetlerde insanlarla sohbet etmek konusunda uzman sayılırdı ama bu geceki sohbetler alışık olduklarından çok daha farklıydı. Erkekleri idare etmek zor olmamıştı. Elizabeth'i asıl gafil avlayan kadınlar ve onların çoğunlukla sinsi ve kindar yaklaşımlarıydı. Bir süre sonra yüzüne sabit bir gülümseme yerleştirip kadınların meraklı soruları ve tebrik mesajı ardına gizlenmiş art niyetli yorumlarıyla ilgilenmeyi Marcus'a bıraktı.

Marcus'un kadınları idare etmekteki ustalığı sinirlerini bozuyor, bundan etkilenmemiş gibi görünmek için sürekli kendini zorlaması yüzünden çenesi ağrıyordu. Elizabeth bir kez daha deniz kenarının sessiz ortamını özlediğini hissetti.

William, Londra'ya dönmek üzere Essex'ten ayrıldıktan sonra Marcus konukevinde üç gün daha kalmaları konusunda ısrarcı davranmıştı. Bu son birkaç günde aralarında yoğun bir yakınlık kurulmuştu. Marcus, Elizabeth'in yıkanmasına yardım etmiş ve Elizabeth de aynı şeyi onun için yapmak istemişti. Genç adam Elizabeth'in giyinmesine de yardımcı olmuş ve onu kendisini nasıl soyabileceği konusunda eğitmişti. Ona sabırla üzerindeki her düğmenin yerini tek tek göstermiş ve bu düğmeleri bir usak kadar ustaca çözebilmeyi öğretmişti. Elizabeth'i her fırsatta bu konudaki el alışkanlığını geliştirmeye zorlamıştı; kumsalda, bahçede, konukevinin neredeyse her odasında. Marcus her dokunuşu, her bakışıyla anbean kararlılığını sarsmış ve nihayet Elizabeth hiç tereddüt etmeden onsuz yaşamak istemediğini kabullenmişti.

Ortak bir geleceğe sahip olacaklarını kabullenen Elizabeth, Marcus için önem taşıyan her şeyi öğrenmeye çaba sarf ediyordu. Ona Townsend yasalarının^{*} feshiyle ilgili görüşlerini sormuş ve bunları kendisiyle paylaşmaktan çekinmemesi yüreğini ferahlatmıştı. İçinde yaşadıkları toplum kadınların erkeklerle ciddi konular hakkında konuşmasını onaylamıyordu ama Marcus zaten toplum kurallarına değer veren bir adam sayılmazdı.

Elizabeth'in ilgisinden memnuniyet duyarak onunla birkaç konu hakkında tartışmış, onu bir konunun farklı yönlerini görmeye zorlamış ve genç kadın kendi yargılarını oluşturmaya başlayınca da bu yargıların kendi yargılarıyla ters düşmesine aldırmaaksızın gururla gülümsemişti.

* Townsend Yasaları: 1767 yılında İngiltere Maliye Bakanı Charles Townsend tarafından hazırlanan mali program. (ç.n.)

Elizabeth iç geçirdi. Gerçek şu ki, Marcus'la bember olmaktan hoşlanıyor ve o görevi ya da parlamentoya ilgili işleri yüzünden uzakta olduğunda özlemini çekiyordu.

"Ne kadar da hüzünlü bir iç çekişti öyle," diye mırıldandı Marcus.

Elizabeth çenesini yukarı kaldırıp onun gözleriyle buluştu. Genç adamın başındaki peruğu beyazlığı bakışlarına daha da parlaklaştırıyordu. Üzerindeki açık sarı takımla salondaki bütün erkekleri gölgede bırakıyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Elizabeth.

Marcus'un dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Sanırım bu sözün benim sana söylemem gerekirdi." Alev alev yanan gözleri Elizabeth'in onun zihninden geçenler hakkında en ufak bir şüphe duymasına izin vermiyordu.

William konukevinde buluşmalarını yasaklamıştı. Elizabeth, Marcus'un bunu hiç itiraz etmeden kabullenmesinin sebebinin kendisinin uyumlu davranışlarının devamını sağlamak olduğunu düşünüyordu. Genç kadının sarsılı ve huzarsız vücutu Marcus'un vücudunun özlemini çekiyor ve ona dayadığı arzulanın bir an olsun akıldan çıkmaması yaklaşan evliliklerine dair fikir değişikliği yapmasına müsaade etmiyordu.

"Yüzün kızarmış," dedi Marcus. "Üstelik bunun benim tercih ettiğimden farklı bir sebebi var."

"Susadım," diye itiraf etti Elizabeth.

"Sana içecek bir şeyler bulmalıyız o halde," Marcus, Elizabeth'in, kolunun üzerinde duran elini tutup malikâneye doğru döndü.

Elizabeth direndi. "Burada kalıp seni beklemeyi tercih ederim." Daha az önce kaçtığı kalabalığın arasına geri dönme düşüncesi ona hiç de cazip gelmiyordu.

Marcus önce itiraz edecek oldu. Sonra William ve Margaret'in merdivenlerden indiği görecuk Elizabeth'i onların yanına götür-

dü. "Seni güvenli ellere teslim ediyorum," dedi kadının eline bir öpücük kondurarak. Ardından yanlarından uzaklaştı ve eve çıkan merdivenlerden öylesine zarif bir hareketle çıktı ki Elizabeth bakışlarına ondan alamadı.

Margaret, Elizabeth'in koluna girdi. "Balo aynen tahmin ettiğimiz gibi son derece başarılı geçiyor. Başka bir konu yerine senin hakkında dedikodu yapmak çok eğlenceli."

William iki kadının başının üzerinden karşıya baktı. "Westfield nereye gidiyor?"

Elizabeth ağabeyinin sert ses tonu karşısında gülümsemek için kendini zor tuttu. "İçki masasına."

William kaşlarını çatı. "Keşke oraya gideceğini bize de söyleseydi. Benim de biraz şaraba ihtiyacım var. İzinizle Westfield'a eşlik etmek istiyorum, bayanlar."

Margaret, William yanlarından uzaklaşırken Elizabeth'e bahçeyi işaret etti ve birlikte ağır ağır yürümeye başladılar.

"Harika görünüyorsun," dedi Elizabeth.

"Öyle bile olsa artık kurnaz bir terzi bile bu koca göbeği saklamayı başaramadığına göre sanırım bu davet benim bu sezon katıldığım son davet olacak." Margaret gülümsedi. "Lord Westfield sana sırlıslamak aşık görünüyor. Tanrı'nın izniyle çok yakında sen de kendi çocuklarını kucığına alacaksın." Margaret bu sözlerin ardından Elizabeth'e doğru eğilip, "O gerçekten de söylenildiği kadar yetenekli bir aşık mı?" diye sordu.

Elizabeth kıpkırmızı kesildi.

"Senin adına sevindim." Margaret bir kahkahanın ardından yüzünü buruşturdu. "Sırtım ağrıyor."

"Bütün gün ayaktaydın," dedi Elizabeth onu azarlarcasına. "Tuvalete gidip biraz rahatlamamanı zamana geldi de geçiyor bile," diye onayladı Margaret onu.

"O halde seni hemen oraya ulaştırmalıyız."

Birlikte geri dönüp bahçeden uzaklaşmaya başladılar. Eve yaklaştıklarında gecenin serinliğini solumak isteyen ziyaretçi sayısının arttığına fark ettiler. Elizabeth derin bir nefes alarak Tanrı'dan onu sabaha dek idare edecek kadar sabır diledi.

"Sizinki pek de kolay bir evlilik olmayacak, bunun farkındasın değil mi?"

Marcus ellerinde içki bardaklarıyla bahçe merdivenlerini inerlerken William'a baktı. "Öyle mi?" dedi kelimenin üzerine basa basa. "Oysa ben evliliğin hep huzur dolu bir beraberlik olduğuna inanıyordum."

William homurdandı. "Elizabeth doğası gereği enerji dolu bir kadındır ve yeri geldi mi insanlarla sözünü esirgmeden tartışar ancak senin yanındayken olduğundan farklı davranıyor. Onu nasıl ikna ettiğini bilmiyorum ama senin yanındayken ağzından tek bir kelime bile çıkmadığı gözümden kaçmadı."

"Ne kadar da düşüncelisin." Marcus dişlerini sıkı. O gururlu bir adamdı. Elizabeth'in kendisiyle evlenmeye yeterince hevesli olmaması kabul edilebileceği bir şey değildi.

Tam o sırada sıkıntıyla kaşlarını çatmış olan Margaret yanlarına geldi.

William hızla karısına koştu. "Neren acıyor?" diye sordu sert bir sesle.

Margaret kocasının endişesini gidermek için elini salladı. "Sadece sırtım ve ayaklarım ağrıyor. Endişelenmeni gerektirecek bir durum yok."

Marcus bakışlarını Margaret'in arkasındaki kavisli yola çevirerek, "Leydi Hawthorne nerede?" diye sordu.

"Arız bir sarmaşık gülünün sebep olduğu küçük bir kaza geçiren Leydi Grayton'ın benden daha çok yardıma ihtiyacı vardı."

Margaret yüzünü ekşitti. "İşin gerçeği sanırım Elizabeth henüz eve dönmek istemiyor."

Marcus, Margaret'a cevap vermek üzere ağzını açtı ama uzaklardan gelen bir kadın çığlığı onu susturdu.

William kaşlarını çatı. Marcus ise neredeyse korkudan donakalmıştı ve vücudunun, canını yakacak kadar gerildiğini hissetti.

Güçlü duyuları Elizabeth'in peşindeki tehlikenin hemen ortada, bahçede olduğunu söylerken, "Elizabeth," diye fısıldadı sert bir sesle. Elindeki bardağı yere fırlattı ve taş döşeli patikada paramparça olmasına aldırmadı. William'ı da peşine katarak bu rahatsız edici sesin yükseldiği yöne doğru koşarken yaşadığı dehşetin içini daraltıp yüreğini buz kestiğini hissetti.

Marcus, Elizabeth'i ailesinin ellerine teslim etmişti ama aslında onun yanından asla ayrılmaması gerekirdi. Mesleğini ve bu mesleğin gerektirdiği kuralları iyi biliyordu ve odası talan edildikten sonra Elizabeth'in hiçbir yerde güvende olmayacağını farkındaydı ancak surf o kendisinden öyle yapmasını istediği için bütün bunları hiçe saymıştı. Tam bir aptal gibi davranmıştı ve şimdi elinden sadece abartılı hayal gücünün sınırlarını zorlamanın sebep olduğu bir korkuyla cezalandırılacağını ummaktan başka bir şey gelmiyordu.

Belki de duyduğu ses Elizabeth'e ait değildi. Belki de bu sese sadece abartılı çığlıklar atmak konusunda yetenekli bir kadına verilen gizli bir öpücük sebep olmuştu...

Marcus için panikle olduğunu hissettiği sırada az ileride onu gördü. Etrafı elbisesinin telleri ve kumaşıyla çevrili bir halde güllerle kaplı bir çardakta sere serpe yatıyordu. Marcus tedbirsiz davranışları için lanetler okuyarak Elizabeth'in yanına diz çöktü. Başını kaldırıp ona saldırma bulmaya çalıştı ancak etraf sakindi ve Elizabeth'in hızlı nefes sesleri dışında etrafta çıt çıkmıyordu.

William kız kardeşinin diğer yanına diz çöktü. "Tanrım," Titreyen ellerini ona doğru uzattı.

Marcus gecenin karanlığı etrafı görmeyi zorlaştırdığı için el yordamıyla Elizabeth'in yarasını bulmaya çalıştı. Parmaklarını usulca kaburgalarında gezdirdiğinde genç kadın inledi ve Marcus onun kalçasında yabancı bir maddenin olduğunu fark etti. Elizabeth'in elini özenle yana çektiğinde vücuduna küçük bir hançerin saplanmış olduğu ortaya çıktı.

Marcus boğazının düğümlendiğini hissederek, "Onu bıçaklamışlar," dedi boğuk bir sesle.

Elizabeth onun sesini duyar duymaz gözlerini açtı. Pudralı yüzü pembeyaz kesilmişti ve dudaklarındaki kırmızı rujla doğalaktan uzak bir tezat oluşturuyordu. "Marcus," diye fısıldadı güçle. Parmakları belli belirsiz fark edilen bir hareketle Marcus'un hançerin kabzasında duran elini sardı. Marcus ona canından can katmayı, onu güçlendirmeyi umarak elini sımsıkı tuttu.

Bu onun hatasıydı ve bedelini Elizabeth ödemişti. Yaptığı hata yüzünden perişan olmuş, gecenin başında mutluluğun doruklarındayken şimdi en dibе vurmuştu.

Vücudu baştan aşağı gerilen William ayağa kalktı ve az önce Marcus'un yaptığı gibi bakışlarını etrafta gezdirdi. "Onu eve götürmeliyiz."

Marcus bıçağı fazla sarsmamaya özen göstererek Elizabeth'i kucağına aldı. Genç kadın bir çığlık atıp kendinden geçti ve nefes alışı hızını kesmese bile en azından düzene girdi. "Onu nereye götürübilirim?" diye sordu Marcus neredeyse çaresizce. Balo salonundan geçmeleri elbette ihtimal dâhilinde değildi.

"Beni takip et."

Birer gölge gibi sessizce bahçeyi geçtikten sonra herkesin tolaş olduğu mutfağa daldılar. Hizmetçilere ait dar merdivenlerden çıkarken Elizabeth'in elbisesinin telleri yüzünden zorlandılar.

Nihayet kadının odasının güvenli sınırlarına adım attıklarında Marcus üzerindeki ceketi çıkardı ve iç ceplerinin birinden Elizabeth'in vücudundakine benzeyen küçük bir hançer çıkardı.

"Eve doktor çağrılarını söyle," diye emretti. "Ve hizmetçilerden birkaç havlâyla birlikte sıcak su iste."

"Evden çıkarken hizmetçilere gerekli talimatı veririm. Doktoru benim almam zaman kazanmamızı sağlar," dedi William, Marcus'un içini rahatlatan bir hızla odadan dışarı çıkarak.

Marcus özenli ve bir o kadar da çekingen hareketlerle bacağı kullanarak Elizabeth'in elbisesini, korsmesini ve iç eteklerini oluşturan kat kat kumaşları kesti. Bu, işkenceden farksız bir görevdi. Başına Elizabeth'in, kendisi için büyük önem taşıyan o bembeyaz teninin yanında görmek kâbusundan farksızdı ve Marcus onu giysilerinden kurtarana dek kan ter içinde kalmıştı.

Elizabeth'in vücuduna saplanan hançerin etrafından sürekli kan akıyordu. Hâlâ baygındı ama Marcus yaptığı işe devam ederken hem onu hem de kendisini sakinleştirebilmek için sürekli rahatlatıcı sözler fısıldıyordu.

Arkasındaki kapı açıldı ve Marcus omzunun üzerinden o tarafa baktığında Lord Langston ve Leydi Barclay'ın içeri girdiklerini gördü. Hemen arkalarından gelen hizmetçinin elindeki tepsisi sıcak su ve havlularla doluydu.

Kont, kızına tek bir bakışıyla baştan aşağı ürperdi.

"Ah, Tanrım," diye fısıldadı. Yüzü sert bir maskeye bürünmüştü ve sanki dengesini yitirmiş gibi olduğu yerde sallanıyordu. "Aynı şeylere bir kez daha katlanacak gücüm yok."

Marcus yüreğinin burkulduğunu hissetti. Elizabeth'in babasının yüzünde gördüğü acı Elizabeth'i en fazla üzen şeydi. Aynı acı sadece Elizabeth'i değil hem sonsuz bir yas tutan hem de şehvet düşkünü bu dul adama ilgi duyma talihsizliğine düşen diğer kadınları da uzaklaştırmıştı.

"Gelin. Sizi beklemeniz için daha sakin bir yere götüreyim, Lordum," dedi Margaret usulca.

Langston bu teklifi hiç tereddüt etmeden kabul etti ve sanki peşinden kovalayan varmış gibi hızla odadan dışarı çıktı. Sessizce küfreden Marcus, Langston'un peşinden gidip onu döve döve mantıklı davranmaya ve kazana biraz ilgi göstermeye zorlamamak için kendini zor tuttu.

Leydi Barclay on beş dakika kadar sonra geri geldi. "Lord Langston'un davranışı için sizden özür dilemeliyim."

"Buna hiç gerek yok, Leydi Barclay. Onun, yaptıklarının hesabını kendisinin vermesini zamanı geldi de geçiyor bile," Marcus derin bir nefes burakıp ensesini ovuşturdu.

"Size nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin," dedi Margaret usulca.

Ardından sessiz ama verimli bir çalışmayla Marcus'un Elizabeth'in tenine bulaşan kanı temizlemesine yardımcı oldu. İşleri bittiği sırada William doktorla birlikte geri geldi. Elizabeth'in vücuduna saplanan bacağı çıkaran doktor yarayı inceledi ve bacağın genç kadının üzerindeki korsenin esnek telleri sayesinde hayatı organlarla temas etmeden sadece kaba ete saplandığını müjdeledi. Elizabeth'in şu an için ihtiyaç duyduğu tek şey birkaç dikici ve yatak istirahatiydi.

Hissettiği rahatlamaıyla neredeyse sersemlediğini hisseden Marcus yatağın direğine tutunup peruğunu çekti. Elizabeth üzerinde korse olmasaydı ölümcül bir yaraya maruz kalacaktı ve böyle bir durumda hiç şüphesiz Marcus'un hayatı kararardı.

Marcus dönüp William ile karısına baktı. "Ben onunla kırım. Siz aşağıdaki konuların yanına dönmelisiniz. Elizabeth'le kendi niğn kutlamamamıza katılmıyor olmamız yeterince kötü zaten. Sizin yokluğunuz durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramaz."

"Bence aşağıda olması gereken kişi sizsiniz, Lord Westfield," dedi Margaret usulca. "İkinizden birinin kutlamaya dâhil olması durumu biraz olsun kurtaracaktır."

"Hayır. Başkaları ne düşünürse düşünsün Elizabeth'i yalnız bırakmam."

Margaret gözlerinden hâlâ endişe okunmasına rağmen başını salladı. "Onlara ne söyleyeyim?"

Marcus ensesini ovuşturarak, "Gerçek dışında her şeyi söyleyebilirsin," dedi.

William, hizmetçiye döndü. "İşini kaybetmek istemiyorsan bu olaydan kimseye bahsetme."

"Ve Lord Westfield için bu dairedaki diğer odayı hazırla," diye ekledi Margaret kocasının ters bakışlarını görmezlikten gelerek.

Hizmetçi hızla oradan ayrıldı.

Margaret, William'a kapıyı işaret etti. "Hadi gel canım. Lord Westfield her şeyi güzelce idare ediyor. Bir şeye ihtiyaç duyduğunda bize haber vereceğinden eminim."

Yüzü hâlâ solgun olan ve sarıldığı açıkça belli olan William başını sallayarak Margaret'in peşinden odadan dışarı çıktı.

Elizabeth hemen sonra uyanı ve doktorun ilk dikişi atmaya başladı. Birlikte çırpınmaya başladı. Marcus yatağa uzanıp onu tuttu.

"Marcus" diye haykırdı genç kadın bir anda gözlerini açarak. "Canım yanıyor."

Ağlamaya başladı.

Elizabeth'in duyduğu acı yüzünden boğazının düğümlendiğini hissedene Marcus eğilip altına bir öpücük kondurdu. "Biliyorum, aşkım. Ama kıpırdamadan durabilirsen isimiz çok daha çabuk biter."

Ardından büyük bir gurur ve hayranlıkla Elizabeth'in, yarası döküldüğü sırada hiç kıpırdamamak için çaba sarf etmesini izledi. Genç kadın acıdan kıvransa da bir daha haykırmadı. Alnında

biriken ter damlacıkları gözlerinden süzülen yağlarla karışıyor, Marcus'un gövdesine tutunan parmakları teninin morarmasına neden olacak bir baskı uyguluyordu. Marcus, Elizabeth bir kez daha kendinden geçince Tanrı'ya şükretti.

Doktor işini bitirdiğinde kullandığı aletleri özenle temizleyip tekrar çantasına yerleştirdi. "Dikişleri sürekli takip edin, Lordum. İltihaplanma olursa beni tekrar çağırın." Bu sözlerin ardından geldiği kadar hızlı bir şekilde oradan ayrıldı.

Marcus bakışlarını Elizabeth'in üzerinden ayırmadan odada huzursuzca volta atmaya başladı. İcini kaplayan koruma duygusu onu boğuyordu. Birileri Elizabeth'i onun elinden almak istemişti. Ve kendisi de bu işi kolaylaştırmıştı.

Şu an hissettiklerini sadece cinsel çekim gücüyle açıklamak mümkün değildi. Aklını yitirecek hale gelmesine sebep olarak bu gürece basit duyguyu gösteremedi. Elizabeth'i böyle beti benzi atmış, yaralı bir halde görmek, daha kötüsünün de olabileceğini düşünmek... Marcus başını ellerinin arasına aldı.

Gecenin geri kalan kısmında sürekli Elizabeth'i takip etti. Kıpırdandığında yanına koştı ve tekrar sakinleşene dek rahatlatıcı sözler mırıldandı. Süminenin ateşini sürekli canlı tuttu ve yarasını saran bandajları düzenli olarak kontrol etti. Yerinde duramıyor, bir damla uyku uyuyamıyor ve kendini feryat edip bir şeyleri parçalayacak kadar çaresiz hissediyordu.

Langston Kontu odaya geri döndüğünde güneş gökyüzünü aydınlatmaya başlamıştı. Yaşlı adam Elizabeth'e şöyle bir baktıktan sonra kızaran gözlerini Marcus'a çevirdi. Buram buram sert içki ve çiçek aromalı parfüm kokan Kont perişan bir haldeydi. Tökezlediğinde başındaki peruk yerinden oynadı.

Karşısındaki manzaradan iğrenerek başını iki yana sallayan Marcus, "Neden odanıza çekilmiyorsunuz, Lord Langston?" diye sordu. "Neredeyse Elizabeth kadar berbat görünüyorsunuz."

Langston olağanca ağrısıyla sehpalardan birine yaslandı. "Siz de evleneceği kadını kaybetmenin eşliğinden dönmüş bir adam için fazlasıyla soğukkanlı görünüyorsunuz."

"Böyle bir durumda kendimi içkiye vermek yerine," dedi Marcus alaycı bir sesle, "uyuk kalmayı tercih ederim."

"Elizabeth'in, annesine tıpatıp benzediğini biliyor muydunuz? İkişi de ender bulunan bir güzelliğe sahiptir."

Marcus bitap bir halde nefesini bıraktı ve Tanrı'dan sabır diledi. "Evet, biliyorum Lordum ve size bu konuda söylemek istediğim pek çok şey var ama şimdi bunun için pek uygun bir zaman değil. Şimdi izninizle biraz düşünmek istiyorum ve bunu sessizlikte yapmayı tercih ederim."

Kıpırmazı gözlerini yatağa çeviren Kont, Elizabeth'e bakıp yüzünü buruşturdu. Genç kadının solgun teni, yanağındaki kalp şeklindeki lekeyi iyice belirginleştiriyordu.

"Leydi Langston size bir aile verdi," dedi Marcus kendini tutamayıp. "Bu aileyi ihmal ederek onun hatırasına gölge düşürüyorsunuz."

"Beni sevmediğinizi biliyorum, Westfield. Ama aynı zamanda beni anlamıyorsunuz çünkü siz kızımı, karımı sevdiğim kadar sevmiyorsunuz."

"Sakin bana Elizabeth'e yeterince önem vermediğimi söylemeye kalkışmayın." Marcus'un sert sesi gerginliğin hâkim olduğu odada bir kırbaç gibi yankılandı.

"Neden söylemeyecekmişim? Siz de aynı şeyi benim için düşünüyorsunuz."

Kont bu sözlerle Marcus'u özlemini çektiği o sessizliğe boğdu. Beraberinde getirdiği ısrarcı suçlamalarla kulakları sağır eden bir sessizlikte bu.

Marcus neden Elizabeth'in yanında değildi?

Nasıl olmuştu da böylesine dikkatsiz davranmıştı?

Peki ya kazanmak için önce çaba harcadığı o hassas güven, onu tehlikelerden koruyacağına dair verdiği sözü tutamamasıyla sarsılmış mıydı?

Marcus başını geriye atıp acı dolu bir iniltiyle gözlerini kapadı. O güne dek onu kaybetme ihtimalini aklına getirmemeye çalışmış ve şimdi bu gerçekle yüz yüze kalmak, daha önce hiç fark etmediği bir şeyi fark etmesini sağlamıştı.

Elizabeth onun için önemliydi. Hem de çok önemli.

On Beşinci Bölüm

Elizabeth nefes nefese sıçrayarak uyandı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken karyolasının üzerini örten tanıdık kumaşı algılayabilmesi biraz zaman aldı ve hemen sonrasında baş döndürücü bir çiçek kokusu duyularını okşadı. Başını çevirip kan çanağına dönen gözlerini odanın etrafında gezdirdiğinde dört bir yanının çeşit çeşit sera gülüyle kaplandığını fark etti. Çiçek kalabahğının arasında kalan Marcus kendini tüm zarafetiyle Elizabeth'in yatağının yanındaki bir sandalyenin üzerine bırakmış uyuyordu. Üzerinde yakası açık, keten bir gömlek ve ten rengi dar pantolon vardı. Kömür karısı, gür saçlarını ensesinde toplamıştı. Çıplak ayaklarını bir taburenin üzerine koymuştu ve bu haliyle evindeymiş gibi görünüyordu.

Hiç kıpırdamadan Marcus'u inceleyen Elizabeth onu sahiplenici bir gurur hissedince aynı anda hem telaşlandı hem de mutlu oldu. Bu onu bir anda rahatlatacak kadar güçlü bir duyguydu. Marcus'u yanında bulmak, uyanır uyanmaz hissettiği paniği alıp götürmüştü.

Elizabeth çapaklanan gözlerini ovuşturup doğrulmaya çalıştı. Aynı anda kalçasında hissettiği acı bir çağlak atmasına neden oldu ve Marcus hemen yanına koştu.

"Bekle," Genç adam Elizabeth'i özenle kaldırıp sırtını yastaklarla destekledi. Rahatını sağladıktan sonra yanına oturup ona brikten bir bardak su doldurdu. Elizabeth yüzünde minnet dolu bir gülümsemeyle bir yudum su alıp kuruyan boğazını temizledi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Marcus.

Elizabeth yüzünü buruşturdu. "Kalçamda korkunç bir zonklama var."

"Buna hiç şaşırmadım," Marcus bakışlarını kaçırdı.

Onun böyle bir anda karamsar bir ifadeye bürünmesi karşısında meraklanan Elizabeth uzanıp elini tuttu. "Çiçekler için teşekkür ederim."

Marcus, Elizabeth'in haftalardır bir kez bile şahit olmadığı şekilde düşünceli görünse de sevgi dolu, içten bir ifadeyle gülümsedi. Uzun bir süre önce Moreland'lerin balosunda olduğu gibi mesafeli ve temkinli davranıyordu.

"Keyfini kaçırdığım için üzgünüm," dedi Elizabeth usulca. "Oysa ne kadar da huzurlu görünüyordun."

"Sen yanımdayken hep öyleyim," Marcus bu sözleri samimi olamayacak kadar tekdüze, yapmacık bir sesle söylemiş ve elini yavaşça Elizabeth'in elinden çekmişti.

Elizabeth huzursuzca kıpırdandığında vücudunun yan tarafına keskin bir acının saplandığını hissetti.

Marcus onu azarlarcasına bacağına sıkarak, "Kıpırdanıp durma," dedi.

Aralarına yeni bir duvar örülmesi karşısında dehşete kapılan Elizabeth gözlerini kısarak ona baktı.

Tam o sırada kapıya vuruldu. Marcus geleni içeri davet etti ve Margaret peşinde William'la birlikte odaya girdi.

"Kendine gelmişsin!" Yüzünde rahatladığını söyleyen bir ifadeyle Elizabeth'i selamladı. "Nasal hissediyorsun?"

"Berbat," diye itiraf etti Elizabeth perişan bir halde.

"Geçen gece neler olduğunu hatırlıyor musun?"

Odadaki herkes beklenti dolu bakışlarını Elizabeth'e çevirdi.

"Geçen gece mi?" Elizabeth'in gözleri büyüdü. "Ben ne zandır uyuyorum?"

"İki gündür ve bu uykunun her anına ihtiyacın vardı."

"Yüce Tanrım," Elizabeth başını iki yana salladı. "O geceyle ilgili çok fazla şey hatırlıyorum. Her şey çok hızlı gelişti. Bir anda öfkelenen Leydi Grayton ihmalkâr bahçıvanlarımızı asma güllerin uzamasına izin vermekle suçlayarak ağır adımlarla oradan uzaklaştı. Sonrasında birisi gizlice arkamdan yaklaşıp beni sürükledi."

"Bu korkunç bir şey!" Margaret elini dehşetle ağzına götürdü.

"Haklısın. Yine de daha kötüsü olabiliirdi."

"Bıçaklandın," diye homurdandı William. "Bundan daha kötüsü olamaz."

Elizabeth başını kaldırıp ona baktı. "Sanırım saldırının bu boyuta gelmesi önceden planlanmamıştı. Ancak diğer adam..."

Marcus, Elizabeth'in sözleri karşısında kaskatı keşildi. *Demek işin içinde birden fazla kişi vardı.* Bunun organize bir saldırı olduğunu tahmin etmişti ama yine de bu sözleri duyunca bir yumruk yeniş gibi oldu. "Hangi adamdan bahsediyorsun?"

Marcus'un sert ses tonu karşısında kaşlarını çatan Elizabeth kendini yeniden yastıklara bıraktı. "Yanılıyor olabiliirim ama sanırım bana saldırın adam bir başkası tarafından uzaklaştırıldı."

"Bu büyük ihtimalle Westfield ve Barclay'in işidir," dedi Margaret.

"Hayır, bahsettiğim kişi onlardan biri değildi. Bir erkek sesinin bağırduğunu duydum... sonrasında da olanlar oldu."

Margaret yatağın etrafından dolaşarak Elizabeth'in diğer yanına oturdu.

William ise kararlı adımlarla açık duran kapıdan dışarı çıkıp oturma odasına yönelmişti. "Seninle biraz konuşmak istiyorum, Westfield."

Elizabeth'in hafızasında kalanları biraz daha dinlemek isteyen Marcus başını iki yana salladı. "Ben burada kalıp..."

"Lütfen," dedi William ısrarla.

Marcus hızla reverans yaptıktan sonra oturma odasına geçti ve William kapıyı arkalarından kapattı.

William'ın ona en yakındaki koltuğu işaret etmesiyle birlikte Marcus bu sohbetin pek de kısa sürmeyeceğini anladı. "Barclay, benim gerçekten de..."

"Elizabeth'in bıçaklanması tamamen benim suçum."

Marcus olduğu yerde kaldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Diğer koltuğa yerleşmeye hazırlanan William, Marcus'u bir kez daha oturmasını işaret etti. "Hawthorne herkesin inandırıldığı gibi soygun için öldürülmedi."

Buna şaşırma gibi görünen Marcus koltuğa çöküp daha fazlasını duymayı bekledi.

Kısa bir tereddüt yaşayan William dikkatle Marcus'u inceledi. "Üzgünüm, bu konuda daha fazla konuşamam. Ama artık Elizabeth seninle yaşayacağına göre onun eşi olarak karşılaşacağın şeyi bilmen gerektiğini düşündüm." William susup derin bir nefes aldıktan sonra sözlerine devam etti. "Hawthorne kendisini ölüme götüren bazı önemli bilgilere sahipti. Ölümü bir kaza değildi."

Marcus yüzüne kayıtsız bir ifade yerleştirmeye özen gösterdi. "Ne tür bilgiler?"

"Bunu sana söyleyemem. Sadece şu kadarını bil: bu son dört yılda ben hem kendimin hem de karımın güvenliğini sağlayabilmek için neredeyse acı çekmesine mücadele ettim ve sizin evliliğiniz

de bizimkinden farksız olacak. Hawthorne hakkında, onun katilleri için tehdit oluşturabilecek bilgiye sahip olan tek kişi biziz."

"Anlıyorum. Ancak Elizabeth'in bıçaklanmasından kendini sorumlu tutmana hâlâ bir anlam veremedim."

"Kız kardeşimin karşı karşıya olduğu tehlikenin farkındaydım ve daha tedbirli davranmalıydım."

Karşısında duran adamın neler hissettiğini iyi bilen Marcus iç geçirdi. Öte yandan William'ın parktaki saldırıdan ve günlükten haberi yoktu. Bu durumda bahçede olanları önceden tahmin edememesi affedilebilirdi. Ancak bu Marcus için geçerli değildi. "Sen onu korumak için elinden geleni yaptın. Bundan daha fazlasını yapabilmeyi imkânsızdı."

"Elizabeth bunun aksini iddia etse de," diye devam etti William sözlerine, "ben odasındaki dağınıklığı onun yaptığını inanmıyorum."

Bu defa Marcus gerçekten de şaşırmıştı. "İnanmıyor musun?"

"Hayır. Bence birileri onun odasını altüst etti. Elizabeth'in peşinden Essex'e gelmemin sebebi de buydu zaten. Onun için endişelenmiştim." William başını geriye yaslayıp gözlerini kapattı. Koltuğun bordo renkli deri döşemesi yüzünün yorgun hatlarını daha da belirginleştirmişti. "O son on gün hayatımın en kötü günleriydi. Sizi bir arada gördüğümde saçımı vakitsiz beyazlatmanız için ikinizi birden dizime atarıp dövmek istedim."

"Barclay..." Marcus vicdan azabının ağırlığını omuzlarında hissederek iç geçirdi. "Üzgünüm."

Gözlerini açan William kaşlarını çatıp Marcus'a baktı. "Onu nasıl olup da benden önce bulduğun hakkında en ufak bir fikrim yok. Bağlantılarım olduğu halde..."

"Sadece isabetli bir tahminde bulundum," dedi Marcus çabucak.

"Evet, şey, Elizabeth'in sahip olduğu değerli şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama belli ki kendisi bunu biliyor. Daha önce

tehdit edilip edilmediği ya da sadece beni korumaya mı çalıştığı hakkında da en ufak bir fikrim yok. Elizabeth, Hawthorne'un ölümünden sonra tamamen içine kapandı."

"Bir insanın eşini kaybetmesinin çok zor bir durum olduğundan eminim."

"Elbette öyle. Bunu asla göz ardı etmiyorum." William sesini alçaltarak konuşmaya başladı: "Hawthorne biraz tuhaf da olsa iyi bir adamdı."

Marcus öne doğru eğilip kollarını dizlerine dayadı. "Tuhaf mı?"

"Hawthorne kolayca telaşa kapılan bir insandı. Bizim şu an olduğumuz kadar sakinken birdenbire mırıldanarak volta atmaya başlardı. Bunun ne kadar tuhaf bir durum olduğunu tahmin edemezsin. Hatta kimi zaman sinir bozucuydu."

"Bahsettiğin türde birkaç adam tanıyorum," dedi Marcus alaycı bir sesle. "İçlerinden biri de bu ülkenin kralı."

"Her neyse," William gözlerini kasarak ona baktı. "Müstakbel eşine zarar vermek isteyen birilerinin olduğunu öğrenen bir adam olarak durumu gayet iyi idare ediyorsun."

"Ben bu gerçeği birkaç gün önce öğrendim. Üzerinde durup düşünecek kadar zamanım oldu. Elbette bu iş böyle devam edemez. Kimse bir olaya iş iştin geçtikten sonra tepki vererek yaşayamaz. Bu tehdidi bertaraf etmek için ne gerekiyorsa yapılmalı."

"Seninle bu konuşmayı çoktan yapmış olmalıydım." William suratını buruşturdu. "Durumu en iyi şekilde açıklamanın bir yolunu bulacak kadar zamanım olduğunu sandım. Böyle bir durumda ne denir ki? Çok fazla soru, az sayıda cevap var. Ama işler çok hızlı gelişti ve ikiniz de toplumdaki rağbet gören insanlarsınız. Sürekli kalabalık içindesiniz. Elizabeth'in bunca görgü tanımın arasında güvende olacağını düşünmüştüm ama belli ki ona her yerde ulaşabiliyorlar. Bir *balodaydık*, Tanrı aşkına! Böylesine

kalabalık bir davetin onur konukunu kaçırmaya kalkışmak için deli olmak gerekir. Ya o bıçağa ne demeli?"

Marcus olduğu yerde kaldı. "Ne olmuş bıçağa?"

William kıpkırmızı kesildi. "Önemli bir şey yok, sadece..."

Marcus ayağa kalkıp odasına gitti ve bıçağı aldı. Onu ellerinde çevirip gün ışığında inceledi. Bunu daha önce yapmayı planlamış ama Elizabeth'e göz kulak olma isteğine karşı koyamamıştı. Bıçık bekleyebilirdi, nasıl olsa olduğu yerde duruyordu.

Şimdi Marcus onu dikkatle inceliyordu. Kaliteli ve pahalı bir bıçağı. Altın kabzası, iç içe geçmiş asma dalları ve yapraklarla süslenmiş olduğu için damarlı bir yüzeye sahipti. Kabzanın hemen altına *NTM* harfleri işlenmişti. Nigel Terrance Moore; yani artık hayatta olmayan Vikont Hawthorne.

Marcus başını kaldırıp odaya giren William'a baktı. "Bu bıçak nerede duruyordu?"

"Sanırım Hawthorne'un katili onun üzerindeki özel eşyaları da almış. Hawthorne bu bıçağı hep yanında taşırdı ve öldürüldüğü gece de üzerindeydi."

Derin düşüncelere dalan Marcus yapbozun parçalarını yerine oturtmaya çalışıyor ama hangi yolu denerse denesin bunu bir türlü başaramıyordu.

Christopher St. John, Elizabeth'e öldürüldüğü gün Hawthorne'un üzerinde olan broşunu geri vermişti. Şimdi o geceye ait olan bir eşya daha ortaya çıkmıştı. İpuçları St. John'u işaret ediyordu ama Elizabeth'in uğradığı saldırılar onun tarzı değildi. St. John başarısını zekasına ve hedefi asla şaşmamasına borçluydu. Elizabeth'in uğradığı her iki saldırı da başarısızlıkla sonuçlanmıştı, ki St. John böyle bir şeye asla izin vermezdi. Saldırganın St. John olma ihtimali vardı belki ama Marcus ortada tuhaf bir şeyler olduğundan emindi.

Saldırğan neden Elizabeth'e yüzlerce kişinin katıldığı bir baloda saldırma riskini göze almıştı ki? Kadının böyle bir davette günlüğü yanında taşımayacağı belliydi.

Ama eğer St. John masumsa, ki bu ihtimal Marcus'u öfkeliyordu, o zaman ortada günlükten haberdar olan ve ona sahip olmayı, öldürmeyi bile göz alacak kadar çok isteyen bir başkası vardı.

Bu işi tek başına çözemeyeceğini anlayan Marcus, gerçekleri William'a açıklayamadığı için üzüntü duyuyordu ama şimdilik Elizabeth'in isteklerine saygı duyacaktı. Sonuçta onun güvenliği her şeyden önemliydi ve Marcus bunu sağlamak için her türlü yardıma başvurmaya hazırdı.

Kapıda duran Elizabeth'in yüksek sesle nefes alması ilki adamın da irkmesine neden oldu. Üzerinde basit bir sabahlık olan Elizabeth beti benzi atmış bir halde hayretle hançore bakıyordu. Dağılmış saçları, huzursuzca kıpırdanan parmaklarıyla bir çocuk gibi görünüyordu.

Yüreğinin daraldığını hisseden Marcus bu duygudan insafsızca ayrıldı. Elizabeth'e duyduğu yoğun sevgi, geçmişte de açıkça ispatlandığı gibi onun başına daha büyük bir dert açmaktan başka bir işe yaramazdı. Marcus hançeri tekrar çekmeyeceye koyarak hızla Elizabeth'in yanına gitti.

"Henüz ayağa kalkacak durumda değilsin."

Elizabeth belli belirsiz duyulan bir sesle, "Onu nereden buldun?" diye fısıldadı.

"O seni bıcakladıkları hançer."

Bu sözleri duyan Elizabeth'in dizlerinin bağı çözüldü ve Marcus yaralı kalçasına dokunmamaya özen göstererek ona usulca destek oldu. Ardından kadını tekrar odasına götürdü. William da peşlerinden geldi.

Marcus onu tekrar yatağa yatırırken, "O hançer Hawthorne'unda," diye fısıldadı Elizabeth.

"Biliyorum."

William yatağın diğer tarafına geçti. "Bu konuyu daha detaylı araştıracağım, Elizabeth. Lütfen endişelenme, ben..."

"Asla böyle bir şey yapmayacağım!" diye haykırdı Elizabeth.

William omuzlarını dikleştirdi. "Doğru olan neyse onu yapacağım."

"Hayır, William. Artak beni korumak senin görevin değil. Sen karınla ilgilenmelisin. Benim yüzümden başına bir iş gelirse Margaret'in yüzüne nasıl bakarım?"

"Westfield ne yapabilir ki?" dedi William dudaklarını büzerek. "Ben ihtiyacımız olan bilgiye ondan daha yakın bir pozisyondayım."

"Lord Westfield güçlü ve etkili bir adam," diye itiraz etti Elizabeth. "Onun da önemli bağlantılara sahip olduğundan eminim. Bu işi ona bırak. Senin bu konuya dâhil olmana asla izin vermeyeceğim."

William ellerini beline koyarak, "Saçmalıyorsun," diye hor-murdandı.

"Bu işten uzak dur, William."

William yatağın kenarından ayrılp odanın karşı tarafına doğru yürüdü. "Bir şeyler yapmazsam aklımlı yitiririm. Benim yerimde sen olsaydın, sen de aynı şeyi yapardın." Bu sözlerin ardından odadan çıkıp kapıya arkasından çarptı.

Elizabeth şaşkınlıkla kapıya baktı. Başını kaldırdığında ağı-lıyordu. "Onu durduramıyım, Marcus."

"Bunun için elimden geleni yapacağım, aşkım." Elizabeth'in gözyaşlarının nasıl da kalbini parçaladığını görmezden gelmeye çalışan Marcus yüzünde ciddi bir ifadeyle kapıya baktı. "Ama ağabeyin de en az senin kadar inatçı."

Marcus, Elizabeth'le bir şeyler atıştırdıktan sonra arabasına binip Avery James'i aldı. İki adam Lord Eldridge'le buluşmak üzere şehirde yola koyuldular.

Dalgın gözlerle arabanın penceresinden dışarı bakan Marcus, ne Londra caddelerindeki telaşı görecekti ne de mallarının çığırkanlığını yapan satıcıları duyacak durumdaydı. Yolunda gitmeyen, gözden geçirilmesi gereken pek çok şey vardı. Lord Eldridge'in ofisine ulaşana dek hiç konuşmadı. Oraya vardıklarında Eldridge'e posta aracılığıyla iletemediği detayları anlattı.

"Her şeyden önce," dedi Eldridge, o sözlerini tamamladığında, "artık seni bu görevde tutamam, Westfield. Leydi Hawthorne'la evlenecek olman objektif davranman konusundaki umutlarımızı söndürüyor."

Marcus oturduğu sandalyenin oymalı ahşap kolunda parmaklarıyla ritim tutturdu. "Ben hâlâ onu benden daha iyi koruyabilecek birisinin olmadığını iddia ediyorum."

"Bu aşamada onun karşı karşıya olduğu tehlike hakkında yeterince bilgiye sahip değiliz. Onu korumanın en iyi yolu kilit altında tutmak olacaktır. Ancak amacımız sadece onun güvenliğini sağlamak değil. Teklifime itiraz etmeden önce lütfen alternatifleri gözden geçir. Saldırganı tuzağa düşürmeden yakalamamız mümkün mü sence?"

"Sen Elizabeth'i yem olarak kullanmayı düşünüyorsun." Bu bir soru değildi.

"Gerekirse evet." Eldridge bakışlarını Avery'ye çevirdi. "Leydi Hawthorne'a yapılan saldırı hakkında sen ne düşünüyorsun, James?"

"Saldırganın bunu neden yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Avery. "Neden yanında günlük olmadığını bildiği halde Leydi Hawthorne'a saldırdı? Bunu yapma amacı neydi?"

Marcus tempo tutmayı bırakıp bu konudaki fikrini söyledi.

"Bunu fideye için yaptı. Günlüğe karşılık Leydi Hawthorne'un hayatı. Bu işin içinde teşkilatın olduğunu biliyorlar. Broş ve hançer Hawthorne öldürüldüğü sırada orada olduklarını ve Barclay'ın de bu işe bulaştığını bildiklerini gösteriyor. Elizabeth'e yaptıkları saldırının fazlasıyla cüretkâr olduğu doğru ancak o gece Elizabeth'i yanında, Hawthorne'un günlüğü ortaya çıktığından beri ilk kez koruma yoktu."

Eldridge oturduğu yerden kalkıp caddeyi seyretmek üzere arkasını dönerek, "Broş olayından sonra bu işin içinde St. John'un da olduğundan eminim," dedi. "St. John'un peşine taktığımız adamlar nişan balosunun gerçekleştiği gece onun izini kaybetmişler. Verdikleri saatın bıçaklanma olayının yaşandığı anla örtüşüyor olması şüpheleri onun üzerine çekiyor. Bunu emirindeki adamlardan birine de yaptırmış olabilir ancak ben böylesine hassas bir işi bizzat kendisinin üstlenmek isteyeceğini düşünüyorum. St. John son derece cesur bir adamdır."

"Sana katılıyorum," dedi Marcus sert bir sesle. St. John kirli işleri kendi elleriyle halletmekten kaçınmazdı. Hatta bunu tercih bile ederdi.

"Bize yardım edebilecek tek bir kişi var," dedi Avery. "O da Leydi Hawthorne'un saldırırganının korkup kaçmasını sağlayan adam."

Marcus başını iki yana salladı. "Baloya katılan hiç kimsa böyle bir iddiada bulunmadı ve elbette ben de gerçek sebebi açıklamadan konuk listesindeki insanları sorguya çekemem."

Eldridge ellerini arkasında kavuşturup topuklarının üzerinde yükseldi. "Can sıkıcı bir durumla karşı karşıyayız. Keşke günlükte yazanları gözebilmiş olsaydık. Bütün bu olanların açıklaması o günlükte saklı." Eldridge kısa bir sessizliğin ardından kelimelerini özenle seçerek, "Bu sabah Lord Barclay ziyaretine geldi," dedi.

Marcus homurdanmamak için kendini zor tuttu. "Buna şaşırdığımı söyleyemem."

"James'i arıyordu."

Avery başını salladı. "Yanıma uğradığında onunla konuşurum. Umarım bu meseleyi onun adına benim üstlenmeme rıza gösterecektir."

"Hah!" Marcus güldü. "Chesterfield'lar inatçı insanlardır. Ben olsam onun halinden memnunmuş gibi görünmesine aldanmam."

Derin düşüncelere dalan Eldridge, "Barclay iyi bir ajanımdı," dedi. "Evlendiğinde onu kaybettim. Bu olay onu tekrar aramıza döndürecekse..." Omzunun üzerinden imalı bir bakış fırlattı.

"Bana bir keresinde körü körüne maceraya atılan, genç ajanlara sahip olmanın işini kolaylaştırdığını söylemiştin," diye hatırlattı Marcus.

"Ah, yine de deneyimin yerini hiçbir şey tutamaz." Eldridge yüzünde belli belirsiz fark edilen bir gülümsemeyle koltuğuna geri döndü. "Ama önemli değil. Bu görevi ancak işin içine duygularını karıştırmayacak biri yerine getirebilir. Barclay bunu yapamayacaktır. Senin için de aynı şeyin geçerli olduğunu düşünüyorum, Westfield. Leydi Hawthorne'la duygusal yakınlığımız, onun hayatını tehlikeye atacaktır."

Avery oturduğu koltukta huzursuzca kıpırdandı.

Marcus sert bir ifadeyle gülümsedi. "Öyle de oldu zaten. Ama bir daha asla buna benzer bir şeyin yaşanmayacağından emin olabilirsin."

Eldridge bakışlarını ondan ayırmadan, "Bundan eminsin, değil mi?" dedi.

"Evet." Marcus sadece birkaç haftada Elizabeth'in istese kendisine ne büyük bir zarar verebileceğini tamamen unutmuştu. Bunu aştığını düşünmüştü. Ama şimdi öyle olmadığını biliyordu. Her ikisi için de en iyisi Marcus'un ona soğuk davranmasıydı. Marcus hayatına devam etmek için Elizabeth'in varlığına ihtiyaç duymayı asla kabullenmeyecekti. Elizabeth de zaten Marcus'a

ihtiyaç duymadığını çoktan kanıtlamıştı. Önce başka bir adamla kaçarak, sonra da aralarındaki ilişkisi hiç zorlanmadan sonlandırarak. Marcus'tan kolayca vazgeçebileceği konusunda en ufak bir şüphe yoktu.

"Her erkek zaman içinde direnmekten vazgeçer, Westfield," dedi Eldridge alaycı bir sesle. "Bu konuda yalnız değilsin."

Marcus ayağa kalkarak tartışmayı sonlandırdı. "Günlükle ilgili çalışmalarına devam etmem gerekiyor. Düşüne sadece iki hafta kaldı. Sonrasında Elizabeth benim evime yerleşecek ve şu an olduğundan çok daha iyi korunacak."

Avery de kalktı. "Ben de Lord Barclay'le görüşüp endişelerini gidermek için neler yapabileceğime bakacağım."

"Beni gelişmelerden mutlaka haberdar edin," diye emretti Eldridge. "Görünüşe bakılırsa günlük hakkında daha fazla bilgi edinemediğimiz takdirde ya sadece bekleyecek ya da saldırıya ortaya çıkarmak için Leydi Hawthorne'a yem olarak kullanmak zorunda kalacağız. Hangi yöntemi uygulayacağımıza karar vermek için fazla zamanımız kalmadı."

Güneş ışığı, sabah erken saatlerde yağın yağmurun geride bıraktığı su birikintilerinin üzerinde yansıyor. O gün son derece önemli bir gündü, evleneceği gündü ve Marcus bakışlarını pencereden ayırıp giyinmeye devam etti. Bu özel gün için açık gri renkte bir ceket ve pantolonla birlikte, üzeri ipek işli gümüş rengi bir yelek ısmarlamıştı. Uşağı, Marcus'un başındaki peruktan elmas taşlarla süslü ayakkabılarına dek mükemmel görünmesi için büyük çaba sarf etmişti ve adamın giyinmesi bir saatten uzun sürmüştü.

İşi bittiğinde yandaki odaya, oradan da evin hanımının odasına geçti. Elizabeth'in şahsi eşyalarının büyük kısmı gelmişti ve Marcus ona yabancıkk çekirtmemek, onu evindeymiş gibi hissettirebilmek için bu eşyaları kendince odaya yerleştirmişti.

Eğyallarına dokunmayı özele girmek olarak değerlendirdiği için bunu hizmetçilerin yapmasına izin vermemiştir. Son iki haftadır olduğu gibi aralarına duygusal bir mesafe koymaya devam edecekti ama artık onun üzerinde bazı haklara sahipti ve onun uğruna katlandığı bunca şeyden sonra bu hakların sonuna dek adım çıkarmaya da kararlıydı.

Marcus bakışlarını son bir kez daha odada gezdirip her şeyin yerli yerinde durduğundan emin oldu. Bakışları Lord Hawthorne'un çalışma masasının üzerindeki küçük bir portresine takılıp kaldı. Bu portreyi her görüşünde olduğu gibi canı sıkılarak onu eline aldı. Can sıkıntısının sebebi kıskançlık ya da bu adamın kendisine ait olan bir şeyi elinden alması değildi; hayır, bu yüze bakmak onu rahatsız ediyordu çünkü daha önce gözünden kaçan bir şeyi görme beklentisinin huzursuzluğunu yaşıyordu.

Marcus bu son birkaç günde sık sık olduğu gibi düşüncelere daldı. Yakışıklı Vikont hayata veda etmeseydi, yaşantısı şu ankinden ne kadar da farklı olacaktı. Elizabeth evlendiğinde onu sonsuza dek kaybedeceğini düşünmüştü. Gerekirse onu baştan çıkarmaya niyetlenmişti. Hawthorne'un soyadını taşıdığı halde onun kendisine ait olduğuna inanıyordu. Ancak İngiltere'ye geri döndüğünde Elizabeth dul bir kadındı ve Marcus'un onu baştan çıkarmak konusunda herhangi bir adım atmasına gerek kalmamıştı.

Portreyi tekrar çalışma masasına, William, Margaret ve Randall Chesterfield'in portrelerinin yanındaki yerine bıraktı.

Geçmiş, geçmişte kalmıştı ve artık unutulmalıydı. O gün kendisine yapılmış olan büyük bir haksızlık düzeltilene ve sonrasında hayatı Elizabeth'le tanışmadan önceki gibi normale dönecekti.

Marcus alt kata inip şapka ve eldivenlerini aldıktan sonra arabasına bindi. Kiliseye ilk gelenlerden biri de oydu ve Elizabeth'in gelin odasında törene hazırlanmış duyuncu rahat bir nefes aldı. Aslında onun törene gelmemesinden korkmuştu. Marcus, Eliza-

beth evlilik yeminini edene dek uzun zamandır özlemini çektiği huzura kavuşamayacaktı.

Gülümseyerek kiliseye gelen aile fertleri, dostlar ve sosyetenin önemli üyeleriyle sohbet etmeye başladı. Güvenliği en üst düzeyde tutarak ajanları konukların arasına yerleştirmişlerdi. Marcus yan yana oturan Talbot ve James dışında bu ajanların kimliğinden habersizdi, sadece orada olduklarını biliyordu.

Doğuştan meraklı bir insan olarak elinde olmadan kilisenin sıralarına dizilen insanları özelliklerine göre sınıflandırdı ve hangilerinin kendisi gibi bir ajan hayatı sürdüğünü merak etti. Asillerin eşleriyle pek fazla konuşmadığı da gözünden kaçmadı ve kendisi de Elizabeth'e karşı böyle bir soğukluk hissedebilmeyi diledi.

Eşleri tehdit altında olsa acaba bu asiller de akıllarını yitirecek duruma gelirler miydi? Onlar da eşlerinin güvenliği için mi nefes alıyorlardı? Marcus bundan şüpheliydi. Onun Elizabeth'e olan düşkünlüğü normal değildi. Böyle bir etki altında olmasaydı Elizabeth'i koruma görevinde başarısız olmaz ve kendini kafese konulmuş bir hayvan gibi huzursuz hissetmezdi.

Tuhaf da olsa huzura kavuşabilmesinin tek yolu kendisine ızdırap çektiren kadınla evlenmesiydi.

Son dört yılda Elizabeth'i kaybetmiş olmanın acısını hep yüreğinde hissetmişti. Şimdi nihayet bu acıdan kurtulacaktı. Onu canından bezdiren bu azaptan kurtulacaktı.

Şu andan itibaren görevi ve akıl sağlığı her şeyden önce gelecekti. Elizabeth onun olacak ve bütün dünya bunu bilecekti. Ona zarar vermek isteyenler de. Elizabeth'in kendisi de.

Artık kaçmak, kovalamak, hayal kırıklıkları yaşamak yoktu. Bütün bunlara bir son vermek istiyordu.

Ve şimdi bu isteğini gerçekleştirecekti.

On Altıncı Bölüm

"Titriyorsun," diye mırıldandı Margaret.

"İçerisi soğuk."

"Ö halde neden terliyorsun?"

Elizabeth öfke dolu gözlerini karşısındaki aynaya çevirip Margaret'in merhamet dolu bakışlarıyla buluştu.

Margaret hiç istifini bozmadan gülümsedi. "Çok güzel görünüyorsun."

Elizabeth bakışlarını aşağı indirip aynadaki görüntüsünü inceledi. Kolları dirsekte biten, açık mavi renkte, tafta bir elbise, ona uygun bir etek ve önlü açık bir üst etek seçmişti. Bu seçimiyle soğukkanlı bir kadın izlenimi yaratmayı başarmıştı, ki şu an gerçekten de öyle hissetmeye ihtiyacı vardı. Titrek bir iç çekişin ardından suratını buruşturdu. Bu günü asla yaşamayacağına yemin etmiş bir kadın olarak gerçekle yüzleşmeye hazır değildi.

"Onun yanındaki yerini aldığı anda kendini daha iyi hissedeceksin," dedi Margaret.

"Ya da şu an olduğundan daha kötü hissedeceğim," diye mırıldandı Elizabeth.

Ancak on beş dakika sonra babasının koluna girip kilisenin koridorunda yürürken Marcus'u görünce âdeta büyüldü ve Margaret'in da tahmin ettiği gibi kendini çok daha iyi hissetti. Marcus üzerindeki şık takımın içinde göz kamaştırıcı görünüyordu ve Elizabeth'e öylesine arzu dolu gözlerle bakıyordu ki kadın aralarındaki mesafeye rağmen zümrit yeşili gözlerini seçebiliyordu.

Gerçekteyse aralarında bu fiziksel mesafeden çok daha büyük bir boşluk vardı. Marcus'un kötü şöhreti ve Eldridge için çalışıyor olması, ilişkilerinde Elizabeth'in aşabileceğinden emin olamadığı büyük bir engel teşkil ediyordu. Üstü kapalı da olsa evliliğine sadık kalacağını söylemiş ve teşkilattaki görevinden ayrılma ihtimalini gözden geçirmeye razı olmuştu ama Elizabeth'e herhangi bir söz vermemişti. Bu iki konudaki tavrını değiştirmesse Elizabeth zaman içinde ondan nefret edebilirdi. Elizabeth'le ondan intikam almak için evleniyorsa da zaten evlilikleri başlamadan bitmiş demektir. Elizabeth elinde olmadan endişeleniyor ve gelecekteki fazlasıyla korkuyordu.

"Verdiğin karardan emin misin?" diye sordu babası kısık bir sesle.

Bu sözler karşısında afillayan Elizabeth gözlerini fal taşı gibi açarak ona baktı. Dosdoğru karşıya bakan babası her zamanki gibi mesafeli görünüyordu. Marcus da son birkaç haftadır benzer bir tutum sergiliyordu. "Neden sordun?" diyebildi Elizabeth yalnızca.

Kont, kilisenin mihrabına ve orada kendilerini bekleyen adama bakarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Artık mutlu olmak için evleneceğini düşünmüştüm."

Etraflarında onları izleyen o kadar insan olmasa Elizabeth hayretle babasının yüzüne bakabilirdi. "Senin böyle bir yorumda bulunman beni şaşırttı doğrusu."

Babası iç geçirerek yan gözle ona baktı. "Annene hayatımın sonuna dek sahip olabilmek için en ağır işkencelere bile seve seve katlanırdım."

Kont'un gözlerindeki boşluk Elizabeth'in yüreğini acıttı. "Baba..."

"İstersen geri dönebiliriz, Elizabeth," dedi Kont alçak bir sesle. "Westfield'i bu evliliğe iten sebepler hakkında bazı endişelerim var."

İçindeki şüphe tohumlarının birer birer filizlenmesiyle birlikte midesinin allak bullak olduğunu hisseden Elizabeth başını çevirip müstakbel eşini inceledi. Marcus'un dudakları sessiz bir teşvik gibi son derece çekici bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılmıştı ve Elizabeth bir an kalbinin duracağını hissetti.

"Bunun ne tür bir skandala sebep olacağını düşünsene," diye fısıldadı genç kadın babasına.

Kont adamlarını yavaşlattı. "Beni ilgilendiren tek şey senin mutluluğun."

Kısa bir an nefesi kesilen Elizabeth adamlarını şaşırdı. Babasının kendisine önem verdiğini göstermesini ne kadar beklemişti? Bunun, gerçekleşmesi mümkün olmayan bir hayal olduğunu düşünecek kadar uzun bir zaman. Onun kendisine oradan kaçıp gitmek konusunda hiç beklenmedik bir şekilde destek olması hem şaşırtıcı hem de teşvik ediciydi. Elizabeth babasını ve kilisedeki insanları şöyle bir inceledikten sonra bakışlarını Marcus'a çevirdi. Onun kendisine doğru küçük bir adım atması ve yumruklarını sakmış olması, oradan kaçıp gitmesi durumunda mutlaka peşine düşeceğini söyleyen bir uyarıydı.

Bu belli belirsiz hissedilen tehdit, Elizabeth'i daha da korkutmuştu. Oysa genç kadın bahçede Marcus'un sesini duyduğunda içinin nasıl da huzurla dolduğunu hatırlamıştı. Bıçaklanmasının ardından onun kendisini kucakladığını ve titreyen kollarıyla sesinin, duyduğu yoğun endişeyi nasıl da ele verdiğini hatırlamıştı. Onun kollarında geçirdiği gecelerin nasıl da özlemini çektiğini hatırlamıştı. Elizabeth'in kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başladı ama buna sebep olan şey oradan kaçıp gitme dürtüsü değildi.

Başını yukarı kaldırdı. "Teşekkür ederim, baba. Ama ben ne yaptığımı biliyorum."

Marcus, kendisiyle birlikte mihrapta bekleyen erkek kardeşine baktı. Paul sırtta ve sessiz bir soru sorar gibi tek kaşını kaldırdı. *Herhangi bir tereddüdün var mı?* diye soruyordu sanki.

Marcus tam ona fısldayarak cevap vermek üzere ağzını açtığı sırada kiliseye ani bir sessizliğin hâkim olduğunu fark etti. Elizabeth babasının yanında içeri girmişti ve onu görmek Marcus'un nefesini kesti.

Paul'un kilise müziği başlamadan hemen önce sessizce çaldığı ışık, az önce bakışları aracılığıyla sorduğu soruya cevap aldığı söyliyordu.

Marcus daha önce hiç bu kadar güzel bir gelin görmemişti. Ve bu gelin kendisine aitti.

Boğuk birkaç huçkank duyduğunda bakışlarını annesine çevirdi ve onun gözleri yaşlı bir halde ön sırada oturduğunu gördü. Erkek kardeşi Robert annesinin incecik elini tuttu ve onu rahatlatmak istercesine gülümseyerek altın çerçeveli gözlüğünün ardından Marcus'a baktı.

Çok yakında Westfield Kontesi unvanını Elizabeth'e devredecek olan anneleri mutluluktan uçuyordu. Elizabeth'e yıllar önce ilk gördüğü andan beri bayılıyordu ve şimdi de büyük oğlunu evliliğe götürecektik kadar etkilemeyi başaran bir kadının gerçekten de özel olduğunu söylüyordu. Marcus annesine evlenmeye ikna olan kişinin kendisi değil, Elizabeth olduğunu bir türlü anlatamıyordu.

O bunları düşündüğü sırada, az önce kararlı adımlarla yürüten Elizabeth bir anda bocaladı. Genç kadın ürkek bir geyik gibi bakışlarını kilisenin etrafında dolandırdı. Marcus öne doğru bir adım attı. Elizabeth kaçamazdı. Bunu bir kez daha yapamazdı. Paniğe benzer bir duygunun etkisiyle kalp atışları hızlandı. Ar-

dından Elizabeth ona baktı ve başını yukarı kaldırıp yürümeye devam etti.

Tören başladı. Ve çok uzun sürdü. Hem de çok uzun. Marcus işleri hızlandırma çabasıyla evlilik yeminini kararlı ve güçlü bir sesle tekrarladı. Boğuk sesi kilisenin tıklım tıklım insan dolu sıralarının tamamına ulaştı. Elizabeth kendi yeminini, sözleri şaşkırmaktan korkuyormuşçasına ağır ve özenli bir şekilde tekrar etti.

Marcus onun titrediğini, avcunun içinde duran elinin buz kestiğini hissedebiliyordu ve korktuğunun farkındaydı. Onu rahatlatmak istercesine elini sıktı ama bunu yaparak bir yandan da artak geri dönüşü olmayan bir şekilde kendisine ait olduğunu söylüyordu.

Nihayet tören tamamlandı.

Marcus, Elizabeth'i kendine doğru çekerek öptü ve o da kendisine şevkle karşılık verince büyük bir şaşkınlık yaşadı. Elizabeth'in tadı ağzının içini doldurmuş, duyularını sarhoş etmiş ve arzudan neredeyse çıldırarak duruma gelmesine neden olmuştu.

Oruç tutmaya mehur edilen erkekliğinin bacaklarının arasından iyice ağırlaşmış kendisine verilen hakları kullanmayı istediğini hissedebiliyordu.

Bu skandala yol açabilecek bir durumdu.

Ama Marcus'un umurunda bile değildi.

Marcus karısına baktığında yüreği, onu huzursuz eden, kontrol altında tutamadığı bir endişeyle doldu. Bu neredeyse katlanamayacağı kadar yoğun bir duyguydu.

Bu yüzden onu bastırıp bakışlarını başka yöne çevirdi.

Elizabeth kocasıyla ilk gecesine hazırlanırken çok fazla şey düşünmemeye çalıştı. Hiç acele etmeden giyinirken bakışlarını odada gezirdi ve yabancı bir yerde bile olsa etrafının şahsi eşyalarıyla

çevrili olmasından memnuniyet duydu. Duvarları açık pembe, damaskoyla döşenmiş odası geniş ve güzeldi.

Marcus'la ilk kez sevdiği odayla arasında sadece iki kapı vardı. O sevmeyi hatırlamak teninin alev alev yanmasına ve yüreğinin sıkışmasına neden oldu. Marcus'un ona sahip olmasının üzerinden çok uzun zaman geçmişti ama sadece o geceyi düşünmek bile Elizabeth'in beklentiyle ürpermesine neden oluyordu.

Marcus'a karşı artık alıştığı, sonsuz bir arzu hissetmesine rağmen, yatakta kendisinden çok daha istekli olan bir adamla evlendiğini bilmek onu korkutuyordu. Amaçlarına ulaşmakta yoluna hiçbir şeyin çıkmasına izin vermeyecek kadar kararlı olan bir adamla. Elizabeth böyle bir adamı etkileyebilir miydi? Onu ıslah edebilir miydi? Belki de Marcus'u biraz olsun değiştirebilmesi imkânsızdı ve o, bunu başarabileceğini umacak kadar aptaldı.

Elizabeth yıkandığında Meg'den saçlarını açık bırakmasını istedi, sonra da hizmetçisine o gece için izin verdi. Yatağının üzerinde kendisini bekleyen gecelik ve sabahlığına doğru yürüdü. Her ikisi de çeyizi için özel olarak sipariş edilmişti. Elizabeth parmaklarını hayranlıkla incecek kumaşın ve pahalı dantellerin üzerinde gezdirdi.

Parmağındaki alyans, mum ışığının altında parlayınca durdu. Bu yüzük Hawthorne tarafından seçilen o basit yüzükten çok farklıydı. Marcus'un, parmağına taktığı yüzüğün ortasında etrafı yakutlarla çevrili iri bir elmas vardı. Marcus'un bu yüzükle, onu kaçça sahiplendiğini görmezden gelebilmek imkânsızdı. Hatta bununla bile yetinmemiş yüzüğün halkasına Westfield ailesinin amblemini işletmişti.

Elizabeth kapıya hızla vurulduğunu duyduğunda geceliğini almaya davrandı ama sonra bundan vazgeçti. Kocası sekse fazlaıyla düşün bir adamdı ve son günlerde Elizabeth'e biraz soğuk davranıyordu. Elizabeth onu elinde tutmak istiyorsa yatakta daha cesur olmak zorundaydı. Bu konuda Marcus'un geçmişteki sev-

gileri kadar deneyimli değildi belki ama öğrenmeye hevesliydi. Bunun yeterli olacağını ummaktan başka çaresi yoktu.

Elizabeth giyinmeyi boş verip Marcus'a içeri girmesini söyledi. Cesaretini toplamak için derin bir nefes alarak kapıya doğru döndü. Marcus kapıyı açtı ve içeri girer girmez olduğu yerde kaldı. Siyah renkte, kalın saten kumaştan yapılmış bir ropdöşamburla örtülü vücudu Elizabeth'i görünce baştan aşağı gerilmişti. Eşiğin önünde donup kalan Marcus'un zümrüt yeşili gözleri çıkmak çıkmak yanıyordu ve bunu fark etmek Elizabeth'in teninin karıncalanmasına neden olmuştu. Çıplaklığını elleriyle gizleme arzusunu bastırarak ashında öyle hissetmediği halde cesur bir tavırla başını kaldırdı.

Marcus'un boğuk sesi tüylerini diken diken etti.

"Üzerinde sadece benim alyansım varken öylesine güzelsin ki."

Marcus içeri girip kapıyı kapattı. Hiçbir şey olmaması gibi davranmaya çalışıyordu. Ama Elizabeth onun bu tavrına kanmamıştı. Onun her an üzerine saldırmaya hazır olduğunu hissedebiliyordu. Âdeta büyülenmiş gibi Marcus'un üzerindeki ropdöşamburla kumaşının kıpırdanıp sertleşen erkekliğinin etkisiyle yukarı kalkmasını izledi. Ağzı sulandı ve tırnaklarını avcuna batırdı. Ropdöşamburla önünün aralanıp Marcus'un vücudunun en sevdiği uzvunu açıkta bırakmasını bekledi.

"Bakışlarını üzerinden alamıyorsun, aşkım."

Marcus ona doğru yürürken ropdöşamburla kumaşı hafifçe bacaklarına dolanıyordu ve genç adam Elizabeth'e teninden yayılan sıcaklığı hissetmesine imkân tanıyacaktı kadar yaklaştı. Elizabeth, Marcus'un vücudundan yayılan sandal ağacı ve limon kokusunu duyabiliyordu ve sertleşip gerilen meme uçları, göğüslerinden kadınlığa kadar arzusuyla kasılmasına neden oluyordu. Dudaklarından dökülmek üzere olan iniltiyi güçlükle bastırdı. Ona olan arzusu her geçen gün daha da artmış, bu son bir ayda

Marcus, Elizabeth'in kendisine tüm benliğiyle teslim olmasını istiyordu. Yüzüğü, ismi, arzusu... bunların hiçbirisi onu rahatlatmaya yetmemişti.

"Neden sana kendi isteğimle verebileceğim bir şeye zorla sahip oluyorsun?" diye fısıldadı Elizabeth. Belki de Marcus'un ona sahip olabilmemesin tek yolu buydu ve Elizabeth o güne dek kendisini hep bu şekilde teslim etmişti. Tekrar düşünüp kendisini ona baskı olmadan sunduğu bir anı hatırlamaya çalıştı.

Marcus inleyerek yüzünü onun boynuna gömdü. "Sen bana hiçbir şeyi kendi isteğinle vermedin. Sana dair sahip olduğum her şeyi bileğimin hakkıyla elde ettim."

Elizabeth elini ropdöşambırının arkasından içeri sokup onun titrek kaslara sahip sırtını okşadı. Marcus bu dokunuşla birlikte arzuya terleyerek sırtını yay gibi gerdi ve Elizabeth'in sesıyla sakinleşene dek kaskılarını çaresizce onunkilere sürüttü. "Sana istediğin şeyi vermeme müsaade et."

Marcus, Elizabeth'in kadınlığı onu tahrik eden bir okşayışla sertliğinin etrafını sardığında kadını sert bir şekilde göğsüne bastırarak omzunu sırdı. Ardından dişlerinin bıraktığı izleri yalayarak, "Cadi," diye fısıldadı.

Elizabeth'in odasına gelirken tek bir amacı vardı; ortak arzularını tatmin edip gecikmeli evliliklerinin gereklerini kusursuz bir şekilde yerine getirmek. Özenle planladığı karşılaşmaları adımlarını iyi bildiği bir dansa dönüşecekti ve bu dansa asla zorlama olmayacaktı. Ancak Elizabeth onu çınlıplak karşılamıştı. Saçları dağınık bir halde omuzlarına dökülüyor, vücudu gömneninin ateşini yansıtıyordu ve başını da Jeezebel'in gururlu ifadesiyle yukarı kaldırmıştı. Orada öylece durup onun kendisine ait olduğunu söylemişti. Bunca yıl Marcus'u bir kez olsun umursamamıştı ve şimdi, şimdi Marcus'un çektiği onca acıdan sonra zaferini ilan ediyordu.

Ve gerçekten de kazanmıştı. Onu incecik bacakları ve ıslak kadınlığıyla sımsıkı sararak tuzağa düşürmüştü. Sırtında dolaşan elleri tenini yoğuruyordu.

Elizabeth'in kollarında kendinden geçen Marcus sırtını geriye attı ve onu boynundan göğsüne dek öperek ardında ateşten bir iz bıraktı. Diliyle genç kadının solgun teninin tadına baktı ve ağırlaşp sertleşen göğüslerini okşayarak avuçladı. Dimdik duran göğüs uçları ona karşı koyamayacağı bir davette bulunuyordu ve Marcus birini dişlerinin arasına aldıktan sonra dilini ağır ağır etrafında gezdirerek yaladı. Elizabeth'in tenine işaretini bırakıyordu. Kadının vücudunun her noktasına bu işareti bırakacaktı.

Nihayet Elizabeth yalvardığında dudaklarını aralayıp göğüs ucunu tamamen ağzına aldı. Dili ve dudakları onu ağır, derin ve ritmik hareketlerle çektiirdi ve yarattığı heyecan Elizabeth'in vücudunu tepeden tırnağa dolaşp kadınlığının penisinin etrafını sarmasına neden olunca ürperdi. Bu ipeksi dokuların ritmik kasılmalarıyla bile boşalabilirdi.

Zihninden geçen bu düşünceyle iyice tahrik olan Marcus yakalarının Elizabeth'in göğüs ucuna uyguladığı baskıyı arttırdı. Gözleri kapandı ve testislerinin dolmasıyla vücudu baştan aşağı ürperdi.

Marcus kalçalarını oynatarak Elizabeth'in klitorisine süründü ve onun doyma ulaşmasıyla birlikte inleyerek ateş gibi yanan spermelerini boşalttı.

Nefes nefese kalan ve henüz tam anlamıyla doyma ulaşmamış olan Marcus, Elizabeth'in göğsünü bırakıp başını üzerine koydu ve günün birinde ona olan arzusunu doyurup doyuramayacağını merak etti.

Elizabeth'in parmakları onun saçlarının arasında dolaştı. "Marcus..."

Marcus doğrulup kollarını Elizabeth'in omuzlarının iki yanına yerleştirdi ve kadın onun içinde bulunduğu bu garip ruh halinin sebebini çözebilme arzusuyla kocasına baktı. Marcus'un gözleri onu inceliyor, yakışıklı yüzü fazlasıyla ciddi görünüyordu. Elizabeth neredeyse korkarak ürperdi. Zümrüt yeşili gözlerini kusan, dudaklarına tek çizgi haline getiren Marcus bu haliyle öfkeli görünüyordu. Sonra birden sıcak vücudunu onunkinden ayırdı ve Elizabeth kendini mahzun hissetti. Marcus aynı anda hem bu kadar yoğun duygular yaşayıp hem de bu kadar mesafeli nasıl görünebiliyordu?

Marcus teni kızarmış, bacaklarını davetkarca aralayıp arzuladığı her şeyi gözler önüne sermiş bir halde sere serpe yatan karısının önünde dikelp dikkatle onu inceledi. Karısının ıslaklığıyla kaplı erkekliği üşümüş ama küçülmemişti. Âdeta büyülenmiş gibi spermlerinin Elizabeth'in bacaklarının arasından akmasını izledi. Elini uzatıp parmaklarını spermelerine buladı ve onları Elizabeth'in kadınlığının dudaklarına yaydı. Bunu yaparken bir yandan da onun kabaran klitorisini okşuyordu.

Benim, benim, benim... hepsi benim...

Zevk, arzu ve doyuma ulaşmanın verdiği rahatlamayla neredeyse kendinden geçen Marcus, spermelerini Elizabeth'in kadınlığının etrafına sürmeye devam etti. Karşındaki manzaraya kayıtsız kalmaya çalışıp bunu başaramayarak onun, sırtını geriye atıp kıvrınmasını ve yalvarırçasına azılanmasını izledi.

Karısının ipeksi teninin her santimi, kuzgun karası saçlarının her teli ve ciğerlerine dolan her nefesi kendisine aitti. Ona hayatının sonuna dek bu şekilde dokunabilir, bu şekilde sahip olabilirdi.

Hepsi benim...

Bu düşünce, sanki az önce Elizabeth'in içine boğalan kendisi değilmiş gibi testislerinin dolup şişleşmesine, erkekliğinin taş

kadar sertleşmesine neden oldu. Bir kez daha öne doğru bir adım atıp sertliğini tuttu ve ucunu Elizabeth'e sürüttü.

"Beni içine al."

Elizabeth'in kendisine karşılık vermeyeceğini tahmin eden Marcus, onun kalçalarını hızla yukarı kaldırıp erkekliğinin hasas ucunu kadınlığının ıslak sıcaklığına almaya birlikte inledi. Kalçalarını oynatarak karısının içine girdi ve kollarını uzatıp onun en derin noktalarına ulaştı. Elizabeth'in sıcak kadınlığının, üşüyen penisinin etrafını sardığını hissetmek cennete girmekten farkıydı. Keşke sonsuza dek böyle kalabilseydi. Ama bunu yapamazdı. Her ne kadar doğruymuş gibi görünse de aslında bu baştan sona yanlıştı.

Marcus, Elizabeth'i omuzlarından tutup yatağa bastırdı ve yüzünü boynuna gömüp içinde gidip gelmeye başladı. Duyduğu açlık darbelerini sertleştiriyor, yaptığı her hamlede vücutları birbirine çarpıyordu.

Elizabeth bacaklarını Marcus'un kalçasına dolamıştı ve her darbesini kendini yukarı kaldırarak karşılıyordu. Onun arzusuna aynı şekilde karşılık veriyor, hiçbir şeyini saklamıyor, Marcus içinde gidip gelirken hiç çekinmeden çığlıklar atıyordu. Marcus'un onu arzusuyla harpalamasına sesini çıkarmıyor, bunu tıpkı önceden sözünü verdiği gibi itiraz etmeden kabulleniyordu.

"Evet!" diye haykırdı tırnaklarını onun sırtına gömerek. *"Marcus... Evet!"*

Marcus bir girdaban içine çekilip boğulacağını hissetti ve dişlerini sakarak buna karşı koydu. Elizabeth'in kendisini saran kollarından kurtuldu ve yerdeki halıya bastı. Bir eliyle karyolamanın direğine tutunarak erkekliğini sadece başı içeride kalacak şekilde Elizabeth'in içinden çıkardı. Bunu yaptığında vücudundaki her sinir ucu kendisine çığlık çığlığa itiraz etmişti.

On Yedinci Bölüm

Elizabeth perdelerin arasındaki küçük boşluktan içeri sızıp yüzüne vuran güneş ışığıyla uyandı. Gerildiğinde bacaklarının arasının acıdığını fark etti. Bu acı ona ısrarla kocasının kendisiyle haşince sevdiğini ve bundan daha da başın bir şekilde odasından ayrıldığını hatırlatıyordu.

Yavaşça yataktan kalktı ve kısa bir an öylece durup artık doğru olduğuna öğrendiği şeyi düşündü. Marcus onunla intikam için evlenmişti ve bu intikama misliyle almıştı çünkü Elizabeth, Chesterfield Malikânesi'nin bahçesindeki o korkunç gece ile bir önceki gün arasındaki zaman diliminde ona ilgi duymaya başlamıştı. Bu acı veren, aptalca bir hataydı.

Kendi elleriyle hazırladığı kaderine razı gelen Elizabeth, kocasının kokusunu teninden atmaya kararlı bir şekilde Meg'e ve uşaklara seslenip küveti sıcak suyla doldurmalarını istedi.

Marcus Ashford için ilk ve son kez gözyaşı döküyordu. Şimdi oturup sakin kafayla düşündüğünde, nasıl olup da evliliklerinin duygu dolu bir birlikteliğe dönüşeceğine inandığını bilmiyordu. Belki de seks yüzündendi. Üst üste çok sayıda orgazm yaşamak beynini sulandırmıştı. Doğruyu söylemek gerekirse Marcus'un

ondan sakıldığı haftalardır belliydi. Adam bunu saklamak için herhangi bir çabada bulunmamıştı bile. Yine de önceki geceye kadar ilgili ve nazik davranmıştı ve Elizabeth onun artık intikamını aldığı için bu tavrını değiştireceğini düşünmüyordu. Bu yüzden kendisi de ona aynı şekilde nazik davranmaya özen gösterecekti. Kısacası bu evliliğinin de ilkinden farkı olmayacaktı; aynı evi ve çatıyı paylaşan iki yabancı. Bu hiç de eşine az rastlanır türde bir evlilik sayılmazdı.

Elizabeth için rahatlatan bu düşüncelere rağmen kendini hasta ve ağlamaklı hissediyordu ve göğsünde de berbat bir acı vardı. Marcus'la tekrar yüz yüze geleceğini düşünmek midisini allak bullak ediyordu. Hazırlanmasını tamamladıktan sonra aynadaki görüntüsüne baktı ve uykusuz kâhş saatler boyu ağladığını ele veren, gözünün altındaki gölgeler onu daha da perişan etti.

Şu an yapabileceği en iyi şey evi kısa süreliğine terk etmekti. Burası henüz tam anlamıyla onun evi sayılmazdı. Daha çok Marcus'un kalesi gibiydi ve Elizabeth bu evle ilgili hoş olmayan anılara sahipti.

Derin bir nefes alıp antreye indi. Koridordan geçerken saate bakınca henüz sabahın ilk saatleri olduğunu gördü. Marcus'un ailesini bu kadar erken bir saatte kahvaltı masasında bulunca şaşırdı. Elizabeth, içeri girmesiyle birlikte ayağa kalkan Marcus'ua uzun boylu erkek kardeşlerinin yanında kendini cüce gibi hissetti. Ashford ailesinin fertleri çok hoş insanlardı ama Elizabeth'in şu an istediği tek şey yalnız kalıp yaralarını sarmaktır.

Güzel bir kadın olan dul Westfield Kontesi onu, "Günaydın Elizabeth," diyerek selamladı.

Elizabeth elinden gelen en iyi şekilde gülümsemeye çalışarak, "Günaydın," diye karşılık verdi.

Taze tereyağını andıran altın rengi saçlara ve gülümseğinde şeffaflaşan zümrüt yeşili gözlerle sahip olan Elaine Ashford güzel ve zarif bir kadındı. "Erken kalkmışsın,"

Paul sırtta. "Marcus hâlâ yatakta mı?" Elizabeth'in başını sallamasıyla birlikte başını geriye atıp kahkahayı bastı. "O düğün gününün sabahını uyuyarak geçirirken sen kusursuz bir şekilde giyinmiş burada oturuyorsun ve yanılmıyorsam az sonra dışarı çıkmayı planlıyorsun."

Kıpkırmızı kesilen Elizabeth eteklerini düzeltti.

Yüzünde sevgi dolu bir gülümseme beliren Paul, "Şimdi güzel yengemizin müzmin bir bekâr olan ağabeyimizi nasıl olup da tam iki kez rahip karşısına geçirmeyi başardığını daha iyi anlıyoruz," dedi.

Yumurta yemekle meşgul olan Robert neredeyse boğulacaktı.

Gözleri istemeden de olsa neşeye parlayan Eliane, "Paul," dedi oğlunu azarlayarak. "Elizabeth'i utandırıyorsun."

Başını iki yana sallayan Elizabeth elinde olmadan gülümsedi. Yaralandığı ve bunu herkesten gizlemek zorunda kaldığı için Marcus'un ailesiyle kaynaşmaya çok az zaman ayırabilmişti. Ancak geçmişteki tanışıklıklarına dayanarak, özellikle de Paul'ün iyi niyetli şakaları göz önüne alınırsa, onların muzip denilebilecek bir esprî anlayışına sahip, gamsız ve neşeli insanlar olduğunu söyleyebilirdi. Paul'ün onunla böylesine samimi bir şekilde şakalaşması Elizabeth'e bu aileye kabul edildiğini hissettiriyor ve omuzlarındaki ağır yükün az da olsa hafiflemesini sağlıyordu. Marcus kadar uzun boylu ve geniş omuzlu olmasına rağmen Paul ondan farklı bir şekilde siyah saçlara ve çikolata rengi, içten bakış gözlerle sahipti. Marcus'tan üç yaş genç ve en az onun kadar yakışıklı bir erkek olarak istese evlenmeye hevesli genç kızlarla dolu sosyeteyi kâhş kavurabilirdi ama bunu yapmıyordu. Onun yerine Westfield'da kalmayı tercih ediyordu. Elizabeth, Paul'ün neden kendini taşraya hapsedmeyi seçtiğini bilmiyordu ancak bunu günün birinde çözmeyi planladığı bir sır olarak görüyordu.

Üç kardeşin en genci olan Robert, açık kahverengi, gür saçları ve gözünün daha da güzelleştirdiği, zümrüt yeşili gözleriyle

Marcus'un bir kopyası gibiydi. Ağabeyleri kadar uzun boylu olmasına rağmen bir kitap kurdur olarak onlardan daha zayıf ve ham bir vücuda sahip olan bu genç adam fazlasıyla sessiz ve çalışkandı. Robert bilim ve mekanikle ilgili her şeye bayılırdı. Sıkıcı ve tatsız pek çok konuda şiir yazma kabiliyetine sahipti ve başına kitaplardan kaldırıp onlarla sohbet etme lütufunda bulunduğunda Ashford ailesinden büyük ilgi görürdü. O sabah da başını gazeteye gömmeyi tercih etmişti.

Paul ayağa kalktı. "İzninizle bayanlar. Bu sabah terzimle randevum var. Şehre nadiren uğradığım için modayı yakından takip etme fırsatını değerlendirmek zorundayım." Hâlâ gazeteye ilgilenen Robert'a baktı. "Robert. Sen de benimle gel. Senin yeni giysilere benden çok ihtiyacın var."

Robert gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Ortada modaya uygun giyinmemi gerektiren bir sebep mi var?"

Paul başını iki yana sallayarak, "Hiç senin kadar yakışıklı olduğun halde dış görünüşüne bu kadar az özen gösteren bir adamı rastlamadım," diye marıldandı.

Bu sözlerin ardından Robert'ın yanına gidip sandalyesini zorlanmadan geriye çekti. "Hoşuna gitse de gitmese de benimle geliyorsun, kardeşim."

Robert, çilekçesi bir adam gibi iç geçirip gazetesine öylem dolu bir bakış fırlatmasının ardından Paul'u takip ederek evden dışarı çıktı.

Her iki kayınbiraderinden de fazlasıyla boğalanan Elizabeth, yüreğinin sevgiyle dolduğunu ve keyiflendiğini hissederek onların bu sohbetini izledi.

Elaine kollarını kaldırarak çay fincanını dudağına götürdü. "Onun huysuzluğunun seni gereğinden fazla rahatsız etmesine izin verme."

"Paul'u mı kastediyorsunuz?"

"Hayır, Marcus'u kastediyorum. Evlilik bir düzen kurmak-tan ibarettir. Keşke şehir dışına yerleşme ihtimalini göz önünde bulundursanız. Düzeninizi kurarken buradaki baskılardan uzak durmuş olursunuz."

"Parlamento dönemi kapanır kapanmaz bunu yapmayı planlıyoruz." Marcus şehirde kalmalarına gerekçe olarak bunu göstermelerini önermişti. Elizabeth'in başına bela olan günlük, Londra'dan uzaklaşmalarına imkân tanımıyordu. Şehirden ayrılmak için sezon sonunu beklediklerini söylemek fazla şüphe uyandırmayacak tek cevapmış gibi görünüyordu.

"Ama verdiğin karardan pişmanlık duyuyorsun, değil mi?"

"Bunu da nereden çıkardınız?"

Yüzünde hüzünlü bir gülümseme beliren Elaine, "Seni ağ-larken gördüm," dedi.

Çektiği ızdırabın bir başkası tarafından bilinmesi karşısında dehşete kapılan Elizabeth biraz bocaladı. "Biraz yorgunum ama sabah serinliğinde bir araba yolculuğu yapmanın yorgunluğuma çare olacağından eminim."

"Bu harika bir fikir. Ben de seninle geleyim." Elaine masa-dan kalktı.

Bu teklifi geri çevirmenin kabahak olacağını bildiği için zor durumda kalan Elizabeth derin bir nefes bıraktıktan sonra başını salladı. Hizmetçilere Marcus'u rahatsız etmemelerini tembihle-melerinin ardından birlikte dışarı çıktılar.

Araba hareket ettiğinde Elaine, "Peşinde bir koruma ordu-su geziyor," dedi. "Bahse girerim ki sen Kral'dan çok daha iyi korunuyorsun."

"Westfield biraz korumacı bir erkek."

"Böylesine ilgili olmak tam da ondan beklenilecek bir davranış."

Elizabeth kocası hakkında daha fazla bilgi toplama fırsatını kaçırmadı. "Marcus babasına benziyor mu?"

"Hayır, benzemiyor. Dış görünüşü ve karakteriyle Kont'a en fazla benzeyen oğlum, Paul'dür. Zavallı Robert ise hepimizden farklı. Marcus oğullarımın en cazibeli ama aynı zamanda en içine kapamak olanıdır. Amacına ulaşana dek bu amacın ne olduğunu tahmin edebilmek imkânsızdır. Zihninden geçenleri o kıbar görüntüsünün ardına gizlemekte ustadır. Bugüne dek bir kez olsun öfkeden kendini kaybettğini görmedim ama bunu yapabileceğinden eminim. Ne de olsa o babasının oğlu ve Westfield fazlasıyla iltirash bir adamdı."

Bu sözlerin ardındaki gerçeği fark eden Elizabeth sessizce iç geçirdi. Birbirlerinin kolları arasında saatler geçirmiş olmalarına rağmen kelimeleri uzata uzata konuşan ve düşüncelerinin çok az bir kısmını paylaştan olağanüstü kocasına neredeyse hiç tanımıyordu. İçindeki ihtirasa, öfke ve arzuya da sadece baş başa kaldıklarında şahit olabilmişti. Elizabeth onun, ailesinin bile bilmediği bu yönlerini tanıdığı için kendisini bir aptandan şanslı sayıyordu.

Elaine geriye yaslanarak Elizabeth'in elini tuttu. "İkinizi bir arada gördüğüm o ilk an senin oğlum için böcümüş kaftan olduğunu anladım. Marcus'u hiç bu kadar ilgili görmemiştim."

Elizabeth kıpkırmızı oldu. "Dört yıl önce olanlardan sonra beni istemeyeceğinizi düşünmüştüm."

"Ben hayatta her şeyin bir nedeni olduğuna inananlardanam, canım. Yaşam Marcus için hep çok kolay oldu. Senin sebep olduğun... *gecikmenin* bu sen birkaç yıldır ona ayaklarını yere sağlam basmayı öğrettiğine inanmayı tercih ederim."

"Siz çok iyi bir insansınız."

"Dört yıl önce senin hakkında söylediklerimi duysaydın emin ol ki böyle düşünmezdim. Marcus'un ülkeden ayrılması beni perişan etmişti."

Bir anda suçluluk duygusuna kapılan Elizabeth, Elaine'in elini sıkı ve o da kendisine aynı şekilde karşılık verince duygulandı.

"Her şeye rağmen onunla evlendin ve Marcus artık geçmişte evlenmeyi düşündüğün o adam değil. İçimde sana karşı en ufak bir düşmanlık yok, Elizabeth."

Elizabeth fazlasıyla kederli bir şekilde, *keşke Marcus da böyle hissetse*, diye geçirdi içinden.

Tam o sırada araba durdu. Satıcılar iki kadının aşağıya inmesine bile fırsat tanımadan onları selamlamak üzere kaldırıma sıralandı. Arabanın kapısını süsleyen amblemi fark ederek yeni Westfield Kontesi'ne hizmet etmeye ve karşılığında kocasının cömert hediyelerini kapmaya heveslenmişlerdi.

Sabah santleri hızla geçti ve Elizabeth, Elaine sayesinde içinde bulunduğu hüzünlü ruh halinden sıyrıldı. Yaşlı kadının öneri ve nasihatlerini takdirle karşılayıp hayatı boyunca özlemini çektiği anne sevgisinin tadını çıkardı.

Elaine bir şapka mağazasının önünde durdu ve vitrininde sergilenen nefis bir şapkaya bakarak iç geçirdi.

"Bu şapkayı mutlaka denemelisiniz," diye üsteledi Elizabeth. Elaine kıpkırmızı kesilerek, "Şapkalara özel bir ilgim var," diye itiraf etti.

Elizabeth kayınvalidesine şapkacısı girmesini işaret ettikten sonra kendisine eşlik eden iki korumayı dışarıda bırakarak yandaki parfüm dükkanına doğru yürüdü.

Mağazaya girdiğinde banyo yağlarının önünde durdu ve kokusunu denemek üzere içlerinden birinin tıpasını çıkardı. Kokuyu beğenmeyerek şeyi yerine bıraktı ve başka bir şişe aldı.

"Duyduğuma göre sosyete sizi tebrik etmek için araya girmiş, Leydi Westfield," dedi arkasından gelen çatallı bir erkek sesi.

İrkilen ve bu özel sesin kime ait olduğunu anlayınca mideisinin kasıldığını hisseden Elizabeth neredeyse elindeki şeyi düşürecekti. Kalp atışları hızlanmış, gözleri büyümüş bir halde arkasını dönüp Christopher St. John'la yüz yüze geldi.

Hatlarına gizleyebilecek bir maskesi ya da peruğu olmayan genç adam, koyu kumral saçları ve hayat dolu, mavi gözleriyle gün ışığının altında meleksi bir görüntüye sahip olağanüstü bir yaratık gibi görünüyordu.

İlk başta onun bu ender rastlanan güzelliğinin etkisi altında kalan Elizabeth kendini çabucuk toparladı ve bu konudaki fikrini değiştirdi. Bu adamı günahkâr bir melek olarak tarif etmek daha uygun olacaktı. Yaşadığı zor hayatın izleri yüzüne kazınmıştı. O muhteşem gözlerinin altındaki gölgeler, huzur dolu bir uykuya imkân tanımayan bir yaşam sürdüğünü söylüyordu.

St. John'un dudakları alaycı bir edayla yukarı kıvrıldı. "Kimse size bir adama uzun uzun bakmanın ayıp olduğunu söylemedi mi?"

"Beni tekrar bıçaklamak mı istiyorsunuz?" dedi Elizabeth sert bir sesle. Geriye doğru bir adım atınca sırtını vitrine çarpı. "Niyetiniz buysa hiç durmayın."

St. John başını geriye atıp güldü ve bu hareketiyle tezgâhın ardındaki satıcının dikkatini çekerek onun açık bir hayranlıkla kendisine bakmasına neden oldu. "Siz çok cesur bir kadınısınız, değil mi? Nigef'in sizi neden bu kadar çok sevdiğini şimdi daha iyi anlıyorum."

Bu tanıdık ismi duyan Elizabeth'in gözleri büyüdü. "Siz benim kocamın duygularını nereden biliyorsunuz ki?"

"Benim bilmediğim çok az şey vardır," diye yanıtladı St. John küstah bir tavırla.

"Ah, evet, bunu unutmuşum." Elizabeth duyduğu korkuya rağmen St. John'un kendinden emin tavırlarının kendisini ötekendirdiğini hissetti. "Hawthorne'un günlüğünden bir şekilde haberiniz oldu ve o günden beri de beni bununla tehdit ediyorsunuz."

Elizabeth elindeki şişeyi öyle bir sıkı ki canının yandığını hissetti.

St. John bakışlarını aşağı çevirdi. "Kendinize zarar vermeden önce o şişeyi yerine koysanız iyi olur."

"Benim için endişelenmeyin. Bu şişeden zarar görebilecek tek kişi sizsiniz." Elizabeth şişeyi tehditkâr bir ifadeyle yukarı kaldırdıktan sonra midesinin allak bullak olmasına göz ardı etmeye çalışarak kayıtsızca tekrar rafa bıraktı. "Benden ne istiyorsunuz?"

St. John anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle ona baktı. "Sabahın büyük bir kısmını Westfield'in peşime taktığı adamlardan kurtulmaya çalışmakla geçirdim."

Elizabeth mağazanın cam vitrininden dışarıda bekçilik yapan iki korumanın sırtını görebiliyordu. "Buraya nasıl girdiniz?"

"Arka kapıdan. Bu lanet olası korumalar ve Westfield'in sizi sürekli gözetim altında tutması yüzünden yanınıza yaklaşmakta epeyce zorlandım."

"Batûn bu önlemlerin amacı sizi yanıma yaklaştırmamak zaten."

St. John kaşlarını çatı. "İlk karşılaşmamızda yeterince zamanım olmadı. Size derdimi anlatamadım."

"O halde şimdi anlatın."

"Her şeyden önce size asla zarar vermeyeceğimi bilmelisiniz." St. John dişlerini sıkı. "Benim asıl amacım size yardım etmek."

"Neden bana yardım etmek isteyesiniz ki?" dedi Elizabeth dudaklarını büzerek. "Ben sizi idam ettirmek için elinden gelen her şeyi yapabilecek bir adamla evliyim."

"Siz benim erkek kardeşimin dul eşisiniz," dedi St. John sesizce. "Benim açımdan önemli olan tek şey bu."

"Ne?" Bu açıklamayla birlikte dengisini kaybeden Elizabeth, kendini toparlatabilme çabasıyla elini geriye attı ama bunun yerine birkaç şişenin devriliş yerde parçalanmasına ve mağazaya çiçek ve miskin karışımından oluşan ağır bir kokuyla doldurmasına neden oldu.

"Yalan söylüyorsunuz!" Ancak bu itirazı yaptığı anda bile duyduklarının gerçek olduğunu anlanıyordu.

St. John'u yakından incelediğinde onun Nigel'la olan benzerliğini fark etmemesi imkânsızdı. Nigel da aynı şekilde koyu sarı renkli saçlara ve St. John'unükiler kadar parlak olmasa da mavi gözlerle sahipti. İki adamın burnu, çene yapısı ve kulaklarının konumu bile aynıydı.

"Size neden yalan söyleyeyim ki?" diye sordu St. John sadece.

Elizabeth korsanı daha dikkatli bir şekilde inceledi. Ağzı yapısı Nigel'inkinden farklıydı. Nigel'in dudakları daha inceydi ve teni de daha yumuşak, daha bakımlıydı. Ayrıca Nigel'in bıyığı ve keçi sakalı vardı. Oysa Christopher'ın yüzü tamamen traşlıydı.

Yine de bu farklılıklar kayda alınmaya değmeyecek kadar önemsizdi. Elizabeth ona daha dikkatli bakmış olsa St. John'un, ölen kocasıyla olan benzerliğini çok önceden fark ederdi.

Kardeşler.

Elizabeth'in beti benzi attı.

Ciğerlerini havayla doldurmak istiyordu ama üzerindeki korse nefes almasını zorlaştırıyordu. Başının döndüğünü, dizlerinin başının çözüldüğünü hissetti ama St. John onu düşünmeden önce yakaladı. Kashi koluyla vücuduna destek olup rahat nefes alabilmesi için başını geriye attı. "Sakin olun," dedi çatallı sesiyle onu sakinleştirmeye çalışarak. "Nefes alın. Şimdi bir kez daha."

"Lanet olsun," diye haykırdı Elizabeth. "Siz nezaket nedir bilmez misiniz? Bana böyle bir haberi alıştırma alıştırma vermeyi akıl edemediniz mi?"

"Ah, yine çok sevinlisiniz." St. John gülümseyince bir an Nigel'a fazlasıyla benzedi. "Elinizden geldikince derin nefes almayı çalışın. Bu korselerin siz kadınlara ne büyük acılar çıkarttığını hayal dâhi edemiyorum."

St. John bunları söylediği sırada dükkân kapısının üzerindeki çanlar neşeyle çaldı.

"Dul Kontes geliyor," diye mırıldandı adam, Elizabeth'i uyarak.

"Elizabeth!" diye haykırdı Elaine. Koşarak ona doğru yaklaştıkça sesi daha da yükseliyordu. "Onu derhal bırakın, bayım!"

"Özür dilerim, Leydim," St. John'un yüzünde Elizabeth'in bulunduğu pozisyonundan bile oldukça çekici görünen bir gülümseme belirdi. "Ancak söylediğinizi yapabilmem imkânsız. Kendisini bırakacak olursam Leydi Westfield yere yığılır."

"Ah," dedi bu karmaşaya dâhil olan tezgâhtar kız. "Christopher St. John."

Elaine bu isme bir anlam yüklemeye çalışarak, "St. John mu?" diye mırıldandı.

"Kendisi oldukça ünlüdür," diye açıkladı genç kız.

Doğrulmaya çalışan Elizabeth, "Kendisi oldukça kötü bir üne sahiptir demek istediniz herhalde," diye homurdandı.

Christopher güldü.

Elaine kaşlarını çatı. Durumu nasıl idare edebileceğine karar veremeyerek görgü kurallarına başvurdu. "Yardımanız için teşekkür ederiz, Bay St. John. Kont'un, bu davranışının takdirle karşılayacağından eminim."

St. John'un dolgun dudakları alaycı bir keyifle yukarı kıvrıldı. "Bundan ciddi anlamda şüpheliyim, Leydim."

Elizabeth onun kashi göğsünden uzaklaşmaya çalıştı. "Bırakın beni diye," tısladı.

St. John kakırdarak doğrulmasına yardımcı oldu ve ancak dengede durabildiğinden emin olduktan sonra onu serbest bıraktı. Sonrasında arkasını dönüp hayranlıkla yüzüne bakan satıcı kıza kırılan malzemelerin ödemesini yaptı.

"Kendini kötü mü hissediyorsun, Elizabeth?" diye sordu Elaine açık bir endişeyle. "Belki de hastalığının ardından dışarı çıkmakta acele ettin."

"Sabah evden çıkmadan önce karnımı doyumalıydım. Bir an için başım döndü ama şimdi iyiyim."

Tekrar yanlarına gelen St. John kibar bir reveransan ardından izinlerini istedi.

"Bekleyin" Elizabeth hızla onun peşinden koştu. "Bana böyle bir şey söyledikten sonra öylece çekip gidemezsiniz."

Christopher, Elizabeth'in başının üzerinden dul Konte'ye bakarak alçak bir sesle, "Kayınvalidenizin bu olaydan haberi var mı?" diye sordu.

"Elbette hayır."

"O halde şu an bu konuyu tartışmamız akıllıca bir davranış olmaz." Christopher mağazanın arka koridorundaki sandığa bıraktığı şapkasını aldı. "Yakında tekrar karşınıza çıkacağım. Şimdilik dikkatli olun ve kimseye güvenmeyin. Başınıza kötü bir şey gelirse kendimi asla affetmem."

İki kadın öğle yemeğinden hemen önce malikâneye geri döndü. İkinci katın sahanlığında yollarını ayırıp giysilerini değiştirmek üzere odalarına çekildiler. Elizabeth yorgunluk, açık ve St. John'un yaptığı açıklamanın verdiği şaşkınlık yüzünden başının çatlayacakmış gibi ağrıdığını hissediyordu.

Şimdi ne yapacaktı?

St. John'un Nigel'in kardeşi olduğuna dair iddiasını, doğruluğundan emin olmadığı sürece kimseyle paylaşamazdı. Bu iddia doğruysa Elizabeth'in evliliği tam bir felaket olacaktı. Marcus, St. John'dan gerçek anlamda nefret ediyordu ve Elizabeth'le de üzerinde fazla durulmamasının çok daha iyi olacağı sebepler yüzünden evlenmişti. Bu durumda gerçeği öğrendiğinde nasıl

davranacaktı? Elizabeth öyle olmasını arzulası bile onun bu durumu önemsiz saymayacağından emindi. Elbette ki intikam için kovladıkları adamın Elizabeth'le böylesine yakın bir akrabalık bağına sahip olması hem Marcus'u hem de Eldridge'i yakından ilgilendirecekti. Peki ya William? St. John bunca yıl onu nereye deysen öldürmekle suçlanmıştı. Ama bu doğru muydu? Bu korsan, Elizabeth'e söylediği kadar soğukkanlı ve acımasız mıydı? Peki Nigel... *Yüce Tanrım, Nigel*. Nigel, Eldridge tarafından kendi erkek kardeşini yakalamakla görevlendirilmişti. Ya da belki de yaptığı işlerde St. John'a yardım ediyordu, ki bu da onun bir hain olduğu anlamına gelirdi.

Elizabeth'in düşünmeye ve o gün öğrendiklerinin detayları üzerine biraz kafa yormaya ihtiyacı vardı. Ancak adım atacak hali bile yoktu, ayaklarını sürüyordu ve karnı zil çalıyordu. Zihnini biraz toparladıktan sonra bu haberi kocasıyla paylaşmanın bir yolunu bulacaktı.

Odasına girip kapıyı kapattı. Kendini göminenin önündeki geniş koltuğa bırakmak istedi ve Marcus'un bu koltukta oturduğunu görünce irkildi.

"Yüce Tanrım, Marcus! Öldümü patlattın."

Marcus ayağa kalktı ve Elizabeth onu eskisinden daha uzun boylu ve tehditkar görmesinin uykusuzluğundan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti.

"Elbette benim senin evden dışarı çıktığını öğrendiğimde korktuğum kadar korkmuş olamazsın," dedi adam kelimeleri uzata uzata.

Kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığına hisseden Elizabeth bu duyguya başına yukarı kaldırarak tepki verdi. Binici kıyafetleri içindeki Marcus inanılmaz derecede yakışıklı görünüyor ve Elizabeth geceyi ardından ağlayarak geçirdiği halde, onu hâlâ arzuladığını keşfetmiş olmaktan nefret ediyordu. "Beni ne kadar

da çok düşünüyorsun. Dün gece tam tersi şekilde davranmış olman büyük talihsizlik doğrusu."

Marcus yanından geçip gitmeye yeltenen Elizabeth'in kolunu tuttu ve onu kendine doğru çekti. "Dün gece halinden şikâyet ettiğini duymadım," diye homurdandı.

"Belki yanımda biraz daha kalmış olsaydın duyardın."

"Yanında biraz daha kalsaydım şikâyet edecek bir şey bulamazdın."

Marcus'un elinden kurtulmayı başaran Elizabeth, onun sebep olduğu ızdırabın farkında olduğunu ele veren sözleri karşısında çenesinin titrediğini hissetti. "Beni rahat bırak ve küstahlığını da al git buradan. Ögle yemeği için üzerimi değiştirmem gerekiyor."

Marcus gözlerinde ona meydan okuduğunu söyleyen sert bakışlar olmasına rağmen, "Burada fazlalık olduğumu bildiğin halde gitmeyi düşünmüyorum," dedi usulca.

"Seni burada görmek istemiyorum." Marcus'un varlığı Elizabeth'in mutsuzluğunu tazelemekten başka bir işe yaramıyordu, ki genç kadın sabah saatlerinin tamamını bu mutsuzluğu aklından çıkarmak için çaba harcayarak geçirmişti.

"Ben de senin bensiz dışarı çıkmamı istemiyorum. Bazen arzuladığımız şeyleri elde edemeyiz."

"Bunu benden daha iyi bilen birisi olamaz," diye mırıldandı Elizabeth, hizmetçi çanını sallarken.

Marcus öfkeli denilebilecek bir tavırla nefesini bıraktı. "Neden içinde bulunduğun tehlikeyi göz ardı ediyorsun?"

"Korumalarım da yanımdaydı ve senin de gördüğün gibi eve tek parça halinde geri geldim. Geçmişte dışarı çıkmam seni bu kadar çok ilgilendirmiyordu. Seninle evlenerek esirin haline mi geldim?"

"Bıçaklanmanın ardından hiç dışarı çıkmadın. Şimdi tehlike daha da büyük ve sen bunu gayet iyi biliyorsun."

Elizabeth tuvalet masasının önündeki altın varaklı sandalyeye oturdu ve Marcus'un aynadan yansıyan öfkeli yüzüne baktı.

Marcus onu dikkatle inceledikten sonra iri ellerini omuzlarının üzerine yerleştirdi ve onları canının yanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde sıktı. Bir şeyler söylemek üzere ağzını açtığı sırada kapıya vuruldu.

Genç adam sonraki yarım saati Elizabeth'in, hizmetçisi tarafından giydirilmesini izleyerek geçirdi. Ağzından tek bir kelime bile çıkmamıştı ama boğucu varlığı hem Elizabeth'i hem de hizmetçiyi rahatsız ediyordu. Elizabeth giyinmesi tamamlandığı sırada açlığın ve kocasının yarattığı gerginliğin son nefesini vermesine neden olacağını düşündü. Sonunda alt kata inip ögle yemeği için Marcus'un ailesiyle buluştuklarında rahatladı. Sandalyesine yerleşti ve uzun süredir aç olmasına rağmen görgü kurallarına mümkün olduğunca riayet etmeye çalışarak yemek yemeye başladı.

"Kendini daha iyi hissettiğini görmek beni rahatlatmış, Elizabeth," dedi Elaine. "O St. John denilen adam düşüp yaralanmadan önce seni tuttuğu için Tanrı'ya şükrediyorum, gerçi..."

"Söylediklerini bir kez daha tekrarlayabilir misin anne?" dedi Marcus tehlikeli sayılabilecek kadar yumuşak bir sesle.

İrkilen Elizabeth telaşla yemeğine devam etti.

"Eşin elbette sana bu sabah neredeyse düşüp bayılacağından bahsetmiş olmalı değil mi?"

Elaine soru soran bakışlarını masanın diğer ucuna çevirdi.

"İşin gerçeği, bana bundan bahsetmemişti." Elindeki çatal ve bıçağı doğal olamayacak kadar özenli bir tavırla masaya bırakan Marcus'un yüzünde keyifsiz bir gülümseme belirdi. "Sen az önce St. John mu dedin?"

Büyük bir şaşkınlık yaşadığı her halinden belli olan Elaine gözlerini kırıştırdı.

Az sonra ne olacağını anlayan Elizabeth yüreğinin sıkıştığını hissetti. Bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu ama boğazı öylesine kurumuşt ki dudaklarından tek bir kelime bile çıkarmayı başaramıyordu.

Marcus'un masaya aniden yumruk atması oradaki herkesin irkmesine neden oldu. Şaşkınlığın yarattığı sessizliği bozan tek şey, şiddetle birbirine çarpan tabakların tıkırtısıydı. Marcus sandalyesini geriye çekerek ayağa kalktı ve avuçlarını masanın üzerine yerleştirdi. Öfkeli yüzü Elizabeth'in sandalyesinde tir tir titremesine neden olmuştu. Genç kadın nefesini tuttu.

"Bana bunu ne zaman anlatmayı düşünüyordun?" diye kükredi Marcus.

Ashford'ların çatal tutan elleri havada kalmıştı ve ağızları bir karış açık bir halde olanları izliyorlardı.

Onların yaşadığı dehşetten etkilenen Elizabeth sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Paul ve Robert da aynı anda ayağa fırladı.

"Lordum," dedi Elizabeth. "İsterseniz bu konuyu..."

"Bir anda uysal bir tavra bürünerek beni etkilemeye kalkışmayın, Leydi Westfield." Marcus masanın etrafından doladı. "O adam senden ne istedi? Tanrı şahidim olsun ki onu öldürceğimi!"

Elizabeth şansını bir kez daha denedi. "Çalışma odasına geçebilir miyiz lütfen?"

Aynı anda Paul sakince ağabeyinin önünü kesti. Marcus öfkeli gözlerle ona baktıktan sonra içki büfesine yönelip kendine bolca brendi doldurdu.

"Bu olayı sana anlatmakta geciktim çünkü sinirleneceğini biliyordum."

Marcus, ikinci bir başının daha çıktığını görmüş gibi Elizabeth'e baktıktan sonra içkisini tek bir dikişte bitirdi ve yakışıklı yüzünde taviz vermeyen, sert çizgilerle odayı terk etti. Elizabeth onun ön kapıyı çarptığını duydu.

Paul yavaşça ışıltı çaldı.

"Yüce Tanrım," diye haykırdı Elisine sırtını sandalyeye yaslayarak. "Gerçekten de öfkeliydi."

Robert başını ilki yana salladı. "Gözümle görmesem inanmazdım. Gerçi hâlâ daha inanmakta zorlanıyorum."

Dehşete kapılmış gözler, olduğu yerde tir tir titreyen Elizabeth'e çevrildi. Genç kadın titrek bir nefes aldı. "Özür dilerim. Onu daha önce hiç bu halde görmediğinizin farkındayım. Buna bugün şahit olmak zorunda kaldığımız için üzgünüm."

Robert kaşlarını çatı. "St. John. Bu isim bana hiç de yabancı gelmiyor."

"Sanırım bu konuda bir açıklama yapmak zorundayım." Elizabeth iç geçirdi. "Marcus, Ashford Gemicilik'e ait gemilere saldırı düzenleyen kişinin St. John olduğunu düşünüyor ancak ortada onun bu iddiasını destekleyebilecek herhangi bir kanıt yok."

"Bu adamın seninle bu kadar yakınlaşması sadece talihsiz bir tesadüf müydü?" diye sordu Elaine. "Onun sabunları ve banyo yağlarına ilgi göstermesi beni şaşırttı doğrusu."

Elizabeth bu konuyla ilgili bir açıklama bulmaya çalıştı. "St. John, Hawthorne'un yakın bir dostuydu. Yollarımız kesiştiğinde bana hep saygılı davranır."

Robert gözlüğünü çıkardı ve camlarını silmeye koyuldu. "St. John, Marcus'un ondan şüphelendiğini biliyor mu?"

"Evet."

"O halde senden uzak durup saygılı davranışlarını kendine saklamalı," diye homurdandı Paul.

Elisine parmaklarını hafife su bardağına vurdu. "Sen de ondan çok fazla hoşlanıyormuş gibi görünüyordun, Elizabeth."

"St. John benim için bir yabancısıdır."

"Ya Marcus'un olanlara bu kadar öfkelenmesine ne demeli," diye devam etti Elaine sözlerine. "Onu daha önce hiç bu halde görmemiştim."

"Bu olayın onu kızdırdığı doğru," diye onayladı Elizabeth hüzünle. Marcus'u daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Onun evi terk edecek kadar öfkelenmiş olması içini acıtiyordu. Elbette kendisi de Marcus'a öfkelenmişti ama şimdi aralarında Hawthorne'la evlendiği zamanki kadar geniş bir uçurum vardı. Elizabeth masadan uzaklaştı. "İzninizi rica ediyorum."

Mordivenleri tımanırken yüreğinin ağırlaştığını hissederek o gün olanları düşündü. Marcus onun için çok önemliydi. Elizabeth onunla evlendiğinde bunu biliyordu ve Marcus kendisine soğuk davrandığında göz ardı etmeye çalıştı bu gerçek aslında hiçbir zaman değişmemişti. Aralarındaki hassas ilişki tehlikeye girince ona ne derece bağlandığını fark etmişti.

Bu sabah aralarına mesafe girmesinin sorumlusu tamamen kocasıydı. Ancak şimdi birbirlerinden uzaklaşmalarına kendisi de katkıda bulunmuştu.

Marcus, Elizabeth'e gerçekten değer veriyorsa bir orta yol bulabilirlerdi ama Elizabeth dört yıl önce onun kendisine duyduğu sevgiye büyük zarar vermişti.

Ve şimdi nihayet bunu yapmakla neler kaybettiğini anlamıştı.

On Sekizinci Bölüm

Elizabeth sırtına ıslak bir tenin dokunduğunu, vücudunda sıcak ellerini dolaştığını hissederek uyandı. Ellerden biri saçlarının arasındaydı, diğeriye bacağının üst kısmını okşuyordu. Ayak parmakları kıvrılmış, göğüs uçları sertleşmişti ve zihni buna hazır olmasa bile vücudu daha şimdiden uyanışa geçmişti.

Elizabeth hafifçe inledi. O gün öğleden sonra ve gece boyu ortarlarda görünmeyen Marcus saatlerdir dışarıydı. Elizabeth uyumayacağına yemin ettiği halde ağlaya ağlaya uykuya dalmıştı ve Marcus'un vücudunu teninde, kokusunu burnunda hissetmek onun için hem bir ödül hem de bir cezaydı.

Marcus'un sert ve sıcak penis Elizabeth'in kalçalarının arasındaki boşluğa yerleşmişti ve ona sessizce şehvet dolu dakikalar vadediyordu.

"Sığt," dedi Marcus usulca. Dudaklarını Elizabeth'in boynuna gömmüştü ve kadın onun nemli saçlarının birdenbire alev alev yanmaya başlayın tenini serinlettiğini hissediyordu. Marcus onun bacağına tutup yukarı kaldırdı ve kendi bacağının üzerine yerleştirdi. Ardından parmaklarını bacaklarının arasındaki kıvrık tüylerde gezdirdi. Bir önceki gece Elizabeth'e zorla sahip olan o

otoriter koca olmaktan çıkmış, nazik ve tahrik edici dokunuşuyla bir kez daha onun çılgınca arzuladığı sevgilisi haline dönüşmüştü.

Seks konusundaki bilgi ve deneyimine borçlu olduğu hünerini konuşturarak nazik parmaklarının yardımıyla Elizabeth'in kadınlığının dudaklarını araladı ve içine girip nasır tutmuş parmak uçlarını klitorisinin etrafında gezdirdi. Parmaklarının sertliği Elizabeth'in aldığı zevki katlanımsız imkânsız bir noktaya taşıdı. Kendinden geçen genç kadın çaresizce kıvranarak onun sert vücuduna yaslandı. "Lütfen..."

"Karım," diye haykırdı Marcus. Sıcak nefesi, Elizabeth'in kulağında dolaşan dilinin, ardında bıraktığı ıslaklığı okuyordu. "Her zaman arzu dolusun. Yatağa çınlıçplak uzanıp benim ilgimi bekliyorsun."

Marcus parmaklarını Elizabeth'in ıslaklığında dolaştırdıktan sonra derinlere soktu ve çıldartan bir yavaşlıkla kadınlığının nemli duvarlarına dokundu. İçeri ve dışarı. Tek parmağıyla yaptığı bu hareket Elizabeth'i doyuma ulaştırmakta yetersiz kalmıştı belki ama onu daha fazlası için yalvartmaya yetmişti.

"Marcus!" Elizabeth kıpırdanmak, arkasını dönmek, arzulanmış şeyi almak için çaba harcadı ama Marcus ona daha da sıkı sarılıp hareketsiz kalmasını sağladı.

"Sakin ol ki seni doyuma ulaştırayım."

Elizabeth, Marcus'un iki parmağını birden kullanmaya başlamasıyla baştan aşağı titreyen vücudunu güçlükle kontrol altına aldı. Marcus'un, derinliklerine dalıp çıkan ıslak parmaklarının çıkardığı ses onun nefes seslerini bastırıyordu. Elizabeth bacağına biraz daha yukarı kaldırıp diğeriyle arasındaki boşluğu iyice genişletti ve Marcus onun saçlarını yumruğuna dolayıp başını geriye çekti.

Elizabeth başını çevirdiğinde dudakları Marcus'un bevesli dudaklarıyla buluştu ve genç kadın arzusuyla kendinden geçerek

dilini onun ağzından içeri soktu. Onun bu coşkusu Marcus'un arzusunu kamçılıyıp kendine olan hâkimiyetini kaybetmesine neden oldu. Hissedilebilir bir değişim yaşayan Marcus'un Elizabeth'in sırtına yaslanmış vücudu baştan aşağı gerildi, iyice sertleşti ve kalçaları öne doğru hamle yaptı.

Elizabeth, Marcus'un başparmağını klitorisine sürmesiyle birlikte nefesini tuttu ve belli belirsiz hissettiği bu baskı daha da kıvranmasına neden oldu. Sırtında Marcus'un hızla inip kalkan göğsünü, dudaklarında onun sert nefesini hissediyordu. Tenini ince bir ter tabakası kaplamıştı ve giderek artan bir baskıyla Marcus'un parmaklarını içine alıyordu.

Kadınlığı, doyuma ulaşma çabasıyla onun parmaklarını sararken, "Lütfen," diye haykırdı. "Sana ihtiyacım var."

Marcus pozisyon değiştirip Elizabeth'ten ayırdığı parmaklarını erkekliğine götürdü ve ateş gibi yanan, geniş başını Elizabeth'in içine soktu. Elizabeth'in ıslaklığını taşıyan eliyle, onun göğsünü avuçlayıp ucuunu sıkı. Bir nabız gibi atan kalın sertliği onu sahiplenircesine derinliklerine gömüldü.

"Evet," diye fısıldadı Elizabeth onun darbelerine karşılık vermeye, onu acele ettirmeye, sertliğinin her santimini içine almaya çalışarak.

Kulaklarında Marcus'un iniltisini duymak arzusunu ateşlemişti. Zevkin doruklarına tımanırken onu da beraberinde götürdüğünü bilmek sarhoş edici bir güce sahip olmak demekti.

Marcus kendini onun derinliklerine gömmeye devam ediyordu.

Ama bu yetmiyordu. Elizabeth'in kalçaları Marcus'un, kadının arzulanmış derinliklere ulaşmasını engelliyordu. Elizabeth onu istiyordu, onun her şeyini istiyordu. Sadece erkekliğinin içinde olmasını değil, elinin göğsünde, vücudunun teninde, gözlerinin gözlerinde olmasını da istiyordu.

Marcus'un o günü kendisinden uzakta geçirmesiyle iyice genişleyen aralarındaki uçurum hâlâ yerli yerinde duruyordu ama şu an birbirlerinden ayrı değillerdi. Artık tek vücut haline gelmişlerdi.

Elizabeth, erkekliğinin alt kısmını kaplayan kıvrırcak tüyleri ezerek kalçalarını Marcus'un kasaklarına sürttü, "Yeterince derine ulaşamıyorsanız," diye yakındı.

Marcus, "Seni ağzılı cadı," diye homurdandı.

"Beni bu hale getiren sensin." Elizabeth elini Marcus'un, göğsünü yoran elinin üzerine koydu ve kalçalarını onun sert penisine sürttü. "Beni sirtüstü döndür," diye üsteleli arzusunun boğuklaştırdığı sesiyle. "Daha derinlere ulaş. Sana sarılmama izin ver."

Marcus'u harekete geçiren onun bu son sözleri oldu. Bir küfür savurarak Elizabeth'i serbest bıraktı ve üzerine çıkabilmek için onu sirtüstü yatırdı. Elizabeth bacaklarını davetkâr bir biçimde iki yana açtı ve Marcus içine girdiğinde yüksek sesle inledi.

Marcus bir anda durdu ve sönen ateşin solgun ışığı altında Elizabeth'e baktı. Işık arkasından vurduğu için Elizabeth onun yüz hatlarını seçemiyordu ama gözlerinin inkâr edilmesi mümkün olmayan bir açıklık parladığını görebiliyordu.

Kalbi *özlemle* acdı. Marcus Ashford ona altı ama gerçekte asla tam anlamıyla onun olmayacaktı.

En azından bunlara sahipti. Onun ihtirasına ve arzusuna. Elizabeth, Marcus kendisine daha fazlasını veremeyeceği için bunlarla yetinmek zorundaydı. Sertliğinin, kadınlığının derinliklerini okşadığını hissetmek, sert ve kasa kalçalarını sıkarak içine girdiğini görmek, terle ıslanıp alev alev yanan teninin kokusunu almak, zevk dolu, boğuk kahkahalarını duymak.

Elizabeth kollarını vücuduna dolayıp Marcus'a bir daha asla bırakmayacakmış gibi sarıldı ve nihayet sessiz gözyaşları eşliğinde birlikte doyuma ulaşana dek ondan alabileceği her şeyi aldı.

Sertüstü yatan Marcus, karanlıkta karyolının üzerini örten kuşaşa baktı. Elizabeth bacağına onunkinin üzerine atmış, kolunu beline dolamış bir halde yanında yatıyordu. Yapayalnız geçirdiği düğün gecelerinin ardından onun sıcak ve yumuşak kıvrımlarını hissetmek Marcus için cennette girmekten farksızdı. Şafak sökmüştü ama gece boyu Marcus'un gözüne bir damla uyku girmemişti. Odasında saatlerce volta atarak Elizabeth'in yanına gitme, sevgililerken her gece yaptığı gibi onu kollarının arasına alma isteğini bastırmaya çalışmıştı. Aralarına koyacağı fiziksel mesafenin olaylara tarafsız bakmasına yardımcı olacağını düşünmüştü ama bir önceki sabah uyandığında onu evde bulamayınca bu çabasının boşa olduğunu anlamıştı.

Aralarında geçen kavgı ve bu kavganın yarattığı uçurum onu kendinden uzaklaştırmakla ne büyük bir aptallık yaptığını anlamasını sağlamıştı. Lanet olsun, Elizabeth onun *karısıydı*! Bunca yıl ona sahip olmayı beklemişti ve şimdi onu kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Elizabeth biraz kışkırandıktan sonra yatakta doğruldu. Çıplaklığına aldırmadan arkasına yaslandı. Bu haliyle öylesine güzeldi ki Marcus bir an nefes almayı bile unuttu. Onu tüm güzelliğiyle görmek isteyerek komodindeki mumu yakmak üzere yataktan kalkmaya davrandı.

"O kapıdan çıkacak olursan bir daha asla yanına gelemezsin," dedi Elizabeth buz gibi soğuk bir sesle.

Marcus olduğu yerde kaldı ve ona ters bir cevap vermemek için kendini zor tuttu. Elizabeth'in onu yatağına sokmamakla tehdit etmesi asla kabullenemeyeceği bir şeydi ama kadının bu

meydan ekuyan tavrına kendi kaba davranışlarının sebep olduğunu da biliyordu.

"Sadece odayı aydınlatmak istedim."

Elizabeth sesini çıkarmadı ama Marcus onun bir anda rahatladığını hissederek gözlerini kapadı. Karısını korumak sonuna dek hakkıydı ve bu onun için uğruna ölmeye bile değecek bir amaçtı ama uyguladığı yöntem baştan sona yanlıştı. İlişkilerine ne kadar zarar vermişti? *Elizabeth ona St. John'dan bahsetmemiştir... karısı artık ona güvenmiyordu...*

"Hâlâ kızgın mısın?" diye sordu Elizabeth çekinerek.

Marcus sesli bir şekilde iç geçirdi. "Buna henüz karar vermedim. Bugün neler oldu? Bana her şeyi anlat."

Arkasında duran Elizabeth'in huzursuzca kıpırdanması Marcus'un canını sıktı. "St. John yanıma geldi. Ba-bana yardım etmek istediğini söyledi. Sanırım o..."

"Sana ne şekilde yardım etmek istiyormuş?"

"Bu konuda açıklama yapmadı. Biz konuşurken annen gelince sözlerini tamamlayamadı."

"Yüce Tanrım," diye haykırdı Marcus. St. John'un annesi ve karısına bu kadar yaklaştığını bilmek onu dehşete düşürmüştü.

"St. John, Hawthorne'un günlüğünün peşinde kimin olduğunu biliyor."

"Elbette biliyor." Yeniden öfkelenmeye başlayan Marcus'un sesi çatallaşmıştı. O korsanı çoktan öldürmüş olmalıydı.

Marcus yataktan kalkıp gömeninin ateşini karıştırdıktan sonra sönen mumu tekrar yaktı. Ardından Elizabeth'in yanına döndü ve onu şüpheli gözlerle baştan aşağı süzdü. "Sen öfke nöbetlerine pabuç bırakacak bir kadın değilsin. Seni bir adama gözünü bile kırpmadan ateş ederken güldüğümü unutuyorsun. Benden bir şeyler gizliyorsun." Marcus bu sözlerin ardından sessiz bir soru sorar gibi tek kaşını kaldırdı.

Elizabeth onun bakışlarına karşılık verdi.

"Bana bu karşılaşmadan neden daha önce bahsetmedin, Elizabeth?"

"Çünkü sana kızmıştım."

Marcus gözlerini kısıp ona baktı. Elizabeth'in öfkelenendirildiğinde karşısındakine kin tutabileceğini biliyordu ama o hiç de aptal bir kadın sayılmazdı. Öfkelenmesi, kendini korumaktan vazgeçeceği anlamına gelmezdi. Marcus ortada bir tuhaflık olduğunu hissedebiliyordu. Elizabeth ondan bir şeyler gizliyordu; adam bütün ihtimalleri tek tek değerlendirdi. Belki de korsan, Elizabeth'i bir şekilde tehdit etmişti. Eğer öyleyse Marcus bunun sebebini öğrenecek ve gerekeni yapacaktı; hem de o güne dek yaptığından çok daha etkili bir şekilde.

"Bugün nelerle dedin?" diye sordu Elizabeth aralarındaki sessizlik uzayınca.

"Tabii ki St. John'un peşindeydim."

Elizabeth büyüyen gözlerini Marcus'un vücuduna çevirdi ve öylece kalakaldı. "Şu haline bak! Yaralanmışsın."

"St. John bana senden daha az bilgi verdi, sevgili karışığım. Ama neyse ki artık sana yaklaşmasının aptalca bir davranış olduğunu öğrendiğinden eminim."

"Ne yaptın sen?" Elizabeth parmak uçlarını cesaret veren bir ilgiyle Marcus'un göğsüne yayılan morluğun üzerinde gezdirdi.

Onun dehşet dolu bakışlarından hiç etkilenmemiş gibi görünen Marcus omuzlarını silkti. "St. John'la her zamanki sohbetlerimizden birini yaptık."

Marcus, Elizabeth'in parmağını sert bir şekilde yarasına bastırmasıyla birlikte irkildi. "Bunu sohbet ederken yapmış olamazsın," diye itiraz etti genç kadın. "Şu elinin haline bak." Marcus'un çiğen parmak boğumlarını inceledikten sonra azarlayan bakışlarını onun yüzüne çevirdi.

Marcus sırıttı. "Sen bir de St. John'un yüzünü görmelisin."

"Seçmelayı kes artık. Ondan uzak durmanı istiyorum, Marcus."

"Elbette duracağım," diye onayladı Marcus, "Tabii, eğer o da senden uzak durursa."

"Onun bana ne tür bir yardım önerdiğini öğrenmek istemiyormusun?"

Marcus homurdandı. "St. John bana herhangi bir yardım teklifinde bulunmadı. O seni kandırıyor, aşkım. Günlüğü ona teslim etmen için güvenini kazanmaya çalışıyor."

Elizabeth ona itiraz etmek üzere ağızını açtı ama sonra bundan vazgeçti. Marcus'un Christopher St. John konusunu fazla değmemesi çok daha iyi olacaktı. İkisinin yumruklaşmaktan öteye gitmemiş olması bir mucize sayılırdı. Kocasının kendine hâkim olma kabiliyeti onu şaşırtıyordu. Korsanın faaliyetlerine devam etmesinin Marcus'u çileden çıkardığından emindi ama bir şekilde kendini sabırlanmaya zorluyordu. Elizabeth bunun sebebini bilmiyordu. Eldridge, St. John'la ilgili farklı bir şey daha istiyor olmalıydı yoksa korsanı o güne dek çoktan ortadan kaldırırlardı.

Marcus'un, elini tutup onu yüzüstü yatağa fırlatmasıyla neye uğradığını şaşırırdı. Genç adam üzerine tımanıp onu yatağa hapsetti. Elizabeth kocasının bir kez daha sertleştiğini ve başının kalçasının kıvrımına bastırıldığını fark etti.

"Sen benim karımsın," diye kükredi Marcus onun kulağına. "Senden hayatında olan biten her şeyi önemsiz bile olsa bana anlatmanı, benimle paylaşmanı bekliyorum ama bunu özellikle de hayatı önem taşıyan konularda yapmanı istiyorum. Bana yalan söylemene, benden bir şeyler gizlemene asla hoşgörü göstermem. Beni anlıyor musun?"

Elizabeth dudaklarını büzdü. Kaba berif.

Marcus kalçasını öne doğru oynattı ve ucu islanan sertliğini Elizabeth'in kalçaları arasındaki boşluktan içeri soktu. "Hayatını tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Yanında ben olmadan evden dışarı çıkamazsın. Senin için ne kadar endişelendiğimin farkında mısın? Sürekli tehlikede olup olmadığımı... bana ihtiyaç duyup duymadığımı merak ettim."

"Tahrik oldun," dedi buna şaşırان Elizabeth.

"Çünkü çıplaksın," dedi Marcus bu kadarı yeterliymiş gibi. "Bana güvenmeyi öğrenmek zorundasın, Elizabeth." Bir yandan dudaklarını Elizabeth'in omuzlarında dolaştırıyor bir yandan da vücudunu onun yüzüstü yatan vücuduna sürtüyordu. "Bu güvene layık olmak için elimden geleni yapacağım."

Elizabeth ellerini yumruk yapıp çarşafları sıktı ve bir anda hücum eden gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. "Seri öfkeliendirdiğim için özür dilerim."

Marcus burnunu onun boynuna gömdü. "Ben de senden özür diliyorum."

"Özrünü ancak benimle yatağımı paylaşırsan kabul ederim." Elizabeth, Marcus'un ardında ıslak bir iz bırakan ağır bir darbeyle yeniden içine girmesiyle birlikte inledi. İçini bir anda ateş basmıştı. Perişan bir halde iç geçirerek gözlerini kapattı. Eline imkân geçmişken ona gerçeği anlatmalıydı. Şimdi Marcus onun bunu kendisinden neden sakladığını hep merak edecekti.

Nefes nefese kalan Marcus, "Benim yatağım daha büyük," dedi kelimeleri uzata uzata.

Elizabeth'in yüreği sevgiyle doldu. Marcus'a St. John'la olan akrabalığını anlatmak için güçlü bir istek duyuyordu. Ama şimdi bunun zamanı değildi.

Kalçasını sabırsızca yukarı kaldırdı. "Mekân değişikliği yaparsak elini çabuk tutar mısın?"

Onun dizlerinin üzerinde doğrulmasını sağlayan Marcus güçlü bir darbeye arkadan içine girdi.

"Tatlı Elizabeth," diye inledi yanağını sırtına yaslayarak, "Odaları yarın değiştiririz."

Elizabeth bahçenin gözlerden uzak bir köşesinde bekliyordu. Sarsızca volta atarken kendisine doğru yaklaşan ayak seslerini duydu ve hızla o tarafa döndü.

"Bay James! Tanrı'ya şükürler olsun ki geldiniz."

Avery kaşlarını çatarak onun önünde durdu. "Beni neden çağırdınız?" Bakışlarına etrafta gezdirdi. "Lord Westfield nerede?"

Elizabeth onu kolundan tutup bir ağacın arkasına çekti. "Yardımaınıza ihtiyacım var ve Westfield bunu kesinlikle bilmemeli."

"Pardon? Size yardımcı olmakla kocanız görevlendirildi."

Elizabeth durumun aciliyetini vurgulayabilmek için Avery'nin kolunu iyice sıktı. "Dün Christopher St. John yanıma geldi. Kendisinin Hawthorne'un kardeşi olduğunu iddia etti. Gerçeği bilmek zorundayım."

Büyük bir şaşkınlık yaşayan Avery sessizliğe boğuldu.

Elizabeth onun omuzu üzerinden karşıdaki patikaya baktı. "Westfield bu karşılaşmayı öğrenince öfkeden deliye döndü. St. John'un peşine düşmek üzere evi terk etti." Elizabeth sesini alçalttı. "İkisi yumruk yumruğa kavga etmiş."

Avery dudaklarını tuhaf bir şekilde büründürerek o nadir gülümsemelerinden birini sundu. "Anlıyorum. Demek ki her şey yolunda."

"Bunu nasıl söylersiniz?" diye haykırdı Elizabeth.

"Lord Westfield gerekeni yapmış. Bunu yaparken de biraz içini boşaltmış."

"Böylesine düşüncesizce bir hareketi nasıl olur da onaylarsınız?"

"Ben bu hareketi onayladığımı söylemedim, Leydi Westfield ama kocanız bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu biliyorum. O eşsiz bir ajandır. Bu karşılaşmaya da özerle hazırlanarak gittiğinden eminim. Westfield asla duygularıyla hareket etmez."

Elizabeth homurdandı. "Evden ayrılırken son derece gergin olduğundan emin olabilirsiniz."

Avery ona güven verecek bir ifadeye bürünmeye çalıştı. "Kendisine güvendiğiniz takdirde Lord Westfield'in bu meselenin üstesinden rahatlıkla gelebileceğinden eminim."

"Ondan varsayımlara dayanarak yardım isteyemem." Elizabeth ellerini yalvarırcasına önünde kenetledi.

"Kocanızdan değil de benden isteyebileceğiniz bu yardım nedir, Leydi Westfield?"

"Sizden St. John'un geçmişini araştırmanızı istiyorum. Bana söylediği doğrusa kaderin, bu iki kardeşi kanunun farklı uçlarında mücadele etmeye zorlamış olmasına şüpheyle yaklaşmamız gerekir. Hawthorne, St. John'un peşindeyken öldürüldü ve ağabeyim de aynı mücadelede yaralandı. Bu iki olay tesadüf olamaz." Elizabeth, Avery'nin elini sıktı. "Ayrıca bu gelişmeden Lord Eldridge'nin de haberi olmamalı."

"Neden?"

"Çünkü onun bunu Westfield'a söyleyeceğinden eminim. Kocanın bu haberi nasıl karşılayacağını bilmiyorum. Ona bunu açıklamanın bir yolunu bulmak için zamana ihtiyacım var."

"St. John'un söylediklerine inanmış gibi konuşuyorsunuz."

Elizabeth perişan bir halde başını salladı. "Ortada buna inanmamamı gerektirecek herhangi bir sebep yok. St. John ve Hawthorne arasında şüphesiz bir benzerlik mevcut ve bu hikâye öylesine tuhaf ki ona inanmamak mümkün mü?"

"Lord'a zarar verebilecek bir davranışta bulunmanızdan korkuyorum."

"Biraz zamana ihtiyacım var," dedi Elizabeth yalvarırcasına. "Sizden sadece bunu istiyorum. Ortaya çıkardığınız her şeyi onunla paylaşmaya söz veriyorum."

Avery sıkıntılı bir şekilde iç geçirdi. "Pekâlâ. İsteddiğiniz araştırmayı yapacağım ve bu süre boyunca sessiz duracağım."

Avery'ye minnettar kaldığını hisseden Elizabeth rahat bir nefes aldı. "Teşekkür ederim, Bay James. Siz her zaman benim dostum oldunuz."

Yüzü kıpkırmızı kesilen Avery, "Bana teşekkür etmekte aceleci davranmayın," dedi. "İleride bu anlaşmayı kabul ettiğim için ikimiz de pişmanlık duyabiliriz."

Sonraki haftalarda Elizabeth, Marcus'la olan evliliğine alışmaya çalıştı. Ashford'lar Marcus'un ısrarı üzerine malikânede kalmışlardı. Elizabeth'in yalnız kalmayacak olması onu rahatlatıyordu ve Elizabeth de kocası işleriyle ilgilenirken onların misafirlüğinden hoşnuttu.

Eldridge'in ısrarı üzerine nadiren gerçekleşen sosyete balosuna katıldılar; bu, St. John'un da ilgisini çekebilecek türdendi. St. John, Elizabeth'le konuştuğu günden beri peşindeki adamları atlatmayı başararak Londra'da hiç görülmemişti. Bu anı gördüğü herkesi endişelendirmişti.

Elizabeth'e karşı bir tehdit Marcus'un hiç aklından çıkmıyordu. Ailesini şüphelendirmemek için Westfield üniforması giymiş olan korumalar evin hem içinde hem de dışındalardı. Bitmek bilmeyen bekleme Marcus'un kafese kapatılmış bir hayvan gibi huysuz olmasına neden olmuştu. Elizabeth onunla ilk dansından beri Marcus'un, tutkularını kontrol edebildiğini biliyordu. Ama konu Elizabeth olunca kendini bırakıyordu.

Hiçbir şeyi saklamıyordu. Öfkelendiğinde bağırıyordu. Mutlu olduğunda gülüyordu. Tahrik olduğunda, santin kaç olduğunun

veya nerede olduklarına aldırış etmeksizin onunla sevişiyordu. İki defa sırf Elizabeth'i bahtan çıkarabilmek için lordlarla olan görüşmesini yarıda kesmişti. Elizabeth daha önce kimsenin kendisini bu kadar önemli gördüğünü, ihtiyaç duyduğunu görmemişti. Karısını fazlasıyla sahiplendiği için, ona fazla yaklaşan erkeklerle sert konuşmaktan çekinmiyordu.

Elizabeth ise bu sahiplenmenin, kıskançlığını azaltmadığını fark etti. Böyle bir özellik, cilveleşmenin yaygın olmakla kalmayıp aynı zamanda beklendiği de bir ortamda hiç de hoş değildi. Evlilik, Marcus'un diğer kadınlara daha çekici görünmesine neden olmuştu. Bu onu dayanılmaz kılıyordu.

Bir gece maskeli baloda Elizabeth, kıskançlığına yenik düştü. Marcus içecek masasına doğru giderken birkaç kadının da onunla aynı zamanda birer içki daha almaya karar verdiğini fark etti. Öğrenerek başını çeviren Elizabeth, Ravensend Düşesi'nin kendisine doğru geldiğini gördü.

"Kadınların eşimi nasıl da takip ettiklerini görüyor musunuz?" diye yakındı, hızla reverans yaptıktan sonra.

Majesteleri omuz silktili. "Maskeli balolar, yapılması yanlış olan şeylere fırsat tanıyor. Sağ köşedeki sallanan ağacı görüyor musun? Leydi Greenville ve Lord Sackton oşlarını bırakıp biraz keşif yapmaya çıktılar. Ve Claire Milton bahçeden saçında çalı parçalarıyla döndü. Onların köpek gibi Westfield'in peşine takılmalarına şaşırmanın gerekir."

"Şaşırmıyorum," diye karşılık verdi Elizabeth. "Ama buna müsaade edemem. İzninizle, Majesteleri." Kocasını bulmak üzere hızlı adımlarla diğer odaya yürüdü.

Marcus'u iki elinde de kadehle, etrafı kadınlar tarafından çevrilmiş bir halde buldu. Elizabeth'i görünce masum bir tavırla omuz silktili ve dudakları maskesinin altından muzipçe kıvrıldı. Küçük kalabalığı yaran Elizabeth kadehlerden birini alıp Marcus'un

koluna girdi. Dimdik bir duruşla Marcus'u yeniden balo salonuna götürdü, akşamın tüm neşesi gitmişti.

Düşes onun suratına bakınca gülümseyerek yanlarından ayrıldı.

Marcus kıkırdadı, "Teşekkürler, Leydi Westfield. Hatırladığım kadarıyla bu benim ilk kurtarışım."

"Hiç kurtarılmak istemedin ki," diye çıkıştı Elizabeth, öfkesine karşı onun umursamaz davranmasından nefret ederek.

Marcus elini kaldırıp pudralı buklelerinden birine dokundu. "Beni kışkırdın!" dedi neşeyle.

Elizabeth arkasını dönüp oradaki kaç kadının Marcus'un şehvetini kendisi kadar iyi bildiğini merak etti.

Marcus onun karşısına geçti. "Ne oldu, aşkım?"

"Seni ilgilendirmez."

Marcus etraftakilere aldırmasın eldivenli elini Elizabeth'in alt dudağında gezdirdi. "Bana ne olduğunu söylemezsen düzeltmek için bir şey de yapamam."

"Seni önceden tanıyan her kadından nefret ediyorum." Kızarak başını eğdi ve kocasının kahkaha atmasını bekledi.

Fakat onun yerine, derinden gelen sıncık sesi onu sarmaladı. "Yakınlık ve seksin iki kişi tarafından paylaşılan çok özel bir şey olduğuna söylediğimi hatırlıyor musun?" Elini, Elizabeth'in eline indirdi, fısıldarken dudakları kulağına değiyordu. "Bu kadar yakınlaştığım tek kadın sensin."

Akan bir damla gözyaşını Marcus sildi.

"Seni eve götürmek istiyorum," diye mırıldandı, maskenin ardındaki gözleri sıncık bakıyordu. "Ve seninle yakınlaşmak istiyorum."

Elizabeth onu yalnızca kendisine saklamak isteyerek onunla beraber eve gitti. O gece sevişmelerinde Marcus son derece hassastı, karısına her istediğini verdi. Onun bu nazik şehveti

Elizabeth'in gözlerinin dolmasına neden oldu ve ardından Marcus onu dünyanın en değerli şeyiymiş gibi kollarına aldı.

Geçen her gün Elizabeth'i ona daha da yakınlaştırıyordu. Ona ihtiyaç duymaya başlıyordu ve bu yalnızca cinsel anlamda değildi, daha fazlasını istiyordu. Yatıştırılmasının bir ömür alacağı türde bir tutkuydu.

Kaderin ona bu şans vermesi için dua etti.

On Dokuzuncu Bölüm

"Evime gelmemeliydiniz."

Christopher St. John, Westfield ailesine ait olmasına rağmen üzerinde buna dair herhangi bir işaret taşımayan arabayı atladi. İçeriye bir anda korsanın boğucu varlığı hâkim oldu ve bunun yarattığı hissedilebilir enerji Elizabeth'i oturduğu koltuğa gömülmeğe zorladı. Pencereden dışarıya bakan genç kadın, korsanın yaşadığı küçük evin sıklığı karşısında şaşkınlığına gizleyemedi. Şehrin pek rağbet görmeyen bir kısmında yer alan ev dikkat çekiciydi. Ancak kapıda bekleyen iki iri kıyım uşak, içeride kötü şeyler döndüğünü açıkça gösteriyordu.

Christopher, Elizabeth'in karşısındaki koltuğa yerleşti. "Burası bir leydiye uygun bir muhit sayılmaz. Üstelik gösterişli arabam hiç de istenmeyen bir şekilde tehlikeyi üzerine çekiyor."

"Başka şansım olmadığımı biliyorsunuz. Talimatınızı alırmaz buraya gelmek zorunda kaldım. Size ulaşabilmemin tek yolu buydu." Elizabeth kaşını kaldırdı. "Cevaplamanız gereken bazı sorular var, Bay St. John."

Dudakları alaycı bir edayla yukarı kıvrılan Christopher, arkasına yaslanıp ceketini düzeltti. "Benimle bu kadar resmi olmama gerek yok. Ne de olsa biz akraba sayılırız."

"Bu siz hatırlatmadan da sürekli aklımda zaten."

"O halde bana inanıyorsun."

"İddia ettiğiniz şey hakkında biraz araştırma yaptırдым."

St. John bakışlarını hızla etrafta gezdirip koyu renkli deri kaplı arabanın gösterişli dekorasyonunu inceledi. "Westfield gibi bir adamla evlenmiş olman ne kötü. Görünüşe bakılırsa adam parasına boş yere çar çur ediyor."

"Beni kızdırmak istemiyorsan kendine farklı bir uğraş bulmam tavsiye ederim. Öfkelendiğimde çekilmez olurum."

St. John gözlerini kırptırdıktan sonra başını geriye atıp bir kahkaha kopardı.

"Tanrı şahidim olsun ki senden gerçekten hoşlandım. Ailesine düşün bir adam olduğundan emin olabilirsin ve Westfield da ailemden sayılır, değil mi?"

Faydasız bir çabayla alınmış ovuşturup olası bir baş ağrısından kurtulmaya çalışan Elizabeth, "Westfield'in bu konu hakkında en ufak bir bilgisi yok ve bundan sonra da olmamasını tercih ederim," diye mırıldandı.

St. John elini uzatıp oturduğu koltuğun yanındaki küçük bilmeyi açtı. İçinden çıkardığı kadehi iki parmak brendiyle doldurduktan sonra Elizabeth'e uzattı. Elizabeth kadehi reddedince sürühiyi kenara bıraktı. "Westfield yanama uğradığında ona bizden bahsetmediğini anladım. Ama bugüne dek bunu çoktan yapmış olacağını düşündüm."

Onu daha yakından inceleyen Elizabeth sol gözünde iyileşmeye başlamış, açık sarı renkli bir çirüğü ve dudaklarında da kabuk bağlamış, küçük bir yaranın olduğunu gördü. "Yüzündeki yaralara Westfield mı sebep oldu?"

"Buna ondan başka hiçbir adam cesaret edemez."

Elizabeth irkildi. "Özür dilerim. Ona buluşmamızdan bahsetmek gibi bir niyetim yoktu ama kayınvalideme çenesini sıkı tutmasını tembihlemeyi ihmal ettim."

St. John ona aldırmanasını söylercesine elini salladı. "Kahçı bir zarar almış değilim. Doğrusunu söylemek gerekirse bu kavga bana ilham verdi. Yıllardır aramızda alaycı birkaç söz paylaşmaktan fazlası geçmedi ve artık biraz ciddileşmemizin zamanı gelmişti. Westfield beni bulduğu için mutluymum. Onun senin hakkında neler hissettiğini merak ediyordum. Bu adamın hayatı boyunca hiçbir zaafı olmadı. Şimdi tek zaafı sensin ve ben bundan faydalanamadığım için üzüntü duyuyorum."

"Westfield'la ne alıp veremediğin var?"

"O pek çok unvanı olan, çok zengin, çok kibirlili ve çok hoş bir adam; yani her şeyin en fazlasına sahip. Karun kadar zengin ama tütününü koklamama bile izin vermiyor."

Elizabeth homurdandı. "Birileri senden bir şey çaldığında sen de eğlence düzenlemezsin herhalde."

Bu sözler brendisini yudumlayan Christopher'ın neredeyse boğulmasına neden olacaktı.

"Hawthorne hakkında bilgi almahıyım," dedi Elizabeth öne doğru eğilerek. "Onun gerçekte kim olduğunu bilmemek beni deli ediyor."

St. John şapkasını çıkarıp iri elini sarı buklelerinin arasında gezdirdi. "Nigel senin kocandı. Onu, hayatının bir yalın paylaştığın eşin olarak hatırlamanı tercih ederim."

"Ama bunu bir türlü çözemiyorum. Madem birbirinizle bu kadar yakın bir bağınız vardı nasıl oldu da sana zarar vermeden Eldridge adına çalışmayı başardı? Yoksa o bir..."

St. John, "Hain miydi?" diye tamamladı Elizabeth'in sözlerini usulca. "Bu tür endişelerini onunla ilgili anılarından uzak tutmanı diliyorum, Elizabeth. O sana iyi bir eş oldu, değil mi?"

"Yani sadece bildikleriyle yetin ve geri kalanını boş ver diyorsun, öyle mi?"

İç geçiren St. John şapkasını yanındaki koltuğa bıraktı. "Yaptığın araştırmada babamızla ilgili bilgi edinebildin mi?"

Elizabeth arkasına yaslanarak dudaklarını ısırды.

"Ah, gördüğüm kadarıyla edinmişsin. Onun biraz çatlak olduğunu söylüyorlar. Bir tahtasının eksik olduğunu..."

"Anlıyorum."

"Anlıyor musun?" St. John dalgın gözlerle çizmesinin mücehher işlemeli topuklarına baktı. "Peki etrafa uyguladığın şiddetten haberin var mı? Bazen kendini kaybettiğinden? Yok mu? Böylesi daha iyi. Yanında hiçbir hizmetçinin durmadığını ve mal varlığının idare edemeyecek kadar kaçık olduğunu söylemem yeterli sanırım. Öldüğünde Nigel'la ikimiz tüm varlığımızı kaybetmiş olduğuna öğrendik."

"Nasıl olur? Nigel'la evliliğimiz boyunca hiç maddi sıkıntı çekmedik."

"Nigel'la ben ilk kez on yarıya yakınken bir araya geldik. Annem köyde büyüdü ve hamile olduğu anlaşıldığında malikânenin bulaşıkhanesindeki görevine son verildiği için utanç içinde ailesinin yanına geri dönmek zorunda kalmıştı. Nigel benden iki yaş küçüktü ama çocukken bile kardeş olduğumuzun farkındaydık. Birbirimize çok benzeyorduk ve bazı davranışlarımız neredeyse aynıydı. Nigel beni görmek için bahaneler üretti. Babamızla bir arada yaşamının onun için çok zor olduğunu eminim. Ağabeyinin dostluğuna sığınmaya ihtiyacı vardı."

"Nigel'in maddi sıkıntı çektiğini duyduğumda Londra'ya gelip bu konuda ne yapmam gerektiğini öğrendim. Bana yardımcı

dokunabilecek insanlarla dostluk kurdum. Onların söylediklerini dinledim ve gitmemi istedikleri yerlere gittim. Para kazanmak için ne gerekiyorsa yaptım."

St. John'un sesinde, yaptıklarıyla gurur duyduğunu söyleyen bir tonlama yoktu. Hatta tamamen kayıtsız bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Nigel bana oldukça yüklü miktardaki borcunu nasıl kapatışma sordu. Bunu başarmak için neler yaptığımı duyunca da öfkeden deliye döndü. Benim tehlikede olduğumu bile bile yeni kavuştuğu istikrarlı ve zengin hayatın keyfini süremeyeceğini söyledi. Sonrasında peşime düştüklerini öğrendim ve Nigel da Lord Eldridge'e gidip..."

En büyük korkularının gerçeğe dönüşmesiyle büyük bir hayal kırıklığı yaşayan Elizabeth, "Ajan olmayı seçti," diye tamamladı St. John'un sözlerini. "Ağabeyim senin peşine düşmekle görevlendirilmişti ve Hawthorne da onun güvenini kazanabilmek için benden faydalandı."

St. John öne doğru eğildi ama Elizabeth koltuğuna gömülünce geri çekildi. "Barclay'den aldığımız bilgilerin Westfield'dan yakayı kurtarmamda işe yaradığı doğru ama Nigel'in sana olan sevgisi konusunda en ufak bir şüphen olmasın. O, işin içinde ağabeyim olmasa bile seninle evlenmek isterdi. Sana hayranlık ve saygı duyuyordu. Sık sık senden bahsediyor ve ısrarla kendisine kötü bir şey olduğu takdirde sana göz kulak olmama söylüyordu."

"Ne kadar da ironik bir durum," diye mırıldandı Elizabeth. "Westfield, Hawthorne'un dul eşi olarak bana kalan parayı kullanmamı istemiyor ama aslında o paranın bir kısmı da ona ait, değil mi?"

"Öyle sayılır," diye itiraf etti St. John. "Hawthorne'un borçları Ashford kargolarının satışından elde edilen gelirle kapatıldı."

Elizabeth yüzünün bembeyaz kesildiğini hissetti. Durum düşündüğünden çok daha kötüydü. "Hâlâ çözemediğim şeyler var. Broşum senin eline nasıl geçti?"

"Barclay ve Hawthorne saldırıya uğradığında yakınlardaydım," dedi St. John hüzünlü bir sesle. "Ağabeyin için yardım aramaya giden adamı ben gönderdim. Broşu aldım çünkü onu koruyup sana iade edecek kadar güvенеbileceğim birileri olup olmadığundan emin değildim."

"Saldırı sırasında sen neden oradaydın? Hawthorne senin yüzünden mi öldü?"

St. John irkilerek geri çekildi. "Belki de. Sonuçta hepimiz günahlarımızı ödemekle yükümlüyüz."

"Peki Hawthorne'un günlüğünü bu kadar önemli kılan şey ne? Onun peşinde olan kim?"

"Açıklayamayacağım bazı sebeplerden dolayı bunu sana söyleyemem, Elizabeth."

"Neden?" diye haykırdı Elizabeth. "Bunu bilmek benim de hakkım."

"Üzgünüm. Güvenliğin için bunu bilmemen gerekiyor."

"O adam beni öldürmeye çalıştı."

"Gnlüğünü bana ver," dedi St. John ısrarcı bir sesle. "Senin güvenliğini sağlayabilmemin tek yolu bu."

Elizabeth başını iki yana salladı. "Westfield günlüğü kasaya kaldırdı. Ona ulaşabilmem mümkün değil. İçinde şifreli yazılarla birlikte çeşitli su kanallarının haritası var. Westfield bu günlüğün Nigel'a verilmiş görevlerle ilgili detaylar içerdüğünü düşünüyor. Onu senin gibi ünlü bir korsana teslim etmem vatana ihanet olarak algılanır. Westfield beni sorguya çeker, aramızdaki bağı öğrenir ve Eldridge de aynı şekilde..."

"Westfield seni mutlaka koruyacaktır. Eldridge'in icabına da ben bakarım."

Elizabeth yutkundu. Marcus'u kaybetmeyi göze alamazdı. Şu an buna hazır değildi

"Kocam dört yıl önce aramızda geçenler sebebiyle bana güvenmiyor. Ona bu şekilde ihanet edecek olursam beni asla affetmez."

St. John sessiz bir küfür savurdu. "Nigel olmadan bu günlüğün hiçbir değeri yok. İçindeki şifreli yazıları kimse çözemez. Günlüğü bana teslim ettikten sonra balayına çıkarak buradan uzaklaşırsınız. Ben de günlüğü yem olarak kullanıp peşindeki adamı ele geçiririm ve bu iş burada biter."

"Sen günlük hakkında bana anlattıklarından çok daha detaylı bilgiye sahipsin," diye suçlamada bulundu Elizabeth. "Bu günlük söylediğin gibi değersiz olsaydı şu an hayatım tehlikede olmazdı."

"Gnlüğün peşindeki adam tam bir manyak," diye homurdandı St. John. "Kesinlikle öyle. Nişan balonda sana nasıl saldırdığını bir düşünsene. Sence bu aklı başında bir insanın yapabileceği bir davranış mı?"

Elizabeth dudaklarını büzdü. "Bıçaklandığımdan nasıl haberin oldu?"

"Peşine birkaç adam takmaştım. İçlerinden biri de nişan balondaydı."

"Biliyordum! O sırada bahçede birisi daha vardı ve bu kişi saldırganı korkutup kaçırmıştı."

"Sana yardım etmek için elimden geleni yapıyorum..."

"Haftalardır ortada gözükmüyorsun," dedi Elizabeth alaycı bir sesle.

"Haftalardır senin adına araştırma yapıyorum," diye düzeltti St. John.

"O adamı bul! Beni bu beladan kurtar."

St. John elindeki kadehi tekrar yandaki bilmeye bıraktı. "Ben İngiltere'yi dolaştığım sırada iki kez saldırıya uğradım. Bu adam beni çok iyi tanıyor. Saldırılarına benim şehirde olmadığım

zamanlara denk getiriyor." St. John, Elizabeth'in ellerini sımsıkı avuçlarının arasına aldı. "Bana o günlüğü vermenin bir yolunu bul ki bütün bunlar sona ersin."

Başını iki yana sallayan Elizabeth ellerini geri çekti, "Bana gerçeği söyle; bu günlüğün Hawthorne'un ölümüyle bir ilgisi var mı?"

St. John öne doğru eğilmeye devam ederek dirseklerini dizlerine dayadı ve son derece samimi gözlerle Elizabeth'e baktı. "Öyle sayılır."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Daha şimdiden, bilmen gerekenden çok daha fazlasını öğrendin, Elizabeth."

Elizabeth'in gözlerinde hayal kırıklığını yansıtan yaşlar birikti. St. John sözlerinde samimi miydi yoksa kendisini kandırmaya mı çalışıyordu bunu asla öğrenemeyecekti. Elizabeth günlükteki bilgilerin St. John'la ilgili olduğundan neredeyse emindi. Eğer haklıysa Westfield bu bilgileri korsanı yargı karşısına çıkarmak için kullanmak isteyecekti. Bu Marcus'un yıllardır beklediği fırsat olabildiirdi.

"Bu konuyu biraz düşünmeliyim. Bütün bu olanları bir anda özümseyebilmem mümkün değil." Elizabeth yorgun bir edayla iç geçirdi. "Hayatımdaki mutlu günler sayılıdır. Kocam Westfield benim gerçek mutluluklarımdan biri oldu. Sen ve erkek kardeşinin çevirdiği entrikalar bu mutluluğu sona erdirebilir."

"Bu konuda gerçekten de üzgünüm, Elizabeth." St. John'un safir rengi gözleri kederle koyulaşmıştı. "Hayatım boyunca pek çok insanın canını yaktım ama bunu sana yapmış olmaktan büyük üzüntü duyuyorum."

St. John arabanın kapısını açıp ineekti ki birden geri döndü. Kapının eşliğinde öne doğru eğilip sıcak ve yumuşak dudaklarıyla Elizabeth'in yanağına bir öpücük kondurdu. Ardından aşağı atlayıp

onun eline uzandı. "Artık beni nerede bulabileceğini biliyorsun. Bir şeye ihtiyacın olursa mutlaka yanıma uğra. Herhangi bir şeye. Ayrıca Westfield dışında kimseye güvenme. Bu konuda bana söz vermeni istiyorum."

St. John, Elizabeth'in başını sallamasıyla birlikte geriye doğru bir adım attı. Duygularını belli etmeyecek kadar iyi bir eğitim almış olan arabacı sabırla onları bekliyordu.

Başı camı yanaçak kadar zonklayan, midesi dehşetle kasılan Elizabeth, "Eve geri dönelim," diye emretti arabacıya.

İster istemez, St. John yüzünden mutluluğunun sona ereceği hissine kapılmıştı.

Marcus yatak odasının kapısından Elizabeth'i inceledi. Genç kadının güzel yüzü uyurken çok masum görünüyordu. Marcus ihanete uğradığını bildiği halde onu böyle huzur içinde uyurken görünce içinin kıpırdandığını hissetti. Yatağın yanındaki sehpa da açık duran iki paket baş ağrısı tozu ve yarısı su dolu bir bardak vardı.

Elizabeth, Marcus'un varlığının gücü ve bakışlarının sıcaklığı uykusunu bölünce kıpırdanmaya başladı. Gözlerini açıp ona baktı ve sevgiyle dolan bakışları bir anda suçluluk duygusuyla ağırlaşan göz kapaklarının ardında kaldı. Marcus o an kendisine ulaşan haberlerin doğru olduğunu anladı. Yapmak istediği tek şey onun yanına gidip acısını kollarının arasına gömmekken, iradesinin gücü sayesinde ayakta kalmayı başardı.

Elizabeth onu her defasında heyecanlandıran o boğuk ve yumuşak sesiyle, "Marcus," diye seslendi. Marcus duyduğu öfke ve çektiği ızdıraba rağmen erkekliğinin harekete geçtiğini hissetti. "Yatağa gel, sevgilim. Bana sarılmanı istiyorum."

Marcus'a ihanet eden ayakları onu Elizabeth'in yanına taşıdı. Yatağa gelene dek üzerindeki ceket ve yeleği çıkarmıştı. Yatağın

yanında durdu. Kayıtsız bir sesle konuşmaya özen göstererek, "Günün nasıl geçti?" diye sordu.

Elizabeth gerindi ve bacaklarının hareketi üzerindeki çarşafın aşağı doğru sıyrılıp iç gömleğinin ince kumaşı altındaki vücudunun gözler önüne serilmesine neden oldu. Marcus düşünceleri tamamen onun kendisinden saklanmış olduğu surlara odaklandığı halde penisinin büyüdüğünü hissetmekten nefret etti. Hiçbir şey vücudunun Elizabeth'e verdiği tepkiyi azaltmaya yetmiyordu. Kalbi o an bile onu affetmek için mücadele veriyordu.

Yüzünü buruşturan Elizabeth, "Bunu gerçekten soruyor musun?" dedi. "Hayatımın en kötü günlerinden birini yaşadım." Dudakları baştan çıkarıcı bir ifadeyle yukarı kıvrıldı. "Ama sen bu durumu değiştirebilirsin."

"Neler oldu?"

Elizabeth başını iki yana salladı. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Onun yerine sen bana gününü anlat. Benimkinden iyi geçtiğinden eminim."

Elizabeth yatak çarşaflarını kaldırıp Marcus'u sessizce yatağa davet etti. "Akşam yemeğini odamızda alsak olur mu? Canım tekrar giyinmek istemiyor."

Elbette istemiyordu. Gün içinde kaç kere soyunup giyinecekti? Belki de o gün hiç soyunmamıştı. Belki St. John sadece eteklerini yukarı kaldırmış ve... Marcus dişlerini sıkarak bu görüntüyü zihninden uzaklaştırdı.

Yatağa oturup ayakkabılarını çıkardı. Ardından Elizabeth'e döndü. "Şehre yaptığın yolculuk nasıl geçti?" diye sordu kayıtsız bir edayla ama Elizabeth'i kandırmayı başaramadı.

Elizabeth onu çok iyi tanıyordu.

Genç kadın abartılı hareketlerle yataкта doğrulup arkasında ki yastıkları kabarttı. "Neden öğrenmek istediğin şeyi doğrudan sormuyorsun?"

Marcus gömleğini başının üzerinden sıyrıp aldıktan sonra pantolonunu çıkarmaya koyuldu. "Sevgilin seni doyuma ulaştırmayı başaramadı mı aşkım? Onun başladığı şeyi benim bitirmemi mi istiyorsun?" Ardından yatağa uzandı ama Elizabeth'i yanına bulamadı. Diğer taraftan ayağa kalkmış olan yatağın ucunda duruyordu.

Ellerini beline koyup öfkeli gözlerle ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Marcus sırtına Elizabeth'in az önce kabarttığı yastıklara dayandı. "Bugün Christopher St. John'la benim arabamda biraz zaman geçirmişsiniz; üstelik perdeler de çekiliymiş. St. John sana veda öpücüğü vermiş ve herhangi bir şeye ihtiyacın olduğunda kendisine başvurmanı teklif etmiş."

Menekşe rengi gözler tehlikeli ışıltılar saçtı. Elizabeth her zamanki gibi olağanüstü bir öfke sergiliyordu. Marcus onun karşısında nefes almakta bile zorlanıyordu.

"Ah, tabii ya," diye mırıldandı genç kadın dolgun dudaklarını sınıksı birbirine bastırarak. "Elbette. Bana duyduğun doymak bilmeyen açlık yüzünden kendimi çoğunlukla ağrılı ve yorgun hissetmeme rağmen hâlâ seks arayışı içindeyim. Beni kilit altında tutmaya ne dersin?"

Elizabeth bu sözlerin ardından arkasını dönüp hızla odadan ayrıldı.

Marcus onun arkasından bakakaldı. Bir süre geri dönmesini bekledi ama bu gerçekleşmeyince üzerine ropdöşambırına geçirip peşinden odasına gitti.

Elizabeth üzerinde sabahhıyyıla koridora açılan kapının önünde durmuş, hizmetçilerden birine kendisine akşam yemeği ve biraz daha baş ağrısı tozu getirmesini söylüyordu. Hizmetçiyi gönderdikten sonra Marcus'un yüzüne bile bakmadan yatağına girdi.

"Bana böyle bir şeyin yaşanmadığını söyle," diye homurdandı Marcus.

"Bana gerek görmüyorum. Sen kararını çoktan vermişsin."

Marcus hızlı adımlarla yanına gidip omuzlarını tuttu ve onu şiddetle sarstı. "Bana neler olduğunu anlat! Duyduklarımın doğru olmadığını söyle."

"Duydukların doğru," dedi Elizabeth tek kaşını kaldırarak. Öylesine sakin, öylesine rahat görünüyordu ki Marcus avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu. "Adamların sana olan biten her şeyi eksiksiz aktarmış."

Elizabeth'in omuzlarında duran elleri zangır zangır titremeye başlayan Marcus afillanmış bir halde onun yüzüne baktı. Karısına şiddet uygulamaktan korkarak ellerini arkasında birleştirdi. "St. John'la buluşuyor ve bana bunun sebebini söylemiyorsun. Onunla neden görüşmek istemiş olabilirsin ki?" Marcus'un sesi acımasızca sertleşti. "Seni öpmesi için mi?"

Elizabeth bu sorulara cevap vermedi. Bunu yapmak yerine kendisi de Marcus'a bir soru yöneltti. "Beni affedebilecek misin, Marcus?"

"Ne için?" diye haykırdı Marcus. "Bana neler yaptığını anlat! Ona ilgi mi duyuyorsun? Yoksa o adam güvenini kazanabilmek için seni baştan mı çıkardı?"

"Öyle yaptıysa ne olacak?" diye sordu Elizabeth usulca. "Diyelim ki seni aldattım ama bundan pişmanlık duydum. Böyle bir durumda beni yeniden karın olarak kabul edebilecek misin?"

Onu bir başka erkeğin kolları arasında hayal etmek Marcus'un midesini öyle bir bulandırmıştı ki genç adam bir an için şiddetle kusacağını düşündü. Arkasını dönüp titreyen ellerini yumruk yaptı. "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu sert bir sesle.

"Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun. Artık seni aldatığımı öğrendiğine göre beni kovmayı mı düşünüyorsun? Belki

de beni hiç vakit kaybetmeden evden uzaklaştırırsın. Ne de olsa artık beni istemiyorsun."

"Seni istemiyor muyum? Ben seni ömür boyu arzulayacağım. Her an. Uyurken. Uyanırken," Marcus bu sözlerin ardından Elizabeth'e döndü. "Ve sen de aynı şekilde beni arzuluyorsun."

O güzel yüzü kayıtsız bir ifadeye bürünen Elizabeth tek bir kelime bile etmedi. Marcus onu kendi ailesiyle birlikte taşıyaya gönderebilirdi. Onu kendinden uzaklaştırabilirdi...

Ancak onsuz geçireceği günleri düşünmek bile neredeyse aklını yitirmesine neden oluyordu. Ona duyduğu arzu fiziksel bir acıdan farksızdı. Kalbinin istekleri, gururunu paramparça etmişti.

"Benimle kalacaksın."

"Neden? Yatağın ısıtmak için mi? Bunu herhangi bir kadın da yapabilir."

Marcus elini uzatsa ona dokunabilirdi ama karısının soğuk davranışları aralarına kilometrelerce mesafe koyuyordu.

"Sen benim karımsın. Benim ihtiyaçlarımı karşılamak zorundasın."

"Senin için bu kadarını mı ifade ediyorum? Sadece rahatını sağlamak için mi varım? Hepsi bu mu?"

"Keşke benim için hiçbir şey ifade etmiyor olsan," dedi Marcus sert bir sesle. "Tanrım, keşke benim için bir hiç olsan."

Bu sözler üzerine Elizabeth'in yüzünün allak bullak olması Marcus'u şaşırttı. Yataktan fırlayan Elizabeth kendini yere bıraktı. "Marcus," diye ağladı başını öne eğerek.

Marcus olduğu yerde donakaldı.

Elizabeth, Marcus'un bacaklarına sarılıp başını ayaklarına yasladı ve akan gözyaşları onun parmak aralarını ıslattı. "Bugün St. John'la buluştuğum doğru ama seni aldatmadım. Bunu asla yapamam."

Yaşadığı şaşkınlık yüzünden neredeyse kendinden geçen Marcus kendini ağır ağır yere bıraktı ve Elizabeth'i kollarının arasına aldı. "Tanırım... Elizabeth..."

"Sana ihtiyacım var. Nefes almak, düşünmek, var olmak için sana ihtiyacım var." Elizabeth yaşlarla dolan gözlerini bir an olsun Marcus'un yüzünden ayırmadı. Elini uzatıp yanağını tuttu ve Marcus burnunu avcuna gömüp onun kokusunu içine çekti.

"Neler oluyor?" diye sordu Marcus kuruyan boğazı yüzünden boğuklaşan sesiyle. "Hiçbir şey anlamıyorum."

Elizabeth parmak uçlarını onun dudaklarına bastırdı. "Sana her şeyi anlatacağım."

Ve zaman zaman titreyip fısıltı gibi çıkan sesiyle ona her şeyi anlattı. Sözlerini tamamladığında Marcus hayretler içinde kalmıştı.

"Bana neden daha önce güvenmedin?"

"Bugün öğleden sonraya dek hikâyenin tamamını bilmiyordum. Her şeyi öğrendiğimde bu sefer senden nasıl bir tepki alacağımı bilemedim. Korkuyordum."

"Sen ve ben birbirimiz için yaratılmışız." Marcus onun elini tutup kalbine götürdü. "Bunu istesek de istemesek de hayatımız ve evliliğimizde ortak hareket etmek zorundayız. Benimle beraber olmayı istememiş olabilirsiniz belki ama yine de bana her şeyimle sahipsin."

Aynı anda kapıya vuruldu. Marcus bir küfür savurarak ayağı kalktıktan sonra Elizabeth'i de kaldırdı. Kapıyı açıp akşam yemeği tepsisini kabul etti. "Kahyaya eşyalarımıza toplamasını söyleyin." Hizmetçi sert bir reveransın ardından oradan ayrıldı.

Porselen kadar pürüzsüz teni ağlamaktan kıpkırmızı olan Elizabeth kollarını çatarak Marcus'a baktı. "Ne yapacaksınız?"

Marcus tepsiyi bir kenara bırakıp Elizabeth'in elini tuttu ve onu oturma odasından geçirip kendi odasına götürdü. "Ailemle

birlikte taşraya gidiyoruz. Ben bütün bu karmaşayı çözene dek Londra'dan uzakta inzivaya çekilmeni istiyorum." Marcus odanın kapısını arkalarından kapattı. "Bugüne dek hep St. John'un üzerine yoğunlaşmıştık. Tek tehlikenin o olduğunu düşündüğüm için şehri yeterince güvenli sayıyordum. Ancak şimdi kimden şüphelenmem gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yok. Burada tehlikeydesin. Bu tehlike çevredeki herhangi birinden gelebilir. Nişan balomuzda katılan birinden. Seni ziyarete gelen bir tanıdktan." Marcus ensesini ovuşturdu.

"Peki ama parlamento ne olacak?" diye sordu Elizabeth.

Üzerindeki ropdöşambırdan sıyrılmakla uğraşan Marcus hayretle Elizabeth'e baktı. "Parlamentonun benim için senden daha önemli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Senin için önemli olduğunu biliyorum."

"Benim için önemli olan sensin." Marcus, Elizabeth'in yanına gödip üzerindeki sabahlığın kuşağını çözdü ve onu yere fırlattıktan sonra iç gömleğini de çıkardı.

"Açım," diye itiraz etti Elizabeth.

"Ben de öyle," diye mırıldandı Marcus onu kucağına alıp yatağa götürecek.

"Londra'dan uzaklaşmanızın akıllıca bir karar olduğu konusunda hemfikirim." Ellerini arkasında kavuşturmuş bir halde pencerenin önünde volta atan Eldridge, belli belirsiz duyulan, dalgın bir sesle konuşuyordu.

Aralarında bir hain bulunduğu öğrenmenin onun için ne kadar zor olduğunu bilen Marcus, "Böyle bir şeyi asla tahmin edemedik," dedi usulca.

"İşaretleri görmeliydim. St. John'un yardım almadan yıllarca adaletten kaçabilmesi mümkün değildi. Oysa ben buna inanmak

istemedim. Gururuma yenik düştüm. Ve şimdi bu yüzden aramızda bir ya da birden fazla hain var.”

“Bence St. John’a daha güçlü bir baskı uygulamamızın zamanı geldi. Şu ana dek Hawthorne ya da o kahrolası günlük hakkında az da olsa bilgiye sahip olan tek kişi oymuş gibi görünüyor.”

Eldridge başını salladı. “Talbot ve James onun icabına bakacaktır. Sen sadece Leydi Westfield’la ilgilen.”

“Yardıma ihtiyaç olursa bana haber ver.”

“Sanırım buna mecburum.” Eldridge kendini sandalyesine bırakarak iç geçirdi. “Şu an güvенеbileceğim birkaç adamanın biri de sensin.”

Marcus açısından da Elizabeth’i kendi canından bile üstün tutabilecek tek bir adam vardı ve Eldridge’in yanından ayrılr ayrılmaz doğrudan bu adamın yanına gidip ona her şeyi anlattı.

William ellerinin arasında tuttuğu Hawthorne’un günlüğüne bakarak başını iki yana salladı. “Bunları ilk kez duyuyorum. Hawthorne’un günlük tuttuğundan bile haberim yoktu. Ve sen.” Başını kaldırıp Marcus’a baktı. “Eldridge için çalışıyorsun... Bir birinize ne kadar da benziyorsunuz.”

“Sanırım bir zamanlar dost olmamızın sebebi buydu,” dedi Marcus herhangi bir imada bulunmaktan kaçınarak. Bakışlarını çalışma odasının etrafında gezdirdiğinde bir zamanlar burada oturup evlilik hazırlıkları yaptığını hatırladı. Anadan öylesine uzun zaman geçmişti ki, Ayağa kalkıp gitmeye hazırlandı. “Günlüğe göz kulak olmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim.”

“Westfield. Bekle.”

“Evet?” Marcus yarı yolda durup William’a döndü.

“Sana bir özer borçluyum.”

Marcus vücudundaki her kasın gerildiğini hissetti.

“Bir yargıya varmadan önce olayları senin açısından da dinlemeliydim.” William günlüğü kenara bırakıp ayağa kalktı. “Bu

aşamada açıklamalarda bulunmanın bir manası yok ve neticede yapacağım her açıklama seni bir dost olarak yarı yolda bırakmanın özü olacak.”

Marcus ona hâlâ derin bir öfke ve kırgınlık duyuyordu ama içindeki ufaklık umut ışığı onu, “Yine de bu açıklamaları duymak isterdim,” demeye itti.

William boyun başını çekti. “Elizabeth’in sana ilgi duyduğunu açıkladığı o ilk an, neler hissetmem gerektiğini bilemedim. Sen benim dostumdu ve iyi bir karaktere sahip olduğuna biliyordum ama aynı zamanda çapkın bir adamdın. Kız kardeşimin korkularından da haberim vardı ve birbirinize uygun olmadığınızı düşündüm.” Omuzlarını silkti. Ba, umursamazlığın değil mahcubiyetin göstergesiydi. “Bir kız kardeşe sahip olmanın neler hissettirdiğini bilemezsin. Onun için endişelenir ve onu korumak istersin. Üstelik Elizabeth çoğu kadından daha hassastır.”

“Biliyorum.” Marcus eski dostunun odada volta atmasını izledi. Deneyimlerine dayanarak onun böylesine huzursuzca ortamıta dolaşmaya başlamasının sözlerinde son derece ciddi olduğu anlamına geldiğini söyleyebilirdi.

“Biliyorsun ki kız kardeşim senin için deli oluyordu.”

“Öyle mi?”

William homurdanarak, “Lanet olsun, elbette öyle,” dedi. “Hiç durmadan senden bahsediyordu. Gözlerinden, o kahrolası gülümsemenden ve biraz olsun ilgini çekmeyen daha pek çok şeyden. Bu yüzden bir sabah uyanıp da onun senin sadakatsizliğine dair gözyaşlarıyla lekeli bir mesajı bulduğumda bunun doğru olduğuna inanmış. Açık bir kadın sevgilisinin her sözünü dinlemeye hazır. Senin onun kaçıp gitmesini engelleyememiş olman geri dönülmez bir hatı işlediğini düşündürüyordu.” William durup Marcus’a döndü. “Böyle düşündüğüm için üzgünüm. Kız kardeşimin peşinden gidip onu aklını başına toplamaya zorlamadığım için üzgünüm. Sana haksızlık yaptığımı öğrendiğimde

yanına gelip aramızı düzeltmeye çalışmadığım için üzgünüm. Gururumun hareketlerimi yönetmesine izin verdim ve karşılığında erkek kardeşim gibi gördüğüm seni kaybettim. En çok da bunun için üzgünüm."

Marcus sessizce iç geçirip pencereye doğru yürüdü. William'la aralarındaki gerilimi dağıtacak birkaç basit söz edebilmeyi dileyerek boş gözlerle dışarı baktı. Ama bunu yapmak yerine yaşadıkları ana hak ettiği önemi vermeyi tercih etti.

"Suçlu olan tek kişi sen değilsin, Barclay. Elizabeth de değil. Ona teşkilattan daha önce bahsetmiş olsaydım bütün bunlar yaşanmazdı. Elizabeth'in istikrarlı bir hayat sürmeyi arzuladığını bildiğim halde bu gerçeği ondan sakladım. Aynı anda her şeye birden sahip olmak istiyordum. İş iştin geçene dek istediğim ve ihtiyaç duyduğum iki şeyin birbirlerinden farklı olduğunu görmedim."

"Seni bugün buraya getiren şeyin Elizabeth'e karşı sorumluluklarım olduğunu biliyorum, Westfield ama benim aynı şekilde sana karşı da sorumluluklarım olduğunu bilmeni istiyorum. Bana ihtiyaç duyduğunda seni geçmişteki gibi yüz üstü bırakmayacağım."

Marcus arkasını dönüp başını salladı ve ayağına kadar gelen fırsatı geri çevirmedi. "Tamam o zaman," dedi kelimeleri uzata uzata, "sen de benim Leydi Patricia'yı elinden almama affedersen ödeşiriz. Gerçi o zaman bana şimdi olduğundan çok daha fazla gücünmüştün."

"Janice Fleming'i de elinden almadın," diye yakında William. Ardından gülümsedi. "Gerçi o olay için seni güzelce bir pataklamıştım."

"Hafızan seni yanıltıyor kadim dostum. Kanalı dîbini boylayan kişi ben değil, sendin."

"Yüce Tanrım, bunu tamamen unutmuşum."

Marcus tek camlı gözününün kurdelesini çekti. "Sen de bir keresinde Serpentine Nehri'ne düşmüştün."

"Önce sen düşmüştün! Sana yardım etmeye çalışırken beni de suya çektin."

"Sen benim tek başıma boğulmama asla izin vermezdin. Birlikte acı çekmeyeceklerse dostlar ne işe yarar?"

William güldü. Ardından birbirlerine bakıp sırtarak sessiz bir ateşkes imza attılar. "Doğru. Aksi halde dostlar ne işe yarar?"

Yirminci Bölüm

Seyahatlerinin ikinci günü, öğleden sonra geç saatlerde Ashford ailesinin atalarından kalma eve vardılar. Devasa boyutlardaki malikânenin bir kaleyi andıran etkileyici görüntüsü, Marcus'un mensup olduğu ailenin ne kadar sebatkâr olduğunu ispatlıyordu. Ön kapının iki tarafına doğru yayılan geniş, taş duvarlar boyunca farklı uzunluklardaki kuleler yükseliyordu.

Üç binek ve bir yük arabası yavaşlayarak durdu. Aynı anda malikânenin kapısı ardına dek açıldı ve üzerlerinde Westfield ailesinin üniformalarını taşıyan bir hizmetçi ordusu dışarı fırlayarak merdivenlerden inmeye başladı.

Arabadan aşağı inen Elizabeth hayretle etrafa baktı. Marcus onun yanında durup beline sarıldı. "Evine hoş geldin," diye fısıldadı içten bir sesle. Ardından boynuyla omzunun birleştiği o hassas noktaya bir öpücük kondurdu. "Sen bir de içeriyi gör," dedi apaçık bir gururla.

Antreye adanmış atıklarında Elizabeth yaşadığı şaşkınlıkla nefesini tuttu. Baş döndürücü bir yüksekliğe sahip olan tavana inanılmaz dercede uzun bir zincirle devasa boyutlarda, kristal bir avize asılmıştı. Her iki duvar boyunca sıralanan nişler incecik

mumlarla aydınlatılıyordu ve taş zemini oldukça geniş birkaç Aubusson halı süslüyordu.

Etrafta gördüklerini özümseyebilmek için ağır adımlarla yürüyen Elizabeth yanındakileri de yavaşlatmıştı. Boğuk ayak sesleri geniş mekânda yankılanıyordu. Karşılarında, antrenin diğer ucunda, çift kanatlı bir kapı vardı. Bu kapı alabildiğince uzanan, geniş bir çimsenliğe açılıyordu.

Ancak mekânın en dikkat çekici yeri, karşılıklı iki duvardan zarıfe kıvrılarak yükselen ve yukarıdaki devasa sahanlıkta birleşen geniş merdivenlerdi. Bu sahanlığın iki tarafında biri malikânenin doğu, diğeriye batı kanadına uzanan iki koridor vardı.

Paul yüzünde gururlu bir gülümsemeyle Elizabeth'e baktı. "Etkileyici, değil mi?"

Gözleri fal taşı gibi açılan Elizabeth başını salladı. "Bu görüntüyü sadece etkileyici olarak tanımlamak yetersiz kâhr."

Hizmetçiler valizlerini sağdaki merdiveni kullanarak yukarı taşıırken, onlar sol taraftaki merdiveni kullandılar. Marcus açık duran kapıların birinin önünde durdu ve Elizabeth'e elini uzatıp onu odaya davet etti. Paul ve Robert onlarla akşam yemeğinde buluşacaklarını söyleyerek izin istediler.

Elizabeth'in adım attığı oda fazlasıyla büyüktü ve açık kah-verengi ile tatlı bir mavinin hükim olduğu nefis bir dekorasyona sahipti. Malikânenin önündeki yuvarlak araba yoluna bakan geniş pencereleri, çizgili, ipek perdeler süslüyordu. Odanın iki yanında iki ayrı kapı vardı. Elizabeth sol taraftaki açık duran kapının ardında bir oturma odasının ve onun biraz ilerisinde baştan sonra erkekleri bir dekoza sahip bir yatak odasının bulunduğunu görebiliyordu. Sağ taraftaki kapı ise çocuk odasına açılıyordu.

Marcus, Elizabeth'in tam karşısına geçti. "Beğendin mi?"

"Mükemmel bir yer," dedi genç kadın.

Marcus sevgiyle gülümseyip muzip bir ifadeyle göz kırptıktan sonra oturma odasından geçip kendi odasına yöneldi.

Yalnız kalan Elizabeth bu defa küçük detayları da kaçırmadan odayı daha yakından inceledi. Pencerenin altına yerleştirilmiş olan küçük kitaplıkta onun en sevdiği kitaplar vardı. Tuvalet masasının çekmecelerine her zaman kullandığı güzellik malzemeleri bırakılmıştı.

Tıpkı o konuvinde kaldıkları zaman olduğu gibi Marcus neredeyse her detayı düşünmüştü.

Elizabeth şapka ve eldivenlerini çıkarıp kocasını aramaya koyuldu. Onun çalışma odasına açılan çift kanatlı kapılardan geçtiğinde Marcus'u üzerinde ceket ve yeleği olmadan çalışma masasında otururken buldu. Yüzünde bir gülümsemeyle yanına yaklaştı.

"Marcus," dedi usulca. "Beni her gün baştan çıkarmaya mecbur musun?"

Marcus masasının etrafından doluşarak onu kollarının arasına aldı ve alnına bir öpücük kondurdu. "Elbette."

Elizabeth de aynı şekilde neredeyse kendinden geçercesine ona sarıldı. İçinde öylesine büyük bir minnet duygusu vardı ki bunu ona söylemeden edemedi.

Marcus dudaklarını Elizabeth'in teninde doluştararak, "Bu evin seni böylesine rahatlatmış olmasına çok sevindim," dedi boğuk bir sesle. "Akşam yemeğinden önce sana evin her köşesini gezdireceğim ve sabah da personel, teftiş için karşına sıralanmış olacak."

"Beni mutlu eden şey evin konforundan çok senin düşünceli davranışların ve rahatım için elinde geleni yapmış olman." Elizabeth, Marcus'un çenesinin kenarına bir öpücük kondurdu.

Marcus önce ona canını yakacak kadar sıkı bir şekilde sarıldı sonra da serbest bıraktı. Ardından masasına geri dönüp başını çekmecesinden çıkardığı evrakların arasına gömdü.

Onun kollarının hasretini çeken Elizabeth kendini şöminenin önündeki bir koltuğa bıraktı. "Ne yapıyorsun?"

Marcus başını masadan kaldırmadı. "Hesap defterlerimi toparlıyor ve idarecime evde olduğumu bildiren bir yazı hazırlıyorum. Yapılan harcamaları çoğunlukla sezondan sonra gözden geçiririm ama madem buradayız bu işe şimdiden başlayabilirim."

"Günlüğü deşifre etmeyecek misin?"

Marcus başını kaldırıp ona baktı ve sorusunu yanıtlamadan önce kısa bir süre durakladı.

"Seni ve günlüğü aynı mekânda tutmak aptalca bir davranış olurdu."

Bu sözlerle şaşırarak Elizabeth olduğu yerde kaldı. "Peki günlük nerede? Eldridge'de mi?"

"Hayır." Marcus derin bir nefes aldı. "Onu Barclay'ye teslim ettim."

"Ne?" dedi Elizabeth ayağa fırlayarak. "Neden?"

"Çünkü St. John'u saymazsak, Hawthorne'la teşkilata dair konuları görüşmüş olan tek kişi o. O aynı zamanda gözüm kapalı güvenebileceğim sayılı kişiden biri."

"Peki ya Bay James?"

"Günlüğü Avery'ye vermeyi tercih ederdim ama Eldridge onu farklı bir işle görevlendirdi."

Elizabeth içinin allak bullak olduğunu hissetti. "St. John."

Marcus gözlerini kısıarak ona baktı. "Evet. St. John'un bildiği her şeyi bilmeye ihtiyacımız var."

"Peki ya Margaret? Bebek? Doğum yaklaşıyor, William'ın bu karmaşaya atıracak zamanı yok." Elizabeth elini yerinden çıkacakmış gibi atan kalbine götürdü. "Ya benim gibi onlara da saldırırlarsa? Sana bunu yapmaman için yalvardığım halde böyle bir şeyi nasıl yaparsın?"

"Barclay, Hawthorne'un ölümünden sonra kendini ona ve karısına gelebilecek her türlü saldırıya karşı hazırladı." Marcus bir kez daha masasının etrafından dolaştı.

"Peki adam bu yüzden mi talan edildi?" dedi Elizabeth sert bir sesle.

"Elizabeth..."

"Lanet olsun. Sana güvenmiştim."

Marcus daha kısık ve öfkeli bir sesle konuşmaya başladı. "Sen bana kendi canımı teslim ettin ve ben de onu korumak için ne gerekiyorsa yapıyorum."

"Ben senin umurunda bile değilim," diye ısrar etti Elizabeth. "Öyle olsa canımı yakacağı açıkça belli olan bir işe kalkışmazdın. Onlar benim her şeyim ve hayatlarımı bu şekilde tehlikeye atmak..."

"Onlar senin her şeyin değil! Ben de varım."

Elizabeth başını hızla iki yana salladı. "Hayır. Sen teşkilata aitsin. Yaptığın her şey onlar için."

"Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun."

"Senin hakkında yanlışlığına, sana güvenmekle hata ettiğimi biliyordum." Elizabeth elinin tersiyle gözünde ki yaşları silti. "Bana bu konuda kasten hiçbir şey söylemedin."

"Çünkü bunun seni üzeceğini biliyordum. İlk başta beni anlamayacağımı tahmin etmiştim."

"Yalan söylüyorsun. Bana anlatmadın çünkü yaptığının yanlış olduğunu biliyordun. Ve seni asla anlayamayacağım. Asla."

Bu sözlerin ardından kanepenin etrafından dolaşıp hızla kapıya yöneldi.

"Ben henüz konuşmamı tamamlamadım."

Elizabeth gözlerinden akan yaşları gizleyebilmek için neredeyse koşarak odasına yürürken, "O halde siz konuşmaya devam edin, Lordum," diye haykırdı omzunun üzerinden. "Ama ben artık sizi duymak istemiyorum."

William oturma odasında volta atıyordu.

Ağrıyan sırtını rahatlatılabile umuduyla kanepedeki yastıkların arasında kıpırdanan Margaret iç geçirdi. "Bu günlük hakkında hiçbir bilgiye sahip değil misin?"

"Hayır, değilim." William kaşlarını çattı. "Ama Hawthorne tuhaf bir adamdı. Babasının aklını yitirmiş olduğunu öğrenmek beni hiç şaşırtmadı. Hawthorne'un da biraz kaçık olduğundan eminim."

"Bunun günlükle ne ilgisi olabilir?"

"Bu işte bir tuhaflık var. Westfield'in notlarını gözden geçirdim. Adam bu günlüğü incelemek için epeyce zaman harcamış ve şu ana dek elde edemediğimiz tek şey, detaylı bir açıklamayla değil de anlamsız tariflerle bahsedilen birkaç uzak yerleşim yeri olmuş. Hawthorne'un bu günlüğü tutmaktaki amacının ne olduğunu bir türlü çözemedim."

Margaret ellerini iyice belirginleşen karnına koydu ve bebeğinin bu dokunuşuna tepki vererek kıpırdanmaya başlamasıyla birlikte gülmüştü. "O halde şimdilik günlükte yazanları bir kenara bırakıp Hawthorne'un kendisine odaklanalım. Onunla nasıl ortak çalışmaya başladınız?"

"Onun benimle çalışmasını Eldridge istedi."

"Hawthorne seninle çalışmayı özellikle talep etmiş olabilir mi?"

"Sanmıyorum. Yanlış hatırlıyorsa St. John'dan öç almak istediğine dair bir hikâye uydurmuştu."

"O halde St. John'un peşine düşmekle görevlendirilmiş bir diğer adam olan Westfield'in yanına da verilebilirdi."

William iki elini birden altın rengi saçlarının arasında geçirdi. "Böyle bir ihtimal vardı ama Westfield çoğu zaman Bay James'le çalışırdı. Bence o güne dek diğer ajanlardan herhangi biriyle yakın bir ilişki içinde bulunmamıştım."

"Westfield'la ikiniz yakın birer dost olmanıza rağmen birbirinizin görevinden haberinizi yoktu, öyle mi?"

"Eldridge..."

"...içinizden birinin yakalanması ya da işkence görmesi ihtimalini göz önüne alarak bu tür bilgileri gizli tutuyor." Margaret ürperdi. "Tanrı'ya şükürler olsun ki artık bu işlerden yakını sordun. Elizabeth'in buna nasıl katlanabildiğini merak ediyorum doğrusu. Ama o zaten benden çok daha güçlü. Hawthorne'un Elizabeth'le evlenmesinin sebebi Westfield'in aktiviteleri hakkında bilgi toplamak olabilir mi?"

"Hayır." William karısının yanına oturup elini tuttu. "Hawthorne'un Westfield'in da bir ajan olduğunu bilmesi imkânsız. Sanırım Elizabeth'le, benim görev arkadaşım olarak kalmayı garanti altına alabilmek için evlendi."

"Ah, evet bu çok mantıklı. O halde Hawthorne, St. John'u ele geçirmek üzere seninle çalışmaya başladı ama asıl amacı seni engellemektir. Elizabeth'le evlendi ve şu ana dek önemi ispat edilememiş olan şifreli bir günlük tutmaya başladı. Ancak gerçekte bu günlük, uğruna katil olmaya bile değecek bir öneme sahip."

"Evet."

"Bence şu an yapılabilecek en iyi şey St. John'u yakalamak ve günlüğü önüne koyup içinde yazanları size söylemesini sağlamak."

William'ın dudakları hüznünlü bir ifadeyle yukarı kıvrıldı. "Elizabeth'in söylediğine göre St. John bu günlüğü ancak Hawthorne'un okuyabileceğini iddia ediyor. Ama belli ki bu doğru değil. Bu yüzden Avery, bir kez daha Londra'dan kaçarak işlerimizi iyice zorlaştıran korsanın peşine düştü. Bu günlüğü çözebilecek tek kişi St. John."

"Elizabeth için endişelendiğimi biliyorsun ama Westfield'in günlüğü sana değil, başka birisine teslim etmiş olmasına isterdim."

"Biliyorum, aşkım. Başka bir çözüm yolu olsaydı Westfield'a mutlaka önerirdim. Ama işin doğrusu Eldridge ve James'le uzun süre yakın ilişkide bulunduğu halde Westfield, Elizabeth'in ko-

runmasında teşkilattan çok bana güvenebilir. Sen ve ben uzun zamandır dikkatli davranıyoruz. Çocuğumuzun da korku içinde yaşamasına asla katlanmam. Artık bu işe bir son vermiyoruz.” William anlayış için valvaran gözlerle karısına baktı.

Margaret onun yanağını tuttu. “Hawthorne ve St. John’la ilgili gerçeği öğrenip de yıllardır duyduğun vıdan azabından kurtulduğun için mutluyum. Belki de Hawthorne suç dünyasıyla bu kadar iç içe yaşadığı için ölümünden kaçamazdı.”

Margaret bu sözlerin ardından William’in elini karnının üzerine yerleştirdi ve avcunda güçlü bir tekme hisseden adamın mavi gözleri hayretle büyüünce gülmüseddi.

William karısının podnri alına ateği bir öpücük kondurmak üzere öne doğru eğilerek, “Sen karnanda çocuğumuzu taşıırken böyle bir görev üstlendiğin için beni affedebilecek misin?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Elbette aşkım,” dedi Margaret onu rahatlatarak. “Bunu yapmaktan başka çaren yoktu. Doğrusu Westfield’in yardım için sana başvurmasını da zarar gören dostluğunuz açısından bir umut ışığı olarak görüyorum. Bu bilmeceyi birlikte çözmeliyiz. Belki o zaman biraz olsun huzura kavuşuruz.”

“Ne olur bana derdinin ne olduğunu söyle Elizabeth,” dedi Elaine endişeyle. “Seni böyle üzgün görmek moralimi bozuyor.”

“Şu an burada değil, Londra’da olmalıydım.”

Zihninde William ve Margaret’la ilgili endişeler dönüp duran Elizabeth malikânesinin salonunda oturmuş ağlıyordu. Marcus doğru düşündüğü şeyi yapmış olabilirdi ama öncesinde Elizabeth’le konuşmalı, onu buna hazırlamalıydı. Karısına, William’a yardımı için teşekkür etme fırsatı tanımalıydı. Elizabeth kendisini çok seven ağabeyini düşündüğünde yüreğinin daraldığını hissetti.

“Burada mutsuz olduğun için üzgünüm...”

“Hayır, sorun bu değil,” dedi Elizabeth, Elaine’i hemen rahatlatarak. “Ben burayı seviyorum. Ancak şehirde alakadar olmam gereken... bazı meseleler var.”

Elaine kollarını çatarak, “Anlayamadım,” dedi.

“Westfield’dan benim için son derece önemli olan bir şey yapmasını istedim ama o bu isteğimi geri çevirdi.”

“Elbette bunun için geçerli bir sebebi vardır,” dedi Elaine sakinleştirici bir sesle. “O seni çok seviyor.”

Aynı anda Paul içeri girdi. “Neden bu kadar üzgünsün?” diye sordu. Elizabeth’in göz yaşlarıyla lekelenen yüzüne tek bir bakış fırlattıktan sonra kollarını çattı. “Marcus bir şey mi yaptı? Sana yine bağır mı Beth?”

Elizabeth once üzüntüsüne rağmen Paul’un kendisine ismini kısaltarak seslenmesi karşısında gülmüsemeden edemedi. Daha önce kimse ona Elizabeth’ten farklı bir isimle seslenmemişti.

“Hayır. Şu an neredeyse öyle yapmış olmasını yeğleyecek durumdayım,” diye itiraf etti. “Bu son bir hafta içinde bana katlanamayacağım kadar iyi davrandı. Şöyle sıkı bir kavga moralimi düzeltirdi doğrusu.”

Paul güldü. “Eh, Marcus kibar davranmak konusunda bir uzman sayılır. Samırım ortada iki aşık arasında geçen bir tartışma söz konusu, değil mi?”

“Bu tanışılama yaşananları anlatmakta biraz yetersiz kalsa da samırım o tür bir şeyler oldu.”

Paul’un kahverengi gözleri muzipçe parladı. “Ben aşklar arasında geçen tartışmalar konusunda bir tür uzman sayılırım. Bu tür tartışmaların etkisinden kurtulabilmenin en iyi yolu oturup yas tutmak değildir. Küçük bir intikam almak seni fazlasıyla rahatlatacaktır.”

Elizabeth başını iki yana salladı. Marcus’u zaten son altı gündür yatağına almamıştı. Adam her gece karısının kilidli kapısını

yokluyor ve her gece tek kelime bile etmeden geri dönüyordu. Gün içindeyse karısına her zamanki gibi son derece sevimli, kibar ve temkinli davranıyordu.

Eksik olan tek şey o şehvetli bakışlar ve Elizabeth'e onu arzuladığını söyleyen o her zamanki kaçamak dokunuşlardı. Marcus'un böyle davranarak vermek istediği mesaj çok açıktı. Geri çevrilebilecek tek kişi kendisi değildi.

"Sanırım zaten ona öfkesini körükleyecek bir cevap verecek kadar ileri gittim," dedi Elizabeth.

"O halde biraz neşelen Beth, şakıların kavgaları asla uzun sürmez."

Ancak Elizabeth bu konuda Paul'e aynı fikirde değildi. Marcus kendisinden özür dilemediği sürece bu küskünlüğü sonlandırmaya niyeti yoktu. Kocası onu bu şekilde görmezden gelemezdi. Böylesine hayatı önem taşıyan kararları birlikte almalıydılar.

Ve doğruyu söylemek gerekirse bazen Elizabeth de onun kadar ıstıç olabiliyordu.

Birisi şöminedeki kömürleri karıştırdı ve Elizabeth vücudundaki her kasın beklentiyle gerildiğini hissederek yerinden suçladı. Nefesini tutarak kocasının kapının piriñ tokmağını yoklamasını bekledi. Bunu yaptığını duyduktan sonra rahatlayıp uyumaya çalışabilirdi.

Marcus her zamanki rutinini devam ettirirse Elizabeth'in sadece birkaç dakika daha beklemesi gerekecekti. Yatakta doğrulup huzursuz elleriyle kucagında biriken çarşafın uçlarını sıkı. Üzerindeki geceliğin dantel yakası sanki bir anda daralıp yutkunmasını bile zorlaştırmıştı.

Kapının tokmağı ağır ağır sağa doğru dönmeye başladı.

Elizabeth gözünü bile kırpmadan kapıya bakıyordu.

Tokmak hafif bir tikirti sesi eşliğinde kilide ulaştı.

Elizabeth çenesi acıyana dek dişlerini sıkı.

Serbest bırakılan tokmak hızla eski yerine döndü.

Elizabeth gözlerini kapattı ve aynı anda hem hayal kırıklığı hem de rahatlama hissetmenin sebep olduğu sersemletici bir duyguyla iç geçirdi. Ancak bu duygu karmaşasının keyfini çok fazla sürmedi çünkü bir kalp atışı kadar kısa bir süre sonra kapı açılmış, Marcus ucundan anahtar sarkan bir kurdeleyi işaret parmağında sallaya sallaya içeri girmişti.

Alt dudağını ısırarak Elizabeth öfkeden kudursa da sesini çıkarmadı. Her ne pahasına olursa olsun istediği şeyi elde etmeye almış bir adamla oyunu kurallarına göre oynamasının mümkün olmadığını tahmin etmeliydi.

Marcus en yakındaki koltuğa doğru yürüyüp onu şömineden yatağa çevirdi. Ardından üzerine yerleşip bacak bacak üstüne attı ve hiç acele etmeden üzerindeki ağır, ipekli robdöşambırı düzeltti. O hain anahtarı da cebine atmıştı.

"Sen şu ana dek karışlaştığım en kötüşt erkekse."

"Benim kusurlarımı bir başka zaman istediğin gibi sayabilirsin. Ama şimdilik beni yatağına almaman konusunu değiştirmesek iyi olur."

Elizabeth kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seni yatağına almamamı sebebini biliyorsun."

"Öyle mi? O halde bu sebebi unutmuş olmalıyım. Rica etsem onu bana tekrar hatırlatma lütfunda bulunur musun? Ayrıca elini çabuk tutarsan sevinirim. Sana gururunu bir kenara bırakman için yeterince zaman tanıdım ama aradan geçen bir haftalık süre sabrımı zorluyor."

Elizabeth homurdandı. "Ben sırf azgınlığımı giderebileceğin kadın değilim. Madem sekse bu kadar ihtiyacın var kendi kendini tatmin etmeyi dene."

Marcus'un sertçe içine çektiği nefes Elizabeth'in onun damarına bastığını gösteren tek işaretti. "İhtiyaç duyduğum tek şey cinsel rahatlama olsaydı bunu yapardım. Şimdi söyle bakalım odanın kapısını neden kilitli tutuyorsun?"

Elizabeth uzunca bir süre öylece oturup düşündükten sonra Marcus'un nerede hata yaptığını kendi kendine çözmesinin en doğrusu olacağına karar verdi. Ama sonunda sessizliğe dahi fazla dayanamadı. "Bana bir özür borçlusun."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Nedenmiş o?"

"Nedenini biliyorsun. Sana bunu yapmamı söylediğin halde William'ı bu işe buluşturmuş olman bir hataydı."

"Senden bunun için özür falan dilenseyeceğim." Marcus'un uzun ve zarif parmaklara sahip iri elleri, oturduğu koltuğun ahşap oymalı kollarını sardı.

Elizabeth başını yukarı kaldırdı. "O halde tartışacak başka bir şeyimiz kalmadı."

"Ah, hayır kaldı," dedi Marcus kelimeleri uzata uzata. "Çünkü bu geceyi senin yatağında geçireceğim, sevgili karım ve bunun zevk dolu bir deneyim olmasını istiyorum."

"Ben de herkes gibi duygulara ve bir beyne sahibim, Marcus. Bu geçişi görmezden gelip sana kollarımı açmamı bekleyemezsin."

"Duygularına gıpta ediyor ve düşüncelerini saygıyla karşılıyorum, Elizabeth. Aksi takdirde seninle evlenmezdim."

Elizabeth başını yana eğerek onu inceledi. Marcus öylesine uzun boylu ve iri yapıydı ki oturduğu koltuğu neredeyse tamamen kaplıyordu. "Söylediklerin doğruysa neden bana böyle bir niyetin olduğundan bahsetmedin ve bu konudaki fikrimi almadın? Bilgin haricinde hareket edip yaptıklarını gizleyerek beni aşağılamış oluyorsun."

"Ben senden hiçbir şey gizlemedim. Sorduğunda her şeyi anlattım. Üstelik bu konu hakkındaki fikrini zaten biliyordum. Ben olduğka zeki bir adam sayılırım," dedi Marcus alaycı bir tavırla. "Bana bir şeyi bir kere söylemen yeter."

"O halde düşüncelerim senin için dikkate almaya değmeyecek kadar önemsizdi öyle mi?"

Marcus ayağa kalktı. "Düşüncelerini her zaman dikkate alıyorum. Onlara kendi düşüncelerimmiş gibi önem veriyorum ama güvenliğim benim için her şeyden önce gelir. Her zaman."

Konum olarak eşit düzeyde olmadıkları hissine kapılan Elizabeth yataktan kalktı. Marcus ondan çok daha uzun boyluydu ama kocasının başında dikilmek ona güven vermişti. "Peki William ve ailesinin güvenliği ne olacak?"

Marcus onun yanına gitti ve elini kaldırıp parmaklarını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi.

Ona dokunmanın tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapattı. Elizabeth, Marcus'un o çok iyi bildiği ve çok sevdiği sandal ağacı ve limon karışımından oluşan kokusunu alarak ürperdi.

"William için endişeleniyorum ve onu bu işe bulandırmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Onun ya da karısının başına herhangi bir şey gelecek olursa hayatımın sonuna dek vicdan azabı çeker, bir zamanlar bana erkek kardeşlerim kadar yakın olan ve Tanrı'nın izniyle gelecekte de öyle olacak bir adamı kaybetmenin yasını tutarım." Marcus'un kasılan sesi neredeyse efskârî bir tona büründü. "Yine de ayakta kalmayı başardım. Ama seni kaybedecek olursam aynı şeyi söyleyemem."

"Marcus..." Kocasından duyduğu sözler karşısında sersemleyen Elizabeth onun elini tutup yanağına götürdü.

"Bu son dört yıl sensiz nasıl geçirdiğimi bilmiyorum. Şimdi dönüp baktığımda o geçmek bilmeyen günleri, acı dolu özlemi, hayatı önem taşıyan bir şeyimi yitirmiş olma hissini hatırlıyorum

da..." Marcus başına iki yana salladı. "Aynı şeylere bir kez daha katlanamam. Üstelik bütün bunlar geçmişte oldu. Senin farklı gülümsemelerini, sıcak tenini, zevk dolu çığlıklarını tatmadan, dışarıda ve evde hep yanımda olduğuna hissetmeden önce oldu."

Elizabeth birden boğulacağını hissetti ve nefes almaya çalıştı. Marcus onu kendine doğru çekip nazikçe kollarının arasına aldı.

"Verdiğim karar seni mutsuz ettiği için üzgünüm ama aynı kararı defalarca verebilirim. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum ve benim neler hissettiğimi anlayamadığının farkındayım. Seni korumak uğrına kendi canımı feda etmeye hazırım çünkü sensiz geçecek bir hayatın benim için hiçbir anlamı yok. Bu senin hayatını tehlikeye attığı için bana verilen görevden çekiliyorum."

"Ne-neden..." Elizabeth güçlükle yutkunup Marcus'a sınıksı sarıldı. "Bana bu sözleri söyleyeceğin aklımın ucundan bile geçmezdi. Be-ben sana nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum..."

"Yokluğunla geçen bir hafta, kendimi sana açıkça ifade edip ortada herhangi bir şüphe bırakmamam gerektiğini fark etmemeye yetti."

"Sana yaptığım onca şeye rağmen bana aşık olacağın aklında gelmezdi."

Marcus yanağını onun alınına yasladı. "Eskiden neden seni seçtiğimi merak eder dururdum. Güzel, eğlenceli ve akıllı kadınlar tanıdım. Peki ama neden Elizabeth'i seçtim? Neden bana kalbini açacak bir kadını değil de onu? Belki kaçan kovalanlar hikâyesi doğrudur. Ya da belki de yaralı olduğun için seni iyileştirmek istemişimdir." Marcus omuzlarını silkti. "Sebebi Tanrı bilir."

Elizabeth, Marcus'un kendisine ne kadar önem verdiğini açıklamasıyla birlikte üzüntüsünün büyük oranda azaldığını hissetmesine rağmen, "Yine de koşke bana niyetini söylemiş olsaydın," diye homurdandı.

"İleride umarım seni verdiğim kararın faydalarına ikna edecek kadar zaman bulabilirim ama bu sefer böyle bir lüksüm yoktu."

Elizabeth onun kollarına yaslandı ve gözlerini kıstı. "Bunu açıklamak ne kadar sürer ki?"

Marcus güldü. "Görünüşe bakılırsa bir hafta sürdü ve o kadar zamanımız yoktu."

Başını kaldırıp ona bakan Elizabeth, gözlerindeki sıcaklığı ve dudaklarının kenarındaki sevgi dolu kıvrımı fark ettiği anda sırlıklam aşık, okullu bir kız gibi iç geçirmek istedi. Zaman ve aralarında oluşan yakınlık onun erkese güzelliğinin yarattığı etkiyi azaltmaya yetmemişti. Elizabeth onun gibi kendini açık ve net bir şekilde ifade edebilecek cesarete sahip değildi. Ama elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışacaktı.

Ellerini vücutlarının arasına sokup Marcus'un ropdöşambırını araladı ve gözler önüne serilen vücudu karşısında dudaklarının kurduğunu, kadınlığının hevesle kasıldığını hissetti. Parmak uçlarını onun gergin ve sıcak karnında gezdirdikten sonra bakalarına indirdi.

Dokunuşuyla ürperen ve gözleri kapanan Marcus, "Bana neler yaptığını hissedebiliyor musun?" diye sordu. Dudaklarını yalayıp Elizabeth'in beline sarıldı. Tahrik olmanın etkisiyle elmacık kemikleri kızarmıştı. "Bunun özlemini çekiyor, bunun için yanıp tutuşuyorum, Elizabeth." Elizabeth'in elini tutup çoktan sertleşmiş olan ve bir nabız gibi atan erkekliğine götürdü.

Onu, dokunuşlarıyla okşamaktan başka bir şey yapamayan Elizabeth büyülenmiş bir şekilde bakışlarını kocasının vücudunda gezdirdi.

Güzen, denmişti Marcus ona bir keresinde. İşte bana güveniyorlar.

Elizabeth onun yöntemlerini onaylamasa da kocasının kendisi için en iyisini yapacağına güvenmek zorundaydı. Benzer şekilde

onun Marcus'u koruması söz konusu olsa kendisi de aynı şeyleri yapmaz mıydı?

Elizabeth dışı vuramadığı duyguların etkisiyle dizlerinin üzerine çöktü ve ağzını açıp Marcus'a özlemini çektiği zevki tattırdı.

Ahhh... buna o da bayılmıştı. Marcus'un ipek teni, zevk veren dokunuşları, saçlarını tutan o upuzun parmakları.

"Evet," diye haykırdı Marcus kalçasını hafifçe öne iterek. Bunu yapmasıyla birlikte Elizabeth avuçlarının arasında duran kaba etlerinin taş gibi sertleştiğini hissetti. "Bunun için ölmeye bile razayım."

Kısa bir süre sonra Elizabeth'i kucakına alıp yatağa taşımış ve üzerindeki geceliği başından sıyrıp atmıştı. Elizabeth kendini sert bir vücudun altında, yatağın yumuşaklığına bıraktı ve Marcus bacağına kaldırıp içine girdiğinde etraftaki her şeyin eriyip gittiğini hissetti. Genç adaman bakışlarındaki yoğunluk, sahip olduğu güçten, bir nabız gibi atan sert penisinden, ıslak teninden ve neredeyse dayanılmaz hale gelen cinsel yakınlığından çok daha etkileyiciydi.

Vücuduna ateş basan, az önce duyduğu sözlerin etkisiyle yanıp tutuşan Elizabeth kollarını Marcus'un gergin vücuduna doladı ve zevkle haykırdı. Teriyle karışan gözyaşları onun omuzunu ıslattı ve ikisini birbirine daha da yakınlaştırdı. Marcus bu şekilde aldığı zevkin süresini uzatabileceğini bildiği için, vücudu altına hapsedtiği vücudunu düzenli bir ritme sahip darbelerle orgazmın eşiğinde bekletiyordu.

Nihayet kendisi de aynı duruma geldiğinde ürpererek Elizabeth'in ismini haykırdı ve Elizabeth dudaklarını onun kulağına götürüp yüreğinden geçenleri bir bir dile getirdi.

Yirmi Birinci Bölüm

"Bay Christopher St. John geldiler, Leydim."

Elizabeth başını okuduğu kitaptan kaldırıp ağzı bir karış açık halde kâhyaya baktı. Ardından kitabı yanındaki kanepeye bırakıp ayağa kalktı. "Onu nereye aldınız?"

"Alt kattaki salona, Leydim."

Marcus onarına ihtiyaç duyan kiradaki mülklerini incelemek üzere idareciyle birlikte dışarı çıkmıştı. Elaine ikinci şekerlemesi için odasına çekilmişti ve Robert ile Paul de sadece bir saat önce köye inmişti. Elizabeth yalnız olmasına rağmen korkmuyordu ve salonun kapısında beklemekte olan iki korumaya başını salladı.

Derin bir nefes aldıktan sonra odaya girdi. Üzerinde göz alıcı giysiler olan ve meleksi bir güzelliğe sahip St. John onu görür görmez ayağa kalktı. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve Nigel'in olan benzerliği Elizabeth'in dengesini kısa bir süreliğine altüst etti.

Kadın ona yaklaştıkça eskisinden daha zayıf görüldüğünü ve gözlerinin altındaki, geçmişte de var olan gölgelerin iyice koyulaştığını fark etti. Her zamanki gururlu duruşuna rağmen aslında bitkin olduğunu hissedebiliyordu.

"Buraya gelmiş olan son derece çâretkâr bir davranış."

St. John omuzlarını silkti. "Ashında Westfield'in hışımla bu kapıdan içeri dalmasını bekliyordum. Onun yerine seni görmek beni rahatlatmış. Şu an bir kavgaya hazır değilim." St. John, Elizabeth'in başının üzerinden arkaya baktı. "Lord nerede?"

"Yeterince yakında."

St. John'un sarı kaşları yukarı kalktı ve dudakları kıvrıldı. "Bana bulaşmadığı sürece bu kadarına katlanabilirim."

"Eldridge peşinde."

Christopher'in yüzündeki gülümseme bir anda soldu. "Biliyorum."

"Bana yardım etmek istediğini söylüyorsun ama sessizliğini koruyarak hayatımı tehlikeye atıyorsun."

St. John arkasını dönüp pencereye doğru yürüdü ve perdeyi çekip aşağıdaki yuvarlak arabaya yoluna baktı. "Seni bu işe bulaştırmayı asla istemedim. Günlüğün peşindeki adamın aşaklık birisi olduğunu biliyorum ama seni kullanması, seni böyle tehdit etmesi..." St. John homurdanarak bir şeyler söyledi. "Keşke o kahrolası günlük gizli kalmış olsaydı."

"Ben aynı şeyleri söyleyemem. O günlük ortaya çıkmasaydı belki de Marcus'la tekrar bir araya gelemezdik."

Elizabeth'e dönen St. John'un yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. Etrafa göz gezdirdiğinde üniformalı korumaların, dikkat çekecek şekilde kapının eşiğinde beklediğini gördü. "Görünüşe bakılırsa Westfield seni iyi koruyor. Bu beni az da olsa rahatlatmış."

"Yorgun görünüyorsun," dedi Elizabeth dürüstçe.

"Kendimi eli yüzü düzgün bir adam haline getirebilmek için gösterdiğim onca çabaya rağmen," diye homurdandı St. John. "bunu fark ettiğin için teşekkürler. Dış görünümüme biraz daha para harcamayı unutmamalıyım."

"Ne kadar çok paran olursa olsun zorlu bir hayatın izleri ni gizleyemezsin," dedi Elizabeth sert bir sesle. "Hiç mesleğini değiştirmeyi düşündün mü? Bu hayat tarzı ömrünü kısaltıyor."

St. John'un dolgun dudakları memnuniyetsizliğini ifade edecek şekilde tek bir çizgi halini aldı. "Ben buraya seninle hayat tarzımı tartışmaya gelmedim."

Bir koltuğa yerleşen Elizabeth, St. John'un da aynasını yapmasını bekledi. "Pekâlâ. Günlük artık bende değil."

St. John öylesine kaba bir küfür savurdu ki Elizabeth kıpkırmızı kesildi. "Peki Eldridge'de mi?"

Elizabeth ona daha fazla detay vermenin ne kadar akıllıca olacağını merak ederek kısa bir tereddüt yaşadı. "Hayır," dedi sonunda. Ne kadar gergin olduğunu ele veren tek şey parmaklarının huzursuzca kıpırdanmasıydı.

"Tanrı'ya şükürler olsun. Günlüğü ondan uzak tut."

"Eldridge günlükle Westfield'in ilgileniyor olmasından gayet memnun. Kendisi şu an seni bulmanın derdinde."

"Evet, elbette öyledir. İşin gerçeği, onun bugüne dek beklemiş olması beni şaşırtıyor. Hatta ajanlarını ancak bana karşı iyice kışkırttıktan sonra üzerime saldırmış söyleyecek kadar ileri bile gidebilirim. O çok titiz bir adamdır."

Elizabeth, St. John'u dikkatle inceledi. "Buraya neden geldin?"

"Eldridge'in peşimde olduğunu öğrendiğimde bu işin ne kadar hassas bir noktaya vardığını fark ettim. Şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Neticede bu işin tek bir çözümü var ama bu çözümü uygulamaya koymak neredeyse imkansız."

Elizabeth ona cevap vermek üzere ağızını açtığı sırada dışarıdaki ani bir gürültü dikkatlerini o yöne çekti. Ayağa fırlayan Elizabeth, St. John'la birlikte pencereye koştu. Malikânenin ön tarafında bir köy arabası tehlikeli bir biçimde üç tekerleğinin üzerinde sallanıyordu. Marcus'un onunla konuşmak, hatta belki

de onu alıkoymak isteyeceğini bilen Elizabeth, "Sen burada kal," dedi korsana emredencesine.

Sadece birkaç dakika içinde arabaya gerekli yardımın yapılmasını sağladıktan sonra salona geri döndü. Ancak içerisi boğu, Elizabeth gözlerini kırıştırarak olduğu yerde kaldı.

"İçerideki adam nereye gitti?" diye sordu kapadaki iki korumaya.

Adamlar hızla içeri dalıp odayı aradılar.

Ama St. John orada değildi.

Marcus omuzlarını yatağın başlığına yaslayıp karısının zevkten kendinden geçmiş bir halde üzerine devrilmiş olan vücudunu düzeltti. Onun homurdanarak yakınması bile yüzüne bir gülümseme yerleştirmesine yetmişti. Genç kadını sırtını okşayarak yeniden uyumaya ikna etti ve kendisi de uyumaya çalıştı.

St. John neden gelmişti? Niyeti günlüğü ele geçirmek olsaydı Elizabeth'in, günlüğün artık kendisinde olmadığını söylemesinden çok daha fazlasına ihtiyaç duyardı. Ama o sadece bu kadarını bildiği halde pencereden atlayarak kaçmayı tercih etmişti. Tekerleği kırılan araba oyunu dikkat dağıtmak için sık başvurulan bir yöntemdi. St. John'un, Ashford ailesine mensup erkeklerin evde olmadıklarını bilmesi için onları önceden takip etmiş olması gerekirdi.

Marcus, Elizabeth'e samsık sarıldı ve karısı buna karşılık olarak yüzünü onun göğsüne sürüttü. Korsanan yaptığı uyarı çok açıktı: *Güvende değilsin. Kendi evinde bile.*

Bunu düşünmek bile Marcus'un gerilmesine neden olmuştu. Başını kaldırdı ve şöminedeki ateşin çatırtısından farklı bir ses duyabilmek için kulak kabarttı. Etraf sessizdi ama bu onu rahatlatmaya yetmemişti.

Ensesindeki tüyler hâlâ diken dikendi.

Uzun bir zaman önce sezgilerine güvenmeyi öğrenmişti, bu yüzden kendini sırtüstü yatağa bırakarak olduğu yerde döndü ve Elizabeth'i yastıkların arasına yerleştirdi.

Onun kendisini sevmek için uyandırmasına alışık olan kadın kollarını Marcus'un vücuduna doladı. Marcus karısını dudaklarına hızlı bir öpücük kondurmasının ardından kollarının arasından sıyrıldı ve yatağın sıcaklığından uzaklaştı.

"Ne yapıyorsun?" diye yakındı Elizabeth gözlerini kırıştırarak.

Onun böyle suratını asması Marcus'un gururunu okşadı ve genç adam kısa bir süre öylece durup bu anın tadını çıkardı. Bir zamanlar Elizabeth'i böyle arzulu bir halde yatağında yatarken görmek onun için sadece bir hayalden ibaretti. Karısının parmağındaki alyans şöminenin sönmek üzere olan ateşini yansıttı ve Marcus dişlerini sıktı. Birilerinin ya da bir şeylerin ona zarar vermesine asla müsaade etmeyecekti.

Yerde duran pantolonunu üzerine geçirerek, "Aklından geçen şey için biraz bekle aşkım," diye fısıldadı. Ardından her an ulaşabileceği şekilde yakınlardaki bir koltuğa bıraktığı kılıcını aldı ve kınından çıkardı. Elizabeth başını yastıktan kaldırdı. Marcus parmağını dudaklarına götürerek onu susturduktan sonra çıplak ayaklarıyla sessizce odanın karşı tarafına geçti. Oturma odasına açılan kapıyı hafif bir çatırtı eşliğinde aralamadan önce derin bir nefes aldı.

Kapının çerçevesindeki daracık açıklıktan Elizabeth'in odasını görebiliyordu. Alttaki boşluktan içeride yanan mumun ışığı sızıyordu. Her zamanki gibi sezgileri onu yanıltmamıştı. Elizabeth'in odasında birisi vardı. Marcus omuzlarını çevirip yatak odasından dışarı çıktı. St. John vazgeçmemişti. Tıpkı Marcus'un tahmin ettiği gibi geri dönmüştü.

Marcus korumalardan birinin oturma odasında durmasını istemişti ancak sevdiklerleri sırada yabancı birinin bu kadar yakınlığında olacağı düşüncesi Elizabeth'i dehşete düşürmüştü. Bu

konuda ısrarcı davranmıştı ve Marcus onun sevişmekten kaçınmasından korkarak daha fazla diretmemiştir. Oysa şimdi karısına duyduğu arzu diğer kaygılarından üstün geldiği için başını iki yana sallamaktan başka bir şey yapamıyordu.

Hızlı adımlarla yürüyerek Elizabeth'in odasının kapısına ulaştı ve tokmağı yokladı. Kapı kilitliydi. Kendi kendine bir küfür savurarak anahtarını almak için odasına geri döndü.

O sırada Elizabeth de üzerine sabahlığını geçirmekle meşguldü.

Marcus başını iki yana sallayarak kollarını çatdı. *Burada kal*, diye fısıldadı.

Neler oluyor? diye karşılık verdi Elizabeth de aynı şekilde fısıldayarak.

Marcus ona cevap olarak anahtarını yukarı kaldırdı ve tekrar oturma odasına döndü. Aynı anda Elizabeth'in oda kapısının altından sızan ışığın kaybolduğunu gördü. İçerisi karanlığa gömüldüğü için yolunu bulması biraz zaman aldı. Ayaklarının üzerini okşayan serin rüzgâr Elizabeth'in oda penceresinin açık olduğunu söylüyordu. Marcus karanlık bir odaya girecek kadar aptal değildi. Loş bir ışıkla aydınlatılmış koridora adım atıp nişe yerleştirilmiş mumu aldı ve onu kullanarak konsolun üzerindeki şamdanın mumlarını yaktı.

Diğer tarafa döndüğünde Elizabeth'in koridora açılan oda kapısının aralık durduğunu fark etti. Bir elinde şamdan diğerinde kılıcıyla kapıyı tekmeledi. Pencerelerdeki açık duran kalın perdelerden içeri sızan ay ışığı odada gölgeler oluşturunuyordu. Gece esintisiyle kıpırdanan tül perdeler, Marcus'un yumruklarını sıkmasına neden olan tüyler ürpertici bir görüntü yaratmıştı. İkinci katta oldukları için birilerinin pencereden içeri sızma ya da kaçma zahmetine girebileceğinden emin değildi. Bu da o kişilerin ya hâlâ içeride olduğu ya da Marcus anahtar için geri döndüğü sırada koridora açılan kapodan kaçtığı anlamına geliyordu.

Elizabeth.

Etraf sessizdi ama Marcus hâlâ tetikteydi.

"Lordum?" diye mırıldandı arkasından gelen boğuk bir ses. "Sorum nedir?"

Marcus dönüp baktığında korumalardan biriyle karşılaştı. Onun hemen arkasında duran Elizabeth endişeyle alt dudağını ısıtıyordu.

Elizabeth'in, malikânenin tehlike barındıran koridorlarından geçerek yanına gelmiş olduğunu düşünmek Marcus'un boğazının kurumasına neden oldu. Ancak kadının yapabileceği en iyi şey buydu ve Marcus bir kez daha onunla gurur duydu.

Elizabeth mantıklı düşünebilen, cesur bir kadındı. Marcus kendini toparladıktan sonra, "Leydi'nin odasında birileri vardı," dedi. "Ben içeri sızan kişinin gittiğinden emin olana dek Leydi'nin yanında kal."

Koruma çabucak başını salladı ve Marcus etrafı iyice inceledi. Oda boştu ama yine de içini huzursuz eden bir şeyler vardı. "Diğer korumaları da uyandır," diye emretti tekrar koridora çıkarak. "Boş oda ve çıkışları arayın. Onun buraya nasıl girdiğini öğrenmeye çalışın. Bu geçenden itibaren içinizden birinin oturma odasında nöbet tutmasını istiyorum."

Marcus elindeki şamdanı askı suratlı korumaya verdikten sonra Elizabeth'i dirseğinden tutup tekrar kendi odasına sürükledi.

"Artık saklanmayı bırakmanın zamanı geldi, Marcus."

"Hayır."

"Sen de biliyorsun ki ortaya çıkmak zorundayım." Elizabeth aniden durup ona doğru döndü.

Marcus dişlerini sıkarak başını iki yana salladı. "Bu çok tehlikeli olur."

"Başka çaremi var mı? Aileni ve evini ne tür bir tehlikeye soktuğumuzu düşünsene."

Marcus onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Benim ailem ve evim sensin."

"Bu kadar inatçı olma."

"Benden çok şey istiyorsun, Elizabeth."

"Ben senden özgürlüğümü istiyorum." Elizabeth ıslı ıslı parlayan gözleriyle ona baktı. "Bütün bu olanlardan baktım. Sonsuza dek bekleyerek hiçbir yere varamayız. İlk adımı biz atmalı ve onu zorlamalıyız. Bu işe bir son vermeliyiz."

Marcus bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ama Elizabeth parmaklarını onun dudaklarına götürdü. "Artık itiraz etme. İçinde bulunduğun durumun farkındayım. Sadece söylediklerimi bir düşün. Senden istediğim tek şey bu."

Elizabeth'in haklı olduğunu bilmek Marcus'un çektiği ızdırabı azaltmaya yetmiyordu ve yatağa geri döndüklerinde kalbini sıkıştıran o tüyler ürpertici korkuyu rahatlatmak için onun yakınlığına ihtiyaç duyarak karısına samsık sarıldı.

Elizabeth bir kez daha uykuya dalmadan önce yumuşak dudaklarını onun göğsünde dolandırarak, "Ne olur *endişelenme*," diye fısıldadı. "Sana güveniyorum."

Marcus, Elizabeth'e daha da sıkı sarıldı. Böyle bir tehlikeyi göze alabilecek kadar kendisine güvenen karısını çok seviyordu. Elizabeth bir zamanlar ona asla güvenmeyeceğini söylemiş ve Marcus da buna sorgusuz sualsiz inanmıştı. Şimdi onun ruhunun derinliklerine ulaşmış olduğunu keşfetmek Marcus için her geçen gün iyileşmeye devam eden ültihaplı yaralarını rahatlatan bir merhemden farkıydı. Ancak onu her defasında yanı yolda bıraktığı halde Elizabeth'in nasıl olup da kendisine hâlâ sarsılmaz bir güven duyduğunu anlayamıyor ve elinden kendinden nefret etmekten başka bir şey geliyordu.

Elizabeth odasında yaşanan olaydan sonraki üç günü endişe dolu bir gerginlik hissederek geçirdi. Marcus kendini çalışma odasına kapatmış, Elizabeth'in korunmasındaki eksiklikleri bulabilmek için yorulmak nedir bilmeden çalışmıştı. Geceleri daha da zor geçiyordu. Elizabeth yatak odalarının diğer tarafında bekleyen koruma yüzünden bir türlü Marcus'la sevişmekten zevk alacak kadar rahatlayamıyor ve kocası da böyle gönülsüz olduğu sürece onunla sevişmekten kaçınıyordu.

Elizabeth bir ikinci vakti yemek masasının üzerine dağıtılmış yemek listelerini bir araya getirirken, "Seni böylesine hüzünlü görmekten nefret ediyorum, Beth," dedi Paul.

"Ben hüzünlü falan değilim."

Paul tek kaşını kaldırarak ona baktı. "O halde canın mı sıkılyor? Bunun için seni suçlayamam. Günlendir dışarı çıkmadın."

Yüzünü buruşturan Elizabeth neredeyse Marcus'u ne kadar *özlediğini* itiraf edecekti ama bunun uygun olmayacağını düşünerek başını iki yana sallamakla yetindi.

"Köye gitmek ister misin?" diye sordu Paul.

"Hayır. Teşekkür ederim." Marcus onun malikânen çıkmasına asla izin vermezdi ama Elizabeth'in tek kaygısı bu değildi. Az sonra öğle yemeği servis edilecekti ve son zamanlarda Marcus'un etkileyici sohbetinin tadını çıkarabildiği tek an buydu. Elizabeth kendisini fiziksel olarak birbirlerine bu kadar yakın oldukları halde ona *özlem* duymasının aptalca bir şey olduğuna ikna etmeye çalışsa da hislerini değiştiremiyor ve işin şaşırtıcı yanı bunu yapmak da istemiyordu. Bir zamanlar Marcus'a bu kadar ihtiyaç duymaktan korkuyordu. Oysa şimdi aralarındaki bu bağdan büyük keyif alıyordu.

"Emin misin?" diye ısrar etti Paul.

Onu güven veren bir gülümsemeyle başından savan Elizabeth antreye doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra Marcus'u yemeğe

çağırabilirdi. Kocasını ve çalışma odasının kapısından ismini aas-
lendiğinde kendisine bahşedeceği o gülümsemeyi düşündüğünde
adımları hafifledi. Düşüncelere dalmış gittiği için kendisine doğru
uzanan ve onu sol taraftaki merdiven boşluğuna çeken kolu fark
etmekte gecikti. Açığıyla görüşmek üzere mutfığa götürdüğü ye-
mek listeleri mermer zeminine dağıldı.

Ateşli bir öpücük genç kadının şaşkınlık dolu itirazlarını en-
gelledi ve kocasının iri vücudu onu duvara hapsedti. Elizabeth'in,
saldırğını kendinden uzaklaştırmak üzere yukarı kalkan elleri
Marcus'un boynuna gitti ve ona sınıklı sarıldı.

Dudaklarını onunkilere bastıran Marcus, "Benim tatlı kar-
rım," diye fısıldadı.

Ani korkunun etkisiyle kalbi yerinden çıkacakmış gibi atan
Elizabeth nefes almak için çabaladı. "Ne-ne yapıyorsun?"

"Sana ihtiyacım var," Marcus, Elizabeth'in boynunu hafifçe
ısırdı. "Tam üç gün oldu."

Elizabeth gözlerini kapatıp Marcus'un kokusunu içine çekti.
Teninin sıcaklığı, tahrik olduğu her halinden anlaşılan erkekliği,
arzulu vücudunun kıvrımlarında dolaşan o iri elleri...

"Neden çıplak dolaşıyorsun ki sanki?" diye yakardı Marcus.
"Aramızda çok fazla kumaş var."

Elizabeth etrafa bir göz gözdirdi. Çift kanatlı kapılar aracılı-
ğıyla malikânenin arka tarafındaki çimenlikten içeri süzen güneş
ışığı, oradan geçme talihsizliğinde bulunan herhangi birinin, ateşli
sevişmelerine tanıklık etmesine neden olabiliyordu. Gözden uzakta
oldukları tek yer antrenin bulunduğu taraftı. "Dursan iyi olur."

"Duramam."

Marcus'un kendisine gösterdiği ilgiden neredeyse gerçekten
çıplak olmayı isteyecek kadar hoşlanan Elizabeth sessizce güldü.
Damarlarındaki kan uğuldayarak akıyor, Marcus'un tenine değen
vücudu sakinleşip rahatlıyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Sensiz geçen günlerimi telafi etmeye çalışıyorum." Marcus
ondan biraz uzaklaştı. Bir eli hâlâ belindeydi ve diğeri de korsesi
üzerinden çaresizce göğsünü hissetmeye çalışıyordu.

"Bizi görecekler," diye uyardı Elizabeth onu.

"Beni asla vazgeçiremezsin." Marcus karısının dudaklarını
yaladı.

"Bana burada sahip olamazsın."

"Öyle mi dersin?" Marcus, Elizabeth'in ipekli korsesini çekiş-
tirdi ve korseinin askıları ona gürültüyle itiraz etti. "Neredeyse
çıldırarak üzereyim."

"Marcus," Elizabeth onun ellerini vücudundan uzaklaştı-
rmaya çalıştı.

"Seni istiyorum," Marcus'un gözlerindeki bakışlar bu sözleri
kanıtlar nitelikteydi.

"Hemen şimdi mi?" Onun kendisine olan arzusunu kontrol
altında tutamamasından memnuniyet duyan Elizabeth alt du-
dağını ısırdı. "Seni anlayamıyorum. Biraz beklesen olmaz mı?"

Marcus başını iki yana salladı ve ona karşı koyamadığını be-
lirtti bu basit hareket Elizabeth'in yüreğini mutlulukla doldurdu.

"Ben de seni arzuluyorum," diye itiraf etti.

Marcus, Elizabeth'i sımsıkı sardı ve ateşli bakışlarıyla yü-
zünün kızarmasına neden oldu. "Doğrusunu söylemem gerekirse
senin de beni arzulayacağını düşünmemiştim." Sesini alçalttı.
"Ama arzuluyorsun, değil mi?"

Başını sallayan Elizabeth dudaklarını onun çenesine bastırdı.
"Senin için yapıp tutuşuyorum. Seni çok özledim."

"Ben hep buradayım." Marcus onu eteklerinin elverdiği öl-
çüde kendine doğru çekti.

"Ben bencil bir kadınam, Marcus. İlginin tamamını üzerinde
istiyorum."

"O ilgiye zaten sahipsin." Marcus'un yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "Şimdi geri kalan kısmını da ister misin? Buradan sessizce uzaklaşıp baş başa kalabileceğimiz bir yer bulabiliriz."

"Seni bağlayabilir miyim? Seni saatlerce, günlerce kendime ayırabilir miyim?"

Marcus fal taşı gibi açılan gözlerle geri çekildi. "Sen ciddi misin?" Bu sözlerin onda dudaklarının kenarındaki kıvrımların belirginleşmesine neden olan bir erotik ilgi yarattığını gizlemeyi başaramamıştı.

Elizabeth'in zihninde beliren görüntü kadınlığının ıslanmasına neden oldu. "Ah, evet, ciddiyim."

"Bir yatak bulup soyunmak için tam beş dakikan var. Elini çabuk tutmazsan üzerindeki elbiseyi kılıcımla yırtar atarım."

"Yapamazsın," diye itiraz etti Elizabeth. "Ben bu elbiseyi çok seviyorum."

"Dört dakika kırk beş saniye kaldı."

Elizabeth arkasını dönüp hızla oradan uzaklaştı. "Yerdeki kâğıtlarımı toplamayı unutma," diye seslendi giderken.

Eteklerini kaldırıp merdivenleri tırmanmaya başladı. Yarı yolda kâhyanın üst kattaki koridordan çıktığını gördü. Adam aralarındaki basamakları inerek onun yanına geldi.

"Size bir mesaj var, Leydim."

Elizabeth gümüş tepsiyle kendisine sunulan mesajı eline aldığı anda zarfın üzerindeki Langston mührünü hemen tanıdı. "Teşekkür ederim."

Mührü kıran Elizabeth mesajı şöyle bir göz gezdirdikten sonra yazıların tekrar okudu.

"Margaret erken doğum yapmış," diye haykırdı. "Bir oğlu olmuş!"

"İki dakikan var," dedi Marcus. Boğuk sesi hemen aşağıdan geliyordu.

Elizabeth olduğu yerde kaldı. "Sen beni duymadın mı? Onların yanına gitmem gerekiyor."

"Buraya gel, Leydi Westfield." Vahşi bir hayvanın zarafetiyle merdivenleri tırmanan Marcus'un mırıltısı tehlikenin habercisi gibiydi. "Sen benim ilgimi istedin ve ben de sana arzu duyduğun bu ilgiyi göstermeye yemin ettim. Yeğenin biraz beklemek zorunda kalacak."

Elizabeth gürültülü bir kahkaha attı. Merdivenleri hızla tırmanarak, "Bunun için önce beni yakalaman gerekecek," diye meydan okudu kocasına. Sahanlığa ulaştı ve bir elinde o çok değerli mesaj, diğerinde eteklerini tutarak koridorda koşmaya başladı. Marcus da hemen peşinden geliyordu.

Elaine alt kattaki salonun kapısından yukarıdaki eğlenceyi izliyordu.

Yanında duran Paul'e, "Marcus'u hiç bu kadar mutlu görmemişim. Evlilik onda harikalar yarattı," dedi.

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Paul de.

Elaine yüzünde sevgi dolu bir gülümsemeyle başını kaldırıp oğluna baktı. "Sıra sende sevgili oğlum."

Yirmi İkinci Bölüm

Gizlilik istedikleri için kiralık araç Chesterfield Malikânesi'ne geceyarısından sonra vardı. Arabadan malikânenin arka tarafında inen Elizabeth ve Marcus servis kapısını kullanarak içeri girdiler.

Gecenin serinliğinde titreyen Elizabeth, "Bu kadar tedbir gerçekten gerekiyor mu?" diye yakındı.

Marcus pelerinini Elizabeth'in omuzlarına attı ve kollarını vücuduna dolayarak teninin sıcaklığını onunla paylaştı. "Senin hayatını hiçbir şekilde riske atamam. Benim için çok değerlisin."

Hizmetçi merdivenini kullanarak Elizabeth'in eski odasına çıktılar. Marcus'u odasından olduğu koridordan geçiren Elizabeth, "Senin için ne kadar değerliyim?" diye sordu usulca.

"Paha biçilmezsin."

Odanın kapısını arkalarından kapatan Marcus, Elizabeth'in omuzlarındaki iki pelerini de aldıktan sonra onu kendine doğru çevirdi. Başını öne eğip doğrudan gözlerinin içine baktı. Dudaklarını sevgiyle dudaklarında gezdirerek ona yumuşak ve duygu dolu bir öpücük verdi.

"Beni seviyor musun, Marcus?"

Elizabeth, Marcus'a kendisi için neler hissettiğini sormamaya yemin etmişti. Kocasına her gün, yüzlerce farklı şekilde kendisi için ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu. Ancak kadının yine de bunu duymaya ihtiyacı vardı.

Marcus'un dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu soruyu sormana gerek var mı?"

Elizabeth geri çekilerek onun yüzünü inceledi. "Duygularını dile getirmek senin için bu kadar zor mu?"

Marcus bir şeyler söylemek üzere dudaklarını araladığı sırada kapıya vuruldu. "Girin," diye seslendi hissettiği rahatlamayı gizlemekte zorlanarak.

Sarı saçları karmakarışık olan William başını içeri uzattı. "Leydi Barclay geldiğinizi duymuş. Elizabeth'in yeğenini hemşen şimdi görmesini istiyor. Seninse sabaha kadar beklemen gerekecek Westfield."

"Elbette, hemen geliyorum." Ayak parmaklarının ucunda yükselen Elizabeth, Marcus'un dudaklarını onunkilere yaklaştırmasını bekledi. "Sizinle konuşacaklarım henüz bitmedi, Lordum."

Marcus burnunu Elizabeth'in burnuna sürüttü. "Ne zaman isterseniz hazırım, Leydi Westfield."

Elizabeth, William'ı odada bırakıp dışarı çıktı. Marcus kayırbiraderini dikkatle incelediğinde gözlerinin altında koyu renkligülgüler olduğunu fark etti. "Yorgun görünüyorsun."

"Müstakbel Langston Kontu çok istahlı ve Leydi Barclay oğluna bir süt anne bulmayı reddediyor. Onu bu konuda ikna etmeye çalıştım ama başaramadım. Kararında son derece ısrarcı."

"Tebrikler." William, Marcus'un kendisine uzanan elini sert bir şekilde sıktı. "Sen dünyanın en şanslı adamasın."

William elini saçlarının arasında geçirdi. "Londra'ya geri dönmemeliydin."

"Aynı fikirdeyim ama tıpkı senin karın gibi Elizabeth de kararından vazgeçmedi. Ne yazık ki bu işe bir son verebilmek için kendini hedef tahtası haline getirmeyi düşünüyor." Marcus içini çekti. "Bu kadın korku nedir bilmiyor."

"Evet, Elizabeth hayatı boyunca hep korkusuz oldu. Böyle suratını asma, Westfield. Buraya bu kadar erken saatte gelmenize ve kendi evinize uğramamış olmanıza dayanarak senin, karınla aynı fikirde olmadığımı söyleyebilirim. Belli ki sen onun şehre dönüşünden kimsenin haberi olmasın istiyorsun."

"Beni bu konuda suçlayabilir misin? O benim karım. Neler hissettiğini tahmin etmelisin. Bu son dört yılı sen de aynı korkuyla geçirmedin mi?"

"Benim durumum farklıydı," diye itiraz etti William. "Ortada ne endişe duyulacak bir günlük ne de teşkilatın içine sızmış bir casus vardı. Şimdi çok daha büyük bir tehlikenin söz konusu olduğunu inkâr edemem. Elizabeth'i seviyorum ama artık bir oğlum var. Hayatlarımıza kaldığımız yerden devam edebilmemiz için bu hikâyeye bir son vermemiz gerekiyor."

"Peki ya benim çocuklarım? Elizabeth'e bir şey olursa yapayalnız kalırım. Sen ve kız kardeşin benden yapamayacağım bir şey istiyorsunuz."

"Westfield..." William ağır ağır iç geçirdi. "Zamanı geldiğinde sen ve ben bunun için hazır olacağız."

"Neyin zamanı geldiğinde?" diye sordu Elizabeth kapının eşliğinden.

William dudaklarına gerçekte neler konuştuklarını gizleyen bir gülümseme yerleştirerek, "Senin hamile kalmanın," dedi.

Elizabeth'in gözleri büyüdü. "Siz çocuklar hakkında mı konuşuyordunuz?" Bakışlarını Marcus'a çevirdi. "Bizim çocuklarımız hakkında?"

Bu düşünce Marcus'un gülümsemesine neden oldu. Her gün kendini Elizabeth'e sahip olduğuna inanmaya zorluyordu. Ona sahip olmayı hâlâ kendisine bahşedilmiş mucizevi bir hediye olarak görüyordu.

William kız kardeşine sarıldı.

"Oğlun çok güzel bir çocuk," dedi Elizabeth hafifçe gülümseyerek. "Odaya girdiğinde uyumuştun. İkimizin de daha dinlenmiş olduğu bir zaman onu kollarının arasına almak için sabırsızlanıyorum."

William kardeşinin alınına bir öpücük kondurduktan sonra esneyerek kapıya yöneldi.

"Sabah olduğunda görüşürüz o halde."

Elizabeth, kapı sessizce kapanır kapanmaz omuzlarını dikleştirerek Marcus'a döndü. "Seninle daha önce hiç çocuklar hakkında konuşmamıştık."

"Buna gerek yok." Marcus ona doğru yürüdü. "Zamanı geldiğinde elbette bizim de çocuklarımız olacak."

Elizabeth alt dudağını ısırarak bakışlarını ondan kaçırdı.

Marcus karısının yüzündeki neşeden eser kalmadığını görünce kaşlarını çatı. "Seni üzen şey nedir, aşkım?"

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Marcus usulca gülerken parmağını onun köprücük kemiğinde gezdirdi ve teninin bu dokunuşa tepki vererek alev alev yandığını hissetti.

"Sık sık bu kelimeleri kullanıyor ve beni zihninden geçenleri kendi çabamla bulmaya zorluyorsun. Ama saat epoyce geç oldu ve bu defalık bana acımanı diliyorum."

Elizabeth gözlerini kapattı. "Artık yıtsak olmaz mı? Yorgunum."

Marcus dudaklarını onun alınına götürerek, "Anlat bana," diye ısrar etti. Alçılan sesi tahrik edici bir tona bürünmüştü.

"Zihninden geçenleri öğrenmemin farklı yolları da var. Böylece daha mı hoşuna gider?"

"Belki..." Elizabeth başını öne eğdi ve kısık sesle konuşmaya başladı. "Belki de ben kısrımdır."

Afallayan Marcus geri çekildi. "Böyle aptalca düşünceler nereden de aklına geliyor?"

"Bir düşünsene. Hawthorne'la bir yıl evli kaldım ve..."

"Hawthorne çocuk sahibi olmak için herhangi bir çabada bulunmadı," diye homurdandı Marcus bu varsayımı reddederek.

"Ama sen bu son birkaç ayda yeterince çaba gösterdin," diye itiraz etti Elizabeth. "Yine de âdet günlerim bir kez olsun geçmedi."

Marcus kaşlarını çatarak başını öne eğmiş olan Elizabeth'e baktı. Karısının bu hüznü hali nefesinin kesilmesine neden olmuştu. "Ah, tatlım." Marcus elini onun sırtına uzatıp elbisesinin iplerini çözmeye başladı. "Boş yere endişeleniyorsun."

"Her geçen ayla birlikte senin yüzünü kara çıkarmaktan korkuyorum." Elizabeth yüzünü kocasının kadife ceketine yasladı.

"Bu çok tuhaf çünkü ben de her geçen ayla birlikte seni daha uzun süre kendime saklayabileceğim için Tanrı'ya şükrediyorum."

"Lütfen şaka yapmayı bırak."

"Şaka yapmıyorum. Benim iki erkek kardeşim var. Ashford sülalesinin soyu tehlikede sayılmaz."

"Elbette sen de kendi çocuklarını kucağına almak istersin ve ben bunu sağlamak zorundayım."

"Bu kadarı yeter." Marcus onu daha rahat soyabilmek için Elizabeth'in arkasını dönmelerini sağladı. "Ben sadece seni istiyorum. Hayatım boyunca sadece sana sahip olmak istedim."

"Marcus..." Elizabeth daha fazla konuşmadı ve bu Marcus'un kalbinin paramparça olmasına neden oldu.

Boğazı kuruyan Marcus, "Seni seviyorum," dedi kısık bir sesle. "Seni hep sevdim." Elizabeth'in ağlamaya başladığını hissetti. "Bu

hayatı baş başa tamamlasak bile ben dünyanın en mutlu erkeği olarak öleceğim. Bundan en ufak bir şüphene olmasın."

Elizabeth hızla arkasına dönüp Marcus'a sarıldı ve onu kendine doğru çekip gözyaşlarıyla ıslanan dudaklarını dudaklarına bastırdı. Parmaklarını çılınca bir telaşla saçlarının arasında gezdirerek, "Ben seni hak etmiyorum," dedi hıçkırı hıçkırı.

Bir zamanlar asla söylememeye, hatta aklından bile geçirmemeye yemin ettiği sözler sarf etmiş olan Marcus, ona sımsıkı sarılarak karşılık verdi. Ardından Elizabeth öylesine çokkuyula üzerine atıldı ki geriye doğru tökezledi. Kadın ellerini ceketinden içeri sokup onu üzerinden çıkardı ve yeleğinin fildişi düğmelerini söküp atmaya başladı.

"Elizabeth."

Elizabeth'in elleri vücudunun her noktasında doluyor, giysilerini teker teker çekip alıyor, pantolonunun önünü çözüyordu ve Marcus'un yapabildiği tek şey ona yardım etmektir. Marcus karısını belki de ondan çok daha iyi anlıyordu. Elizabeth, Marcus'la tanıştığı gündən beri kaçtığı duyguları tarafından kışkırtılıp esir alınmıştı ve şimdi bir kez daha koşuyordu. Ama bu defa Marcus'tan kaçmıyor, tersine ona doğru koşuyordu. Marcus, Elizabeth'e aradığı teselliye verecek ve karşılığında onun kendisine sunduğu şeyi alacaktı çünkü karısını tüm benliğiyle seviyordu.

"Çıkar şunu," diye haykırdı Elizabeth üzerindeki korseyi çekiştirerek. "Üzerindekini çıkar."

Marcus önceden gevşettiği korsenin arkasını açtı. Elizabeth geri kalanını kendi çabasıyla halletti. Korsesi, iç gömleği ve kat kat kumaştan oluşan iç eteğiyle kaldıktan sonra Marcus'u yere yatırıp üzerine çıktı ve bacaklarını onun kalçasına doladı.

Karısının böylesine yoğun bir çaba göstermesinden ve kendisini çılınca arzulamasından çok hoşlanan Marcus bir kahkaha kopardı. Elizabeth'in, sertliğini tutup içine almasıyla birlikte küçük bir

çığlık eşliğinde sırtını geriye attı. Karısının kadınlığının ipeksi bir yumuşaklığa sahip, ıslak dokuları erkekliğini çöpe çevre sarmıştı.

Onunla seviştiği her defasında olduğu gibi aldığı zevkin dayanabileceği bir noktaya gerileyip gerilemeyeceğinden emin olamayan Marcus, "Tanrım," diye inledi. Bu kadarıyla yetinmek zorunda kalsa bile, boşalttığı spermiler asla döllenmesi bile hayatına devam edebilir. Bundan tüm benliğiyle emindi.

Göğüsleri iç çamaşırlarının altına sıkışan Elizabeth nefes nefese kalmış bir halde durdu. Sere serpe altında yatan ve bu darmadaki haliyle çok yakışıklı görünen kocasına baktı. Hayatı boyunca acımasızlığıyla tanınan Marcus Ashford gözleri parlamış, seks dudakları aralanmış ve yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde yatıyordu. Elizabeth kendine hakim olamayıp Marcus'un ensesini tuttu ve dudaklarını onun kılere götürdü. Karanlığı ve tehlikeyi çağrıştıran tadını almak, ipeksi bir yumuşaklığa sahip sıcak dilini hissetmekle ürpermesine ve kadınlığının, bir nabız gibi atan sertliğini sımsıkı sarmasına neden oldu.

Dudaklarından bir inilti kopan Marcus, Elizabeth'e hafifçe sarıldı. Kalçasını yukarı kaldırarak daha uzak noktalara ulaştı ve onun derinliklerini okşadı.

"Marcus..." Elizabeth ateşli ve buram buram şehvet kokan bir arzuyu kendini yukarı kaldırıp kalçasını oynattıktan sonra Marcus hamle yaptığı sırada tekrar oturdu ve onu öylesine derinlere dek içine aldı ki zevkten kıvrınmaya başladı. Marcus'un her dokunuşu, boğazından kopan her inilti Elizabeth'e onu ne kadar çok sevdiğini, ona nasıl da ihtiyacı olduğunu ve onu her haliyle kabullendiğini söylüyordu. Tüm hata ve kusurlarına rağmen.

Genç adamın duygu dolu bakışları dokunuştan farksızdı. Elizabeth onun kendisini seyretmeye bayıldığını biliyordu. Hıçkırıkları duymaktan, arzusunu hissetmekten hoşlanıyordu. Elizabeth'in, arzusuna yenik düşüp zihninden bağımsız hareket etmeye başlayan vücudu, Marcus'un vücudunun üzerinde

kıvranıyordu. Korsesinin tenine yaptığı bitmek bilmeyen baskı yaşadığı deneyimi bambaşka bir hale getiriyor, aynı anda hem acı çekecek kadar tahrik olmasına hem de bir rüyadaymışçasına başının dönmesine neden oluyordu.

"Evet," diye üsteleli Marcus boşuk bir sesle. "İhtiyacın olan her şeyi al. Bırak da sana istediğini vereyim."

Elizabeth parmaklarını onun karnına koydu ve gömleğinin keten kumaşı altından her hareketiyle birlikte kasılan sert ve gergin kaslarını hissetti.

Ardından gözlerinin içine baktı. "Sarı bana."

Marcus onu kendine doğru çekip dudaklarını dudaklarına bastırdı. Dili, darbeleriyle uyumlu bir biçimde ağzına girip çıkıyordu. Elizabeth öylesine tahrik olmuş, öylesine ıslanmıştı ki Marcus'un yukarı doğru yaptığı her hamleyle birlikte odada ıslaklığın sebep olduğu bir ses yankılanıyordu.

Bunun için ölmeye bile razıyım, demişti Marcus ve Elizabeth bu sözlerin doğru olduğunu biliyordu çünkü şimdi kendisi de aynı şekilde onun kolları arasında ölüyordu.

Ve sonra küllerinden yeniden doğuyordu.

Elizabeth sabah geç saatte uyanığında yatakta yalnızdı. Günün geri kalan kısmını Margaret ve bebekle geçirmeden önce Marcus'u bulma hevesiyle banyo yapıp giyindi. Merdivenlerden inerken Lord Eldridge ve Avery'nin, kocasıyla birlikte malikânenin ziyaretçi girişinde olduklarını gördü.

Elizabeth az sonra karşılaşacağı şeye hazırlanmak üzere kısa bir süre durakladıktan sonra yoluna devam etti.

Karısının kendilerine doğru yaklaştığını fark eden Marcus, onunla merdivenlerin önünde buluştu. "Günaydın aşkım." Sıcacık, hayranlık dolu bakışları Elizabeth'e pek çok şey söylüyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Elizabeth.

"Eldridge'le gitmek zorundayım. St. John Londra'da görülmüş ve halletmem gereken başka işler de var."

Elizabeth, Lord Eldridge ve Avery'yi hafifçe gülümseyerek selamladı. "Günaydın Lordum. Günaydın Bay James."

Her iki adam da ona başlarını eğerek karşılık verdi.

Dikkatini yeniden Marcus'a çeviren Elizabeth onun yüzünü incelediğinde dudaklarının kenarlarında gergin çizgiler olduğunu fark etti. "Başka bir şey daha olabilir mi? Benden sakladığın bir şey?"

Marcus başını iki yana salladı. "Sadece seni bırakıp gideceğim için endişeliyim. Avery burada kalacak ama seni kendim korumayı tercih ederim. Ne zaman arkamı dönsem istenmeyen bir şey oluyor ve..."

Elizabeth parmaklarını Marcus'un dudağına götürerek onu susturdu. "Şişşt. Ben Bay James'in yanında güvende olacağım. Üstelik William da burada."

"Kral'ın muhafızları tarafından korunuyor olsan bile içim rahat etmez."

"O halde gitme," dedi Elizabeth sadece. "Eldridge yanına Bay James'i alsın."

"Yapamam. Görevimden ayrıldım ve özgürlüğüme kavuşmadan önce halletmem gereken bazı işler var."

Elizabeth elini ağzına götürdü. Gözlerine dolan yaşlar onu akmakla tehdit ediyordu. Marcus kendisine verdiği sözü tutmuştu.

"Bana bunların mutluluk gözyaşları olduğunu söyle."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Elizabeth.

Marcus'un dudakları içten bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "En kısa zamanda döneceğim. O ana dek tehlikeden uzak dur. Lütfen."

Chesterfield Malikânesi'nden ayrılan Marcus ve Eldridge, onları bekleyen seyâlerin uzattığı dizginleri alıp atlarına bindi.

"Leydi Westfield'a bir şey söyledin mi?" diye sordu Eldridge yola çıktıklarında.

"Hayır. Bu onu gereksiz yere telaşlandırmaktan başka bir işe yaramaz."

"Hayatının tehdit edilmiş olmasının endişeye değmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Marcus alaycı bir sesle güldü. "St. John'un gerçek niyeti bu olsaydı beni çoktan öldürürdü," dedi umursamaz bir tavırla. "O Leydi Westfield'a yapılan tehditlerin benim açımdan çok daha büyük önem taşıdığını biliyor. Yine de kendimi daha iyi koruyabilmek için onu korumayı ihmal etmem de söz konusu tabii. Bu çok aptalca bir teşebbüs ama St. John'un şansını denemek için yapması gereken tek şey sana o mesajı göndermekti."

Marcus yaptığı varsayımı öylesine güveniyordu ki bir silah sesinin ardından omzunda yakıcı bir acı hissetmeye kesinlikle hazırdı.

Atlar şaha kalktı, Eldridge bağırды ve Marcus sersemletici bir güçle yere yuvarlandı. Neye uğradığını şaşırان Marcus, pusuda bekleyen yarım düzine adaman hücumuna karşı kendini savunamadı. Talbot elinde küçük bir hançerle üzerine abandığında dehşet verici bir notlikle farkına vardığı tek şey ne derece yanıldığı oldu.

Aucry James'te son derece uyumlu çalışıyor, demişti Eldridge, Talbot için. Yapılan kalışlığın farkına varamayan Marcus, Elizabeth'in onun kötülüğünü isteyen adaman ellerine teslim etmişti.

Şimdi yerde sırtüstü yatıyor ve üzerinde bulundukları patikayı gizleyen ağaçların, öldürmeye kararlı bir şekilde kendisine doğru yaklaşan çelik hançerin altında yemyeşil bir fon oluşturduğunu görüyordu.

Her şey rağmen Marcus'u en çok korkutan şey yaklaşmakta olan ölümü değil, sevgili karısıydı. Karısının kendisine ihtiyacı vardı ve Marcus onun yanında olamayacaktı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Çok güzel görünüyorsun."

Margaret'in yüzü kızardı. "Yüce Tanrım, Elizabeth. Bunu nasıl söylersin? Korkunç görünüyor olmalıyım. Doğumdan sonra tek bir geceyi bile uyuyarak geçirmediğim ve saçlarım da her zaman dağınık, ben..."

"Göz kamaştıracı görünüyorsun," dedi Elizabeth onun sözünü keserek.

Hayranlık dolu gözlerle bebeğine bakan Margaret gülümsedi. "Hiç kimseye bu çocuğa duyduğum kadar büyük bir sevgi duyabileceğim aklıma gelmezdi." Ardından bakişlarını kapının önünde duran Elizabeth'e çevirdi. "Westfield'la çocuk sahibi olduğumuzda ne demek istediğimi anlayacaksınız."

Elizabeth hüznü başını salladıktan sonra elini kapının tokmağına götürdü. "Yeğenimi rahat rahat emzirebilmen için artık gitsem iyi olur."

"Bunun için gitmen gerekmiyor," diye itiraz etti Margaret.

"Dün gece çok geç saatte geldik. Kendimi hâlâ yorgun hissediyorum. Kına bir şekerlemenin ardından tekrar burada olacağım."

"Lord Westfield nerede?"

"Halletmesi gereken birkaç iş vardı. Sanırım kısa bir süre sonra döner."

"Pekâlâ." Margaret başını salladı. "Güzlerce dinlenip tekrar gel. Kız kıza olmayı özledim."

Elizabeth esneyerek odasına geri döndü. Kalbi endişeyle çarpıyordu. Marcus giderken son derece dalgın görünüyordu. O aksini iddia etse de Elizabeth bir şeylerin yolunda gitmediği hissinden bir türlü kurtulamıyordu.

Odasının bulunduğu koridorda durdu ve kapının açık olduğunu fark edince kollarını çatı. Temkinli hareketlerle içeri girdiğinde tımdık bir siliüetin çalışma masasının çekmecelerini altüst etmekle meşgul olduğunu gördü. Adam dönüp ona baktı.

Elizabeth o anda onun elinde bir bıçak tuttuğunu gördü.

Olduğu yerde donakalan kadın güçlükle yutkundu. "Burada ne yapıyorsunuz, Bay James?"

Kendini delik değil olmaya hazırlayan Marcus, bir silah sesi duyduğunda şaşkınlıkla irkildi. Gözleri dehşetle büyüyen Talbot aniden sarsıldı. Göğsünde açılan yaradan sızan kan, yoloğini kıpkırmızı yapmıştı.

Hançeri indirmeye hazırlanan kolu öne düştü, tökezledi ve Marcus'u yana doğru yuvarlanmaya zorlayarak yere yığıldı. Ölmüştü.

Kendini tüyler ürpertici bir karmaşanın içinde bulan Marcus ayağı fırladı ve etrafında gerçekleşen çarpışmayı izledi. Daha önce hiç görmediği bir düzine adam ölesiye mücadele veriyordu. Toprak patikadan havalanan tozlar boğazına takılıyor, gözlerini acıtırıyordu. Ölümü haber veren bu ahensiz gürlütünün arasında birbirine çarpan kılıç sesleri duyuluyordu ve Marcus'un sol kolu işlevini yitirmiş olsa da sağ kolu gayet iyi durumdaydı. Şimşek hızıyla kılıcını çekerek kendini savunmaya hazırlandı.

"Geri çekil."

Marcus elinde havaya kaldırdığı kılıcıyla sesin geldiği yöne döndüğünde karşısında St. John'u buldu.

Üzerinden duman çıkan ve artık kullanılmayacak durumda olan bir tabancayı kenara fırlatan korsan, "Şu an dövüşecek durumda değilsin," dedi kayıtsız bir sesle.

"James ve Talbot ne zamandan beri senin emrinde çalışıyor?"

St. John ona doğru yaklaşmaya devam etti. "Bahsettiğin kişiler benim emrinde çalışmıyor. Öte yandan bu, teşkilatta casusların olmadığı anlamına da gelmiyor. Ancak o ikisiyle hiçbir bağlantım olmadı."

Marcus durdu ve gerçeği hızla idrak etmeye başladı. Dönüp Eldridge'i aradı ama onu hiçbir yerde göremedi. Öte yandan Talbot bıraktığı yerde duruyordu ve bunun tek bir açıklaması vardı. Hiçbir şey görüldüğü gibi değildi.

St. John alaycı bir sesle homurdanarak, "Nihayet gerçeği kendi gözleriyle şahit oldun," dedi. "Bunu sana ben söylemek isterdim ama sözlerine inanmayacağın biliyordum."

Bir adam ayaklarının dibine yuvarlanınca her ikisi birden sığırayarak geri çekildi.

"Bu işi adamlarının halletmesine izin ver, Westfield. Sen kan kaybından ölmeden önce yarayı sarmal ve Leydi Westfield'i bulmahıyız."

St. John'la işbirliği yapma düşüncesi gurur kırıcısıydı ve Marcus ağzında buruk bir tat bırakan kinden tükürerek kurtuldu. Bunca zaman, bunca yıldan sonra...

Patika yavaş yavaş sessizliğe bürünmeye başlamıştı ama Marcus'un kanı damarlarında kulaklarını sağır eden bir uğultuyla akıyordu. Üzerindeki yırtılan ceketten sıyrılıp onu kanla lekeli toprağa fırlattı. St. John'un hızlı ve becokli hareketlerle yaralı

omzunu sarmasını beklerken, korsanın adamlarının tüyler ürpertici bir kayıtsızlıkla yerdeki cesetleri kenara çekmelerini izledi.

"Bundan ne zamandır haberin var?" diye sordu sert bir sesle.

"Yllardur."

"Peki ya günlük?"

İşini bitiren St. John düğüm yaptığı ipleri Marcus acıyla irkilene dek sıktıktan sonra eserine bakıp başını salladı ve geri çekildi. "Ata binebilecek durumda mısın?"

"Sadece vuruldum, sakatlanmadım."

"Haksın. Hadi gidelim. Yolda sana her şeyi anlatırım."

"Günlük nerede, Leydim?" diye sordu Avery.

Elizabeth gözünü Avery'nin elindeki bıçaktan bir an olsun ayırmadan, "Güvenli bir yerde," dedi.

"Şu an hiçbirimiz güvende değiliz."

"Siz neden bahsediyorsunuz?"

Avery hızla ona doğru yaklaştı ve Elizabeth geri çekildi. "Şimdi korkak bir kadınımsı gibi davranmanızın sırası değil. Hızlıca düşünmenizi ve bana kesin olarak güvenmenizi istiyorum aksi takdirde havatta kalamazsınız."

"Neler olduğunu anlayamıyorum."

"Ben de öyle. Birkaç adaman arka bahçeye sızıp malikânenin etrafını kuşattığını gördüm."

"Etrafımız sarılı mı yani?" diye haykırdı Elizabeth dehşetle. "İçeride hizmetçiler var, Lord ve Lady Barclay var... Ah, Tanrım. Bebek."

Avery onu dirseğinden tutup kapıya doğru sürükledi.

"Lord Langston burada değil, Westfield ve Eldridge de öyle. Çevremizi kuşatan eşkıyalar sizi zahmetsizce kaçırp götürcek kadar kalırsanız olabilir. Daha önce odanız yağmaladıkları için içeri nasıl girebileceklerini biliyorlar."

"Buna kim cesaret edebilir ki?"

Aynı anda bir güven timsali olarak tanınan peruklu silüet kapının önünde belirerek yollarını kesti.

Ciddi bir ifadeyle dişlerini sıkan Avery olduğu yerde kaldı. Ceneseyle kapıyı işaret ederek, "Ancak o eder," dedi.

Marcus ardına saklandığı çalışanların arasından etrafa bakıp sessiz bir küfür savurdu. Karısını düşündükçe kalbi çılginca bir telaşa atıyordu. Bunca kez ölümlle karşı karşıya kaldığı halde hiç bu kadar korkmuş muydu?

Malikânenin ön tarafında dört, arka tarafındaysa üç adam vardı. Sağlığı yerinde olsaydı Marcus bu işi kolayca hallederdi ama şu an sadece tek kolunu kullanabiliyordu. Kan kaybının sebep olduğu güçsüzlük ve Elizabeth için duyduğu korkunun onu neredeyse yerinden bile kıpırdıyamaz hale getirmiş olması bu adamların hepsiyle birden başa çıkmasını imkânsız kılıyordu. Çaresizliğin yarattığı hayal kırıklığıyla bu tataz işi St. John'un gizlice yerde sürünüp saldırı için uygun zamanın gelmesini bekleyen adamlarına bıraktı ve onları uzaktan izlemekle yetindi.

St. John, Marcus'un ilgisini kendi üzerine çekerek, "Eldridge gerçeği en başından beri biliyordu," dedi sessizce. "Benim Hawthorne'da olan benzerliğimi hemen fark etmişti. Şüphelerini doğruladıktan sonra Hawthorne'un kargısına geçip onu tekilattan haince faydalanma niyetini açığa çıkarmakla tehdit etti."

"Peki bunu yapmamak için şartı neydi?..."

"Şartı, onunla işbirliği yapmamızdı. O bize bilgi verecek ve biz de bu bilgiden faydalanacaktık. Karşılığında elde ettiklerimizi varı varıya bölüştürcektik."

"Tanrım." Marcus bakışlarına tekrar Chesterfield Malikânesi'ne
cevirdi ve üzeri sarmaşıklarla kaplı tuğla duvarları güçlkle fark

etti. Hayatının dört yuhm bir yalana adanmıştı. "Ona güvenmişim," dedi karamsar bir sesle.

"Oysa Hawthorne ona güvenmemişti. O günlüğü tutmasının sebebi de buydu."

"Günlükte ne yazıyor?"

"Hiçbir şey." St. John, Marcus'un sert bakışlarına omuzlarını silkerek karşılık verdi. "Hawthorne, Eldridge'in bizden eninde sonunda kurtulmak isteyeceğini biliyordu ve karşılığında içinde hem Eldridge'in işlediği suçlara tanıklık edenlerin isimlerinin hem de ondan sakladığımız ganimetlerin yerlerinin listelendiği iddia edilen bu günlüğü hazırladı. Gerçekte günlükte kayda değer bir şey yoktu ama onun sayesinde güvenliğimizi garantiye almıştık. İkimizden birinin başına kötü bir şey gelecek olursa Eldridge'in ihaneti ortaya çıkacak ve bu ona fazlasıyla pahalıya patlayacaktı."

"Kendi hayatını kurtarmak için karıminkini tehlikeye attan öyle mi?" diye homurdandı Marcus. "Onun hâlâ neler çektiğini görmüyor musun?"

"Leydi Westfield'in odasını arıstan kişi bendim ama ona yapılan saldırılardan kesinlikle sorumlu değilim. Bu saldırılar bana yapılan bir uyarıydı. Eldridge'i şimdiye kadar çoktan öldürebilirdim ama o, ölümü benim ellerimden tadamak olursa Leydi Westfield'in bunu canıyla ödeyeceğine yemin etti. Ayrıca beni Hawthorne'un ihanetini açıklamakla tehdit etti. Buna izin veremezdim. Bu yüzden ikimiz de dengelerin değişeceği ve içimizden birinin özgürlüğüne kavuşacağı günü beklemeye koyulduk."

Marcus çömeldiği yerden Eldridge'in son adamının da ses çıkarmaması için boğaza kesilerek etkisiz hale getirilmesini izledi. St. John'un adamları az önce patikada gösterdikleri hassasiyeti koruyarak cesetleri malikânenen uzaklaştırıp yakınlarındaki bir çalıya doğru sürüklediler. "Eldridge günlük ortaya çıktığında neden seni öldürmedi? Günlük eline geçtiğine göre sana ihtiyacının kalmamış olması gerekmez miydi?"

"Eldridge benim Hawthorne'un kullandığı şifreli yazıyı çözebilecek tek kişi olduğumu düşünüyor." St. John neşeden yoksun bir kahkaha attı. "Bunu senin denemene de izin verdi. Eğer başaraysan büyük ihtimalle seni öldürüp suçu üzerime atacaktı. Beni öyle kolayca ortadan kaldıramaz. Bunu yapması insanların ayaklanmasına neden olur."

İki adam çahıların ardından çıkıp hızla malikâneye doğru koşmaya başladı. Ön kapıdan içeri girdiklerinde, "Etraf çok sessiz," diye murıldandı Marcus. Sırtından aşağı akan soğuk terler, hem tenini hem de üzerindeki giysileri sırlıslıklam etmişti. Kendilerini bekleyen tuzaklardan habersiz oldukları için temkinli bir şekilde yürümeye başladılar.

"Westfield."

İki adam yarı yolda durdu. Başlarını sesin geldiği yöne çevirdiler ve yakınlarındaki bir kapının eşiğinde hiç kıpırdamadan bekleyen Vikont Barclay'nin deniz mavisi gözlerindeki keskin bakışlarla karşılaştılar.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu William. Ancak bu basit sözler vücudunun tepeden tırnağa kaskatı kesilmesine neden olan gerginliğini ya da sert bakışlarla St. John'a yönelttiği nefretini gizlemeye yetmemişti.

Kayınbiraderine dönen Marcus ona yarasını gösterdi.

"Yüce Tanrım. Sana neler oldu böyle?"

"Bunu Eldridge yaptı."

Gözleri büyüyen William, duyduğu sözler karşısında baştan aşağı ürperdi. "Ne? Ben... Eldridge mi?"

Marcus hiç tepki vermedi ama William onu bu soruya cevap almaya ihtiyaç duymayacak kadar iyi tanıyordu. Derin bir nefes alıp kendini toparladı ve yanıtlanı bekleyebilecek soruları bir kenara bırakıp acilen çözülmesi gereken meselelerle ilgilenmeyi tercih etti. "Hiçbir yere gidemezsin. Bir cerraha ihtiyacın var."

"Cerraha değil karıma ihtiyacım var. Eldridge burada, Barclay. Evde."

"Hayır!" William dehşet dolu bakışlarını üst kata çevirdikten sonra St. John'u işaret etti. "Peki ona güvenebileceğinden emin misin?"

"Şu an kime güvenebileceğimi bilmiyorum ama bu adam az önce hayatımı kurtardı. İçinde bulunduğumuz durum göz önüne alınacak olursa bu kadarı yeterli sanırım."

Beti benzi atan ve belli ki ne yapacağını şaşırان William, biraz durup düşüncelerini topladı ama bu, Marcus'un katlanamayacağı kadar uzun bir süreydi. Çok zaman kaybetmişlerdi. Eldridge onlardan bir adım önde idi. Elizabeth'in hayatı tehlikeydeydi ve Marcus bunun acısıyla çıldırmak üzereydi. Temkinli davranmaktan vazgeçip diğer iki adamı ardında bıraktı ve hızla merdivenlerden çıkmaya başladı.

"Lord Eldridge?" Yaşadığı şaşkınlıkla kollarını çatan Elizabeth, bakışlarını Eldridge'in arkasına çevirdi. "Westfield nerede?"

"Lord Westfield'in halletmesi gereken başka işler var. Onu tekrar görmek istiyorsanız günlüğü bana verip peşimden gelmelisiniz."

Elizabeth onun ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken bakışlarını Lord Eldridge'in üzerine dikti. Ardından yaşlı adamın gri kadife cekotinin üzerinde koyu renkli, küçük damlacıklar olduğunu fark etti. İçindeki mide bulandırıcı, kötü his etkisini arttırdı. Ellerini yumruk yaparak öne doğru bir adım attı. "Siz... ne yaptınız?"

Şaşırان Eldridge huzursuzca kıpırdandı ve bu fırsatı kaçırmayan Avery aralarındaki mesafeyi hızla kapatarak onu yere yıktı.

İki adam rahatsız edici bir gürültüyle yere devrildikten sonra koridora yuvarlandı ve tam karşıdaki duvara çarptı. Ne yapacağını

şaşıran ve kalbinin sıkıştığını hisseden Elizabeth'in elinden bu gürültünün bebeği uyandırıp uyandırmayacağını merak etmekten başka bir şey gelmedi. Onu harekete geçiren de bu düşünce oldu.

Gözlerini çaresizce odada gezdirerek silah olarak kullanabileceği bir şeyler aradı.

Eldridge'in savurduğu bıçağı son anda kendinden uzaklaştıran Avery, "Kaç!" diye homurdandı.

Bu tek kelime Elizabeth'i koşturaya zorladı. Eteklerini yukarı kaldırان genç kadın ölesiye dövüşen iki adamın yanından geçerek koridora çıktı ve hızla Margaret'in odasına yöneldi. Köseyi döndüğü anda geçit vermeyen bir engelle karşılaştı. Dehşetle haykırarak düştü ve can havliyle kendisiyle birlikte yere yuvarlanan kişiye sarıldı.

"Elizabeth."

Sert zemine çarptıklarında Elizabeth ciğerlerindeki havanın tamamen boşaldığını hissetti. Şimdi kocasının üzerinde sere serpe yatıyordu ve başını kaldırıp baktığında koşarak karısının yanına giden William'in ayakta kalabildiğini görmüştü.

"Eldridge'i bana bırakın," dedi yanlarından geçen St. John boğuk bir sesle.

Elizabeth bakışlarını tekrar kocasına çevirdi ama gözlerinde biriken yaşlar yüzünden onu seçmekte zorlanıyordu. Marcus onu usulca üzerinden kaldırdı. Adamın suratı endişe verici bir şekilde bembeyazdı ve dudakları da tek çizgi haline gelmişti ama bakışlarındaki sıcaklığı ve rahatlamaya inkâr edebilmek imkânsızdı.

"Seni esir aldıklarını söyledim" diye haykırdı Elizabeth.

"Ölümün eşiğinden döndüm."

Elizabeth kocasının omuzunun ve vücudunun üst kısmının kanla ıslanmış bir bandajla sarılı olduğunu fark etti. "Ah, Yüce Tanrım, yaralanmışsın!"

Marcus onu da beraberinde ayağa kaldırarak, "Sen iyi misin?" diye sordu sert bir sesle.

Gözyaşları kontrolsüzce akmaya başlayan Elizabeth başını salladı. "Bay James, Eldridge'i oyalayarak kaçmamı sağladı ama öncesinde onu odama karıştırırken yakaladım. Günlüğü arıyordu ve elinde bir bıçak vardı, Marcus..."

Marcus, Elizabeth'i kendine doğru çekti ve ona tek koluyla sarılarak titremesini engellemeye çalıştı. "Şişst. Ağabeyinin yanına git, aşkım. Ben senin için geri dönene dek onun yanından ayrılma. Anlaşıldı mı?"

"Peki sen nereye gidiyorsun?" Elizabeth güçsüz elleriyle Marcus'un pantolonunun beline tutundu. "Yardıma ihtiyacın var. Kan kaybediyorsun." Ardından doğruldu. "Burak da seni William'in ellerine teslim edeyim, sonra da gidip..."

Marcus karısının dudaklarına çubucak ateşli bir öpücük kondurdu. "Sana hayranım, benim korkusuz karım. Ama lütfen dediğimi yap. Bu işi bitirmeme izin ver. Erkeklik gururum bunun için sana yalvarıyor."

"Küstahlığı bırak! Şu an suçluların peşinden koşacak durumda değilsin ve ben tabancayı çoğu erkekten daha iyi kullanıyorum."

"Bu konuda hem fikiriz." Marcus'un ses tonu sertleşmişti. "Ancak bunun bir kavgaya yol açacağını bilsem bile bu defahk kocalık hakkına kullanarak sana söylediklerimi yapmanı emrediyorum. Hadi git aşkım. Dediklerimi yap. Kısa bir süre sonra yanında olacağım ve sen de o zaman hem bana nutuk çeker hem de benimle canının istediği gibi ilgilenirsin."

"Ben asla nutuk çekmem."

Aynı anda az ötedeki koridordan çarpışan kılıçların sesi geldi ve Marcus'un gözlerinde Elizabeth'in ürpermesine neden olacak kadar sert bir ifade belirir. Elizabeth kendisini hafifçe iten Marcus'un dediğini yaparak titrek bacaklarıyla koridorda yürümeye başladı.

"Dikkatli ol," diye uyardı kocasını. Ancak dönüp baktığında Marcus çoktan gitmişti.

Marcus uzaklaşmakta olan Elizabeth'in arkasından baktı ve böy bir karısı olduğu için Tanrı'ya şükretti. Şiddetli bir rüzgâr, dağ gibi sağlam ve güvenilir olduğuna inandığı herkesi bir anda alıp götürmüştü. Elizabeth dışında.

Onu kanatlarının altına almayı her şeyden çok arzulayan ama öncesinde bu işi bitirmek isteyen Marcus arkasını dönerek boğuşma seslerinin geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

Kaderine boyun eğip dişlerini sıkı ve köseyi döner dönmez karşısında St. John'u buldu. Korsan vücudunun esnekliğini ortaya koyan bir zarafetle hareket ediyor, kılıç tutan kolu takip edilmesi mümkün olmayacak kadar hızlı hamleler yapıyordu. Rakibi Eldridge'in perüğü düşmüş, saçları dağılmıştı ve harcadığı efor yüzünün kapkırmızı kesilmesine neden olmuştu. Bu kavgayı kaybedeceği başından belliydi ama Marcus'u asıl ilgilendiren o değildi. Elbette Marcus da bu adam yüzünden bolca acı çekmişti ama onun karısı hayatıyken St. John'un kardeşi ölmüştü.

Marcus dikkatini elinde hançeriyle kenarda duran Avery'ye çevirdi. Bir süre varlığını belli etmeden bekleyerek ona, doğru olanı yapma şansı tanımak istedi. İkisi yıllarca birlikte çalışmıştı ve Marcus bir sant öncesine dek Avery'yi dostu olarak görüyordu. Elinde olmadan ona güvenmekle hata etmediğine dair küçük bir umut ışığı taşıyordu.

St. John, Eldridge'e çalım attıktan sonra ağırlığını sağ bacağına vererek öne doğru hamle yaptı. Nefesi kesilen Eldridge bu darbeden kaçacak kadar hızlı davranamadı ve Marcus onun bacağına saplanan bıçağın etkisiyle dizlerinin üzerinde yere yığılmasını izledi.

Korsan dişlerini sakarak bozguna uğrayan Eldridge'in üzerine yürüdü ve tek eliyle onun boğazını sıkmaya başladı.

"Beni öldüremezsın," diye haykırdı Eldridge çatallanan sesiyle. "Bana ihtiyacın var."

Harekete geçmek için bu ana bekleyen Avery, dikkati dağılan St. John'a arkadan yaklaştı ve elindeki bıçağı indirmek üzere kolunu yukarı kaldırdı.

"Avery," diye gürledi Marcus.

Avery olduğu yerde dönüp öne doğru bir hamle yaparak Marcus'u geri çekilmeye zorladı. Onun elindeki ıslıl ıslıl parlayan hançere kendi küçük kılıcıyla karşılık vermeye çalışan Marcus bir adım geriye doğru sıçradı. "Yapma," diye homurdandı. Ama Avery yolundan dönecekmiş gibi görünmüyordu.

"Başka şansım yok."

Marcus, Avery'nin yaşadığı paniğin etkisinden sıyrılıp bu dövüşe bir son vereceğini umarak onunla çarpışmaktan özellikle kaçındı. Kılıcını vücudunun fazla zarar görmeyecek kısımlarına yöneltti ve öldürmek yerine yaralamayı tercih etti. Nihayet kendi yarası yüzünden yorgun düşüp başka seçeneği kalmayınca öldürücü bir hamle yaptı.

Güçlükle nefes alan ve sırtı duvara yapışan Avery ağır ağır yere çöktü. Dudaklarının kenarından kan sızıyordu. Kıpırdanmaz olan ellerini Marcus'un kılıcını batırduğu göğsüne götürdü. Eldridge de Avery'nin ayaklarının dibinde yatıyordu. St. John kılıcını öylesine şiddetli bir şekilde göğsüne saplamıştı ki ucu, üzerinde yattığı ahşap zemine gömülmüştü.

İç geçiren Marcus olduğu yere çöküp kaldı. "Ah, Avery. Bunu neden yaptın?"

Alnından ter damlacıkları biriken Avery, "Lordum," dedi nefes nefese. "Bu sorunun cevabını siz de biliyorsunuz. Zindan bizim gibiler için uygun bir yer değildir."

"Karımı kurtardın, sana bir şekilde yardımım dokunabilirdi."

Avery'nin dudaklarının arasında beliren kırmızı renkli, şeffaf baloncuk genç adamın konuşmaya başlamasıyla patlayıverdi. "Ben... ben onu çok sevdim."

"O da seni çok sevdi." Marcus bir mendil çıkarıp Avery'nin alnında biriken terleri sil-di. Ajan bu dokunuşla birlikte gözlerini kapattı.

Marcus, Eldridge'e baktı. Karşısında duran bu yürek parçalayıcı manzaraya inanmakta zorlanıyordu.

"Başka... adamlar da vardı," dedi Avery hırıltılı bir sesle. "O güvende mi?"

"Evet, güvende."

Avery başını salladı, nefes almakta zorlandı ve sonra kendini ölümün kollarına bıraktı.

Yorgun düşen ve cesareti kırılan Marcus güçlükle ayağa kalktı. Bakışlarını St. John'a çevirdi ve korsan ona usulca, "Hayatımı kurtardın," dedi.

"Sana olan borcumu ödemiş oldum. Eldridge konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Zavallı adam bir soyguna kurban gitti." St. John kılıcını saplandığı yerden çıkardı. "Adamların onun uygun bir zamanda, bu senaryoya uygun bir durumda bulunmasını sağlayacaktır. Burada işimiz bittiyse bunun için gerekeni yapmam iyi olur."

Marcus vicdan azabı ve acının yüreğini dağılmasına engel olamıyordu. Eldridge'e hayranlık beslemişti ve hayalinde yarattığı bu adamın yasını tutacaktı.

"Günlük sende kalsın," dedi sert bir sesle. "Onu bir daha hiç görmezsem çok memnun olurum."

"Adamların bu ikisinin işabına bakacaktır," dedi korsan, kılıcın kanlı ucuyla yerde yatan iki cesedi işaret ederek. "Nihayet özgürlüğümüze kavuştuk, Westfield. Kral'ın hem senin hem de

Barclay'ın anlattığı bu hikâyeye inanacağından eminim. Böylece teşkilatın içindeki pislikler temizlenecek ve Eldridge'in öldükten sonra da yakamı bırakmayacağına dair savurduğu tehditler hiçbir zaman gerçekleşmeyecek."

"Evet, sanırım haklısın." Yine de Marcus bütün bu olanlardan sonra tam anlamıyla huzura kavuştuğunu söyleyemezdi. O gün yaşadıklarının sonsuza dek zihninden çıkmayacağından emindi.

"Marcus?"

Marcus karısının sevgi dolu sesine doğru döndü. Birkaç adım ötede duran genç kadın elindeki silahı indirdi. Ufak tefek bir kadın olmasına rağmen son derece kararlı görünen Elizabeth'i karşısında bulmak Marcus'un sıkışan yüreğini rahatlatmıştı ve genç adam karısının kollarında huzur bulmak için bütün kötülükleri arkasında bıraktı.

Son

Londra, Nisan 1771

Hava, parkta ata binmek için mükemmeldi ve Marcus bu güzel günün tadını çıkarıyordu. İçi içine sığmayan ata sürekli hoplayıp dursa da o bir eliyle dizginleri tutmayı, diğeriyle şapkasının kenarına dokunarak yanından geçenleri selamlamayı başarmıştı. Yeni başlayan bu sezon, Elizabeth'in kocası olarak geçireceği ilk sezondur ve keyfine diyecek yoktu.

"İyi günler, Lord Westfield."

Marcus başını yanında duran at arabasına çevirdi. "Leydi Barclay." Gülümsedi.

"Size Leydi Westfield'in nerede olduğunu sorabilir miyim?"

"Elbette sorabilirsiniz. Kendisi ne yazık ki şu an çekerleme yapmakla meşgul. Onu öyle çok özledim ki üdeta gözümde tütüyor."

Margaret geniş kenarlı şapkasının gölgesi altında kalan kollarını çatarak, "Hasta mı yoksa?" diye sordu.

"Hayır, gayet iyi durumda. Muhtemelen biraz yorgunluğu ve ağrısı var ama sizin de bildiğiniz üzere çehre yeni döndük.

Yaptığımız yolculuk onu yormuş olabilir." Elbette Marcus konakladıkları handa karısının pek fazla uyumasına izin vermemişti.

Elizabeth her geçen güne birlikte daha da güzelleşip daha da karşı konulmaz oluyordu. Marcus sık sık Elizabeth'in annesinin Chesterfield Malikânesi'nin salonundaki şöminenin üzerinde asılı duran portresini düşünüyordu. Bir zamanlar Elizabeth'in yüzünde annesinin yüzündekine benzer bir mutluluk ifadesi görmeyi istemişti. Şimdiyse karısının ondan çok daha mutlu olduğunu söyleyebilirdi.

Marcus nasıl olmuştü da bir yıl kadar önce Elizabeth'e duyduğu arzuyu tatmin ederse çektiği ızdırabın da sona ereceğini düşünmüştü ki? Nefes aldığı sürece ona duyduğu arzuyu tatmin edebilmesi mümkün değildi ama şimdi çektiği ızdırıp geçmişte kalan bir anı haline gelmişti. Marcus, kendisine Elizabeth'i de kötülüklerden kurtarma imkânı sunduğu için Tanrı'ya her gün dua ediyordu. Birlikte huzura ermişlerdi ve Marcus bu huzurun değerini iyi biliyordu.

"Ciddi bir sorun olmamasına sevindim. Oğlum halasını görmek için sabırsızlanıyor ve Elizabeth bu hafta yanımıza uğramaya söz vermişti."

"Söz veriyse mutlaka uğrayacaktır."

Biraz daha sohbet ettiler ama anı hıusuzlanmaya başlınca Marcus izin istemek zorunda kaldı. Daha az kullanılan bir patikayı tercih edip atını özgürece kosturduktan sonra Elizabeth'e uyumastı için yeterince zaman tanıdığını umarak Grosvenor Meydanı'na yöneldi. Her halükârda, içi içine sığmadığını için dışarıda daha fazla oyalanabilmesi mümkün değildi.

Atını evinin merdivenlerine doğru sürdü ve içeriden birisinin çıktığını görünce yüreğini yoğun bir endişe kapladı.

Dizginleri kendisini beklemekte olan seyye fırlattıktan sonra hızla eve girdi.

Şapka ve eldivenlerini alan uşak, "İyi günler, Lordum," diye selamladı onu.

"Az önce doktor burada olduğuna göre bugünün iyi geçmeceği belli."

"Lady Westfield hasta, Lordum."

"Annem mi?" Marcus aslında durumun bu olmadığına biliyordu. Annesi o sabah kahvaltıda gayet sağlıklı görünüyordu ama Elizabeth bir haftayı geçkin bir süredir son derece keyifsizdi. Huzursuzluğu iyice artan Marcus basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı. Elizabeth'in annesi hastalandıktan sonra bir daha asla eski sağlığına kavuşamamıştı ve Marcus onun kaybının sebep olduğu yaralar Elizabeth'le yıllarca birbirlerine kavuşamamalarına sebep olduğu için bu gerçeği bir kez olsun akıldan çıkaramamıştı.

Nihayet temkinli ve çekingen hareketlerle yatak odalarına girdi. Elizabeth'in özel odasının kapısında durduğunda içeri temiz hava girmesi için ardına dek açılmış pencerelere rağmen odaya sinen hastahğin kokusunu almıştı. Karısı beti benzi atmış bir halde hiç kıpırdamadan kanepede yatıyordu. Üzerinde sadece sabahlık vardı ve içerisi oldukça serindi ama buna rağmen teni ter damlacıklarıyla ıslanmıştı.

Doktor aptalın tekiydi. Marcus yeterince tıbbi bilgiye sahip değildi belki ama Elizabeth'in ağır bir hastahğa yakalandığını söyleyebilirdi.

Odada dolansıp duran bir hizmetçi, içeriyi güzel kokutma çabasıyla çiçek buketleri hazırlıyordu. Ancak Marcus'un bir bakışı onun reverans yaptıktan sonra hızla odadan ayrılmasına yetmişti.

"Aşkım," Marcus kanepenin yanına diz çöküp Elizabeth'in terle ıslanan saç tutamlarını alından kaldırdı. Genç kadının teni yapış yapış olmuştü ve Marcus onu kendine doğru çekip samsak sarılma isteğini güçlükle bastırdı.

Elizabeth kocasının dokunuşuyla birlikte hafifçe inledi. Ar-
dından gözlerini açtı ve sık sık yaptığı gibi ona bakmaktan asla
bıkmayacağını söylesercesine bakışlarını Marcus'un üzerine dikti.

"Sorun nedir?" diye sordu Marcus usulca. Kadife sesi teskin
edici bir okşayış gibiydi.

"Ben de tam seni düşünüyordum. Nerelelerdeydin?"

"Parkta ata biniyordum."

"Hızır adam. Demek yakışıklılığınla Londra'daki kadınlara
işkence ediyorsun." Geçmişte Marcus'un yüz hatlarına hâkim olan
o alaycı ifade kaybolmuş, yerini nefes kesen erkekse bir güzelliğe
bırakmıştı. "Seni gören her kadının kalbinin kanatlandığından
eminim."

Duyduğu endişe yüzünden kaşları çatılan Marcus, dudaklarına
bir gülümseme yerleştirebilmek için epeyce çaba harcadı. "Artık
beni kuskanmıyorsun. Bu konuda neler hissetmem gerektiğini
bilemiyorum."

"Seni küstah adam. Uslu duracağın konusunda sana güve-
niyorum. Özellikle de yanında olamayacağım günlerde."

"Yanında olamayacağın günler... Yüce Tanrım." Marcus,
Elizabeth'i kanepeden kaldırıp kollarının arasına aldı. "Ne olur
acı banna," diye yalvardı. "Sorunun ne olduğunu söyle. Hastalığın
beni perişan ediyor. En iyi doktorları bulup sağlıklı ilgili her
kitabı okuyacağım ve..."

Elizabeth buz gibi soğuk parmaklarını Marcus'un dudaklarına
gütdürdü. "İhtiyaçım olan tek şey bir ebe."

"Ebe mi? Gözleri büyüyen Marcus bakışlarını Elizabeth'in
karnına çevirdi. "Ebe mi?"

Sevgi dola bakışlarla Marcus'un gözlerinin ağır ağır hayretle
dolmasını izleyen Elizabeth, "Bu konuda epeyce çaba harcadım,"
diye takıldı ona. "Bu haber seni bu kadar da şaşırtmamalı."

"Elizabeth." Marcus ona biraz daha sıkı sarıldı. "Ne diyece-
ğimi bilemiyorum."

"Mutlu olduğunu söyle. İsteddiğim tek şey bu."

"Mutlu mu? Ben sadece ikimiz varken de delicesine mut-
luydum. Ve huzurlu. Şimdi... şimdi duygularımı anlatabilecek
kelime bulamıyorum."

Elizabeth burnunu kocasının boynuna gömüp kokusunu
içine çekti ve onun yanında olduğunu bilmek içini bir anda hu-
zurla doldurdu. Göğüsleri hassaslaşmış vücudu yorgun düştüğü
için haftalardır hamile olduğundan şüpheleniyordu. Sabahları
mide bulantılarını gizlemekte zorlanmış ama bunu bir şekilde
başarmıştı. Her şeyden çok arzu ettiği haberi alacağından emin
olduğunda da doktoru çağırmıştı.

"Ne demek istediğini biliyorum," diye mırıldandı dudaklarını
Marcus'un teninde dolaştırarak. "Çocuk sahibi olamama ihtima-
limize rağmen beni sevmeye devam etmenden ne kadar etkilen-
diğimi tahmin dahi edemezsin."

Kocasının kucığına yerleşen Elizabeth, hayatının bu son bir
yılda ne büyük bir değişim geçirdiğini düşündü. İnişleri çıkışla-
rı olmayan bir hayat sürmek istediğini söylemişti ama aslında
duygulardan yoksun yaşamak, kendisi için hayatı önem taşıyan
bir şeyden mahrum kaldığı hissinden kurtulmak istemişti. Nasıl
olmuştu da Marcus'u sevmekten bu kadar korkmuş, onu sevme-
nin kendisini güçlendirmek yerine zayıflatacağını düşünmüştü?..
Şimdi buna bir türlü anlam veremiyordu.

Çocukluğundan beri ilk defa gerçek anlamda mutlu olduğunu
hissederek, "Seni seviyorum," diye mırıldandı. Ardından Marcus'un
güvenli kollarında uykuya daldı ve rüyasında, geleceğini gördü.

bizimherseyimiz.blogspot.com